FREDERICK FORSYTH

ALTERNATIVA DIAVOLULUI

„Încă o dată Forsyth se dovedeşte a fi un maestru al romanelor bazate pe o temeinică cercetare.“

The Bookseller

„O carte care trebuie citită... Eu am fost de-a dreptul hipnotizat.“

Financial Times

Frederick Forsyth este autorul unor romane de mare succes:

Ziua şacalului
(The Day of the Jackal)

Cîinii războiului
(The Dogs of War)

Dosarul Odessa
(The Odessa File)

Al patrulea protocol
(The Fourth Protocol)

Negociatorul
(The Negotiator)

Impostorul
(The Deceiver)

Pumnul lui Dumnezeu
(The Fist of God)

Manifestul negru
(The Icon)

Fantoma din Manhattan
(The Phantom of Manhattan)

FREDERICK FORSYTH

ALTERNATIVA DIAVOLULUI

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

FREDERICK FORSYTH
The Devil's Alternative
© Frederick Forsyth 1979

Traducere din limba engleză
Ondine Cristina Dascălița

© Editura RAO București, 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

2000

ISBN 973-8077-24-9

PROLOG

Fugarul ar fi murit pînă la sfîrşitul zilei dacă nu era Mario, matrozul italian cu ochi ageri. Cînd l-au descoperit, îşi pierduse deja cunoştinţa; pe părţile expuse ale trupului aproape dezgolit avea arsuri de gradul doi, provocate de soarele necruţător, în timp ce părţile aflate în apa de mare erau moi şi albe, cu răni de la sare, ca picioarele unei gîşte pe jumătate putrezite.

Mario Curcio era bucătar şi steward pe *Garibaldi*, o ruginitură bătrînă şi blajină, ce plecase de la Brindisi şi îşi croia încetişor drum spre est, spre Capul Ince şi mai departe spre Trabzon, în cel mai îndepărtat colţ al coastei de nord a Turciei. Urma să ia de acolo o încărcătură de alune provenite din Anatolia.

Mario n-ar fi ştiut să spună şi, de altfel, nici n-a fost întrebat vreodată de ce, în acea dimineaţă de la sfîrşitul lunii aprilie 1982, se hotărîse să-şi golească găleata cu coji de cartofi peste balustrada punţii, în loc s-o deşerte prin toboganul de gunoi de la pupa. Poate că simţise nevoia să ia o gură de aer proaspăt de la Marea Neagră, să mai iasă din bucătăria îngustă şi plină de aburi fierbinţi. În tot cazul, urcase pe punte, se îndreptase spre balustrada tribordului şi azvîrlise gunoiul în marea indiferentă, dar răbdătoare. Se întorsese deja cu spatele şi se pregătea să se ducă înapoi la treabă, dar după ce făcu doi paşi se opri, se încruntă, se întoarse pe călcîie şi se apropie din nou de balustradă, uluit, neştiind ce să creadă.

Vaporul înainta în direcţia est-nord-est, pentru a ocoli Capul Ince, aşa că atunci cînd îşi puse mîna streaşină la ochi, ca să se uite înapoi peste traversă, soarele de amiază îl lovi direct în faţă. Dar era sigur că văzuse ceva plutind pe marea albastru-verzuie, între vapor şi coasta Turciei, aflată la vreo douăzeci de mile mai spre nord. Nereuşind să mai vadă o dată acel ceva, urcă pe puntea din spate, apoi se căţără pe scara exterioară pînă pe covertă şi cercetă din nou marea. Atunci îl văzu din nou, foarte clar, timp de o jumătate de secundă, printre spinările mişcătoare ale valurilor. Se întoarse spre uşa deschisă din spatele lui, ce ducea spre timonerie, şi strigă:

– *Capitano!*

Căpitanul Vittorio Ingrao nu se lăsa uşor convins, căci Mario era un băiat simplu; pe de altă parte însă, era marinar şi ştia că în caz de om la apă era obligat să întoarcă vaporul şi să cerceteze mai bine, mai ales că radarul indicase într-adevăr un ecou. Căpitanul avu nevoie de vreo jumătate de oră ca să ducă vaporul spre locul pe care-l indicase Mario. Iar atunci văzu şi el.

Ambarcaţiunea n-avea mai mult de patru metri şi nu era prea lată. Era un model uşor, asemănător cu bărcile de agrement. În jumătatea din faţă, aşezată de-a curmezişul, era banca de lopătari cu gaura pentru catarg în ea. Catarg însă nu avea, ori nu existase, ori nu fusese bine asigurat şi căzuse în apă. În timp ce *Garibaldi* se legăna pe mare cu motoarele oprite, căpitanul Ingrao se apleca peste balustrada tribordului, urmărindu-i pe Mario şi pe nostromul Paolo Longhi care porniseră cu barca de salvare după naufragiat. De la înălţimea la care se afla, putea privi în jos, în interiorul ambarcaţiunii, în timp ce aceasta era trasă lîngă burta vaporului.

Bărbatul din ea stătea culcat pe spate, în cîţiva centimetri de apă de mare. Era slab şi bărbos, îşi pierduse cunoştinţa şi zăcea fără vlagă, cu capul într-o parte, respirînd scurt şi precipitat. Gemu de cîteva ori cînd mîinile marinarilor, care-l săltau pe punte, îi atinseră pieptul şi umerii jupuiţi.

Garibaldi avea în permanență o cabină de rezervă, pe care o păstrau pentru cazuri de boală, iar fugarul fu dus acolo. La cererea sa, Mario primi permisiunea să-l îngrijească pe omul pe care, curînd, ajunse să-l trateze ca pe o proprietate a sa, așa cum un copil se îngrijește în mod special de un cățeluș pe care el l-a salvat de la moarte. Longhi, nostromul, îi făcu omului o injecție cu morfină din trusa de prim ajutor, ca să-l scutească de dureri, și cei doi se puseră să-i oblojească arsurile.

Fiind calabrezi, știau să trateze o insolație și preparau cea mai bună pomadă din lume împotriva arsurilor solare. Mario aduse din bucătărie un amestec din două părți egale de suc proaspăt de lămîie și oțet de vin, o bucată moale de pînză de bumbac, pe care o rupsese dintr-o față de pernă, și un bol plin cu cuburi de gheață. Înmuie pînza în soluție, puse în ea mai multe cuburi de gheață și tamponă cu blîndețe porțiunile cele mai rele, unde razele ultraviolete mușcaseră din carne ajungînd aproape. Pînă la os. În momentul în care soluția rece și astringentă atingea carnea arsă, din omul ce zăcea inconștient se ridicau pale de aburi. Bărbatul tremura.

– Mai bine ai febră decît să mori de arsuri, îi spuse Mario în italienește. Bărbatul nu-l putea auzi, iar dacă ar fi putut, nu l-ar fi înțeles.

Longhi se duse la comandantul său, pe puntea din spate unde fusese pusă barca.

– Ați găsit ceva? întrebă el.

Căpitanul Ingrao clătină din cap.

– Nici asupra omului nu s-a găsit nimic. Nici ceas, nici legitimație. O pereche de indispensabili ieftini, fără etichetă. Iar barba pare să fie de vreo zece zile.

– Nici aici n-au găsit nimic, spuse Ingrao. Nu tu catarg, nu tu parîme, nu tu vîsle. Nu tu mîncare sau vas de apă. Nici măcar un nume pe barcă. Dar poate că s-a dus o dată cu vopseaua.

– Un turist din vreo stațiune care a fost luat de mare? întrebă Longhi.

Ingrao ridică din umeri.

– Sau un supraviețuitor de pe vreun cargou mai mic, spuse el. Peste două zile ajungem la Trabzon. Autoritățile turcești vor rezolva problema, cînd s-o trezi omul și-o începe să vorbească. Între timp să ne ocupăm de el. A, da, trebuie să telegrafiem agentului nostru de acolo și să-i spunem ce s-a întîmplat. Avem nevoie de o ambulanță în momentul cînd acostăm.

Peste două zile, naufragiatul, semiconștient, dar incapabil de a vorbi, a fost instalat într-o rezervă a micuțului spital municipal din Trabzon.

Mario îl însoțise în ambulanță de la chei pînă la spital, împreună cu agentul vaporului și inspectorul sanitar al portului care ținuse cu tot dinadinsul să verifice dacă omul ce delira nu are vreo boală molipsitoare. După ce așteptase încă vreun ceas la căpătîiul bolnavului, Mario își luă rămas-bun de la prietenul său inconștient și se întoarse pe *Garibaldi*, pentru a pregăti masa echipajului. Acesta fusese cu o zi înainte, iar bătrînul cargobot italian plecase seara.

Acum, la căpătîiul patului, apăruse un alt bărbat, însoțit de un ofițer de poliție și un doctor. Toți trei erau turci, dar bărbatul scund și lat, îmbrăcat în civil, vorbea cît de cît englezește.

– O să-și revină, spuse doctorul, dar pe moment e încă foarte bolnav. Insolație, arsuri de gradul doi și, după cum arată, n-a mai mîncat de cîteva zile. Stare de slăbiciune generală.

– Ce-s astea? întrebă civilul, arătînd înspre tubulețele perfuziilor ce pătrundeau în ambele brațe ale omului.

– Soluție pentru hrănire, glucoză concentrată pentru a preveni un șoc, spuse doctorul. Marinarii i-au salvat probabil viața, scoțînd fierbințeala din arsuri, iar noi l-am scufundat într-o baie de calomină pentru a grăbi procesul de vindecare. Mai departe e voia lui Allah.

Umit Erdal, coasociat în societatea de navigație și comerț Erdal și Sermit, era subagent al firmei Lloyd în portul Trabzon, iar agentul lui *Garibaldi* fusese mai mult decît fericit să-i paseze lui toată problema fugarului. Pleoapele bolnavului zvîcniră de

cîteva ori. Domnul Erdal îşi drese glasul, se aplecă asupra omului şi vorbi în cea mai bună engleză a sa.

– Care... este... numele... tine? întrebă el încet şi răspicat.

Bărbatul gemu şi îşi mişcă de mai multe ori capul dintr-o parte în alta. Omul de la Lloyd se aplecă peste el, ca să audă.

– *Zradjenîi*, murmură bolnavul. *Zradjenîi.*

Erdal se îndreptă de spate.

– Nu e turc, spuse el cu hotărîre, dar se pare că îl cheamă Zradjenîi. Din ce ţară o fi numele ăsta?

Cei doi însoţitori ai săi ridicară din umeri.

– Am să raportez la Lloyd, spuse Erdal. Poate că ştiu ei ceva despre vreo navă dispărută în Marea Neagră.

Biblia zilnică a frăţiei internaţionale a marinei comerciale este *Lloyd's List*; de luni pînă sîmbătă publică editoriale, articole şi ştiri pe o singură temă – a navigaţiei. O dată cu ea apare *Lloyd's Shipping Index* care informează asupra mişcărilor tuturor vaselor comerciale active, indicînd: numele navei, proprietarul, pavilionul, anul de construcţie, tonajul, ultimul port de unde a plecat, portul de destinaţie.

Ambele publicaţii se editează într-un complex de clădiri din Sheepen Place, Colchester, Essex. Către această adresă trimise Umit Erdal un telex, comunicînd intrările şi ieşirile din portul Umit Trabzon, adăugînd şi o notă în atenţia departamentului de informaţii al companiei Lloyd, aflat în aceeaşi clădire.

Departamentul a verificat registrul de accidente maritime, confirmînd că nu existau sesizări recente cu privire la vase dispărute, scufundate sau pur şi simplu rătăcite în Marea Neagră, şi a transmis nota echipei editoriale. Aici, unul dintre subeditori o plasă printre ştirile pe scurt de pe prima pagină, indicînd şi numele pe care fugarul îl rostise. Ştirea apăru a doua zi.

Majoritatea celor care au citit *Lloyd's List* în acea zi de sfîrşit de aprilie n-au dat nici o importanţă paragrafului referitor la bărbatul neidentificat din Trabzon.

Dar ştirea nu scăpă privirii agere a unui bărbat de aproximativ treizeci de ani, inspector-şef şi unul dintre angajaţii de încredere ai unei firme de intermediari maritimi, situată pe o stradă mică, numită Crutched Friars, din City-ul londonez. Colegii de la firmă îl cunoşteau drept Andrew Drake.

După ce parcurse paragraful, Drake se ridică de la birou şi se duse în sala de consiliu a companiei unde examină o hartă înrămată a lumii, pe care erau reprezentate vînturile predominante şi circulaţia apei mărilor. Primăvara şi vara în bazinul Mării Negre vînturile bat cu precădere din nord, iar curenţii se rotesc în sens invers acelor de ceasornic, dinspre coasta sudică a Ucrainei, aflată în nord-vest, în jos de-a lungul ţărmului românesc şi bulgar, apoi se întorc din nou spre est pe căile maritime dintre Istanbul şi Capul Ince.

Drake făcu cîteva calcule pe un carneţel. O ambarcaţiune mică ce pleca din bălţile deltei Nistrului, de la sud de Odessa, putea înainta cu patru-cinci noduri dacă prindea vînt bun şi curenţi favorabili, îndreptîndu-se spre sud, pe lîngă România şi Bulgaria, spre Turcia. Dar după trei zile avea tendinţa s-o ia spre est, îndepărtîndu-se de Bosfor şi mergînd spre capătul estic al Mării Negre.

Secţiunea „Condiţiile meteorologice şi navigaţia" din *Lloyd's List* i-a confirmat că în acea zonă fusese vreme rea cu nouă zile în urmă. În aşa fel, medită Drake, încît o ambarcaţiune lăsată pe mîna unui navigator neexperimentat ar fi putut să se răstoarne, să piardă catargul şi tot ce era înăuntru, lăsîndu-l pe ocupantul ei, care a reuşit, să zicem, să se caţere din nou în barcă, în bătaia soarelui şi a vînturilor.

Peste două ceasuri, Andrew Drake ceru o săptămînă din concediul ce i se cuvenea, iar aceasta îi fu acordată numai începînd cu ziua de luni 3 mai.

Era oarecum emoţionat, aşteptînd să treacă săptămîna, timp în care îşi cumpără un bilet de avion dus-întors Londra – Istanbul. Se hotărî ca biletul de la Istanbul la Trabzon să-l cumpere direct din Istanbul. Verifică de asemenea dacă posesorul unui

paşaport britanic avea nevoie de viză pentru Turcia, iar după serviciu îşi scoase certificatul de vaccinare antivariolică, de care avea nevoie, de la centrul medical al companiei British Airways de lîngă Victoria Station.

Era emoţionat la gîndul că se ivise, iată, o posibilitate, că, după ani de aşteptare, găsise, în sfîrşit, omul de care avea nevoie. Spre deosebire de ceilalţi trei bărbaţi, care se întîlniseră cu două zile în urmă la patul fugarului, el ştia din ce ţară provenea cuvîntul *zradjenîi*. Ştia de asemenea că acesta nu era numele naufragiatului. Bărbatul din patul de spital murmura doar cuvîntul „trădat" în limba sa maternă, care nu era alta decît ucraineana. Ceea ce însemna poate că bărbatul era un partizan ucrainean refugiat.

Andrew Drake, în pofida numelui său anglicizat, era de asemenea ucrainean, şi încă unul fanatic.

Prima vizită pe care Drake o făcu după sosirea sa la Trabzon fu la biroul domnului Erdal, al cărui nume îl aflase de la un prieten care lucra la Lloyd's, după ce-i povestise că avea de gînd să petreacă o săptămînă de concediu pe coasta turcească şi că, neştiind o boabă turceşte, i-ar fi fost poate de folos să cunoască pe cineva de prin partea locului. Văzînd scrisoarea de recomandare pe care Drake i-o puse în faţă, Umit Erdal nu a vrut, din fericire, să ştie de ce vizitatorul său dorea să-l vadă pe fugarul din spitalul local. Scrise cîteva rînduri administratorului spitalului şi, imediat după prînz, Drake fu condus în rezerva mică, de un singur pat, unde se afla omul.

Agentul local al agenţiei Lloyd îi spusese deja că omul, deşi îşi recăpătase cunoştinţa, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului dormind, iar în perioadele de trezie nu vorbise pînă acum deloc. Cînd Drake intră în cameră, bolnavul zăcea întins pe spate, cu ochii închişi. Drake îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă pat. O vreme examină faţa trasă a omului. După cîteva minute, omul începu să mişte din pleoape, le deschise pe jumătate, le

închise din nou. Drake nu știa dacă îl văzuse sau nu. Dar intuia că omul este semitreaz.

Încetișor, se aplecă înainte și-i rosti clar în ureche:

– *Şce ne vmerla Ucraina!*

Într-o traducere literară, cuvintele înseamnă „Ucraina trăiește mai departe". Sînt cuvintele cu care începe imnul național ucrainean, interzis de stăpînirea rusească, dar pe care orice ucrainean conștient de naționalitatea sa le-ar recunoaște pe loc.

Ochii bolnavului se deschiseră și priviră țintă spre Drake. Peste cîteva secunde întreba în ucraineană:

– Cine ești?

– Un ucrainean ca tine, spuse Drake.

Ochii celuilalt se înnegurară, devenind suspicioși.

– Colaboraționist, spuse el.

Drake clătină din cap.

– Nu, spuse el liniștit. Sînt cetățean britanic, născut și crescut acolo, fiul unui tată ucrainean și al unei mame englezoaice. Dar cu inima sînt la fel de ucrainean ca tine.

Omul din pat continua să se holbeze cu încăpățînare spre tavan.

– Aș putea să-ți arăt pașaportul, emis la Londra, dar asta n-ar dovedi nimic. Un cekist ar putea oricînd produce un asemenea document, dacă ar vrea să te ducă de nas.

Drake folosise intenționat termenul popular pentru membrii poliției sovietice, KGB-ul.

– Dar acum nu mai ești în Ucraina, iar aici nu sînt cekiști, continuă Drake. Nu ai fost aruncat de mare pe țărmurile Crimeei, nici ale Rusiei de sud sau Georgiei. N-ai nimerit nici în România sau Bulgaria. Ai fost pescuit din mare de un vapor italian și adus aici, la Trabzon. Ești în Turcia. Ești la ceilalți. Ai reușit.

Ochii omului erau îndreptați acum asupra lui, vii, lucizi, dornici să-i dea crezare.

– Poți să te miști? întrebă Drake.

– Nu știu, spuse bărbatul.

Drake făcu semn cu capul spre fereastra camerei, dincolo de care răsuna zgomotul circulației.

– KGB-ul ar putea să costumeze angajații unui spital ca să-i facă să arate ca niște turci, spuse el, dar nu poate deghiza un oraș întreg numai de dragul unui om pe care l-ar putea tortura ca să obțină o mărturisire. Poți să ajungi la fereastră?

Susținut de Drake, fugarul se tîrî pînă la fereastră și privi afară, spre stradă.

– Mașinile sînt marca Austin și Morris, importate din Anglia, spuse Drake, Peugeoturi din Franța și Volkswagenuri din Germania de Vest. Cuvintele de pe afișe sînt turcești. Iar reclama de acolo e pentru Coca-Cola.

Bărbatul își duse dosul mîinii la gură și își mușcă buricele degetelor. Clipi de cîteva ori.

– Am reușit, spuse el.

– Da, spuse Drake, printr-o minune ai reușit.

– Numele meu, spuse fugarul după ce se întorsese înapoi în pat, e Miroslav Kaminski. Vin din Ternopol. Am fost conducătorul unui grup de șapte partizani ucraineni.

Și își depănă povestea timp de un ceas. Kaminski și alți șase ca el, toți din zona Ternopolului, pe vremuri o vatră a naționalismului ucrainean, unde mai ard și acum cîțiva tăciuni, hotărîseră să se opună programului de rusificare a țării lor, ce se intensificase în timpul anilor șaizeci, ajungîndu-se în anii șaptezeci și la începutul anilor optzeci la „soluția finală“ în toate domeniile artei, poeziei, literaturii, limbii și conștiinței naționale ucrainene. Timp de șase luni cît au operat, organizaseră ambuscade și uciseseră doi secretari de partid locali – ruși impuși de Moscova la Ternopol – și un agent KGB. Apoi urmase trădarea.

Cel care vorbise, oricare ar fi fost el, murise o dată cu ceilalți în rafalele trase de trupele speciale ale KGB-ului atunci cînd încercuiseră casa de țară unde grupul se întîlnea pentru a pune la cale următoarea acțiune. Scăpase numai Kaminski, care fugise ca un animal prin tufișuri, ascunzîndu-se ziua în hambare și păduri, umblînd numai noaptea, îndreptîndu-se spre sud, în

direcţia coastei, avînd în cap ideea vagă că s-ar putea adăposti pe un vapor vestic.

I-a fost însă imposibil să se apropie de docurile Odessei. Trăind numai cu cartofi şi verdeaţă de pe cîmpuri, se refugiase în regiunea mlăştinoasă a deltei Nistrului, la sud-est de Odessa, în apropierea graniţei cu România. În cele din urmă, ajungînd noaptea într-un mic sat de pescari de pe ţărmul mării, furase o barcă înzestrată cu un catarg şi o velă mică. Nu mai fusese niciodată într-o barcă cu pînze şi nu ştia nimic despre mare. Încercînd să manevreze vela şi cîrma, strîngînd din dinţi şi rugîndu-se, izbutise să-şi conducă barca spre sud, orientîndu-se după stele şi soare.

Avusese noroc că nu fusese descoperit de bărcile de patrulare ce supraveghează apele teritoriale ale Uniunii Sovietice, şi nici de flota de pescuit. Ambarcaţiunea mică de lemn alunecase neobservată de vedetele de pe ţărm, pînă cînd ieşise din cîmpul lor de bătaie. Apoi se rătăcise, undeva între România şi Crimeea, îndreptîndu-se spre sud, departe de căile maritime frecventate de nave, pe care însă oricum nu le cunoştea. Furtuna începuse pe neaşteptate. Nu se pricepuse să coboare vela la timp, se răsturnase şi îşi petrecuse noaptea agăţîndu-se cu ultimele forţe de burta bărcii răsturnate. Dimineaţa întorsese barca la loc şi se căţărase înapoi. Hainele, pe care şi le scosese pentru a lăsa vîntul nopţii să-i răcorească pielea, fuseseră luate de apă. La fel şi cei cîţiva cartofi cruzi, sticla cu apă, vela şi cîrma. Durerile începuseră imediat după răsăritul soarelui, pe măsură ce aerul se încălzea. În cea de-a treia zi după furtună, îşi pierduse cunoştinţa. Cînd îşi revenise, era aici, în acest pat de spital, suportînd în tăcere durerile şi ascultînd vocile, despre care crezuse că sînt bulgăreşti. Timp de şase zile nu deschisese ochii şi gura.

Andrew Drake îl asculta în timp ce inima îi cînta de bucurie. Găsise omul pe care îl aşteptase de ani de zile.

– Am să mă duc la consulul elveţian de la Istanbul să încerc să obţin documentele de călătorie de la Crucea Roşie, spuse el cînd Kaminski începu să dea semne de oboseală. Dacă reuşesc,

am să te pot duce probabil în Anglia, cel puţin cu o viză temporară. Apoi vom face cerere de azil. Mă întorc în cîteva zile.

În dreptul uşii se opri:

– Tu nu te mai poţi întoarce, îi spuse el lui Kaminski. Dar cu ajutorul tău, eu am să reuşesc. Asta e tot ce-mi doresc, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Andrew Drake zăbovi la Istanbul mai mult decît s-ar fi aşteptat, şi abia pe 16 mai reuşi să se întoarcă la Trabzon cu documentele necesare pentru Kaminski. Îşi prelungise concediul după o lungă conversaţie telefonică cu Londra şi o ceartă cu cel mai tînăr asociat al firmei, dar meritase. Fiindcă era sigur că prin Kaminski avea să poată duce la îndeplinire singura dorinţă arzătoare a vieţii sale.

Imperiul ţarist, sovietic mai tîrziu, pare, văzut din afară, un monolit de neînvins; el are însă două puncte nevralgice. Primul este asigurarea hranei necesare pentru cele două sute cincizeci de milioane de locuitori ai săi; al doilea, ceea ce în mod eufemistic se numeşte „problema naţionalităţilor“. În cele paisprezece republici conduse de Republica Rusă trăiesc mai multe naţionalităţi distincte ne-ruse, iar cea mai mare şi poate cea mai conştientă de sine este cea ucraineană. În 1982 marele stat rus număra doar o sută douăzeci din cele două sute cincizeci de milioane de locuitori; următorul ca număr de locuitori şi bogăţii era Ucraina, cu şaptezeci de milioane, fapt pentru care, atît sub ţari cît şi sub Biroul Politic, Ucraina a avut întotdeauna parte de o atenţie specială şi mai ales de o rusificare necruţătoare.

Apoi, mai era şi istoria ei. În mod tradiţional, Ucraina a fost dintotdeauna despărţită în Ucraina de vest şi cea de est. Ucraina de vest se întinde de la Kiev spre graniţa cu Polonia. Cea de est e mai rusificată, căci s-a aflat secole de-a rîndul sub ţari, timp în care Ucraina de vest a făcut parte din Imperiul austro-ungar. Din punct de vedere spiritual şi cultural s-a orientat după Occident mai mult decît restul, cu excepţia poate a celor trei state baltice, care erau însă prea mici ca să reziste. Ucrainenii folosesc alfabetul

latin, în cea mai mare parte sînt catolici, nu ortodocşi. Limba, poezia, literatura, artele şi tradiţiile lor datează dinaintea apariţiei cuceritorilor ruşi, care au venit din nord în jos.

În 1918, o dată cu dezmembrarea Austro-Ungariei, Ucraina de vest a luptat cu disperare să devină o republică separată; spre deosebire de cehi, slovaci şi maghiari, n-a izbutit însă, devenind în 1919 o provincie a Poloniei: Galiţia. Cînd Hitler a invadat în 1939 Polonia de vest, Stalin a intrat şi el dinspre est cu Armata Roşie, ocupînd Galiţia. În 1941 a fost cucerită de germani. Ceea ce a urmat a fost un amestec vicios şi violent de speranţe, spaime şi loialităţi. Unii sperau în concesii de la Moscova dacă luptau împotriva nemţilor; alţii au crezut în mod eronat că Ucraina liberă va fi posibilă prin înfrîngerea Moscovei de către Berlin şi s-au alăturat Diviziei Ucrainene care a luptat în uniforme germane, împotriva Armatei Roşii. Alţii, precum tatăl lui Kaminski, s-au refugiat în Carpaţi, ca partizani, şi au luptat mai întîi împotriva unui invadator, apoi împotriva celuilalt, şi apoi din nou împotriva celui dintîi. Au pierdut cu toţii; Stalin a cîştigat şi a împins imperiul pînă la rîul Bug, care a devenit noua graniţă cu Polonia. Ucraina de vest a intrat sub stăpînirea noilor ţari, Biroul Politic, dar visele de odinioară au continuat să trăiască. Cu excepţia unei scurte licăriri din ultimele zile ale lui Hruşciov, programul de rusificare, de zdrobire definitivă şi imediată a spiritului naţional, a fost aplicat cu tot mai multă insistenţă.

Stepan Drah, un elev din Kovno, s-a alăturat Diviziei Ucrainene. S-a numărat printre cei norocoşi; a supravieţuit războiului şi a fost luat prizonier de britanici în 1945. Trimis să muncească la o fermă în Norfolk, ar fi fost cu siguranţă expediat înapoi în patrie pentru a fi executat de NKVD, atunci cînd, în 1946, Foreign Office-ul britanic împreună cu Departamentul de Stat american au convenit pe tăcute să returneze cele două milioane de „victime ale Yaltei“, lăsîndu-le pradă lui Stalin. Dar a avut din nou noroc. În spatele unei căpiţe de fîn din Norfolk i-a făcut ochi dulci unei frumoase de prin partea locului, iar aceasta a rămas însărcinată. A urmat căsătoria, iar peste şase luni, din

motive familiale, a fost scutit de repatriere, permiţîndu-i-se să rămînă. Eliberat de munca de la fermă, şi-a folosit puţinele cunoştinţe pe care le dobîndise ca transmisionist pentru a-şi înjgheba un mic atelier de reparaţii în Bradford, centrul celor 30 000 de ucraineni stabiliţi în Marea Britanie. Întîiul născut a murit în primii ani de viaţă; un al doilea fiu, botezat Andrei, s-a născut în 1950.

Andrei a învăţat ucraineana pe genunchii tatălui său, dar asta n-a fost tot. A învăţat de asemenea despre ţara tatălui său, despre priveliştile copleşitoare ale Carpaţilor şi ale Ruteniei. S-a impregnat de ura acestuia faţă de ruşi. Tatăl a murit însă într-un accident rutier cînd băiatul avea doisprezece ani, iar mama, obosită de nesfîrşitele seri petrecute de soţul ei în compania altor exilaţi, şezînd în jurul focului din cămin şi vorbind mereu despre trecut într-o limbă pe care ea n-a putut nicicînd s-o înţeleagă, a anglicizat numele lor de familie, transformîndu-l în Drake, iar Andrei a devenit Andrew. Andrew Drake s-a înscris sub acest nume la gimnaziu şi apoi la universitate; şi tot sub acest nume i s-a eliberat primul paşaport.

Renaşterea lui s-a produs în primii ani de universitate. A întîlnit acolo alţi ucraineni, a început din nou să vorbească fluent limba tatălui său. Aceasta se întîmpla la sfîrşitul anilor şaizeci, scurta renaştere a literaturii şi artelor ucrainene din Ucraina venise şi trecuse, iar cei ce-i fuseseră lumini călăuzitoare se stingeau acum în lagărele de muncă silnică ale GULAG-ului. Iar el luă cunoştinţă de evenimente, ştiind totodată ce se întîmplase cu toţi acei artişti. Citi tot ce putu obţine atunci, în anii de la sfîrşitul deceniului şapte: pe clasici precum Taras Şevcenko, şi pe cei ce scriseseră în scurta perioadă de înflorire de sub Lenin, suprimaţi şi lichidaţi mai apoi de Stalin. Dar cel mai mult citi din opera celor cunoscuţi drept „şaizeciştii“, căci ei nu înfloriseră decît puţini ani, pînă cînd Brejnev lovise din nou, înăbuşind mîndria naţională pe care ei aceştia o evocau. A citit şi-a purtat doliu după Osdacii, Ceornovil, Moroz şi Giuba, iar cînd a citit poeziile şi jurnalul secret ale lui Pavel Simonenko,

acel tînăr înflăcărat mort de cancer la numai douăzeci şi opt de ani, idol al studenţilor ucraineni din Ucraina Sovietică, inima i se frînse de dorul unei ţări pe care nu o văzuse niciodată.

O dată cu această dragoste faţă de ţara tatălui său mort se născu şi ura pentru cei pe care îi considera a fi principalii vinovaţi de prigoana îndurată de oameni; devora pamflete clandestine pe care rezistenţa din interior reuşea să le scoată afară, relatările din *Mesagerul Ucrainei* despre suferinţele sutelor de necunoscuţi, care nu se bucurau de publicitatea pe care mass-media lumii o făcea marilor procese moscovite ale lui Daniel, Siniavski, Orlov, Şaranski, suferinţele celor umiliţi şi uitaţi. Ura lui sporea cu fiecare amănunt pe care îl afla pînă ce, pentru Andrew Drake, odinioară Andrei Drah, personificarea răului acestei lumi se numi pur şi simplu KGB.

Avea suficient simţ al realităţii ca să evite naţionalismul crud, grosolan al primilor exilaţi, care puneau atîta preţ pe deosebirea dintre ucrainenii de vest şi de est. Nu accepta nici antisemitismul ce le fusese inoculat, preferînd ideile lui Gluzman, sionist şi naţionalist ucrainean în acelaşi timp. Analizînd comunitatea exilaţilor din Marea Britanie şi Europa, distingea patru niveluri de manifestare a naţionalismului: naţionalismul lingvistic, al celor care credeau că a vorbi şi a scrie în limba părinţilor era suficient; naţionalismul locvace al celor care erau în stare să vorbească zi şi noapte, fără să facă nimic; naţionalismul strigătorilor de slogane, care izbuteau să-i irite pe compatrioţii lor prin adopţiune, dar care nu se atingeau de dihania de la răsărit; şi naţionalismul activiştilor care demonstrau la orice vizită a demnitarilor de la Moscova, erau fotografiaţi cu grijă şi înregistraţi de Secţia Specială, făcîndu-li-se o publicitate trecătoare.

Drake nu-i accepta pe nici unii dintre ei. Se purta cuviincios şi se ţinea deoparte. Se mută în sud, la Londra, şi îşi găsi un post de funcţionar. Există mulţi slujbaşi în astfel de posturi, măcinaţi de o pasiune secretă, necunoscută colegilor, în care investesc toate economiile, tot timpul lor liber şi concediile anuale. Drake era un astfel de om. Fără să facă vîlvă, adunase un grup restrîns

de oameni care simţeau la fel ca el; îi căuta, îi afla, se împrietenea, făcea un legămînt cu ei şi îi ruga să aibă răbdare. Căci Andrei Drah avea un vis tainic şi, aşa cum spune T. E. Lawrence, era periculos fiindcă „visa cu ochii deschişi“. Visul lui era ca într-o zi să dea o unică şi mare lovitură celor de la Moscova, care să-i cutremure cum nu mai fuseseră niciodată cutremuraţi. Avea să pătrundă prin zidurile puterii şi să lovească drept în inima fortăreţei.

Visul său căpătase viaţă şi înaintase un pas o dată cu descoperirea lui Kaminski, iar în momentul cînd avionul se înălţa din nou spre cerul albastru şi cald, îndreptîndu-se spre Trabzon, se simţea emoţionat şi hotărît.

Miroslav Kaminski se uita nehotărît la Drake.

– Nu ştiu, Andrei, spuse el, zău nu ştiu. În pofida a tot ce-ai făcut, nu ştiu dacă pot să am atîta încredere în tine. Îmi pare rău, dar aşa am fost nevoit să trăiesc toată viaţa.

– Miroslav, ai putea să mă cunoşti încă douăzeci de ani de acum înainte şi să nu afli mai mult despre mine. Tot ce ţi-am povestit despre mine este adevărat. Dacă tu nu poţi să te întorci, lasă-mă pe mine să mă duc în locul tău. Dar trebuie să ştiu cu cine iau legătura acolo. Dacă ştii pe cineva, pe oricine...

În cel din urmă, Kaminski cedă.

– Există doi oameni, spuse el. N-au fost implicaţi atunci cînd grupul meu a fost distrus, şi nimeni nu ştia de ei. Îi întîlnisem doar cu cîteva luni mai înainte.

– Dar sînt ucraineni şi partizani? întrebă Drake nerăbdător.

– Da, sînt ucraineni. Dar nu aceasta e prima lor motivaţie. Poporul lor a suferit şi el. Părinţii lor, ca şi ai mei, au stat zece ani în lagăre de muncă, dar din alte motive. Sînt evrei.

– Dar urăsc Moscova? întrebă Drake. Vor şi ei să dea o lovitură Kremlinului?

– Da, urăsc Moscova, răspunse Kaminski. La fel de tare ca tine. Sursa lor de inspiraţie pare să fie ceva ce se numeşte „Liga pentru Apărarea Evreilor“. Au auzit de ea la radio. Se pare că

ideea lor, ca şi a noastră, este de a începe ofensiva, de-a nu mai accepta persecuţiile.

– Atunci ajută-mă să iau legătura cu ei, îl presă Drake.

A doua zi dimineaţă, Drake luă avionul înapoi spre Londra, avînd asupra lui numele şi adresele a doi tineri partizani evrei din Lvov. În mai puţin de două săptămîni se înscrisese într-o excursie organizată de Intourist la începutul lui iulie, urmînd a vizita Kievul, Ternopolul şi Lvovul. Îşi părăsi de asemenea slujba şi îşi retrase toate economiile de la bancă.

Fără să fie observat de cineva, Andrew Drake, alias Andrei Drah, pornise războiul său personal – împotriva Kremlinului.

CAPITOLUL 1

Un soare blînd şi cald îşi revărsa razele asupra Washingtonului în acea zi de mai, făcînd să înflorească primii trandafiri roşii din faţa uşilor cu geamuri ale Biroului Oval din Casa Albă. Dar cu toate că ferestrele erau deschise, iar adierile proaspete ale ierbii şi florilor năvăleau în sanctuarul celui mai puternic conducător din lume, atenţia celor patru bărbaţi adunaţi acolo era concentrată asupra unor plante cu totul diferite, dintr-o ţară străină şi îndepărtată.

William Matthews şedea pe locul rezervat dintotdeauna preşedinţilor americani: cu spatele spre peretele dinspre miazăzi al camerei, privind spre miazănoapte, pe deasupra unui impunător birou stil, la clasicul şemineu de marmură ce domină peretele nordic. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre predecesori, care preferaseră fotolii de comandă, pe măsura lor, preşedintele alesese un scaun pivotant cu spătar înalt, de serie, de felul celor pe care le găseşti în biroul oricărui director de firmă. Căci „Bill Matthews", cum îi plăcea să fie numit pe afişele electorale, stăruise mereu, în decursul campaniilor ce-i aduseseră victoria, asupra gusturilor sale obişnuite, populare, în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, hrana şi alte plăceri omeneşti. Aşadar, nici scaunul nu putea fi un obiect de lux, cu atît mai mult cu cît preşedintelui îi plăcea să primească personal în Biroul Oval puzderia de delegaţii ce soseau de pretutindeni. În schimb, preţiosul birou stil era piesa pe care o moştenise, ce

făcea de-acum parte din tradiţia atît de scumpă a Casei Albe, sublinia el cu orice ocazie. Şi asta prindea.

Dar Bill Matthews nu era mereu acelaşi. Cînd se întîlnea în vreo consfătuire secretă cu principalii săi consilieri, acela căruia cel mai umil alegător putea să-i spună „Bill" devenea dintr-o dată altul. Renunţa şi la voioşia din glas şi la rînjetul simpatic cu care îi convinsese pe oameni să-l voteze pe băiatul din vecini pentru a deveni preşedinte la Casa Albă. Căci el nu era băiatul din vecini, iar consilierii lui ştiau asta; dimpotrivă, era omul de la vîrf.

Aşezaţi de partea cealaltă a biroului, în fotolii cu spătarul înalt şi drept, se aflau cei trei bărbaţi care ceruseră preşedintelui o întrevedere particulară în acea dimineaţă. Cel mai apropiat de el era preşedintele Consiliului Naţional al Securităţii*, consilierul său particular în probleme de securitate şi omul de încredere în privinţa politicii externe. Prin birourile Aripii de Vest şi prin Clădirea Executivului i se zicea „doctorul" sau „polonezul ăla afurisit", căci Stanislav Poklewski, omul cu faţa ascuţită, era adesea antipatizat, dar niciodată subestimat.

Cei doi formau o pereche ciudată; blondul şi decoloratul anglo-saxon din sud şi brunetul taciturn, catolic fervent, care emigrase încă în copilărie din Cracovia. Stanislaw Poklewski îi oferea lui Bill Matthews ceea ce îi lipsea, adică putinţa de a înţelege întortocheata psihologie a europenilor în general şi a slavilor în special. Şi apoi mai existau alte două motive pentru care preşedintele era oricînd gata să dea ascultare maşinii de calculat educate de iezuiţi: extrema sa loialitate şi lipsa oricăror ambiţii politice dincolo de persoana lui Bill Matthews. Exista însă şi o rezervă: Matthews era mereu obligat să menţină echilibrul între antipatia plină de suspiciune a doctorului faţă de oamenii de la Moscova şi afirmaţiile mult mai cuviincioase ale secretarului său de stat, originar din Boston.

Secretarul nu era prezent la întîlnirea din acea dimineaţă, solicitată personal de Poklewski. Ceilalţi doi bărbaţi erau Robert

---

* *National Security Concil* – prescurtat în continuare NSC.

Benson, director al Agenţiei Centrale de Informaţii*, şi Carl Taylor.

S-a spus adesea că Agenţia Naţională de Securitate a Americii** este organismul ce răspunde de tot spionajul electronic. Este o opinie răspîndită, dar neadevărată. NSA-ul se ocupă doar de acea parte a supravegherii şi spionajului electronic din afara Statelor Unite ce se referă la ascultare: interceptări de convorbiri telefonice, supravegherea transmisiilor telegrafice şi, mai ales, captarea din eter a miliardelor de cuvinte pe zi, în sute de dialecte şi limbi, pentru a fi înregistrate, decodificate, traduse şi analizate. Supravegherea *vizuală* a Terrei cu ajutorul aparatelor montate pe avioane şi, mai ales, pe sateliţi a fost dintotdeauna atribuită Oficiului Naţional de Recunoaştere***, constituind o acţiune comună a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi a CIA-ului. Carl Taylor era directorul acestui Oficiu şi totodată general cu două stele în Serviciile de Informaţii ale Forţelor Aeriene.

Preşedintele strînse mormanul de fotografii de mare precizie de pe biroul său şi i le dădu înapoi lui Taylor, care se ridicase pentru a le lua în primire şi a le introduce apoi în servieta sa.

– Ei bine, domnilor, spuse el rar, mi-aţi arătat, aşadar, că recolta de grîu pe o porţiune mică a Uniunii Sovietice, poate doar de pe aceşti acri din fotografie, e compromisă. Şi ce-i cu asta?

Poklewski privi spre Taylor şi dădu din cap. Taylor îşi drese glasul.

– Domnule preşedinte, mi-am permis să aranjez o transmisie directă a imaginilor pe care le recepţionează chiar în aceste clipe unul dintre sateliţii noştri Condor. V-aş ruga să le priviţi.

Matthews încuviinţă din cap, urmărindu-l pe Taylor cum traversează încăperea spre un şir de televizoare plasate pe curbura

---

* *Central Intelligence Agency* – prescurtat în continuare CIA.
** *National Security Agency* – prescurtat în continuare NSA.
*** *National Reconaissance Office* – prescurtat în continuare NRO.

peretelui dinspre apus, sub rafturile de cărţi, ce fuseseră înadins scurtate pentru a face loc consolei cu televizoare. Cînd în cameră se aflau delegaţii ale cetăţenilor, şirul de ecrane era acoperit de o uşă glisantă din lemn de tec. Taylor porni aparatul aflat în marginea din stînga şi se întoarse la biroul preşedintelui. Ridică unul din cele şase telefoane de pe suport, formă un număr şi spuse simplu:

– Începeţi transmisia.

Preşedintele Matthews era informat în legătură cu sateliţii Condor. Zburau mai sus decît toţi sateliţii anteriori şi foloseau camere de luat vederi într-atît de sofisticate încît puteau obţine un prim-plan de la trei sute de kilometri, prin ceaţă, ploaie, grindină sau zăpadă, a unui detaliu oricît de mic, cum ar fi unghia unui om. Sateliţii Condor erau în acel moment imbatabili.

În anii '70, supravegherea fotografică era, ce-i drept, mulţumitoare, dar foarte lentă, fiindcă fiecare rolă de film trebuia să fie expulzată din satelit într-un anumit moment, să ajungă pe pămînt într-un înveliş protector, să fie recuperată cu ajutorul radarelor şi al altor mecanisme de detectare, transportată pe calea aerului spre laboratoarele centrale ale NRO, developată şi proiectată pe ecran. Numai atunci cînd satelitul se afla pe un arc de traiectorie situată în linie dreaptă cu Statele Unite ori cu una din staţiile de urmărire controlate de americani se puteau face transmisii TV directe. Cînd satelitul trecea însă pe deasupra Uniunii Sovietice, curba suprafeţei terestre împiedica recepţia directă, aşa încît spectatorii erau nevoiţi să aştepte pînă acesta îşi făcea din nou apariţia la orizont.

Apoi însă, în vara anului 1978, oamenii de ştiinţă au izbutit să dea de cap acestei probleme, inventînd „jocul parabolei". Cu ajutorul calculatoarelor au realizat o reţea de o infinită complexitate, reprezentînd traiectoriile a şase camere de luat vederi spaţiale ce se roteau deasupra pămîntului, astfel încît oricare din aceşti spioni de pe cer putea fi interceptat de la Casa Albă şi pus să transmită ceea ce vedea, trimiţînd imaginile pe un arc de parabolă spre un satelit aflat în cîmpul său vizual. A doua pasăre

trimitea imaginile la rîndul ei spre un al treilea satelit şi aşa mai departe, la fel cum jucătorii de baschet aruncă mingea de unul la altul în timp ce continuă să alerge. Cînd imaginile dorite erau captate de un satelit de deasupra Statelor Unite, ele puteau fi transmise direct spre cartierul general al NRO şi de acolo spre Biroul Oval.

Sateliţii zburau cu peste şaizeci de mii de kilometri pe oră; globul se rotea o dată cu ceasurile, se înclina o dată cu anotimpurile. Calculele şi permutările erau astronomice, dar calculatoarele le rezolvau pe toate. Prin 1980, preşedintele Statelor Unite avea acces permanent spre orice centimetru pătrat al lumii prin transmisie directă la simpla apăsare a unui buton. Uneori lucrul acesta îl sîcîia. Dar nu-l sîcîia niciodată pe Poklewski: exerciţiul spovedaniei îl educase în spiritul mărturisirii oricăror gînduri şi acţiuni private. Condorii erau, aşadar, nişte confesionale, iar el însuşi duhovnicul.

În timp ce pe ecran apăreau imagini, generalul Taylor întinse, pe biroul preşedintelui, o hartă a Uniunii Sovietice, punctînd cu arătătorul.

– Ceea ce vedeţi, domnule preşedinte, ne este transmis de Condor Cinci, aflat aici, între Saratov şi Perm, pe deasupra Ţinuturilor Înţelenite şi ale Ţării Cernoziomului.

Matthews îşi ridică privirea spre ecran. Suprafeţele mari de pămînt se desfăşurau încet în faţa ochilor săi, de sus în jos, cuprinzînd cîte o fîşie de aproximativ treizeci de kilometri lăţime. Pămîntul părea pustiu, ca toamna după recoltă. Taylor murmură cîteva indicaţii prin telefon. Peste o clipă imaginea se concentră pe o fîşie lată de numai şapte kilometri. Cîteva case ţărăneşti, cu siguranţă izbe din scîndură grosolană, pierdute pe întinderea nesfîrşită a stepei, trecură prin stînga ecranului.

Linia unui drum apăru în imagine, rămase suspendată pentru cîteva clipe, apoi pieri. Taylor mormăi din nou ceva; imaginea se opri asupra unei dîre de numai o sută de metri lăţime. Rezoluţia era mai bună. Un bărbat ce ducea un cal prin stepă apăru şi dispăru.

– Încetiniţi, ceru Taylor prin telefon. Pămîntul trecea acum mai încet prin faţa ochilor.

Sus în spaţiu, satelitul Condor îşi urma drumul la aceeaşi înălţime şi viteză; în laboratoarele NRO imaginile erau îngustate şi încetinite. Imaginea se apropie şi mai mult. La tulpina unui copac răzleţ un ţăran rus îşi descheia încet prohabul. Preşedintele Matthews nu era un tehnician, iar asemenea imagini îl umpleau întotdeauna de uimire. Se afla, îşi zicea el, într-un birou din Washington, într-o frumoasă dimineaţă de vară timpurie, şi-l urmărea în acest timp pe un om care urina undeva în umbra Munţilor Urali. Ţăranul ieşi încet din cadru. În locul său apăru imaginea unui cîmp de grîu de cîteva sute de hectare.

– Şi acum opriţi, ordonă Taylor prin telefon. Imaginea se derulă mai încet şi rămase pe loc.

– Măriţi, spuse Taylor.

Imaginea se apropie tot mai mult, pînă ce întregul ecran se acoperi de douăzeci de fire de grîu verde. Fiecare însă era plăpînd, mînjit, bolnăvicios. Matthews mai văzuse ceva asemănător doar pe ogoarele prăfoase din Middle West, cu cincizeci de ani în urmă, pe cînd era copil.

– Stan, spuse preşedintele.

Poklewski, care solicitase această întrevedere şi aranjase transmisia, îşi căuta cu grijă cuvintele.

– Domnule preşedinte, Uniunea Sovietică şi-a stabilit pentru anul acesta un plan la cereale de două sute patruzeci de milioane de tone. Iar acesta se împarte la rîndul lui într-un plan de o sută douăzeci de milioane de tone de grîu, şaizeci de milioane de orz, paisprezece de ovăz, paisprezece de porumb, douăsprezece de secară, iar restul de douăzeci se compune din orez, mei, hrişcă, precum şi boabe de mazăre şi fasole. Uriaşii recoltei sînt grîul şi orzul.

Se ridică şi încojură biroul ca să ajungă în faţa hărţii întinse. Taylor opri televizorul şi îşi reluă locul.

– Aproximativ patruzeci la sută din recolta anuală de cereale a Uniunii Sovietice, vreo sută de milioane de tone, provin de aici, din regiunea aceasta a Ucrainei şi din Kuban, continuă Poklewski arătînd zonele pe hartă. Şi toate sînt culturi de toamnă. Adică sînt însămînţate în septembrie şi octombrie.

Planta răsare în noiembrie, cînd cade prima zăpadă, care o acoperă şi o apără de gerurile aspre din decembrie şi ianuarie.

Poklewski se întoarse şi porni spre ferestrele ce acopereau din tavan pînă la podea peretele curb din spatele scaunului preşedintelui. Avea obiceiul să umble de colo-colo în timp ce vorbea.

Trecătorul de pe Pennsylvania Avenue nu poate, de fapt, să vadă Biroul Oval, care se ascunde undeva în spatele Aripii de Vest, dar fiindcă partea de sus a ferestrelor atît de înalte ale biroului poate fi observată de pe monumentul lui Washington, aflat la o distanţă de o mie de metri, geamurile au fost înlocuite mai de mult cu sticlă groasă de şase ţoli, prin care gloanţele nu pot să pătrundă. Asta pentru cazul în care vreun trăgător de elită din preajma monumentului ar avea ideea să-şi încerce luneta. Lumina verzuie ce pătrundea prin aceste geamuri adîncea şi mai mult paloarea de pe chipul încercănat al lui Poklewski.

Se întoarse şi veni înapoi chiar în clipa cînd Matthews se pregătea să-şi rotească scaunul pentru a nu-l pierde din ochi.

– În decembrie anul trecut, în toată Ucraina şi în tot Kubanul s-a produs un dezgheţ neaşteptat. Asemenea perioade s-au mai văzut, dar nu au fost niciodată atît de calde. Un val uriaş de aer cald s-a abătut dinspre Marea Neagră şi Bosfor peste Ucraina şi Kuban şi a topit primele straturi de zăpadă. Ogoarele de grîu şi orz abia răsărit au rămas descoperite. Peste zece zile, s-au produs însă geruri neaşteptate, temperaturile coborînd pînă la douăzeci de grade sub zero.

– Iar grîul a avut de suferit, conchise preşedintele.

– Domnule preşedinte, interveni Robert Benson de la CIA, cei mai buni specialişti ai noştri estimează că sovieticii se pot socoti norocoşi dacă salvează cincizeci la sută din producţia Ucrainei şi a Kubanului. Pagubele sînt mari şi ireparabile.

– Deci asta aţi vrut să-mi arătaţi? întrebă Matthews.

– Nu, domnule, răspunse Poklewski, alta e problema. Celelalte şaizeci de procente din recoltă, adică aproape o sută patruzeci de milioane de tone, provin din Ţinuturile Înţelenite, desţelenite de fapt în anii şaizeci de Hruşciov, şi din Ţara

Cernoziomului, de la poalele Uralilor. O cantitate mică provine de dincolo de munți, din Siberia. Or noi pe acestea vi le-am arătat.

– Dar ce se întîmplă acolo? întrebă Matthews.

– Ceva ciudat, domnule. Se petrece ceva neobișnuit cu recolta de cereale sovietică. Tot acest rest de șaizeci de procente e cultură de primăvară, însămînțată în martie, aprilie, după dezgheț. Pînă acum ar fi trebuit să răsară ogoare verzi și mătăsoase. Dar ceea ce a ieșit sînt plante firave, rare, gălbejite, de parcă ar fi fost lovite de o molimă.

– Din nou vremea? întrebă Matthews.

– Nu. Iarna și primăvara au fost, ce-i drept, destul de umede, dar n-a fost nimic serios. Acum a ieșit soarele, vremea e cît se poate de bună, uscată și caldă.

– Și cît de întinsă e molima asta?

Aici interveni din nou Benson.

– Nu știm, domnule președinte. Avem cu aproximație cincizeci de mostre de film pe această temă. Ne-am gîndit inițial la concentrări de forțe militare; mișcări de trupe, noi baze de rachete, uzine de arme. Dar ceea ce avem indică o zonă prea largă de răspîndire.

– Și atunci la ce vă gîndiți?

– Ceea ce am vrea, spuse Poklewski, ar fi să avem acordul dumneavoastră să facem mai multe cercetări să aflăm cît de importantă este această problemă pentru sovietici. Asta înseamnă că ar trebui să trimitem delegații, oameni de afaceri. Să folosim un număr mare din punctele de observație spațiale care nu au alte sarcini prioritare. Sîntem convinși că este vital pentru America să afle cu exactitate ce intenționează să facă Moscova în această situație.

Matthews rămase o clipă pe gînduri, aruncînd o privire spre ceas. Peste zece minute urma să primească o delegație de ecologiști care doreau să-l salute și să-i înmîneze nu știu ce placă comemorativă. Apoi avea întîlnire cu procurorul-general, ca să discute noua legislație a muncii. Se ridică în picioare.

– Prea bine, domnilor, aşa să fie. Aveţi acordul meu. E un lucru pe care cred că trebuie să-l ştim. Vreau însă răspunsul în treizeci de zile.

Peste zece zile, generalul Carl Taylor se afla în biroul de la etajul şapte al lui Robert Benson, directorul CIA, contemplîndu-şi propriul raport transformat într-un teanc gros de fotografii răspîndite pe măsuţa joasă de cafea din faţa lui.

– Ciudată poveste, Bob, nu pot să-mi închipui despre ce e vorba, spuse el.

Benson se întoarse cu spatele spre ferestrele panoramice ce formau un perete întreg al biroului directorului CIA de la Langley, cu vedere spre nord-nord-vest, peste întinderi de copaci ce ascund în depărtare fluviul Potomac. Asemenea tuturor predecesorilor săi, iubea şi el această privelişte, mai ales la sfîrşit de primăvară şi început de vară, cînd pădurea devenea o mare de verde-fraged. Veni şi se aşeză în fotoliu vizavi de Taylor.

– Nici specialiştii mei nu-i dau de capăt. Şi nu vreau să apelez la cei de la Departamentul Agriculturii. Indiferent ce s-ar întîmpla în Rusia, de publicitate nu avem în nici un caz nevoie, iar dacă implic în povestea asta pe cineva din afară, într-o săptămînă vuieşte toată presa. Deci, ce poţi să-mi spui?

– Păi, fotografiile demonstrează că molima, sau orice ar fi, nu e generală, spuse Taylor. Nu e nici măcar regională. Ăsta-i necazul. Dacă la mijloc ar fi o cauză climaterică, am şti de fenomenele meteorologice care să ne-o explice. Dar aşa ceva nu există. Dacă ar fi vorba de o boală care a atins recolta, ea s-ar extinde măcar pe regiuni. Dacă ar fi vorba de paraziţi, efectul ar fi acelaşi. Dar totul e la întîmplare. Lîngă fîşii de grîu sănătos, puternic, bine dezvoltat, apar porţiuni afectate de molimă. Informaţiile culese de sateliţi nu evidenţiază nici o ordine. Tu ce-ai aflat?

Benson încuviinţă din cap.

– Totul e lipsit de logică, aşa este. Am întins cîteva antene printre cei de acolo, dar n-am primit nici un răspuns. Presa sovietică nu a făcut nici un fel de comentarii. Băieţii mei s-au

uitat şi ei de nu ştiu cîte ori peste fotografii. Tot ce pot spune este că e vorba fie de o boală a seminţelor, fie de ceva în pămînt. Dar nici ei nu înţeleg caracterul aleatoriu al fenomenului. Nu se potriveşte cu nimic din ceea ce ştiu. Iar eu trebuie să pregătesc pentru preşedinte o estimare cu privire la recolta de cereale a sovieticilor. Şi asta destul de repede.

– Nu am posibilitatea să fotografiez fiecare cîmp de grîu şi ovăz din Uniunea Sovietică, spuse Taylor. Chiar şi Condorii ar avea nevoie de mai multe luni ca s-o facă. Poţi să mi le acorzi?

– Nicicum, spuse Benson. Am nevoie de informaţii asupra mişcărilor de trupe de la graniţa chineză, asupra Turciei şi Iranului. Trebuie să supraveghez în permanenţă desfăşurările Armatei Roşii în Germania de Est şi punctele de amplasare ale noilor rachete SS 20 din spatele Uralilor.

– Atunci n-am să pot produce decît o cifră procentuală, bazîndu-mă pe ceea ce am fotografiat, şi să extrapolez o cifră valabilă pentru întreaga Uniune Sovietică.

– Numai să fie corectă, spuse Benson. N-aş vrea să se repete povestea din 1977.

Taylor gemu, amintindu-şi de păţania de atunci, deşi pe vremea aceea nu era director la NRO. În 1977, maşina de contrainformaţii americană fusese dusă de nas de o înscenare uriaşă a sovieticilor. Pe parcursul verii toţi specialiştii CIA şi ai Departamentului Agriculturii îl asiguraseră pe preşedinte că recolta de cereale a sovieticilor va atinge cota de aproximativ două sute cincisprezece milioane de tone. Delegaţiile de agricultori care au vizitat Rusia văzuseră ogoare de grîne frumoase, sănătoase, care reprezentau, de fapt, excepţiile. Analizele materialului foto produs de sateliţii de recunoaştere dăduseră greş. Toamna, preşedintele Leonid Brejnev anunţase pe tonul cel mai calm că recolta din acel an a Uniunii Sovietice va fi de numai o sută nouăzeci şi patru de milioane de tone.

Drept urmare, preţul la surplusul intern de cereale al Statelor Unite crescuse vertiginos, socotind că ruşii aveau să fie obligaţi să cumpere aproape douăzeci de milioane de tone. Prea tîrziu însă. În timpul verii, acţionînd prin intermediul unor societăţi din

Franța, Moscova încheiase contracte pentru suficient grîu ca să acopere deficitul – și asta la vechiul preț, foarte scăzut. Ba mai mult, închiriase și cargouri pentru transport și le reorientase în așteptare spre porturile sovietice. La Langley, afacerea era cunoscută sub numele de „Cacealmaua".

Carl Taylor se ridică în picioare.

– OK, Bob, atunci am să-mi încerc în continuare norocul cu instantanee.

– Carl – vocea directorului CIA îl făcu să se oprească în pragul ușii –, instantaneele nu sînt de ajuns. La întîi iulie, Condorii trebuie să-și reia activitățile cu scop militar, așa că pînă la sfîrșitul lunii am nevoie de cea mai bună cifră estimativă cu privire la recoltă. Și vezi... fii prevăzător. Dacă băieții tăi descoperă *ceva*, oricît de neînsemnat, ce ar putea explica fenomenul, duceți-vă înapoi și mai filmați o dată. Într-un fel sau altul tot trebuie să aflăm ce naiba se petrece cu grîul sovietic.

Sateliții Condor ai președintelui Matthews puteau vedea multe lucruri din Uniunea Sovietică, dar cu siguranță nu-l puteau observa a doua zi, în biroul său, pe Harold Lessing, unul din cei trei secretari ai Secției Comerciale a Ambasadei britanice de la Moscova. De fapt, nici n-ar fi fost o priveliște prea îmbucurătoare. Lessing era alb ca hîrtia și se simțea îngrozitor de rău.

Clădirea principală a misiunii britanice din capitala sovietică e un vechi palat de dinaintea Revoluției, ce privește direct, peste rîul Moscova, spre fațada sudică a Kremlinului. Pe vremea țarului, aparținuse unui bogat comerciant de dulciuri și fusese înhățat de britanici, imediat după Revoluție. Mai tîrziu, guvernul sovietic s-a străduit în fel și chip să-i dea afară pe britanici din clădirea de pe Cheiul Maurice Thorez. Stalin ura locul; în fiecare dimineață cînd se scula, era nevoit să vadă din apartamentul său particular drapelul britanic fluturînd în vînt, iar lucrul acesta îl scotea din minți.

Secția Comercială nu are însă norocul de a fi găzduită de palatul elegant, în culori crem și aurii. Ea se află într-un complex de blocuri destul de posomorît, construit în grabă după război, pe

Kutuzovski Prospekt, aproximativ vizavi de hotelul „Ucraina“, cu arhitectura sa ca un tort de nuntă. Complexul acesta, cunoscut sub numele de „Corpul Diplomatic“, păzit la unica sa intrare de mai mulţi miliţieni vigilenţi, cuprinde blocuri cu apartamente pentru personalul diplomatic din vreo douăzeci şi ceva de ambasade.

Biroul lui Harold Lessing se afla la ultimul etaj al clădirii de birouri comerciale. Cînd, pe la orele zece treizeci ale acelei strălucitoare zi de mai, Harold Lessing leşină în cele din urmă, trase după el în cădere telefonul, zgomot ce o alertă pe secretara din biroul alăturat. Acţionînd calm şi eficient, aceasta îl anunţă pe consilierul comercial care trimise doi tineri ataşaţi ce îl scoaseră pe Lessing, aflat acum în stare de semiconştienţă, afară din clădire, traversară cu el parcarea şi îl conduseră în propriul său apartament, aflat la vreo cîteva sute de metri, la etajul şase din corpul şase.

În acelaşi timp, consilierul telefonă la sediul ambasadei, de pe cheiul Maurice Thorez, îl informă pe şeful cancelariei şi ceru ca doctorul ambasadei să fie trimis de urgenţă. Pe la ora prînzului, după ce îl examinase pe Lessing în apartamentul acestuia, doctorul se pregătea să discute cu consilierul. Spre marea sa surprindere, bătrînul îl întrerupse, sugerîndu-i să meargă la ambasadă, pentru a se sfătui şi cu şeful cancelariei. Abia mai tîrziu înţelese şi doctorul, un medic generalist obişnuit ce-şi făcea stagiul de trei ani pe lîngă ambasadă, avînd gradul de secretar unu, de ce fusese necesară această mişcare. Şeful cancelariei îi conduse într-o cameră specială a clădirii ambasadei, unde nu puteau fi ascultaţi; lucru ce era absolut imposibil la secţia comercială.

– E vorba de un ulcer hemoragic, îi informă medicul pe cei doi diplomaţi. Suferea, se pare, de săptămîni sau chiar de luni de zile de ceea ce credea că ar fi o hiperaciditate, pe care o punea pe seama surmenajului, şi se îndopa cu bicarbonat. Ceea ce a fost o prostie, bineînţeles; ar fi trebuit să vină la mine.

– Va fi cumva internat? întrebă şeful cancelariei, uitîndu-se în tavan.

– Da, neapărat, spuse doctorul. Cred că pot aranja internarea lui aici în cîteva ore. Medicii sovietici ştiu cum să trateze asemenea cazuri.

Se lăsă tăcerea cît timp cei doi diplomaţi schimbară priviri cu subînţeles. Consilierul comercial clătină din cap. Amîndoi bărbaţii gîndeau acelaşi lucru; deţinînd poziţii-cheie, fiecare dintre ei ştia care era cu adevărat rolul lui Lessing în ambasadă. Mai puţin, doctorul. Consilierul îl lăsă pe şeful cancelariei să vorbească.

– Internarea nu va fi posibilă, spuse acesta calm. În cazul lui Lessing. Va trebui transportat la Helsinki cu cursa de după-amiază. V-aş ruga să-l pregătiţi pe bolnav pentru drum.

– Fireşte, numai că..., începu doctorul, apoi se opri.

Abia atunci înţelese de ce făcuseră un drum de trei kilometri numai ca să poarte această conversaţie. Lessing lucra probabil pentru Serviciul Secret de Informaţii.

– A, fireşte. Cum să nu. E în stare de şoc şi a pierdut probabil vreo jumătate de litru de sînge. I-am administrat o sută de miligrame de calmant. La trei, i-aş mai putea face o doză. Dacă va fi dus cu maşina la aeroport şi se va afla sub supraveghere tot drumul, sînt sigur că va rezista pînă la Helsinki, dar trebuie să fie preluat de un spital îndată ce ajunge acolo. Aş vrea să-l însoţesc chiar eu, ca să fiu sigur. Mîine m-aş putea întoarce.

Şeful cancelariei se ridică în picioare.

– Splendid, exclamă el. Luaţi-vă două zile libere. Nevastă-mea o să vă pregătească o listă cu lucruri de care are nevoie, aşa că v-aş ruga... Se poate? Vă mulţumesc foarte mult. Am să dau chiar acum dispoziţiile necesare.

De ani de zile, ori de cîte ori vorbesc despre cartierul general al Serviciului Secret de Informaţii din Marea Britanie*, ziarele,

* *Secret Intelligence Service* – prescurtat SIS sau MI6.

revistele și cărțile fac aluzie la blocul de birouri din cartierul londonez Lambeth. Aluzia nu face decît să-i amuze pe angajații firmei, căci adresa din Lambeth este doar o fațadă menținută, ce-i drept, cu perseverență.

În același fel se menținuse și o altă adresă, la Leconfield House din Curzon Street, unde se presupune că s-ar adăposti Serviciul de Contrainformații, MI5. Aceasta pentru a-i amăgi pe cei nedoriți, căci, în realitate, neobosiții vînători de spioni nu mai locuiesc de ani de zile în apropiere de Playboy Club.

Adevăratul sediu al celui mai secret Serviciu de Informații din lume este o clădire modernă din oțel și beton, primită de la Departamentul Mediului Înconjurător și aflată la o aruncătură de piatră de una dintre cele mai moderne gări din regiunea sudică a capitalei. Imobilul a fost preluat la începutul anilor '70.

În încăperile de la ultimul etaj, cu ferestre ușor colorate ce se deschid spre Big Ben și Parlamentul situate peste rîu, se află cabinetul directorului general al SIS. Trecuse de ora prînzului cînd acesta primi vestea îmbolnăvirii lui Lessing. Îl sunase pe una din liniile interne șeful personalului, căruia tocmai i se înmînase mesajul de la camera cu cifru.

– Și cît va lipsi? întrebă el în cele din urmă.

– Cîteva luni, cel puțin, răspunse șeful personalului. Trebuie să stea cîteva săptămîni într-un spital la Helsinki, apoi acasă ceva mai mult. Convalescența va dura probabil cîteva săptămîni.

– Păcat, rosti directorul-general dus pe gînduri. Va trebui să-l înlocuim destul de repede.

Memoria sa încăpătoare reținuse că Lessing întreținea doi agenți ruși, doi angajați mărunți, unul din Ministerul de Externe, celălalt din cadrul Armatei Roșii, nu extraordinari, dar folositori. În cele din urmă spuse:

– Anunțați-mă imediat ce Lessing ajunge la spital la Helsinki. Și mai vreau o listă scurtă cu posibilii înlocuitori. Pînă astă-seară, vă rog.

Sir Nigel Irvine era de-acum cel de-al treilea director-general al SIS, sau al „firmei“ cum obișnuiesc să-i spună cei ce fac parte din organizație, care provenea din rîndul profesioniștilor.

Mult mai puternica organizaţie a CIA-ului, care fusese fondată şi dezvoltată, atingînd culmea puterii sale sub Allen Dulles, ajunsese în schimb, la începutul anilor '70, în urma unui şir de abuzuri şi erori, să fie trecută sub conducerea unui *outsider*, amiralul Stansfield Turner. Ca o ironie a sorţii, în chiar aceeaşi perioadă, guvernul britanic hotărîse să facă întocmai contrariul, renunţînd la tradiţia de a lăsa conducerea firmei în mîna unui diplomat de prim rang de la Foreign Office şi trecînd-o sub controlul unui profesionist.

Mişcarea se dovedise a fi bună. Firma se spălase de păcatele legate de afacerile Burgess, MacLean şi Philby, iar Sir Nigel Irvine era hotărît să facă totul pentru a perpetua tradiţia unui şef din rîndul profesioniştilor. De aceea era la fel de ferm ca şi predecesorii săi imediaţi în a preveni apariţia unor eroi solitari.

– Noi aici sîntem un serviciu, nu ne ţinem de acrobaţii, obişnuia el să le spună novicilor de la Beaconsfield. Nu facem treabă ca să culegem aplauze.

Se lăsase deja întunericul cînd cele trei dosare ajunseră pe biroul lui Sir Nigel; el însă voia să rezolve cît mai repede această chestiune, aşa că hotărî să lucreze pînă tîrziu. Petrecu mai mult de o oră cumpănind asupra dosarelor, deşi alegerea era destul de evidentă. În cele din urmă îl căută pe şeful personalului şi îl invită să treacă pe la el. Peste alte două minute, secretara îl conduse pe acesta în birou.

Ospitalier, Sir Nigel îi pregăti un pahar de whisky cu sifon. Nu înţelegea de ce nu şi-ar permite cîteva din micile plăceri ale vieţii şi îşi aranjase un birou bine dotat, poate pentru a compensa iadul vieţii de combatant din 1944 şi 1945 şi hotelurile sordide ale Vienei de la sfîrşitul anilor '40, cînd, în calitate de tînăr agent al firmei, trebuia să mituiască personalul sovietic din zonele de ocupaţie rusească din Austria. Doi dintre cei recrutaţi pe atunci şi care trecuseră neobservaţi ani de zile mai erau folosiţi şi acum, iar acesta era un lucru pentru care putea să se felicite.

Deşi clădirea care adăpostea SIS era o construcţie modernă din oţel, beton şi crom, biroul directoral de la ultimul etaj era aranjat într-un stil mai tradiţional şi mai elegant. Tapetul avea o culoare odihnitoare de *café au lait*, iar mocheta era coniac. Biroul, fotoliul înalt din spatele acestuia, cele două scaune cu spătar drept din faţă şi canapeaua de piele erau toate piese stil, autentice.

Din depozitul de tablouri al Departamentului Mediului Înconjurător, la care au acces toţi mandatarii serviciilor guvernamentale britanice pentru a-şi aranja birourile, Sir Nigel extrăsese un Dufy, un Vlaminck şi un Breugel oarecum incert. Pusese ochii şi pe un Fragonard mititel şi foarte preţios, dar i-o luase înainte un grangur mai iute de picior de la Trezorerie.

Spre deosebire de Ministerul Afacerilor Externe şi al Commonwealthului, unde pereţii erau plini de portretele miniştrilor din trecut, precum Canning sau Grey, firma se ferise să expună vechile portrete. De altfel cine a mai auzit ca nişte personaje atît de retrase, precum succesivii şefi ai spionajului britanic, să dorească a fi atît de bine înregistrate? Nici portrete ale reginei în toaletă de gală nu vedeai prea des, în timp ce Casa Albă şi clădirea din Langley erau totdeauna pline de fotografiile cu autograf ale ultimului preşedinte.

„O dată ce te-ai angajat să-ţi slujeşti Regina şi ţara nu ai nevoie de altă publicitate, i se spusese la un moment dat, pentru a-i închide gura, unui vizitator de la CIA. Dacă n-ar fi aşa, nu ai lucra aici.“

Sir Nigel se întoarse de la fereastră şi de la contemplarea luminilor din West End-ul aflat la celălalt mal.

– Se pare că omul nostru e Munro, nu-i aşa? întrebă el.

– Asta ar fi şi părerea mea, răspunse şeful personalului.

– Ce fel de om e? I-am citit dosarul, l-am cunoscut foarte puţin. Daţi-mi cîteva detalii personale.

– Secretos.

– Bine.

– Puţin cam singuratic.

– Naiba să-l ia.

– Dar atuul e rusa lui, spuse şeful personalului. Ceilalţi doi vorbesc rusa fluent. Munro însă poate fi luat drept rus. Dar nu face uz de asta. Dimpotrivă, obişnuieşte să vorbească într-o rusă mulţumitoare, cu un puternic accent străin. Cînd renunţă însă la el, nu-l mai deosebeşti de ruşi. Şi ne-am gîndit că, pentru a-i lua în primire pe Mallard şi Merganser într-un interval atît de scurt, e nevoie să fii stăpîn pe limbă.

Mallard şi Merganser erau numele conspirative ale celor doi agenţi de rang inferior recrutaţi de Lessing. Ruşii folosiţi de către firmă în interiorul Uniunii Sovietice au nume stabilite în ordine alfabetică, după data recrutării. Cei doi M erau achiziţii recente.

Sir Nigel mîrîi:

– Prea bine. Munro să fie. Dar unde e acum?

– La pregătire. La Beaconsfield. Ţine cursuri practice.

– Să fie aici mîine după-amiază. Nefiind însurat, ar putea să plece destul de repede, presupun. N-avem de ce să mai amînăm. Mîine o să obţin de la Foreign Office numirea lui ca înlocuitor al lui Lessing la Secţia comercială.

La Beaconsfield se ajunge relativ uşor din centrul Londrei, iar cu mulţi ani în urmă, locul fusese invadat de potentaţii capitalei, care îşi construiseră acolo elegante vile de ţară. Pe la începutul anilor '70, cele mai multe dintre ele erau însă folosite pentru a găzdui seminarii, adunări, cursuri de management şi marketing pentru cadrele de conducere, ba chiar şi congregaţii religioase. Una dintre ele adăpostea şcoala de limbă rusă administrată de Joint Services, şi nu se făcea o taină din asta; alta, o clădire mai mică, găzduia şcoala de pregătire a SIS, dar lucrul acesta nu trebuia să se ştie.

Cursul practic ţinut de Adam Munro se bucura de popularitate, fiindcă, printre altele, însemna şi o întrerupere bine venită a necontenitelor exerciţii de codificare şi decodificare. Clasa îl urmărea cu atenţie, iar el ştia acest lucru.

– Aşa, zise Munro în acea dimineaţă din ultima săptămînă a lunii. Acum să vedem ce obstacole întîlnim şi cum procedăm.

Clasa aştepta în linişte. Procedurile de rutină însemnau ceva, dar să adulmeci situaţii reale era mai interesant.

– Trebuie să luaţi un colet de la o persoană de legătură, spuse Munro, ştiţi însă că sînteţi urmărit de agenţii locali. În cazul în care veţi fi arestat aveţi imunitate diplomatică, omul vostru însă nu are. Stă acolo în frig, un ins oarecare. Aşteaptă să vă întîlniţi, ştiind prea bine că dacă rămîne prea mult timp în acelaşi loc ar putea atrage atenţia; aşa că n-are să aştepte decît zece minute. Prin urmare, ce faceţi?

– Scăpăm de urmăritor, sugeră cineva din clasă.

Munro clătină din cap.

– În primul rînd trebuie să ţineţi minte că, oficial, nu sînteţi decît un diplomat nevinovat, nu un agent instruit. Dacă scăpaţi de urmăritor v-aţi dat de gol. Apoi s-ar putea să nu reuşiţi. Dacă e vorba de KGB, şi cei de acolo au pus pe urma voastră garnitura întîi, n-o să reuşiţi. Nu vă rămîne decît să vă duceţi înapoi la ambasadă şi să încercaţi din nou.

– Amînăm, spuse alt elev. Nu ne expunem. Siguranţa colaboratorului neprotejat e mai presus de orice.

– Aşa e, spuse Munro. Dar asta înseamnă că omul vostru rămîne cu un colet, pe care poate să-l păstreze la nesfîrşit, şi fără alte indicaţii pentru o nouă întîlnire. Sau...?

– Există şi o a doua procedură în caz de amînare, sugeră un al treilea.

– Bine, spuse Munro. Presupun deci că atunci cînd aţi avut ocazia să staţi de vorbă cu el, asta înainte să vă ia în colimator serviciul de urmărire, l-aţi instruit în legătură cu o serie întreagă de alternative pentru cazul amînării unei întîlniri. Aşa că omul aşteaptă zece minute, iar dacă nu apăreţi, el o ia încet şi liniştit spre cel de-al doilea punct de întîlnire. Cum numim acest procedeu?

– Regrupare, îndrăzni isteţul care ar fi vrut să scape de urmăritori.

– Prima regrupare, îl corectă Munro. Peste două luni o să încercăm toate astea pe străzile Londrei, aşa că ţineţi minte – OK! Elevii îşi notau de zor. Deci aveţi alt loc în oraş, dar con-

tinuaţi să fiţi urmărit. Altă cale nu există. Ce faceţi, prin urmare, la locul primei regrupări?

Se lăsă liniştea. Munro aşteptă treizeci de secunde, apoi continuă:

– Nu vă întîlniţi nici în locul acela, îi instrui el. Printre procedurile pe care le-aţi stabilit cu legătura voastră, cel de-al doilea punct trebuie să fie întotdeauna într-un loc de unde el vă poate observa, fără ca voi să vă apropiaţi prea mult de el. Cînd sînteţi siguri că vă urmăreşte, poate de pe o terasă, dintr-o cafenea, dar în orice caz de la o distanţă oarecare, îi daţi un semnal. În orice fel: vă scărpinaţi în cap, vă suflaţi nasul, vă faceţi că scăpaţi ziarul din mînă şi îl ridicaţi din nou. Ce înseamnă asta pentru omul vostru de legătură?

– Că urmează o a treia întîlnire, conform procedurii stabilite, interveni isteţul.

– Exact. Dar nu uitaţi că încă sînteţi urmărit. Unde va avea loc cea de-a treia întîlnire? În ce fel de loc?

De data aceasta nu sări nimeni să răspundă.

– În orice fel de local – un bar, club, restaurant sau altceva – cu condiţia să aibă faţada opacă, încît o dată închisă uşa în urma voastră cel de afară să nu se poată uita înăuntru. Ei bine, de ce am ales tocmai locul acesta pentru schimb?

Se auziră cîteva ciocănituri scurte, iar în uşă se ivi capul coordonatorului de program. Făcu un semn spre Munro, care părăsi catedra îndreptîndu-se spre el. Superiorul său îl scoase afară, pe coridor.

– Ai fost convocat de urgenţă, spuse el calm. Patronul vrea să te vadă. La ora trei, în biroul lui. Pleci de aici în pauza de prînz. Bailey o să preia orele de după-amiază.

Munro se întoarse la catedră oarecum uimit. Patronul era porecla pe jumătate afectuoasă, pe jumătate plină de respect pentru cel ce deţinea postul de director-general al firmei.

Cineva din clasă făcu o sugestie.

– Pentru ca să vă puteţi duce la masa omului de legătură şi să luaţi pachetul neobservat?

Munro clătină din cap.

– Nu tocmai. După ce părăsiţi localul, urmăritorul ar putea să lase un om acolo care să-i ia la întrebări pe chelneri. Dacă v-aţi apropiat de omul vostru, figura lui ar putea fi recunoscută şi apoi identificată numai pe baza descrierii. Altcineva?

– Folosiţi o ascunzătoare, dinainte stabilită, din interiorul restaurantului, propuse isteţul.

Din nou Munro clătină din cap.

– Nu aveţi timp pentru asta, spuse el. Urmăritorii or să năvălească în local în cîteva secunde. Poate că omul vostru, care a ajuns acolo, cu puţin timp înainte, n-a găsit liberă toaleta respectivă sau masa respectivă. E prea riscant. Nu, de data asta folosim procedeul „treci şi pasezi". Fiţi atenţi! Se face cam aşa: cînd omul vostru de legătură a recepţionat la primul punct de regrupare semnalul că sînteţi urmărit, o ia din loc conform procedeului stabilit. Îşi potriveşte ceasul la secundă după un ceas public sau, mai bine, după telefon. Voi faceţi acelaşi lucru, dar altundeva.

La ora stabilită, el se află deja instalat în barul convenit sau oriunde altundeva. În acelaşi timp, voi vă apropiaţi de uşa localului, cu precizie de cronometru. Dacă ajungeţi cumva mai devreme, opriţi-vă să vă potriviţi şiretul sau să vă uitaţi într-o vitrină. În orice caz, nu consultaţi ceasul într-o manieră prea vizibilă. Exact la secundă, intraţi în bar, iar uşa se închide în urma voastră. În aceeaşi clipă, omul vostru e în picioare, cu nota achitată, în drum spre uşă. Durează cel puţin cinci secunde pînă ce uşa se va deschide din nou şi vor apărea urmăritorii. Sînteţi în interior, la cîţiva paşi de uşă, în momentul în care treceţi pe lîngă omul vostru, asigurîndu-vă totodată că uşa din spate e închisă şi nimeni nu vă urmăreşte. În timp ce treceţi foarte aproape de el, pasaţi sau luaţi coletul, apoi vă vedeţi mai departe de drum, căutînd o masă liberă sau un scaun la bar. Urmăritorii vor sosi peste cîteva secunde. În timp ce trec pe lîngă el, omul vostru iese nestingherit şi dispare. Mai tîrziu, angajaţii vor confirma că nu aţi discutat cu nimeni, nu aţi luat legătura cu nimeni. Nu v-aţi

oprit la masa nimănui şi nimeni nu s-a oprit la masa voastră. Aveţi coletul într-unul din buzunarele interioare, vă terminaţi băutura şi vă înapoiaţi la ambasadă. Urmăritorii vor raporta, sperăm, că nu aţi luat legătura cu nimeni în timpul plimbării din acea zi. Cam asta ar fi metoda „treci şi pasează“, iar ceea ce se aude acum e soneria care ne cheamă la masă. E-n ordine, pe moment am încheiat.

Pe la jumătatea după-amiezei, Adam Munro se retrăsese în biblioteca de la subsolul firmei, avînd în faţă un morman de bibliorafturi. Avea exact cinci zile pentru a parcurge şi memora suficient material ca să poată prelua sarcinile lui Harold Lessing, în calitate de „rezident legal“ al firmei la Moscova.

La 31 mai plecă cu avionul de la Londra la Moscova în noua sa misiune.

Munro folosi prima săptămînă pentru acomodare. Personalul ambasadei, cu excepţia unora mai bine informaţi, îl considera diplomat de profesie şi înlocuitorul lui Harold Lessing. Numai ambasadorul, şeful cancelariei, funcţionarul de la cifru şi consilierul comercial ştiau adevărata lui misiune. Faptul că la vîrsta sa relativ înaintată, de patruzeci şi şase de ani, nu era decît secretar unu la secţia comercială putea fi explicat prin aceea că intrase tîrziu în diplomaţie.

Consilierul comercial avu grijă ca dosarele comerciale pe care i le încredinţase să fie cît mai puţin împovărătoare. Munro avu o scurtă întrevedere formală cu ambasadorul, în biroul particular al acestuia, şi una mult mai destinsă, la un pahar de băutură, cu şeful cancelariei. Făcu cunoştinţă cu cea mai mare parte a personalului şi luă parte la o rundă de petreceri ale diplomaţilor pentru a-i cunoaşte şi pe ceilalţi membri ai ambasadelor occidentale. A purtat de asemenea o conversaţie între patru ochi şi mai la obiect cu omologul său de la ambasada americană. „Situaţia“, după cum i-a confirmat omul de la CIA, era calmă.

Deşi în calitate de membru al ambasadei britanice de la Moscova băteai la ochi dacă nu ştiai bine ruseşte, Munro persista în a vorbi crispat şi cu accent această limbă, atît în faţa colegilor săi, cît şi a oficialilor ruşi, atunci cînd le era prezentat. La o recepie, doi funcţionari ai Ministerului de Externe Sovietic aflaţi în apropierea lui schimbară cîteva cuvinte într-o rusă rapidă, colocvială. El însă îi înţelese şi cum informaţia era cît de cît interesantă o transmise la Londra.

În cea de-a zecea zi de la sosire, şedea singur pe o bancă din vastul complex al Expoziţiei Realizărilor Economiei Sovietice, aflat undeva în suburbiile nordice ale capitalei. Aştepta să ia pentru prima dată legătura cu agentul din Armata Roşie, pe care îl preluase de la Lessing.

Munro se născuse în 1936. Era fiul unui medic din Edinburgh, iar copilăria sa în timpul războiului fusese convenţională, burgheză, netulburată şi fericită. Pînă la vîrsta de treisprezece ani frecventase o şcoală din partea locului, apoi urmase cinci ani la Fettes College, una dintre cele mai bune şcoli ale Scoţiei. În acea perioadă profesorul de limbi străine a descoperit că băiatul avea un talent deosebit pentru acestea.

În 1954 fusese luat în armată, serviciul militar fiind pe atunci obligatoriu, iar după instruirea de bază obţinuse un post în vechiul regiment al tatălui său, the First Gordon Highlanders. Transferat în Cipru, participase, la sfîrşitul verii, la operaţiuni împotriva partizanilor din EOKA, în Munţii Troodos.

Şezînd pe bancă în parcul din Moscova, vedea şi-acum în faţa ochilor casa. Petrecuseră jumătate de noapte tîrîndu-se prin tufăriş, pentru a încercui locul, aşa cum le indicase un informator. Cînd se lumină, Munro era postat singur la poalele unui povîrniş abrupt din spatele casei aflate pe vîrful dealului. Corpul principal al plutonului său luase cu asalt ferma chiar la ivirea zorilor, urcînd cu soarele în spate, panta mai lină din faţa casei.

De deasupra lui, de pe cealaltă parte a dealului, putea auzi răpăitul pistoalelor-mitralieră, răsunînd în liniştea dimineţii. O dată cu primele raze de soare văzu apoi cele două siluete care săreau peste pervazul ferestrelor din spate, precipitîndu-se pe povîrniş în jos şi ieşind din umbra ocrotitoare a casei. Veneau drept spre el, care stătea ghemuit în spatele unui măslin căzut în întunecimea crîngului, iar picioarele le zburau înainte, încercînd să-şi menţină echilibrul pe pămîntul argilos. Se apropiau, iar unul dintre ei avea în mîna dreaptă ceva ce semăna cu un băţ negru şi scurt. Chiar dacă ar fi strigat, îşi zicea el mai tîrziu, tot nu ar fi izbutit să-i oprească. Dar în acea clipă nu-şi zisese nimic. În schimb, îşi spusese cuvîntul antrenamentul; în momentul cînd cei doi ajunseră la o distanţă de cincisprezece metri de el, se ridică în picioare şi trase două focuri scurte, mortale.

Forţa gloanţelor îi ssăltă pe amîndoi, unul după altul, le curmă mişcarea şi îi trînti pe argila de la poalele colinei. În timp ce fumul albăstrui de la gura ţevii se risipea uşor în aer, el făcu cîţiva paşi înainte ca să se uite la ei. Îşi închipuia că avea să leşine sau măcar să i se facă rău. Dar nu i se întîmplă nimic; doar ghimpele curiozităţii care îi dădea ghes. Să se uite la feţele lor. Doi băieţi, mai tineri decît el, iar el nu avea decît optsprezece ani.

Sergentul său veni alergînd prin crîngul de măslini.

– Bravo, băiete! strigă el. I-ai dat gata.

Munro privi în jos spre trupurile celor doi băieţi care nu mai aveau să se însoare niciodată, sau să mai danseze pe muzica unui bouzouki, să guste căldura soarelui ori a vinului. Unul din ei mai ţinea în mînă băţul negru – era un cîrnat. O bucată din el atîrna din gura băiatului mort care tocmai îşi luase micul dejun. Munro se întoarse spre sergent.

– Să nu-mi ţii tu mie socoteala, ţipă el, să nu îndrăzneşti. Nimeni să nu se bage în treburile mele.

Sergentul puse această ieşire pe seama stării de şoc şi nu-i făcu raport. Poate că asta a fost o greşeală. Pentru că în acest fel autorităţile n-au avut ocazia să afle că Adam Munro nu era sută la sută ascultător. Şi nu avea să fie niciodată.

Peste alte şase luni a fost invitat să se gîndească la posibilitatea de a deveni ofiţer, rămînînd în armată trei ani pentru a obţine brevetul. Plictisit de Cipru, acceptă şi fu mutat înapoi în Anglia la Unitatea de Instruire a Ofiţerilor Cadeţi de la Eaton Hall. Peste trei luni, primi „tresele“ de sublocotenent.

Completînd formularele pentru Eaton Hall, menţionase şi faptul că vorbea fluent franceza şi germana. Într-una din zile fusese apoi testat la ambele limbi şi se dovedise că afirmaţiile erau corecte. Imediat după obţinerea gradului de ofiţer i s-a sugerat că ar putea face o cerere să urmeze cursurile de rusă, organizate de Joint Services, care pe vremea aceea se aflau într-o tabără numită Mica Rusie din Bodmin, Cornwall. Cum cealaltă alternativă era cine ştie ce cazarmă din Scoţia, acceptă. După şase luni de zile, nu numai că vorbea curent rusa, dar era realmente capabil să treacă drept rus.

În 1957, în pofida unor presiuni considerabile, hotărî să iasă din armată, deoarece dorea să devină corespondent străin. Văzuse cîţiva în Cipru şi se gîndea că ar prefera o astfel de ocupaţie, muncii de birou. La douăzeci şi unu de ani fu angajat la „Scotsman“, în Edinburghul natal, ca reporter stagiar, iar peste doi ani se mută la Londra, unde fu preluat de Reuters, vestita agenţie din Fleet Street 85. În vara lui 1960, limbile străine îi fură din nou de folos: la douăzeci şi patru ani fu numit la biroul Reuters din Berlinul Occidental ca adjunct al şefului, Alfred Kluehs. Aceasta se întîmpla cu un an înainte de construirea Zidului şi după trei luni o cunoscuse pe Valentina, singura femeie pe care o iubise cu adevărat în viaţa lui.

Un bărbat se aşeză lîngă el şi tuşi. Munro tresări trezindu-se din visare. Ia te uită, îşi zise el, le dai lecţii novicilor timp de o săptămînă şi peste alte două uiţi şi regulile elementare. Să nu-ţi slăbească nici o clipă atenţia înaintea unei întîlniri.

Rusul se uită la el, neîncrezător, dar Munro purta tradiţionala cravată cu buline. Cu mişcări lente rusul îşi puse o ţigară în gură, neluîndu-şi ochii de la Munro. Chestia era răsuflată, dar tot mai

ţinea: Munro îşi scoase bricheta şi îndreptă flacăra spre vîrful ţigării.

– Ronald a dat în primire acum două săptămîni, spuse el domol. Criză de ulcer, se pare. Eu sînt Michael. Am preluat problema. Şi aş vrea să te întreb ceva: e adevărat că turnul de televiziune de la Ostankino e cea mai înaltă construcţie din Moscova?

Ofiţerul rus, îmbrăcat în haine obişnuite, dădu fumul afară pe nas şi se relaxă. Cuvintele erau exact cele stabilite de Lessing, pe care îl cunoscuse sub numele de Ronald.

– Da, răspunse el, are o înălţime de cinci sute patruzeci de metri.

Ţinea în mînă un ziar pliat pe care îl aşeză pe scaunul dintre ei. Lui Munro îi alunecă de pe genunchi trenciul împăturit. Îl ridică, îl împături la loc şi îl puse peste ziar. Cei doi bărbaţi rămaseră încă zece minute pe bancă, ignorîndu-se reciproc, în timp ce rusul îşi fumă ţigara. În cele din urmă se ridică şi strivi chiştocul pe jos, aplecîndu-se înainte.

– Peste două săptămîni, murmură Munro. Toaleta bărbaţilor de sub sectorul G de la noul Circ de Stat. În timpul numărului clovnului Popov. Spectacolul începe la nouăsprezece treizeci.

Rusul o luă din loc în pas de plimbare. Munro ţinu zona sub observaţie timp de zece minute. Nimeni nu-i dădea atenţie. Luă de pe scaun trenciul, ziarul şi plicul galben din interiorul acestuia şi se întoarse cu metroul în Kutuzovski Prospekt. Plicul conţinea o listă la zi cu posturile de ofiţeri din Armata Roşie.

CAPITOLUL 2

În timp ce în acea zi de 10 iunie, pe la ora unsprezece, Adam Munro schimba metroul la Piaţa Revoluţiei, un convoi de douăsprezece limuzine ZIL, negre şi lucioase, intra în Kremlin pe sub Poarta Boroviţki, aflată la vreo treizeci de metri deasupra capului său şi la vreo patru sute de metri la sud-vest de el. Biroul Politic urma să aibă o întîlnire care avea să schimbe istoria.

Kremlinul este un complex triunghiular, al cărui vîrf nordic este dominat de Turnul Sobakin. Este apărat din toate părţile de un zid înalt de douăzeci de metri, împodobit cu optsprezece turnuri şi străpuns de patru porţi.

Cele două treimi sudice ale acestui triunghi reprezintă zona turistică, pe unde se preumblă cetele docile venite să admire catedralele, sălile şi palatele ţarilor ce-au murit de mult. În secţiunea mediană se află o fîşie pustie de macadam pe care patrulează gărzile, o linie despărţitoare invizibilă dincolo de care turiştii nu mai pot trece. Doar convoiul de limuzine de comandă specială traversă în acea dimineaţă acel spaţiu deschis, îndreptîndu-se spre cele trei clădiri din partea nordică a Kremlinului.

Cea mai mică dintre acestea este teatrul Kremlinului, aflat spre est. Pe jumătate la vedere şi pe jumătate ascunsă în spatele teatrului se înalţă clădirea Cosiliului de Miniştri, reşedinţa guvernului, în măsura în care aici se întîlnesc miniştrii. Dar adevăratul guvern al URSS-ului nu-l reprezintă cabinetul de miniştri, ci

Biroul Politic, grupul acela mic şi exclusiv ce constituie vîrful Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, PCUS.

Cea de-a treia clădire este cea mai mare. Se întinde de-a lungul faţadei vestice, chiar în spatele crenelurilor zidului, dominînd Grădinile Alexandrovski de dedesubt. Ca formă este un dreptunghi lung şi zvelt, îndreptat spre nord. La capătul sudic se află vechiul Arsenal, un muzeu de arme vechi. Însă chiar în spatele Arsenalului, pereţii interiori blochează orice acces spre restul clădirii. Pentru a ajunge la capătul de sus, trebuie să vii din afară şi să pătrunzi printr-o barieră înaltă de fier forjat care mărgineşte zona dintre clădirea Consiliului de Miniştri şi Arsenal. Limuzinele trecură în acea dimineaţă prin porţile de fier forjat şi se opriră lîngă intrarea de sus a clădirii secrete.

Ca formă, capătul de sus al Arsenalului este un dreptunghi cu o curte îngustă în interior, orientată de la nord la sud şi care împarte complexul în alte două secţiuni şi mai subţiri, ce cuprind apartamente şi birouri. Clădirea are patru niveluri, incluzînd şi podul. Pe la mijlocul secţiunii estice, spre interior, la etajul trei, cu vedere numai spre curte şi ascunsă de privirea curioşilor, se află încăperea unde au loc în fiecare joi întîlnirile Biroului Politic, ce domneşte peste două sute cincizeci de milioane de cetăţeni sovietici şi încă vreo cîteva zeci de milioane cărora le place să creadă că trăiesc în afara graniţelor imperiului sovietic.

Căci de un imperiu este vorba. Deşi, în teorie, Republica Rusă este doar una din cele cincisprezece republici ce compun Uniunea Sovietică, în realitate Rusia ţarilor, veche şi modernă, dirijează celelalte paisprezece republici ne-ruseşti cu o baghetă de fier. Cele trei braţe de care Rusia are nevoie şi face uz pentru a-şi impune legea sînt: Armata Roşie, incluzînd dintotdeauna forţele navale şi aeriene; Comitetul pentru Securitatea Statului, sau KGB-ul, cu cei o sută de mii de angajaţi, trei sute de mii de militari şi şase sute de mii de informatori; şi Sectorul Organizaţiilor de Partid al Secretariatului General al Comitetului Central, care dirijează cadrele de partid din orice loc de muncă, gîndire, odihnă, studiu şi recreaţie, de la Oceanul Arctic pînă la

dealurile Persiei, de la marginile Brunswickului la coastele Mării Japoniei. Iar asta doar în ceea ce priveşte interiorul imperiului. Încăperea din Arsenal unde se întîlneşte Biroul Politic e lungă de aproximativ cincisprezece metri şi lată de opt, nu prea mare în comparaţie cu puterea pe care o adăposteşte. Este decorată cu ornamente grele de marmură, pe gustul mai marilor partidului, iar în centrul ei tronează o masă lungă în formă de T, îmbrăcată în postav verde.

Acea întîlnire din dimineaţa zilei de 10 iunie 1982 era neobişnuită, deoarece participanţii nu primiseră o agendă cu ordinea de zi, ci doar o convocare. Iar bărbaţii adunaţi în jurul mesei pentru a-şi ocupa locurile simţeau, cu acel organ colectiv de sesizare a pericolelor care îi ajutase pe toţi să ajungă atît de sus, că urma ceva de importanţă capitală.

Aşezat la locul său, la mijlocul mesei transversale, se afla şeful cel mare, Maxim Rudin. Aparent, era cel mai mare, deoarece avea titlul de preşedinte al URSS-ului. Dar în Rusia, cu excepţia vremii, ceea ce pare nu este niciodată ceea ce este cu adevărat. Adevărata sa putere deriva din poziţia sa de secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Ca atare, era de asemenea preşedinte al Comitetului Central şi al Biroului Politic.

La cei şaptezeci şi unu de ani ai săi era aspru, tăcut şi infinit de viclean; dacă n-ar fi fost aşa nu ar fi ajuns niciodată în scaunul pe care îl ocupaseră înaintea sa Stalin (care rareori convoca Biroul Politic), Malenkov, Hruşciov şi Brejnev. În dreapta şi stînga era flancat de cei patru secretari, membri al secretariatului său personal şi, mai ales, oamenii lui de încredere. În spatele lui, în fiecare colţ al peretelui nordic al încăperii, era cîte o măsuţă. La una stăteau doi stenografi, un bărbat şi o femeie, care notau fiecare cuvînt ce se rostea. La cealaltă, doi bărbaţi aplecaţi asupra rolelor unui magnetofon ce înregistra, suplimentar, fiecare sunet din încăpere. Mai exista şi un al doilea magnetofon, de rezervă, folosit în timpul schimbării rolelor.

Ceilalţi doisprezece membri ai Biroului Politic se aşezară cîte şase pe fiecare parte a mesei longitudinale, pe care se aflau

blocnotesuri, carafe cu apă, scrumiere. La capătul acestei mese se afla un scaun solitar. Membrii Biroului Politic se priveau cercetător, verificînd dacă lipsea vreunul dintre ei. Căci scaunul gol era rezervat celui vinovat, care își făcea pentru ultima oară apariția în acea încăpere, obligat să asculte denunțurile rostite de foști colegi, un om sortit dizgrației, decăderii și odinioară, nu cu mult timp în urmă, morții la Zidul Negru de la Lubianka. Conform obiceiului, cel condamnat era condus înăuntru cu întîrziere, cînd toate locurile erau deja ocupate, cu excepția scaunului vinovaților. Atunci înțelegea. În acea dimineață însă, scaunul rămase gol deși sosiseră cu toții.

Rudin se lăsase pe spate și-i urmărea pe cei doisprezece printre pleoapele pe jumătate închise, pufăind dintr-una din nelipsitele sale țigări. Fuma și-acum vechile țigări rusești, pe jumătate tutun, pe jumătate tub de carton subțire, cu tubul gîtuit de două ori între degete pentru a filtra fumul. Asistenții lui se obișnuiseră să-i ofere țigările una după alta, iar doctorii să-și țină gura.

În stînga lui, la masa longitudinală, se afla Vasili Petrov, în vîrstă de patruzeci și nouă de ani, protejatul lui Rudin, relativ tînăr pentru funcția pe care o ocupa, de șef al Sectorului Organizațiilor de Partid al Secretariatului General al Comitetului Central. Rudin se putea baza pe Petrov în discuțiile ce aveau să urmeze. Lîngă Petrov ședea veteranul ministru al afacerilor externe, Dmitri Rîkov, care avea să fie de partea lui Rudin, fiindcă nu avea altceva mai bun de făcut. Lîngă el era Iuri Ivanenko, zvelt și neîndurător la cei cincizeci și trei de ani ai săi, ieșind în evidență în elegantul său costum comandat la Londra, dîndu-și aere cu rafinamentul său în fața unor oameni care urau orice formă occidentală. Numit personal de Rudin în funcția de șef al KGB-ului, Ivanenko avea să fie de partea lui pur și simplu, fiindcă opoziția venea din partea unor oameni care îl urau pe Ivanenko și ar fi dat orice să-l distrugă.

De cealaltă parte a mesei ședea Efrem Vișnaev, și el tînăr pentru postul pe care îl ocupa, cum era de altfel jumătate din Biroul Politic post-Brejnev. La cincizeci și cinci de ani, uscat,

ascetic, dezaprobator, duşmanul disidenţilor şi al deviaţioniştilor, era teoreticianul partidului, paznicul purităţii marxiste, nutrind o ură patologică faţă de vestul capitalist. Rudin ştia că trebuie să se aştepte la rezistenţă din partea lui. Lîngă el, se afla mareşalul Nikolai Kerenski, în vîrstă de şaizeci şi trei de ani, ministrul apărării şi comandantul Armatei Roşii. El avea să fie acolo unde îl mînau interesele Armatei Roşii.

Mai rămîneau şapte, cu Komarov cu tot, responsabilul cu agricultura. Şedea la locul lui, palid şi năduşit, fiindcă, în afară de Rudin şi Ivanenko, era singurul care ştia ce avea să urmeze. Chipul şefului KGB-ului nu trăda nici o emoţie, iar ceilalţi nu bănuiau nimic.

Clipa dezvăluirii sosi cînd Rudin făcu un semn spre una din gărzile pretoriene, aflate în dreptul uşii de la capătul îndepărtat al încăperii, să-l invite înăuntru pe omul care aştepta afară tremurînd de frică.

– Daţi-mi voie, tovarăşi, să vi-l prezint pe profesorul Ivan Ivanovici Iakovlev, bubui glasul lui Rudin, în timp ce omul avansa timorat spre capătul mesei, ţinînd un raport în mîinile umezite de emoţie. Profesorul este unul dintre agronomii noştri de seamă şi specialist în cereale la Ministerul Agriculturii, membru al Academiei de Ştiinţe. Are aici un raport pe care doreşte să vi-l prezinte. Începeţi, tovarăşe profesor.

Rudin, care citise raportul cu cîteva zile în urmă în intimitatea biroului său, se lăsă pe spate, privind peste capul profesorului spre tavanul îndepărtat. Ivanenko îşi aprinse cu grijă o ţigaretă lungă occidentală. Komarov îşi şterse fruntea şi îşi cercetă mîinile. Profesorul îşi drese glasul.

– Tovarăşi, începu el ezitant. Cu toţii au fost de acord că erau tovarăşi. Trăgînd aer în piept, cercetătorul îşi privi hîrtiile şi se lansă direct în subiect. În decembrie anul trecut şi în ianuarie sateliţii noştri de prognoză meteo pe termen lung au anunţat o primăvară neobişnuit de timpurie şi de umedă. Drept urmare, în conformitate cu practica ştiinţifică, Ministerul Agriculturii a hotărît ca toată cantitatea de cereale ce urma să fie folosită la însămînţările de primăvară să fie tratată în mod profilactic cu o

soluţie menită să inhibe infecţiile fungice ce se răspîndesc în condiţii de umezeală. Acest lucru a mai fost făcut de multe ori înainte.

Soluţia aleasă are două componente: una organo-mercurică de prevenire a atacului fungic asupra grînelor ce germinează , şi alta, cu efect de pesticid şi de apărare împotriva păsărilor, numită Lindane.

Avînd în vedere faptul că datorită gerurilor recolta de grîu de toamnă avusese serios de suferit şi că URSS avea nevoie de o recoltă de grîu de primăvară de cel puţin o sută patruzeci de milioane de tone, consiliul ştiinţific stabilise că erau necesare şase milioane şi un sfert de tone de cereale pentru a fi însămînţate.

Toţi ochii erau îndreptaţi acum asupra lui şi în sală încetase orice mişcare. Membrii Biroului Politic puteau mirosi de la distanţă pericolul ce plutea în aer. Numai Komarov, responsabilul cu agricultura, privea ţintă în jos. Cîteva perechi de ochi se abătură asupra lui, sesizînd mirosul sîngelui.

Profesorul înghiţi în sec şi continuă:

– Respectînd proporţia de şaizeci de grame de soluţie per tonă de cereale, erau necesare trei sute cincizeci de tone de soluţie de tratare a seminţelor. În stoc nu existau decît şaptezeci de tone. Drept urmare uzina producătoare de la Kuibîşev a primit imediat comandă să treacă urgent la fabricarea celor două sute optzeci de tone de soluţie solicitată.

– Nu există decît o singură uzină de acest tip? întrebă Petrov.

– Da, tovarăşe. Cantităţile solicitate anual nu justifică existenţa mai multor uzine. Uzina de la Kuibîşev este una dintre cele mai importante uzine chimice, care produce insecticide, ierbicide, îngrăşăminte ş.a.m.d. Pentru producerea celor două sute optzeci de tone de chimicale nu sînt necesare mai mult de patruzeci de ore.

– Continuaţi, ordonă Rudin.

– Datorită unor neconcordanţe, fabrica se afla în acel moment tocmai în perioada de verificare tehnică anuală, iar timpul începea să ne preseze, avînd în vedere faptul că soluţia trebuia

repartizată celor o sută douăzeci de stațiuni agricole de tratare a semințelor răspîndite în întreaga Uniune, că cerealele trebuiau tratate, iar apoi redistribuite miilor de cooperative pentru a fi însămînțate. De la Moscova s-a hotărît deci trimiterea unui reprezentant al partidului, tînăr și energic, care să impulsioneze activitatea fabricii. Se pare că a dat ordin muncitorilor să încheie operațiunile pe care le făceau, să repună fabrica în stare de funcționare și să înceapă producția.

– Și n-a făcut-o la timp? interveni cu glas răgușit mareșalul Kerenski.

– Ba da, tovarăşe mareşal, fabrica şi-a reluat lucrul, deşi tehnicienii de întreținere nu-și terminaseră treaba. Dar s-a produs o eroare de funcționare. La o supapă de alimentare cu Lindane. Acesta este un produs chimic foarte puternic și dozarea lui cu compusul organo-mercuric trebuie foarte strict verificată. Supapa la alimentarea cu Lindane înregistra, ce-i drept, o deschidere de o treime la panoul de comandă, în realitate însă rămăsese blocată în poziția complet deschisă. Întreaga cantitate de două sute optzeci de tone de soluție a avut de suferit.

– Dar ce-a făcut controlul tehnic de calitate? întrebă unul din membrii Biroului Politic, născut la țară.

Profesorul înghiți din nou în sec, dorindu-și să plece cît mai repede în exil în Siberia, fără să mai fie supus la asemenea tortură.

– Au survenit mai multe coincidențe și erori, mărturisi el. Chimistul șef, responsabilul CTC-ului, plecase în vacanță la Soci, pentru perioada de reparații. A fost rechemat de urgență. Din cauza ceții ce persista în zona Kuibîșevului, a fost nevoit să facă un ocol și să vină cu trenul. Cînd a ajuns, procesul de fabricație se terminase.

– Și soluția nu a fost testată? întrebă Petrov nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Profesorul arăta mai rău ca oricînd.

– Chimistul a insistat să facă analizele de control tehnic de calitate. Tînărul funcționar de la Moscova voia ca întregul lot să plece pe loc. S-a iscat o discuție în contradictoriu. În cele din

urmă s-a ajuns la un compromis. Chimistul a cerut să analizeze tot al zecelea recipient de soluţie, douăzeci şi opt în total. Funcţionarul a insistat să-i dea doar unul singur. Atunci s-a petrecut cea de-a treia eroare.

Noile recipiente au fost depozitate laolaltă cu rezerva de şaptezeci de tone de anul trecut. În depozit, unul din încărcători, primind indicaţia să trimită un singur recipient la laboratorul pentru analize, a ales unul din recipientele vechi. Analizele au demonstrat că produsul era bun şi întregul lot a fost expediat.

Aici, profesorul îşi încheie raportul. Nu mai era nimic de spus. Ar fi putut să încerce să le explice că trei erori – o defecţiune mecanică, o eroare de judecată a doi oameni supuşi presiunilor şi neglijenţa unui om de la depozite – se combinaseră pentru a produce catastrofa. Dar nu era asta treaba lui şi nici nu intenţiona să-i scuze pe alţii. Tăcerea din cameră era ucigătoare. Vişnaev interveni tăind în carne vie.

– Care este exact efectul unei supradoze de Lindane în acest compus organo-mercuric? întrebă el.

– Are mai degrabă un efect toxic asupra seminţei ce germinează decît unul profilactic. Plantele care răsar totuşi sînt rare, pipernicite şi cu pete maronii. Nu te poţi aştepta ca asemenea tulpini să dea rod.

– Şi ce proporţie din însămînţările de primăvară a fost afectată? întrebă Vişnaev rece.

– Cam patru cincimi, tovarăşe. Cele şaptezeci de tone ale substanţelor de rezervă au fost în stare bună. Cele două sute şaptezeci de tone ale noului compus au fost compromise în întregime de pe urma acelei supape de alimentare înţepenite.

– Iar soluţia toxică a fost amestecată toată cu cerealele care au fost apoi însămînţate?

– Da, tovarăşe.

Peste două minute, profesorul fu poftit afară şi dat uitării. Vişnaev se întoarse spre Komarov.

– Să-mi fie iertată neştiinţa, tovarăşe, dar se pare că dumneata eşti oarecum informat în legătură cu această problemă. Ce

s-a întîmplat cu funcționarul care a făcut... tot rahatul ăsta? Folosesc cu intenție această expresie dură.

Atunci interveni Ivanenko.

– E-n mîinile noastre, spuse el, împreună cu chimistul care și-a neglijat îndatoririle, omul de la depozit, care e pur și simplu debil mintal, și cu echipa de tehnicieni care pretind că au cerut și au primit instrucțiuni scrise să pună în funcțiune fabrica înainte de a-și fi încheiat verificările.

– Și funcționarul ăsta a vorbit? întrebă Vișnaev.

Ivanenko își rememoră figura acelui om, de-acum învins, din pivnițele de sub Lubianka.

– Pe larg, spuse el.

– E sabotor, agent fascist?

– Nu, spuse Ivanenko cu un suspin. Doar un idiot, un birocrat ambițios care a depus prea mult zel în îndeplinirea ordinelor. Vă rog să mă credeți. De acum știm pe de rost ce se află în căpățîna individului.

– Atunci permiteți-mi o ultimă întrebare, ca să cunoaștem cu precizie dimensiunile afacerii.

Vișnaev se întoarse din nou spre nefericitul Komarov.

– Știm cu toții că din grîul de toamnă nu vom salva decît cincizeci de milioane de tone din necesarul scontat de o sută de milioane de tone. Cît o să obținem acum din grîul de primăvară?

Komarov aruncă o privire spre Rudin, care încuviință imperceptibil din cap.

– Din cele o sută patruzeci de milioane de tone pe care contam să le obținem din grîul și celelalte cereale plantate în această primăvară, nu ne putem aștepta la mai mult de cincizeci de milioane de tone, spuse el încet.

Adunarea rămase împietrită de spaimă.

– Asta înseamnă un total de o sută de milioane de tone din ambele recolte, gîfîi Petrov. Și un deficit la nivel național de o sută patruzeci de milioane de tone. Am fi putut face față unui deficit de cincizeci, hai să zicem, șaptezeci de milioane de tone. Am trecut prin asta, am suportat raționalizările și am cumpărat din alte locuri. Dar ce se întîmplă...

Rudin închise adunarea.

– Avem de-a face cu o situaţie mai grea decît toate celelalte pe care le-am înfruntat pînă acum, cu imperialismul american şi cel chinez. Propun să amînăm continuarea discuţiei şi să căutăm fiecare separat cîteva soluţii. Nu trebuie să vă mai spun că cele aflate aici rămîn între noi. Următoarea noastră întîlnire va avea loc de azi într-o săptămînă.

Cînd cei treisprezece membri ai Biroului Politic şi cei patru aghiotanţi din capătul încăperii se ridicară în picioare Petrov se întoarse spre impasibilul Ivanenko.

– Asta nu mai e raţionalizare, asta înseamnă foamete, murmură el.

Membrii Biroului Politic coborîră la limuzinele ZIL aflate în aşteptare, preocupaţi de cele aflate, realizînd că profesorul de agronomie tocmai plasase o bombă cu efect întîrziat sub una dintre cele două superputeri ale lumii.

O săptămînă mai tîrziu, gîndurile lui Adam Munro, aflat în stalul de la „Bolşoi Teatr“ de pe Karl Marx Prospekt, nu gravitau în jurul recoltelor, ci al iubirii; şi nu faţă de secretara de ambasadă ce şedea emoţionată lîngă el, după ce îl convinsese s-o invite la spectacolul de balet.

Nu era mare amator de balet, deşi recunoştea că anumite pasaje muzicale îi plăceau. Graţia unor *entrechats* şi *fouettes* sau, cum spunea el, ţopăiala de pe scenă îl lăsa rece. Încă din timpul celui de-al doilea act al spectacolului din acea seară, baletul „Giselle“, gîndurile sale erau deja departe, la Berlin.

Fusese o legătură frumoasă, marea dragoste, cum se spune. El avea pe atunci douăzeci şi patru de ani şi ea nouăsprezece. Era brunetă şi frumoasă. Din cauza slujbei ei, au fost nevoiţi să ţină totul secret, să-şi dea întîlniri pe străzi întunecoase, unde ea să poată urca neobservată în maşina lui şi să meargă împreună la micul său apartament din capătul vestic al cartierului Charlottenburg. Acolo se iubeau, stăteau de vorbă, ea pregătea cina şi din nou se iubeau.

La început, caracterul clandestin al legăturii adăugase o undă de picanterie dragostei lor; erau ca doi amanţi care se ascundeau

de lume și de soții lor. Dar prin vara lui '61, cînd pădurile Berlinului înverziseră și înfloriseră, cînd lumea se plimba cu bărcile pe lacuri și se scălda în apropierea malurilor, începuseră să se simtă frustrați, stingheri. Atunci a cerut-o de soție, și ea era cît pe-aci să accepte. Și poate că pînă la urmă ar fi acceptat, dacă n-ar fi intervenit povestea cu Zidul. Construcția lui s-a încheiat pe 14 august 1961, dar cu o săptămînă înainte se vedea deja ce avea să urmeze.

Atunci s-a hotărît și ea, și s-au iubit pentru ultima oară. Nu putea, i-a spus ea, să-și abandoneze părinții lăsîndu-i în voia sorții; tatăl ei avea să-și piardă slujba, mama apartamentul mult iubit, pe care și-l dorise de-a lungul multor ani grei și întunecați. Nu putea să distrugă viitorul fratelui ei mai mic, șansa de-a urma o școală și de a face carieră; și în cele din urmă nu putea suporta să știe că nu avea să-și mai revadă vreodată patria pe care o iubea.

Așa că îl părăsi, iar el o urmări din umbră în timp ce ce strecura înapoi în Est prin ultima porțiune neterminată a Zidului, tristă și singură, cu inima zdrobită și foarte, foarte frumoasă.

N-o mai revăzuse de atunci; nu vorbise niciodată despre ea, păzindu-i amintirea cu o secretoșenie tipic scoțiană. Niciodată nu a mărturisit că iubise și încă mai iubea o rusoaică numită Valentina, care fusese secretară stenografă a delegației sovietice ce participa la Conferința celor patru puteri de la Berlin. Iar lucrul acesta era, după cum știa prea bine, împotriva regulamentului.

După episodul cu Valentina, Berlinul își pierduse orice farmec. Peste un an a fost transferat de Reuters la Paris, iar peste alți doi ani, cînd revenise la Londra, la centrala din Fleet Street. O cunoștință de la Berlin, un jurisconsult care lucrase la cartierul general al britanicilor de acolo – în fostul stadion olimpic al lui Hitler, ținuse cu tot dinadinsul să-l întîlnească și să-și reînnoiască relația. Au luat masa împreună, și se mai întîlniseră și cu un alt tip. Cînd ajunseră la cafea, cunoștința de la stadion se scuzase și îi lăsase singuri. Noul-venit era prietenos și deloc formalist. La cel de-al doilea coniac trecuse la subiect.

– Cîţiva dintre colegii de la firmă, spuse el cu dezarmantă sinceritate, se întreabă dacă n-ai putea să ne faci un mic serviciu.

Munro auzise atunci pentru prima oară termenul „firmă". Cu timpul avea să înveţe toată terminologia. Pentru cei din alianţa anglo-americană a serviciilor de spionaj, alianţă ciudată şi bine păzită, dar în ultimă instanţă vitală, SIS-ul fusese întotdeauna „firma". Pentru angajaţii ei, cei de la Contrainformaţii, de la MI5, erau „colegii". CIA-ul din Langley, Virginia, era „compania", iar personalul „verişorii". De cealaltă parte, lucra „opoziţia", a cărei reşedinţă se afla la Moscova, în Piaţa Dzerjinski nr. 2, numită aşa după cel care fusese întemeietorul vechii CEKA, Feliks Dzerjinski, şeful poliţiei secrete a lui Lenin. Această clădire avea să fie înotdeauna cunoscută drept „centru", aşa cum teritoriul din estul Cortinei de fier era „blocul".

Întîlnirea de la restaurantul din Londra a avut loc în decembrie 1964, iar „propunerea", detaliată mai tîrziu într-un apartament din Chelsea, a fost „de a da o fugă pînă în bloc". Asta s-a întîmplat apoi în primăvara lui 1965, în timp ce aparent vizita Tîrgul de la Leipzig din Germania de Est. Şi-a fost o fugă, nu glumă.

Plecase din Leipzig la timp şi se îndrepta cu maşina spre Dresda, unde urma să întîlnească pe cineva în apropierea Muzeului Albertinium. Pachetul din buzunarul interior cîntărea cît cinci Biblii şi lumea se uita parcă numai la el. Ofiţerul est-german care ştia unde îşi amplasau ruşii rachetele tactice din Munţii Saxoniei apăruse peste o jumătate de oră, cînd doi ofiţeri ai Poliţiei Populare puseseră deja ochii pe el. Schimbul de colete s-a petrecut undeva în tufişurile unui parc învecinat. Apoi el s-a întors la maşină şi a pornit spre sud-vest, spre intersecţia de la Gera şi punctul de trecere a graniţei spre Bavaria. La periferia Dresdei, un şofer din partea locului l-a tamponat din lateral în faţă, deşi Munro avea prioritate de dreapta. Nici măcar nu apucase să transfere coletul în ascunzătoarea dintre portbagaj şi scaunul din spate; îl avea încă în buzunarul hainei.

Au urmat două ore de anchetă la o staţie de poliţie locală, aşteptînd mereu să-i audă pe poliţişti ordonîndu-i: „Vă rugăm să

vă goliţi buzunarele, *mein Herr*". Avea asupra lui destul ca să poată conta pe douăzeci şi cinci de ani în lagărul de muncă de la Potma. În cele din urmă, i-au dat drumul să plece. Apoi l-a lăsat bateria, şi patru din poliţiştii poporului au trebuit să-l împingă.

Roata din faţă huruia din cauza unui rulment spart şi i s-a sugerat că poate ar fi bine să rămînă acolo peste noapte şi să ducă maşina la reparat. Le explică însă că viza lui expira la miezul nopţii – ceea ce era adevărat – şi porni din nou la drum. Ajunse la punctul de trecere a graniţei de pe rîul Saale, aflat între Plauen din Germania de Est şi Hof din vest, cu zece minute înainte de miezul nopţii, după ce mersese tot drumul cu treizeci de kilometri pe oră, umplînd aerul nopţii cu huruitul roţii din faţă. Cînd trecu pe lîngă soldaţii bavarezi de pe cealaltă parte, era ud de transpiraţie.

Peste un an a părăsit agenţia Reuters, acceptînd să se prezinte la examenul de admitere în Serviciul Guvernamental ca veteran. Avea douăzeci şi nouă de ani.

Examenele de admitere sînt obligatorii pentru cei dornici să intre în serviciul guvernului. Candidaţii sînt aleşi pe baza rezultatelor, iar crema o iau cei de la Finanţe, care au prioritate, ceea ce le dă posibilitatea să umple economia britanică de titluri academice impecabile. Apoi vin la rînd cei de la Ministerul Afacerilor Externe şi ale Commonwealth-ului, şi cum Munro era printre primii, a intrat în serviciul diplomatic, acoperişul sub care se ascund de obicei angajaţii firmei.

În următorii paisprezece ani s-a specializat în probleme de spionaj economic şi de sovietologie, deşi nu fusese niciodată acolo. Avusese misiuni în străinătate, în Turcia, Austria şi Mexic. Se căsătorise în 1967, tocmai cînd împlinise treizeci şi unu de ani. După luna de miere se văzuse însă tot mai clar că cei doi soţi nu se iubeau, iar căsătoria lor fusese o greşeală, căreia îi puseră capăt după alţi şase ani de zile. De atunci încoace urmaseră fel de fel de legături şi, bineînţeles, firma fusese informată despre toate acestea. Dar nu se mai căsătorise.

A existat o singură legătură pe care nu a amintit-o niciodată şi dacă firma ar fi prins de veste că o ascunsese l-ar fi dat afară

pe loc. Intrînd în serviciu, fusese obligat, ca toţi ceilalţi, să-şi scrie o autobiografie completă, urmată de un examen *viva voce* cu un ofiţer superior.

Procedeul este repetat la interval de cinci ani de serviciu. Printre chestiunile de interes se numără obligatoriu orice relaţie afectivă sau socială cu persoane din spatele Cortinei de Fier – şi de fapt din oricare alte părţi.

Prima oară cînd fusese întrebat, ceva în sinea lui se revoltase, ca odinioară în crîngul de măslini din Cipru. Ştia că e credincios, că nu putea fi nicicînd corupt folosind-o pe Valentina, chiar dacă opoziţia ar fi aflat de ea, deşi el era sigur că nu se ştia nimic. Dacă ar fi încercat cumva să-l şantajeze cu acest subiect, ar fi recunoscut şi ar fi demisionat, dar niciodată nu ar fi intrat în joc. Pur şi simplu nu voia ca degetele altor bărbaţi, mai ales ale unor hîrţogari oarecare, să scotocească prin acea zonă de intimitate, ce nu-i aparţinea decît lui. Nimeni să nu-i ţină lui socoteala. Aşa că răspunsese nu la acea întrebare şi încălcase regula. O dată prins în această capcană a minciunii, trebuia s-o ţină tot aşa. A repetat acelaşi lucru de trei ori în şaisprezece ani. Nu se întîmplase nimic din această pricină şi nici nu avea să se întîmple. De asta era sigur. Era secretul lui, bine păzit şi bine ascuns. Şi avea să fie mereu aşa.

Dacă n-ar fi fost cu totul adîncit în reveriile sale, şi nici vrăjit de balet ca fata de lîngă el, ar fi observat poate ceva. De sus, dintr-o lojă de pe peretele din stînga, cineva îl urmărea. Înainte ca luminile să se aprindă pentru antract, urmăritorul se făcu nevăzut.

Cei treisprezece bărbaţi care se adunaseră a doua zi în jurul mesei de şedinţe a Biroului Politic erau preocupaţi şi atenţi, realizînd că raportul profesorului de agronomie putea declanşa o luptă între facţiuni, cum nu mai avusese loc de la căderea lui Hruşciov.

Ca de obicei, Rudin îi urmărise pe toţi prin spiralele de fum ale ţigării. Petrov de la Organizaţiile de Partid şedea în stînga sa, pe locul lui obişnuit, avîndu-l pe Ivanenko de la KGB alături.

Rîkov de la Externe îşi aranja hîrtiile, Vişnaev, ideologul, şi Kerenski, şeful Armatei Roşii, păstrau o tăcere mormîntală. Rudin îi observa pe ceilalţi şapte, calculînd pe ce cale vor apuca, dacă se va ajunge la luptă.

Printre ei erau trei ne-ruşi: Vitautas, balticul de la Vilnius, din Lituania; Şavadze, georgianul din Tbilisi şi Mukhamme, tadjikul, oriental şi musulman. Prezenţa lor aici era o concesie făcută minorităţilor şi în realitate fiecare din ei plătise un preţ greu ca să ajungă în acest loc. Fiecare dintre ei era complet rusificat, cum Rudin ştia prea bine, iar preţul fusese mare, mai mare decît cel pe care ar fi trebuit să-l plătească un rus adevărat. Fiecare fusese prim-secretar de partid în republica sa, iar doi mai erau şi acum. Fiecare avea la activ vaste programe de reprimare hotărîtă a conaţionalilor, disidenţi, naţionalişti, poeţi, scriitori, artişti, intelectuali şi muncitori, la cel mai mic semn de nesupunere faţă de stăpînirea rusă. Nici unul nu se putea lipsi de protecţia Moscovei şi fiecare avea să fie, în cazul unei posibile înfruntări, de partea facţiunii ce le va asigura supravieţuirea, adică de parea învingătorilor. Rudin nu era încîntat de perspectiva unei lupte între facţiuni, dar luase în calcul această posibilitate de cînd citise prima oară raportul profesorului Iakovlev.

Mai rămîneau apoi alţi patru, toţi ruşi. Komarov de la agricultură, care tot nu era în largul lui; Stepanov, conducătorul sindicatelor; Şuşkin, răspunzînd de legăturile cu partidele comuniste din toată lumea, şi Petrianov, responsabil cu economia şi planurile industriale.

– Tovarăşi, începu Rudin încet, aţi studiat cu toţii în linişte raportul Iakovlev. Aţi parcurs cu toţii raportul separat al tovarăşului Komarov din care reiese că, în septembrie-octombrie, planul la recolta globală de cereale nu va fi îndeplinit cu o sută patruzeci de milioane de tone. Vom discuta problemele pe rînd. Vă întreb, mai întîi, poate Uniunea să supravieţuiască timp de un an de zile doar cu o sută de milioane de tone de cereale?

Discuţia a durat o oră. A fost dură, aprigă, dar practic unanimă. O asemenea lipsă de cereale va duce la privaţiuni cum nu se mai văzuseră de la cel de-al doilea război mondial. Dacă

statul achiziţiona minimumul ireductibil ca să facă pîine pentru oraşe, satele aveau să rămînă aproape fără nimic. Tăierea vitelor pe măsură ce zăpada acoperea păşunile iar animalele rămîneau fără nutreţ avea să ducă la dispariţia tuturor patrupedelor. Şi era nevoie de o generaţie întreagă pentru a reface şeptelul. Iar a lăsa strictul necesar de cereale la ţară însemna înfometarea oraşelor.

În cele din urmă Rudin îi întrerupse:

– Bun. Dacă ţinem cu tot dinadinsul să acceptăm, peste cîteva luni, foametea, atît în privinţa pîinii cît şi a cărnii, care va fi rezultatul la nivelul disciplinei naţionale?

Petrov întrerupse liniştea care se lăsase. Trebuia să admită că există o anumită stare de nelinişte în rîndurile maselor largi ale populaţiei, evidenţiată recent de izbucnirea unor revolte dezordonate şi a unor demisii din partid, care i-au fost raportate pînă la ultima, prin milioanele de canale ale maşinăriei de partid. Confruntate cu o foamete adevărată, cadrele de partid ar putea să treacă de partea proletariatului.

Ne-ruşii încuviinţară cu putere din cap. În republicile lor strînsoarea exercitată de centru era totdeauna mai atenuată decît în Rusia.

– Am putea apela la sateliţii noştri est-europeni, sugeră Petrianov, fără să se mai obosească să vorbească despre est-europeni, ca despre fraţii şi tovarăşii lor.

– Polonia şi România ar face mai întîi urît, replică Şuşkin, omul de legătură cu Europa de Est. Probabil Ungaria ar lua-o pe urmele lor.

– Armata Roşie ar putea să se ocupe de ele, mîrîi mareşalul Kerenski.

– Nu de trei odată, nu în această perioadă, spuse Rudin.

– Oricum nu vorbim decît de o cantitate totală de zece milioane de tone, spuse Komarov. Nu ne ajunge.

– Tovarăşe Stepanov? întrebă Rudin.

Şeful sindicatelor controlate de stat îşi alese cuvintele cu grijă.

– În caz de foamete adevărată în această iarnă şi în primăvara viitoare pînă în vară, spuse el studiindu-şi creionul, nu e

posibil să garantăm absenţa unor acte antisociale, poate chiar pe scară largă.

Şezînd liniştit, uitîndu-se la ţigareta superlungă occidentală pe care o ţinea între degetul mare şi cel arătător, Ivanenko putea mirosi ceva mai mult decît fumul ţigării ce-i pătrundea în nări. Simţise mirosul fricii de multe ori: în timpul procedurii de arestare, la interogatorii, pe coridoarele şi în încăperile locului său de muncă. Îl simţea şi acum. El şi bărbaţii din jurul lui erau fiinţe puternice, privilegiate, protejate. Îi cunoştea pe toţi; avea dosarele lor. Iar el, care nu cunoştea teama în ceea ce-l privea, aşa cum cei cu sufletele moarte nu cunosc frica, ştia că toţi se temeau de un lucru mai mult ca de orice. Că proletarul sovietic, care îndurase multe, fusese răbdător şi acceptase privaţiunile ca un animal de jug, într-o bună zi ar putea s-o ia razna.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui. „Actele antisociale" şi reprimarea lor erau domeniul lui.

– Aş putea face faţă la un Novocerkassk, spuse el calm, auzind cum ceilalţi trag adînc aer în piept. Aş putea face faţă la zece, chiar la douăzeci. Dar toate forţele KGB-ului n-ar putea face faţă la cincizeci.

Menţionarea episodului Novocerkassk avu darul, aşa cum se aşteptase, să-i bage de-a binelea în sperieţi. La 2 iunie 1962, aproape cu douăzeci de ani în urmă, în marele oraş industrial Novocerkassk izbucniseră revolte ale muncitorilor. Iar douăzeci de ani nu ştersese amintirea acestora.

Începuse cînd, printr-o coincidenţă stupidă, un ministru ridicase preţurile la carne şi unt, în timp ce altul redusese cu treizeci la sută salariile giganticei uzine de locomotive NEVZ. În revoltele ce-au urmat, muncitorii au preluat pentru trei zile controlul asupra oraşului, lucru nemaiauzit în Uniunea Sovietică. La fel de nemaiauzite au fost huiduielile cu care i-au obligat pe conducătorii de partid să se autosechestreze în sedii şi l-au redus la tăcere pe un general sovietic. Au înfruntat soldaţii înarmaţi şi au aruncat cu noroi în tancuri pînă ce le-au mînjit vizoarele, obligîndu-le să se oprească.

Răspunsul Moscovei a fost covîrşitor. Orice cale, drum, fir de telefon, potecă ce ducea din şi în Novocerkassk a fost blocată. Oraşul a devenit un vid, ca nici o ştire să nu se scurgă în afară. Au fost aduse două divizii din trupele speciale ale KGB-ului, ca să pună punct afacerii şi să-i închidă pe agitatori. Şaizeci şi opt de civili au fost împuşcaţi pe străzi, mai mult de trei sute de răniţi. Nici unul nu s-a mai întors vreodată acasă, nici unul n-a fost îngropat în cimitirul oraşului. Nu numai cei răniţi, ci şi fiecare membru în parte al familiei unui rănit sau mort, bărbat, femeie sau copil, a fost deportat în lagărele Gulagului, pentru a-l împiedica să întrebe de rudele sale şi să păstreze vie amintirea acestui episod. Orice urmă a fost ştearsă, dar peste două decenii, amintirea era încă vie în interiorul Kremlinului.

Cînd Ivanenko a dat drumul acestei bombe, în jurul mesei se lăsă din nou tăcere. Rudin o întrerupse.

– Prea bine, deci, concluzia pare a fi una: vom fi nevoiţi să cumpărăm din străinătate cantităţi nemaivăzute. Tovarăşe Komarov, care este strictul necesar pentru a evita dezastrul?

– Tovarăşe secretar general, dacă lăsăm minimumul ireductibil la ţară şi folosim fiecare grăunte din cele treizeci de milioane de tone din rezerva naţională, vom avea nevoie de cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale din străinătate. Asta înseamnă întregul surplus de cereale din recolta unui an record a Statelor Unite şi Canadei la un loc, răspunse Komarov.

– N-o să ne vîndă niciodată atîta grîu, zbieră Kerenski.

– Să ştiţi că nu sînt proşti, tovarăşe mareşal, interveni Ivanenko pe un ton liniştit. Sateliţii lor Condor i-au avertizat probabil că se întîmplă ceva cu grîul nostru de primăvară. N-au însă de unde să ştie ce s-a întîmplat şi care sînt proporţiile dezastrului. Nu încă, dar pînă la toamnă îşi vor fi făcut o imagine destul de corectă. Şi sînt lacomi, nesfîrşit de lacomi de tot mai mulţi bani. Eu pot creşte producţia minelor de aur din Siberia şi din Kolîma, şi pot transfera acolo şi mai multă forţă de muncă din lagărele Mordoviei. Banii pentru această tranzacţie pot fi procuraţi.

– Sînt de acord cu dumneata într-un punct, tovarăşe Ivanenko, spuse Rudin, dar nu şi în celălalt. S-ar putea ca ei să aibă grîul şi noi aurul, dar există o posibilitate, doar o posibilitate, ca de data aceasta să ceară concesii.

La cuvîntul „concesii" toată lumea se îmbăţoşă.

– Ce fel de concesii? întrebă mareşalul Kerenski suspicios.

– Nu poţi să ştii niciodată pînă ce nu negociezi, spuse Rudin, dar trebuie să ne gîndim şi la această posibilitate. S-ar putea să ceară concesii pe tărîm militar...

– Niciodată, zbieră Kerenski, sărind în picioare, roşu la faţă şi furios.

– Opţiunile noastre sînt oarecum limitate, ripostă Rudin. Sîntem cu toţii de acord că înfometarea poporului este de neacceptat. Uniunea Sovietică s-ar întoarce înapoi cu cel puţin un deceniu, iar marxism-leninismul, în totalitatea lui, ar avea de suferit. Avem nevoie de cereale; nu există altă alternativă. Dacă imperialiştii ne impun condiţii pe tărîm militar, va trebui să acceptăm un recul pentru doi-trei ani; şi cum tot răul e spre bine, vom avansa cu atît mai repede după aceea.

Se auzi un murmur general de aprobare. Rudin era pe cale să cîştige această rundă.

Atunci lovi Vişnaev. Se ridică încet pe măsură ce murmurele se stingeau.

– Problemele cu care ne confruntăm, tovarăşi, începu el cu glas domol, sînt covîrşitoare, iar consecinţele incalculabile. Consider că e prea devreme pentru a trage vreo concluzie ce ne-ar angaja într-un fel sau altul. Propun deci o amînare de două săptămîni, timp în care ne vom gîndi cu toţii la cele spuse şi sugerate aici.

Mişcarea îi reuşi. Cîştigase timp, lucru de care Rudin se temuse. Adunarea hotărî, cu zece voturi pentru şi trei împotrivă, să amîne şedinţa fără a lua vreo hotărîre.

Iuri Ivanenko ajunsese la parter şi se pregătea să urce în limuzina ce-l aştepta, cînd simţi că cineva îl prinde uşor de cot. Alături de el, apăruse un maior înalt, într-o uniformă bine croită din garda Kremlinului.

– Tovarăşul secretar general ar dori să discute cu dumneavoastră în apartamentul său particular, tovarăşe preşedinte, spuse el calm. Apoi, fără să mai rostească un cuvînt, se întoarse pe călcîie şi porni pe un coridor ce ducea de-a lungul clădirii. Ivanenko îl urmă. În timp ce umbla în urma frumosului veston de barathea ce-i venea ca turnat maiorului, a pantalonilor brun-roşcaţi cu vipuşcă şi a pantofilor strălucitori, îi trecu prin minte că dacă unul din membrii Biroului Politic ar sta într-o bună zi în scaunul judecăţii, acesta ar urma să fie arestat de trupele speciale, de oamenii lui, aşa-zisele gărzi de frontieră, cu beretele lor cu panglică verde strălucitoare pe care era prinsă insigna KGB-ului, sabia şi scutul.

Dacă el, Ivanenko, ar fi însă arestat, nu i s-ar încredinţa KGB-ului această sarcină, aşa cum nici cu treizeci de ani în urmă nu fuseseră ei cei care îl ridicaseră pe Lavrenti Beria. Nu, ci aceste gărzi de elită ale Kremlinului, elegante şi condescendente, pretorienii ce înconjoară suprema putere vor îndeplini această sarcină. Poate că însuşi maiorul acesta îngîmfat din faţa lui, şi nu şi-ar face nici un fel de scrupule.

Ajunseră la un lift particular, urcară la etajul trei, iar Ivanenko fu condus în apartamentul personal al lui Maxim Rudin.

Lui Stalin îi plăcuse să locuiască retras, chiar în inima Kremlinului, dar Malenkov şi Hruşciov puseseră capăt acestui obicei, preferînd să se mute cu suită cu tot în apartamentele luxoase dintr-un complex de blocuri, aparent insignifiante, de pe Kutuzov Prospekt. Dar cînd nevasta lui Rudin murise, cu doi ani în urmă, el se mutase înapoi în Kremlin.

Era un apartament modest pentru un om atît de important; şase încăperi, cuprinzînd o bucătărie complet utilată, o cameră de baie îmbrăcată în marmură, un birou, cameră de zi, sufragerie şi dormitor. Rudin trăia singur, mînca puţin, nu avea nevoie de prea mult lux, şi era servit de o femeie de serviciu bătrînă şi atotputernicul Mişa, un fost soldat, un uriaş ce se mişca fără zgomot, nu vorbea niciodată, dar se afla mereu pe aproape. Cînd Ivanenko pătrunse în birou, condus pe tăcute de Mişa, îi găsi deja acolo pe Maxim Rudin şi Vasili Petrov.

Rudin îi făcu semn să ia loc şi intră direct în subiect.

– V-am chemat pe amîndoi aici, fiindcă se pregăteşte o furtună şi ştim cu toţii asta, mormăi el. Eu sînt bătrîn şi fumez prea mult. Acum două săptămîni le-am făcut o vizită vracilor la Kunţevo. Mi-au făcut analizele. Acum vor să mă duc înapoi.

Petrov aruncă o privire rapidă spre Ivanenko. Şeful KGB-ului rămăsese în continuare impasibil. Era informat de vizita la clinica hiperexclusivă din pădurile de la sud-vest de Moscova; unul dintre doctorii de acolo îi raportase.

– Problema succesiunii pluteşte în aer, ştim cu toţii asta, continuă Rudin. Şi de asemenea ştim, sau ar trebui să ştim, că Vişnaev doreşte succesiunea.

Rudin se întoarse spre Ivanenko.

– Dacă o obţine, Iuri Alexandrovici, s-a terminat cu tine. N-a fost niciodată de acord ca un profesionist să ia hăţurile KGB-ului. În locul tău, o să-l pună pe Krivoi, omul lui.

Ivanenko îşi împreună mîinile şi privi spre Rudin. Cu trei ani în urmă, Rudin făcuse o breşă în îndelungata tradiţie din Rusia Sovietică prin impunerea unui activist de frunte al partidului drept preşedinte şi şef al KGB-ului. Şelepin, Semiciastnîi, Andropov – cu toţii fuseseră oamenii partidului puşi să conducă KGB-ul. Numai un profesionist ca Ivan Serov aproape că izbutise să ajungă la vîrf, trecînd peste o mare de sînge. Apoi însă, Rudin îl alesese pe Ivanenko dintre primii adjuncţi ai lui Andropov şi îl susţinuse ca să devină şef.

Şi n-a fost aceasta singura breşă. Ivanenko mai era şi foarte tînăr pentru poziţia de şef al celui mai puternic aparat de poliţie şi de spionaj din lume. Apoi, în urmă cu douăzeci de ani, lucrase ca agent la Washington, ceea ce îl făcea cu atît mai suspect în ochii xenofobilor din Biroul Politic. În viaţa particulară avea o predilecţie pentru eleganţa occidentală. Şi umbla vorba, deşi nimeni nu îndrăznea s-o spună cu glas tare, că nutrea unele rezerve personale în privinţa dogmei partidului. Or atare lucru era, cel puţin pentru unul ca Vişnaev, de-a dreptul de neiertat.

– Iar dacă va lua puterea acum sau altă dată, lucrul acesta îşi va pune pecetea şi asupra ta, Vasili Alexeevici, îi spuse Rudin

lui Petrov. În particular celor doi protejaţi ai săi li se adresa întotdeauna cu patronimul; niciodată însă în timpul şedinţelor publice.

Petrov dădu din cap în semn că înţelege. El şi Anatoli Krivoi lucraseră la secţia organizatorică a Comitetului Central al partidului. Krivoi, mai în vîrstă, fusese superiorul lui. Se aşteptase să preia conducerea secţiei, dar cînd locul devenise vacant, Rudin îl preferase pe Petrov pentru acest post care, mai devreme sau mai tîrziu, avea să-l propulseze pe treapta cea mai de sus în Biroul Politic. Supărat, Krivoi acceptase oferta lui Vişnaev şi preluase funcţia de şef de stat-major şi mîna dreaptă a ideologului partidului. Dar Krivoi dorea în continuare postul lui Petrov.

Nici Ivanenko, nici Petrov nu uitaseră că predecesorul lui Vişnaev ca ideolog al partidului, Mihail Suslov, fusese cel care organizase acea majoritate care îl doborîse pe Hruşciov, în 1963.

Rudin aşteptă ca vorbele sale să-şi facă efectul.

– Iuri, tu ştii că nu poţi deveni, cu biografia ta, succesorul meu.

Ivanenko dădu din cap; în această privinţă nu-şi făcea iluzii.

– Dar, continuă Rudin, tu şi cu Vasili, împreună, puteţi menţine ţara asta pe un curs bun, dacă staţi împreună şi mă sprijiniţi. La anul, eu mă duc, într-un fel sau altul. Şi cînd eu voi fi plecat, vreau ca tu, Vasili, să ocupi locul meu.

Tăcerea ce se lăsă între cei doi bărbaţi mai tineri era încărcată de electricitate. Nici unul nu-şi amintea de vreun predecesor al lui Rudin care să fi fost atît de prevăzător. Stalin suferise o criză cardiacă şi fusese terminat de propriul său Birou politic cînd el se pregătea să-i lichideze pe ei; Beria încercase să pună mîna pe putere, dar fusese arestat şi împuşcat de colegii înspăimîntaţi; Malenko căzuse în dizgraţie, la fel Hruşciov; Brejnev îi lăsase pe toţi să ghicească pînă în ultimul moment.

Rudin se ridică în picioare, dîndu-le de înţeles că întrevederea se încheiase.

– Şi ar mai fi ceva, spuse el. Vişnaev pune la cale ceva. Va încerca ceva împotriva mea, din cauza acestui eşec cu cerealele,

o acţiune gen Suslov. Dacă reuşeşte, sîntem terminaţi cu toţii, poate şi Rusia. Fiindcă el e un extremist: e impecabil în teorie, dar incapabil în practică. Trebuie să aflu ce face, cu ce va ieşi la iveală, pe cine încearcă să atragă de parea lui. Trebuie să aflaţi asta. În cel mult paisprezece zile.

Sediul central al KGB-ului este un complex uriaş de blocuri din piatră cenuşie, care ocupă întreaga faţadă de nord-est a Pieţii Dzerjinski, spre Karl Marx Prospekt. Complexul constituie de fapt un pătrat cu o curte interioară, faţada şi laturile fiind ocupate de KGB, iar blocul din spate, de închisoarea şi centrul de cercetare Lubeanka. Aflate atît de aproape una de alta, separate doar de o curte interioară, cele două instituţii permit anchetatorilor să ţină bine în mînă frîiele muncii lor.

Biroul preşedintelui se află la etajul trei, la stînga intrării principale. El însă vine întotdeauna cu maşina, cu şofer şi gorilă, şi foloseşte o intrare laterală. Biroul e o încăpere mare, împodobită cu lambriuri din lemn de mahon şi covoare orientale scumpe. Pe unul dintre pereţi se află obligatoriul portret al lui Lenin, pe altul cel al lui Felix Dzerjinski. Prin cele patru geamuri antiglonţ, înalte cu draperii, ce dau spre piaţă, privitorului i se mai înfăţişează o altă prezentare a părintelui cekiştilor, aflată în centrul pieţei, o statuie de bronz, înaltă de şapte metri, scrutînd cu ochi orbi pe Karl Marx Prospekt în jos, spre Piaţa Revoluţiei.

Lui Ivanenko îi displăcea stilul oficial sovietic, încărcat, greoi, bombastic şi impersonal; dar în privinţa biroului nu-i stătea în nici un fel în putere să facă ceva. Din tot aranjamentul moştenit aprecia doar masa de lucru a predecesorului său Andropov. Era imensă şi dotată cu şapte telefoane. Dintre acestea, cel mai important era Kremlevka, legătura directă cu Kremlinul şi cu Rudin. Venea apoi la rînd Vertuşka, de culoarea verde a KGB-ului, prin care avea legătura directă cu ceilalţi membri ai Biroului Politic şi cu Comitetul Central. Celelalte îi făceau legătura prin circuite de înaltă frecvenţă cu principalii reprezentanţi ai KGB-ului din întreaga Uniune Sovietică şi din statele

satelit. Altele sunau direct la Ministerul Apărării şi la serviciul acestuia de informaţii, GRU-ul. Şi fiecare telefon avea centrala lui separată. În acea după-amiază, cu trei zile înainte de sfîrşitul lunii iunie, primi pe ultimul din aceste telefoane un apel. Venea de la un bărbat pe nume Arkadi. Ivanenko dăduse instrucţiuni centralei să-i facă imediat legătura cu Arkadi. Convorbirea fu scurtă.

– Mai bine să ne vedem, răspunse Ivanenko sec. Nu acum, nu aici. La mine acasă, astă-seară. Puse apoi receptorul jos.

Majoritatea conducătorilor sovietici nu-şi iau niciodată de lucru acasă. De fapt, cei mai mulţi ruşi au două prezenţe distincte: o viaţă oficială, publică, şi una particulară, şi, pe cît posibil, nu le amestecă în nici un fel. Şi cu cît ajung mai sus, cu atît mai strict le delimitează. Ca şi la şefii Mafiei, cărora membrii Biroului Politic le seamănă în multe privinţe, nevestele şi familiile nu trebuie, pur şi simplu amestecate, nici măcar prin purtarea, în prezenţa lor, a unor convorbiri despre afacerile mai puţin onorabile ce compun viaţa oficială.

Ivanenko era însă altfel, iar acesta era motivul principal al suspiciunii nutrite de ceilalţi aparatciki faţă de el. Pentru cel mai vechi motiv din lume nu avea nevastă şi copii. Şi nici nu-i plăcea să locuiască în apropierea celorlalţi, care erau mulţumiţi nevoie mare să stea cot la cot în timpul săptămînii, în apartamentele de pe Kutuzovski Prospekt, şi la sfîrşit de săptămînă în cartierele de vile din Jukova şi Usova. Membrilor elitei sovietice nu le plăcea să stea departe unul de altul.

La puţin timp după ce preluase conducerea KGB-ului, Iuri Ivanenko găsise o casă veche şi frumoasă în Arbat, fostul cartier rezidenţial din centrul Moscovei, unde pe vremuri locuiau cu predilecţie negustorii. În şase luni, zidari, zugravi, vopsitori şi decoratori ai KGB-ului o restauraseră – lucru imposibil în Rusia Sovietică, dacă nu erai membru al Biroului Politic.

Redînd clădirii vechea eleganţă, o dotase de asemenea cu cele mai moderne instalaţii de alarmă şi securitate şi nici nu se sfiise s-o mobileze cu lucruri aduse din Occident, luxul suprem

pe care îl putea atinge un cetățean sovietic. Bucătăria era înzestrată după ultima modă californiană, fiindu-i transportată pe calea aerului, în containere sigilate, de la Sears Roebuck. Camera de zi și dormitorul erau lambrisate cu pin suedez, sosit prin Finlanda, iar baia strălucea de atîta marmură și ceramică. Ivanenko însuși nu ocupa decît etajul de sus, de fapt un apartament de sine stătător incluzînd și un birou/cameră de muzică, în care exista o instalație stereo deck Philips și o bibliotecă de cărți străine și interzise, în engleză, franceză și germană, limbi pe care le vorbea. Mai exista și o sufragerie lîngă camera de zi, și o saună lîngă dormitor, ce completau etajul de sus.

Personalul compus din șofer, gorilă și valet personal, toți KGB-iști, locuia la parter, unde exista și un garaj interior. În această casă, cînd se întoarse de la serviciu, Ivanenko își aștepta interlocutorul de la telefon.

Arkadi, atunci cînd veni, se arătă a fi un bărbat îndesat, cu fața stacojie, îmbrăcat în haine civile, deși în mod sigur s-ar fi simțit mai în largul său în uniforma lui obișnuită de brigadier al Armatei Roșii. Era unul dintre agenții lui Ivanenko din cadrul armatei.

Se gheboșă și întinse gîtul înainte cînd luă loc în camera de zi a lui Ivanenko și cît vorbi stătu tot timpul pe marginea scaunului. Șeful KGB-ului se așeză lejer, pe spate, puse cîteva întrebări și notă ceva într-un carnețel. Cînd brigadierul termină, Ivanenko îi mulțumi și se ridică să apese un buton din perete. În cîteva secunde ușa se deschise și în cadrul ei apăru valetul, un băiat blond deosebit de chipeș, care îl conduse pe vizitator afară, prin ușa din peretele lateral.

Ivanenko rămase mult timp pe gînduri, cîntărind cele aflate, simțindu-se tot mai obosit și descurajat. Deci asta avea de gînd Vișnaev. Mîine îl va informa pe Maxim Rudin.

Se îmbăie îndelung, zăbovind în apa ce mirosea puternic a ulei de baie londonez, se îmbrăcă într-un halat de mătase și goli un pahar de coniac vechi franțuzesc. În cele din urmă se întoarse în dormitor, stinse luminile, cu excepția unei lămpi mici din colț

şi se întinse pe cuvertura bogată. Ridicînd receptorul de lîngă pat, apăsă pe unul din butoanele de apel. I se răspunse pe loc.

– Volodea, spuse el domol, folosind diminutivul numelui Vladimir, vrei să vii te rog pînă sus?

CAPITOLUL 3

Avionul liniilor aeriene poloneze se lăsă pe o aripă deasupra cotului întins al Niprului şi se pregăti de aterizare pe aeroportul Borispil din apropierea Kievului, capitala Ucrainei. Din scaunul de la fereastră, Andrew Drake privea nerăbdător spre oraşul care se întindea sub el. De emoţie se încordase tot.

Împreună cu ceilalţi o sută de turişti ai grupului cu care venise în excursie, făcînd în aceeaşi zi escală la Varşovia, stătu aproape o oră la coadă pentru verificarea paşapoartelor şi vamă. La punctul de control împinse paşaportul pe sub placa de sticlă şi aşteptă. Bărbatul din cabină purta uniforma grănicerilor, cu panglica verde la beretă şi cu insigna KGB-ului pe frunte.

Se uită la fotografia din paşaport, apoi îl privi scrutător pe Drake.

– An-drev... Drak? întrebă el.

Drake zîmbi şi dădu din cap.

– Andrew Drake, îl corectă el cu glas politicos.

Omul de la ghişeu îşi văzu de treabă. Examină viza, eliberată la Londra, rupse jumătate din ea şi o reţinu, ataşă viza de ieşire în paşaport. Apoi i-l dădu înapoi. Drake intrase în ţară.

În autocarul Intourist, pe drumul de la aeroport pînă la clădirea cu şaptesprezece etaje a hotelului Lîbed, se amestecă din nou printre tovarăşii lui de călătorie. Jumătate din ei erau ucraineni de origine, veniţi să viziteze ţara părinţilor, emoţionaţi şi neştiutori. Ceilalţi erau britanici, simpli turişti veniţi din

curiozitate. Toţi păreau a avea paşapoarte britanice. Drake, cu numele lui englezesc, făcea parte din cel de-al doilea grup. Nu spusese nimănui că vorbeşte fluent ucraineana şi destul de bine rusa.

În autocar făcură cunoştinţă cu Ludmila, ghidul Intouristului. Era rusoaică şi vorbea ruseşte cu şoferul care, deşi ucrainean îi răspunse în ruseşte. În momentul în care autocarul părăsi aeroportul, ea le zîmbi cu multă căldură şi începu să le descrie, într-o engleză destul de bună, traseul.

Drake aruncă o privire la program: două zile la Kiev, vizitînd cu grupul Catedrala Sfînta Sofia („un minunat exemplu de arhitectură kievo-rusă, unde este înmormîntat prinţul Iaroslav cel Înţelept", intonă Ludmila din faţă); Porţile de Aur datînd din secolul al X-lea şi Colina lui Vladimir, ca să nu mai vorbim de Universitate, Academia de Ştiinţe şi Grădina Botanică. Cu siguranţă, îşi zise Drake cu amărăciune, nu se va sufla nici un cuvînt despre incendiul din 1964 de la biblioteca Academiei care distrusese manuscrise, cărţi şi documente de arhivă inestimabile ca valoare pentru cultura, poezia şi literatura naţională ucraineană; nici un cuvînt despre pompierii care au sosit cu trei ceasuri întîrziere; nici un cuvînt despre faptul că focul fusese pus chiar de KGB, drept răspuns la avîntul naţionalist al scriitorilor şaizecişti.

După Kiev, urma o excursie de o zi pe apă pînă la Kaniv, apoi o zi la Temopol, unde cu siguranţă nu se va vorbi despre un bărbat pe nume Miroslav Kaminski, şi, în cele din urmă, Lvovul. După cum se aşteptase, auzi vorbindu-se numai ruseşte pe străzile Kievului, oraşul-capitală puternic rusificat. Abia la Kaniv şi Ternopol auzi vorbindu-se în mod obişnuit ucraineana. Inima sa cînta de bucurie auzind-o vorbită peste tot, de atîţia oameni, şi regretă doar că era tot timpul nevoit să spună: *I'm sorry, do you speak English?* Dar trebuia să aştepte să viziteze mai întîi cele două adrese pe care le memorase atît de bine, încît putea să le spună şi-n vis.

La opt mii de kilometri distanță, președintele Statelor Unite îi convocase într-o întrunire confidențială pe consilierul său în probleme de securitate, Poklewski, pe Robert Benson de la CIA și pe un al treilea, Myron Fletcher, de la Departamentul Agriculturii, analist-șef în problema cerealelor sovietice.

– Bob, aș vrea să știu dacă ești absolut sigur că imaginile transmise de sateliții Condor ai generalului Taylor și propriile voastre cercetări la sol ne indică aceste cifre? întrebă el, în timp ce privirile sale parcurgeau încă o dată coloanele de cifre din fața sa. Raportul pe care șeful serviciului său de informații i-l prezentase cu cinci zile în urmă, prin intermediul lui Stanislaw Poklewski, cuprindea o împărțire a întregului teritoriu sovietic în o sută de regiuni producătoare de cereale. Din fiecare regiune fusese luată în obiectiv cîte o zonă de zece ori zece mile, și fuseseră analizate problemele legate de cultura de cereale. Din cele o sută de analize, specialiștii săi întocmiseră prognoza recoltei de cereale la nivel național.

– Domnule președinte, dacă ne înșelăm, o facem pe partea prudenței, pronosticîndu-le sovieticilor o recoltă de cereale mai mare decît ar fi îndreptățiți să aștepte, replică Benson.

Președintele aruncă o privire specialistului de la Agricultură.

– Doctore Fletcher, cum explicați această situație în termeni laici?

– Ei bine, domnule președinte, pentru început trebuie să scădem cel puțin zece procente din recolta totală pentru a obține o cifră de cereale utilizabile. Unii ar fi de părere să scădem douăzeci de procente. Cifra aceasta modestă de zece la sută reprezintă indicele de umiditate, materialele străine cum ar fi pietre și nisip, praf sau țărînă, pierderile din timpul transportului și cele datorate depozitării în condiții necorespunzătoare, despre care știm că le dau mult de furcă.

Pornind de aici, urmează să scădem apoi cantitățile pe care sovieticii trebuie să le țină la fața locului, chiar la țară, înainte ca statul să poată procura cantitățile necesare pentru aprovizionarea zonelor industriale. Un tabel în acest sens puteți găsi la pagina doi a raportului meu.

Preşedintele Matthews răsfiră foile din faţa lui şi examină tabelul. Iată ce spunea:

1. *Cerealele de sămînţă*. Cantitatea pe care sovieticii trebuie să o pună deoparte pentru însămînţările viitoare, atît cele de toamnă cît şi cele de primăvară .... 10 mil. tone
2. *Hrana populaţiei*. Cantitatea ce trebuie pusă deoparte pentru a hrăni populaţia din zonele rurale, fermele de stat şi cooperatiste şi localităţile suburbane, începînd cu cătunele şi ajungînd la sate şi orăşele cu populaţie sub 5000 de capete.. 28 mil. tone
3. *Furaje*. Cantitatea ce trebuie pusă deoparte pentru hrănirea şeptelului în timpul iernii pînă la dezgheţul de primăvară .... 52 mil. tone
4. *Total ireductibil* .... 90 mil. tone
5. Reprezentînd un total brut, incluzînd cele zece procente de scăzăminte datorate pierderilor .... 100 mil. tone

– Aş dori să subliniez, domnule preşedinte, continuă Fletcher, că acestea nu sînt cifre generoase. Ele reprezintă un minim absolut, înainte de orice plan de aprovizionare a oraşelor. Dacă reduc raţiile umane, ţăranii vor începe pur şi simplu să mănînce din animale, cu sau fără permisiunea guvernanţilor. Dacă reduc furajele, şeptelul va fi măcelărit în cantităţi uriaşe; vor avea un excedent de carne în timpul iernii, apoi lipsuri mari timp de trei sau patru ani.

– Bine, doctore, te cred. Şi acum, ce poţi să-mi spui despre rezervele lor?

– Estimăm că dispun de o rezervă naţională de treizeci de milioane de tone. Nu s-a mai auzit ca aceasta să fie folosită în întregime, dar dacă ar face-o, ar obţine un plus de treizeci de milioane de tone. Şi ar trebui să aibă douăzeci de tone rămase din

recolta anului acesta pe care s-o pună la dispoziţia oraşelor – un total deci de cincizeci de milioane de tone pentru oraşele lor.

Preşedintele se roti cu scaunul spre Benson.

– Bob, cît ar trebui să cumpere statul ca să-şi hrănească milioanele de locuitori ai oraşelor?

– Domnule preşedinte, anul 1977 a fost anul lor cel mai slab de multă vreme, a fost anul cînd ne-au pregătit „Cacealmaua“. Atunci au avut o recoltă totală de o sută nouăzeci şi patru de milioane de tone. Au cumpărat de la propriile lor ferme şaizeci şi opt de milioane. Şi au fost nevoiţi să cumpere de la noi, prin subterfugii, aşa cum au făcut-o, douăzeci de milioane de tone. Chiar şi în 1975, cel mai slab an al lor, timp de un deceniu şi jumătate, au avut nevoie de şaptezeci de milioane de tone pentru oraşe. Şi s-au făcut raţionalizări cumplite. Actualmente, cu o populaţie mai mare decît la vremea aceea, nu se pot descurca cu mai puţin de optzeci şi cinci de milioane de tone.

– Asta înseamnă, conchise preşedintele, că potrivit cifrelor noastre, dacă ar fi să-şi consume întreaga rezervă naţională, tot ar mai avea nevoie de treizeci pînă la treizeci şi cinci de milioane de tone de cereale din străinătate.

– Aşa e, domnule preşedinte, interveni Poklewski. Ar putea fi chiar mai mult. Iar noi şi canadienii sîntem singurii care vom dispune de această cantitate. Aşa e, doctore?

Omul de la Agricultură dădu afirmativ din cap.

– Se pare că America de Nord va avea anul acesta o recoltă record. Aproximativ cincizeci de milioane de tone peste necesarul intern, punînd şi Canada la socoteală.

Peste cîteva minute, doctorul Fletcher fu condus afară. Discuţia fu reluată. Poklewski încerca să-şi impună punctul de vedere.

– Domnule preşedinte, de data aceasta trebuie să acţionăm. Va trebui să cerem de la ei un *quid pro quo*.

– Să punem condiţii? întrebă preşedintele suspicios. Ştiu ce gîndeşti în privinţa asta, Stan. Ultima oară planul n-a funcţionat; dimpotrivă, lucrurile s-au înrăutăţit. N-aş vrea să repetăm povestea cu Amendamentul Jackson.

Toţi cei trei bărbaţi îşi aminteau fără plăcere de istoria acelui act legislativ. La sfîrşitul anului 1974, americanii introduseseră Amendamentul Jackson, care stipula că atîta timp cît sovieticii nu se vor arăta mai maleabili în problema emigrării evreilor ruşi în Israel, Statele Unite nu le vor mai da credite comerciale pentru achiziţionarea de tehnologie şi bunuri industriale. Biroul Politic condus de Brejnev respinsese cu dispreţ aceste condiţii, iniţiase chiar o serie de procese publice predominant antievreieşti, şi obţinuse tot ce avea nevoie prin credite comerciale de la englezi, nemţi şi japonezi.

„Punctul esenţial într-un şantaj, îi spusese odinioară Sir Nigel Irvine lui Bob Benson, este că trebuie să fii sigur că victima nu poate trăi fără acel ceva de care tu dispui şi nici nu şi-l poate procura de altundeva."

Poklewski auzise această observaţie de la Benson şi o repetă în faţa preşedintelui Matthews, omiţînd cuvîntul şantaj.

– Domnule preşedinte, de data aceasta nu pot obţine grîu de altundeva. Surplusul nostru de grîu nu este un obiect negociabil. Este o armă strategică. Valorează cît zece escadrile de bombardiere nucleare. Iar tehnologia nucleară nu se vinde în nici un chip Moscovei contra bani. Vă conjur să invocaţi legea Shannon.

După „Cacealmaua" din 1977, administraţia Statelor Unite votase cu mare întîrziere, în 1980, Legea Shannon. Aceasta prevedea pur şi simplu ca în orice an guvernul federal să fie îndreptăţit să opteze pentru achiziţionarea surplusului de cereale la preţul practicat pe tonă în momentul în care Washingtonul anunţa că dorea să-şi exercite dreptul de opţiune.

Speculanţii de cereale se opuseseră, dar fermierii au fost de acord. Legea mai netezea fluctuaţiile la preţurile mondiale ale cerealelor. Căci în anii de supraproducţie fermierii obţineau preţuri mult mai scăzute, iar în anii de criză preţurile urcau foarte tare. Legea Shannon, intrînd în acţiune, le asigura fermierilor un preţ convenabil şi îi elimina pe speculanţi. Legea punea de asemenea la dispoziţia administraţiei o nouă şi puternică armă atunci cînd trata cu clienţi din alte ţări, indiferent că erau agresivi sau umili şi săraci.

– Foarte bine, spuse preşedintele Matthews, am să pun în aplicare Legea Shannon. Am să autorizez folosirea fondurilor federale ca să achiziţionăm surplusul preconizat de cincizeci de milioane de tone de cereale.

Poklewski jubila.

– Nu veţi regreta, domnule preşedinte. De data aceasta, sovieticii vor trebui să negocieze direct cu dumneavoastră, şi nu cu intermediari. Îi luăm prin surprindere. Nu mai au altă cale de ales.

Efrem Vişnaev gîndea însă cu totul altfel. La începutul întîlnirii Biroului Politic ceruse cuvîntul şi îl obţinuse.

– Nimeni din cei de faţă, tovarăşi, nu neagă faptul că foametea ce ne aşteaptă e de neacceptat. Nimeni nu neagă faptul că surplusul de alimente se află în vestul capitalist. Ni s-a sugerat că singurul lucru pe care am putea să-l facem este să ne umilim, să acceptăm eventuale concesii şi să îngrădim puterea noastră militară şi deci mersul înainte al marxism-leninismului pentru a cumpăra aceste surplusuri cu care să mai trăim o bucată de vreme.

Tovarăşi, eu nu sînt de acord cu acestea şi vă cer să fiţi alături de mine în respingerea hotărîtă a acestei propuneri de a accepta şantajul şi de a trăda pe marele nostru învăţător, Lenin. Mai există o cale prin care am putea cîştiga sprijinul întregului popor sovietic în acţiunea severă de raţionalizare, şi anume printr-o resurecţie naţională a patriotismului şi spiritului de sacrificiu şi impunerea acelei discipline fără de care nu putem trece prin foametea ce va urma.

Există şi o altă cale: vom folosi întreaga recoltă de cereale pe care o vom fi adunat în această toamnă, vom pune la bătaie rezerva naţională pînă în primăvara anului viitor, ne vom hrăni din carnea turmelor noastre de oi şi vite în loc de cereale, iar apoi, cînd totul va fi consumat, ne vom întoarce spre Europa de Vest unde lacurile sînt de lapte, munţii sînt de unt şi carne, unde există rezervele a zece naţiuni bogate.

– Pe care le vom cumpăra? întrebă ministrul de externe Rîkov, pe un ton ironic.

– Nu, tovarăşe, răspunse Vişnaev blînd, le vom lua. Dau acum cuvîntul tovarăşului mareşal Kerenski. El a pregătit un dosar pe care vă roagă să-l examinaţi cu atenţie.

Douăsprezece dosare groase fură împărţite celor de faţă. Kerenski avea şi el unul din care începu să citească. Rudin îl lăsă pe al său închis şi continuă să fumeze fără oprise. Ivanenko, de asemenea, îl lăsă pe-al său pe masă şi îşi aţinti privirea asupra lui Kerenski. El şi Rudin ştiau de patru zile ce conţine dosarul. În colaborare cu Vişnaev, Kerenski scosese la iveală din safe-ul statului-major dosarul cu „planul Boris“, numit astfel după Boris Godunov, marele comandant al ruşilor. Şi îl adusese la zi.

Era impresionant să asculţi apoi, timp de două ore, ce avea de spus Kerenski. La anul, în mai, obişnuitele manevre de primăvară ale Armatei Roşii în Germania de Est aveau să fie mai mari ca oricînd. Diferite de cele precedente, în realitate însă nu aveau să fie manevre, ci operaţiuni reale. La comandă, toate cele treizeci de mii de tancuri şi transportoare blindate, tunuri şi amfibii aveau să pornească spre vest, să traverseze Elba şi să pătrundă în Germania de Vest, îndreptîndu-se spre Franţa şi porturile de la Canalul Mînecii.

O dată cu acestea, treizeci de mii de paraşutişti vor ateriza în cincizeci de puncte pentru a ocupa principalele aerodromuri tactice nucleare ale francezilor şi englezilor de pe teritoriul german. Alţi o sută de mii aveau să fie paraşutaţi asupra celor patru ţări scandinave pentru a lua în stăpînire capitalele şi arterele principale, sprijiniţi de un masiv atac naval dinspre coastă.

Ofensiva militară nu avea să se întindă asupra Peninsulelor Iberică şi Italică, ale căror guverne, din care făceau parte şi comunişti, aveau să primească ordin de la ambasadorul sovietic să se ţină deoparte ori să piară alăturîndu-se celorlalţi. În jumătate de deceniu aveau să cadă oricum, ca fructele coapte. La fel şi Turcia, Grecia şi Iugoslavia. Elveţia avea să fie evitată, iar Austria folosită doar ca rută. Mai tîrziu ele aveau să fie ca nişte insule în întinsa mare sovietică, neavînd cum să reziste prea mult. Londra avea să fie informată că, în cazul în care ordonă

atacul nuclear la est de Elba, Marea Britanie va fi ştearsă de pe faţa pămîntului.

Cît vor dura operaţiunile, Uniunea Sovietică va solicita insistent, în fiecare capitală a lumii şi la Naţiunile Unite, încetarea imediată a focului susţinînd că ostilităţile sînt locale, temporare şi determinate exclusiv de o ofensivă anterioară a Germaniei Occidentale asupra Berlinului; o teză pe care cea mai mare parte a stîngii europene o va crede şi o va susţine.

– Şi ce vor face Statele Unite în tot acest timp? îl întrerupse Petrov. Kerenski îi aruncă priviri furioase pentru că după nouăzeci de minute îl întrerupse în plin discurs.

– Nu excludem posibilitatea folosirii armelor nucleare tactice chiar pe deasupra teritoriului german, continuă Kerenski, dar majoritatea lor vor distruge Germania de Vest, Germania de Est şi Polonia, ceea ce nu reprezintă o pierdere pentru Uniunea Sovietică. Datorită slăbiciunii Washingtonului nu vor fi aruncate în luptă nici rachete Cruise, nici bombele cu neutroni. Pierderile militare sînt estimate între o sută de mii şi, maximum, două sute de mii. Dar avînd în vedere că vor fi aruncaţi în luptă două milioane de bărbaţi de la cele trei arme, un asemenea procentaj ni se pare acceptabil.

– Durata? întrebă Ivanenko.

– Unităţile din frunte ale armatelor mecanizate vor pătrunde în porturile franceze de la Canalul Mînecii la o sută de ore după traversarea Elbei. Din acea clipă se poate ordona încetarea focului. Înlăturarea inamicilor poate să aibă loc şi în condiţii de încetare a focului.

– Dar e realizabilă o asemenea sincronizare a operaţiunilor? întrebă Petrov.

De data aceasta interveni Rudin.

– E realizabilă, cum să nu fie, spuse el pe un ton blînd.

Vişnaev îi aruncă o privire bănuitoare.

– Tot nu mi-aţi dat un răspuns la întrebare, remarcă Petrov. Ce se întîmplă cu Statele Unite? Ce se întîmplă cu armele nucleare – nu cele tactice, cele strategice? Rachetele lor balistice

intercontinentale cu bombe cu hidrogen, bombardierele şi submarinele lor?

Ochii din jurul mesei se întoarseră spre Vişnaev. Acesta se ridică din nou.

– De la începerea operaţiunilor, preşedintele Statelor Unite trebuie să primească trei asigurări solemne în cea mai credibilă formă, spuse el. În primul rînd că, în ceea ce o priveşte, Uniunea Sovietică nu va fi niciodată prima care să folosească armament termo-nuclear. În al doilea rînd că, în cazul în care cei trei sute de mii de soldaţi americani din Europa de Vest vor intra în luptă împotriva noastră, ei vor trebui să folosească doar armament convenţional sau armament nuclear tactic. În al treilea rînd că, în cazul în care Statele Unite vor recurge la rachetele balistice îndreptate asupra Uniunii Sovietice, primele o sută de oraşe din Statele Unite vor înceta să existe. Preşedintele Matthews, tovarăşi, nu va pune în joc New Yorkul pentru decadenţa Parisului şi nici Los Angelesul pentru Frankfurt. *Nu* va fi nici o ripostă termo-nucleară din partea americanilor.

Tăcerea era grea în timp ce previziunile începeau să-şi croiască drum. Imensul depozit de alimente, inclusiv de cereale, de bunuri de consum şi de tehnologie cuprins în Europa de Vest. Căderea peste cîţiva ani a Italiei, Spaniei, Portugaliei, Austriei, Greciei şi Iugoslaviei. Tazaurele de aur de sub străzile Elveţiei. Totala izolare a Marii Britanii şi a Irlandei faţă de noua coastă sovietică. Dominaţia asupra tuturor arabilor şi a lumii a treia. Era un amestec ameţitor.

– E un bun scenariu, spuse Rudin, în cele din urmă, dar pare a se baza în întregime pe o premisă: că Statele Unite nu-şi vor trimite focoasele nucleare asupra Uniunii Sovietice, dacă noi le promitem că nu vom da drumul alor noastre. Aş fi recunoscător să aflu dacă tovarăşul Vişnaev are o bază certă pentru a face afirmaţii atît de îndrăzneţe. Pe scurt, e vorba aici de un fapt verificat sau de o speranţă dragă inimii sale?

– Mai mult decît de o speranţă, ripostă Vişnaev. Am făcut un calcul realist. Fiind capitalişti şi naţionalişti burghezi, americanii se vor gîndi mai întîi la ei înşişi. Sînt tigri de hîrtie, slabi

şi nehotărîţi. Pe deasupra, confruntaţi cu perspectiva de a-şi pierde chiar viaţa, devin laşi.

– Aşa să fie? se întrebă Rudin. Ei bine, tovarăşi, permiteţi-mi să fac o scurtă trecere în revistă. Scenariul tovarăşului Vişnaev e realist în toate privinţele, dar totul depinde de această speranţă a sa – îl rog să mă scuze – de acest calcul al său că americanii nu vor răspunde cu armele lor termo-nucleare. Dacă am fi crezut asta mai de mult, nu ne-am fi sfiit pînă acum să eliberăm masele captive din Europa de vest de sub jugul fascisto-capitalist pentru a-i aduce pe drumul marxism-leninismului. Personal, eu nu am remarcat vreun element nou care să justifice calculul tovarăşului Vişnaev.

Totodată nici el şi nici tovarăşul mareşal nu au avut vreodată de-a face cu americanii şi nu au fost în Occident. Eu însă am fost şi nu pot fi de acord. Să-l ascultăm pe tovarăşul Rîkov.

Ministrul de externe, un veteran în acest post, se făcuse alb ca varul.

– Toate astea miros a hruşciovism, cum s-a întîmplat în cazul Cubei. Eu am treizeci şi cinci de ani în Externe. Ambasadorii din toată lumea mie îmi raportează, nu tovarăşului Vişnaev. Nimeni, nici unul dintre ei, nici un singur analist din ministerul meu, şi nici eu, nu are nici cel mai mic dubiu că preşedintele Statelor Unite n-ar răspunde printr-un atac termo-nuclear la această acţiune sovietică. Aici nu e vorba de a da un oraş pe altul. Şi el vede la fel de bine că rezultatul unui asemenea război ar fi extinderea dominaţiei Uniunii Sovietice asupra lumii. Ar însemna sfîrşitul Americii ca supraputere, ca putere, ca orice altceva decît un nimic. Vor distruge Uniunea Sovietică înainte de a ceda Europa de vest şi deci lumea întreagă.

– Aş dori să subliniez că dacă o vor face, spuse Rudin, noi nu avem nici o putere să-i oprim. Fasciculele laser de mare energie ale sateliţilor noştri nu sînt încă pe deplin operaţionale. Într-o bună zi vom fi cu siguranţă în stare să anihilăm orice rachetă ce pătrunde în spaţiul nostru înainte ca ea să ajungă la noi. Dar nu încă. Ultimele estimări ale specialiştilor noştri – specialişti, tovarăşe Vişnaev, nu optimişti – arată că un atac termo-nuclear

anglo-american ar ucide o sută de milioane din cetăţenii noştri, cei mai mulţi ruşi, şi ar devasta şaizeci la sută din ţară, din Polonia pînă la Urali. Dar, ca să continuăm, tovarăşe Ivanenko, dumneata ai experienţa Occidentului. Ce poţi să ne spui?

– Spre deosebire de tovarăşii Vişnaev şi Kerenski, observă Ivanenko, eu colaborez cu sute de agenţi din întregul vest capitalist. Primesc constant rapoarte. Şi nu am nici o îndoială că americanii vor riposta.

– Permiteţi-mi deci să rezum, spuse brusc Rudin. Nu mai era timp de ciorovăieli. Dacă negociem cu americanii pentru grîu va trebui poate să acceptăm condiţii care ne vor da cu cinci ani înapoi. Dacă acceptăm foametea vom fi daţi înapoi cu zece ani probabil. Dacă pornim un război în Europa, s-ar putea să dispărem cu totul şi, în orice caz, să fim daţi înapoi cu douăzeci, patruzeci de ani. Eu nu sînt un teoretician precum tovarăşul Vişnaev, dar îmi amintesc că învăţăturile lui Marx şi Lenin spun foarte clar că în timp ce victoria marxismului trebuie urmărită cu orice mijloc, în orice moment, ea nu trebuie primejduită prin asumarea unor riscuri prosteşti. Personal consider că acest plan se bazează pe un calcul nesăbuit. Prin urmare, propun să...

– Eu propun să votăm, spuse Vişnaev calm.

Deci asta era. Nu un vot de neîncredere în el, îşi zise Rudin; acesta avea să urmeze dacă pierdea această rundă. Lupta dintre facţiuni se ducea cum pe faţă. De ani de zile nu mai simţise atît de clar ca acum că lupta pentru viaţa lui. Dacă pierdea, nu avea să se bucure de o retragere cu toate onorurile, de vilă şi de celelalte privilegii, cum izbutise Mikoian. Dimpotrivă, avea să urmeze prăbuşirea, exilul, poate chiar glonţul în ceafă. Dar nu-şi pierdu cumpătul. Mai întîi supuse la vot propria sa moţiune. Una cîte una mîinile se ridicară.

Rîkov, Ivanenko, Petrov, cu toţii votară pentru el şi pentru negocieri. Observă cîteva ezitări spre capătul de jos al mesei. Pe cine cîştigase Vişnaev? Ce le promisese oare?

Stepanov şi Şuşkin ridicară mîinile. Ultimul, destul de încet, votă Şavadze, georgianul. Rudin supuse apoi contramoţiunea la vot pentru război la primăvară. Vişnaev şi Kerenski bineînţeles

ridicară mîinile. Komarov de la Agricultură li se alătură. Nenorocitule, își zise Rudin, ministrul tău ne-a băgat în tot buclucul ăsta. Vișnaev îl convinsese probabil că Rudin avea să-l desființeze, așa că socotise că nu mai avea nimic de pierdut. Greșești, prietene, gîndi Rudin, cu chipul impasibil; tot am să-ți scot ochii pentru asta. Petrianov ridică și el mîna. I-au promis postul de prim-ministru, își zise Rudin. Vitautas lituanianul și Mukhammed tadjikul votară și ei pentru Vișnaev și război atomic, orientalii aveau să rămînă stăpîni peste ruine. Lituanianul fusese cumpărat.

– Șase pentru fiecare propunere, spuse el liniștit. Și propriul meu vot pentru negocieri.

Foarte strîns, gîndi el, mult prea strîns.

Soarele apunea cînd întîlnirea se încheie. Dar lupta dintre facțiuni avea să continue pînă la capăt; nimeni nu se mai putea retrage acum, nimeni nu mai putea rămîne neutru.

Abia în cea de-a cincea zi a excursiei grupul ajunse la Lvov și fu cazat la hotelul Intourist. Pînă în acest moment, Drake luase parte la toate vizitele organizate, de data aceasta însă se scuză că îl doare capul și dorește să rămînă în cameră. De cum autocarul cu grupul plecă din fața hotelului, îndreptîndu-se spre biserica Sf. Nicolae, el își schimbă hainele și ieși cît mai neobservat din hotel.

Kaminski îi spuse ce fel de lucruri ar trebui să poarte ca să nu atragă atenția: șosete cu sandale, pantaloni ușori, nu prea eleganți, o cămașă din cele ieftine desfăcută la gît. Înarmat cu o hartă a străzilor porni pe jos spre Levandivka, suburbia proletară, săracă și prăpădită. Nu avea nici cea mai mică îndoială că cei doi oameni pe care îi va căuta îl vor primi cu profundă neîncredere. Iar lucrul acesta nu trebuia să-l mire dacă se gîndea la condițiile și întîmplările de familie care le marcaseră existența. Își aminti ce-i povestise Miroslav Kaminski din patul său de spital turcesc.

La 29 septembrie 1966, lîngă Kiev, aproape de rîpa de la Babi Iar, unde în 1941/42 fuseseră uciși peste cincizeci de mii

de evrei de către SS, cel mai de frunte poet al Ucrainei, Ivan Djuba, ţinu o cuvîntare cu atît mai remarcabilă, cu cît un catolic ucrainean vorbea răspicat împotriva antisemitismului. Acest curent fusese întotdeuna puternic în Ucraina şi, rînd pe rînd, conducătorii ţării – ţari, stalinişti, nazişti, din nou stalinişti – îl încurajaseră din plin.

Lunga cuvîntare a lui Djuba începuse cu rugămintea de a nu-i da uitării pe evreii ucişi la Babi Iar, cu o condamnare făţişă a nazismului şi fascismului, dar pe măsură ce înainta, discursul său se extinse asupra tuturor formelor de despotism, care, în ciuda triumfurilor tehnologice, mutilează spiritul uman şi încearcă să-i convingă chiar pe cei mutilaţi că acest lucru e normal.

„Vom judeca, aşadar, orice societate, spusese el, nu după realizările ei tehnice, exterioare, ci după poziţia şi sensul pe care le acordă omului, după valoarea ce o acordă demnităţii umane şi conştiinţei omului."

Cînd ajunsese la acest punct al discursului, cekiştii, care se infiltraseră în acea adunare tăcută, realizară şi ei că poetul nu vorbea defel despre Germania hitleristă; el se referea la biroul Politic al Uniunii Sovietice. La scurt timp după acest discurs, Djuba a fost arestat.

În temniţele clădirilor locale ale KGB-ului, anchetatorul-şef, omul căruia îi stăteau la dispoziţie cele două matahale din colţurile încăperii care lucrau cu furtunurile acelea grele şi lungi, era un tînăr colonel de la Direcţia a doua, trimis de la Moscova. Numele său era Iuri Ivanenko.

Dar la adunarea de la Babi Iar se aflaseră, chiar în primul rînd, alături de părinţii lor, şi doi băieţi de zece ani. Pe vremea aceea nu se cunoşteau şi aveau să se întîlnească şi să devină prieteni buni abia peste şase ani, pe un şantier de construcţii. Unul se numea Lev Mîşkin, celălalt David Lazarev.

Prezenţa celor doi părinţi ai lui Mîşkin şi Lazarev la acea adunare fusese observată şi, peste cîţiva ani, cînd au făcut cererea de emigrare în Israel, ambii au fost acuzaţi de activităţi antisovietice şi condamnaţi la ani mulţi în lagărele de muncă.

Familiile lor își pierduseră locuințele, iar copiii orice speranță de a urma o universitate. Deși extrem de inteligenți, au fost destinați muncii grele. Acum aveau douăzeci și șase de ani și ei erau cei doi tineri pe care Drake îi căuta prin ulicioarele fierbinți și pline de praf din Levandivka.

La cea de-a doua adresă îl găsi pe David Lazarev care, după prezentări, îl tratá cu vădită neîncredere. Dar fu de acord să-l aducă și pe prietenul Mîșkin la o întîlnire, deoarece Drake știa oricum numele amîndurora.

În aceeași seară îl cunoscu și pe Lev Mîșkin, iar cei doi continuară să-l privească aproape cu ostilitate.

Le povesti întreaga istorie a evadării și salvării lui Miroslav Kaminski și propria sa istorie de familie. Singura dovadă pe care le-o putea da era o fotografie a sa împreună cu Kaminski, făcută în camera de spital de la Trabzon cu un aparat Polaroid de către un sanitar. Țineau în mîini ediția din acea zi a ziarului local turcesc. Drake adusese cu el ziarul, tapetînd fundul valizei sale și îl prezentă ca dovadă a celor spuse.

– Ascultați-mă, spuse el în cele din urmă, dacă Miroslav ar fi fost dus de ape spre țărmurile sovietice și prins de KGB, dacă ar fi vorbit și ar fi dezvăluit numele voastre, și dacă eu aș fi de la KGB, nu v-aș cere ajutorul, credeți-mă.

Cei doi muncitori evrei se lăsară înduplecați să se mai gîndească peste noapte la propunerea lui. Fără ca Drake să știe, amîndoi, Mîșkin și Lazarev, împărtășeau de multă vreme un ideal foarte asemănător cu al său – acela de a da, din dorința de răzbunare, o singură lovitură nimicitoare împotriva Kremlinului. Dar apoape că renunțaseră, apăsați de lipsa de perspective, în cazul unei încercări de a face ceva fără ajutor din afară.

Mînați de dorința de-a afla un aliat dincolo de granițele URSS-ului, cei doi își strînseră mîinile noaptea tîrziu, hotărîți să-l inițieze pe anglo-ucrainean în secretul lor. A doua întîlnire avu loc după-amiază, cînd Drake chiuli de la altă vizită organizată. Din motive de siguranță se plimbară pe niște drumuri mari și nepavate, de la marginea orașului, vorbind în ucraineană. Îi

povestiră lui Drake despre dorinţa lor de a da o lovitură mortală Moscovei.

– Întrebarea se pune, în ce fel? spuse Drake.

Lazarev care, dintre cei doi, era mai tăcut, dar mai dominant, vorbi:

– Ivanenko, spuse el, omul cel mai urît din Ucraina.

– Ce-i cu el? întrebă Drake.

– Îl omorîm.

Drake se opri din mers şi se holbă la tînărul bărbat din faţa lui.

– N-o să ajungeţi niciodată în apropierea lui, spuse el în cele din urmă.

– Anul trecut, spuse Lazarev, am lucrat aici la Lvov. Sînt zugrav de meserie. Aranjam apartamentul unui mahăr de la partid. Împreună cu ei locuia o bătrînică. De la Kiev. După ce-a plecat, nevasta mahărului ne-a spus cine era. Mai tîrziu am văzut, în cutia poştală, şi o scrisoare cu ştampilă de Kiev. Am luat-o; era, într-adevăr, de la bătrînică. Avea şi adresa pe ea.

– Deci, cine-i bătrîna?

– Maică-sa.

Drake cumpăni.

– Nu-ţi vine să crezi că astfel de oameni au şi mame, spuse el. Dar va trebui probabil să-i urmăriţi mult timp apartamentul înainte ca el să vină s-o viziteze.

Lazarev clătină din cap.

– E o momeală, zise el şi îşi expuse ideea.

Drake medită la enormitatea acesteia. Înainte de a veni în Ucraina, îşi imaginase în fel şi chip marea şi unica lovitură pe care visa s-o dea împotriva Kremlinului, dar niciodată în acest fel. A asasina căpetenia KGB-ului înseamnă a lovi în însuşi centrul Biroului Politic, de unde vor porni fisuri prin toată structura puterii.

– S-ar putea să meargă, lovitura va fi trecută sub tăcere. Dacă ştirile treceau însă dincolo de graniţă, efectul asupra opiniei publice, mai ales în Ucraina, avea să fie covîrşitor.

– Ar putea declanşa cea mai mare revoltă pe care am avut-o vreodată aici, spuse el.

Lazarev dădu din cap. Singur cu Mîşkin, departe de orice ajutor din afară, se gîndise mult la acest proiect.

– Aşa e, spuse el.

– De ce echipament aveţi nevoie? întrebă Drake.

Lazarev îi spuse. Drake dădu din cap.

– Poate fi procurat în vest, spuse el, dar cum îl introducem în ţară?

– Prin Odessa, interveni Mîşkin. Am muncit o vreme la docuri acolo. Locul e total corupt. Piaţa neagră înfloreşte. Orice vapor din vest aduce marinari care fac negoţ intens, prin bişniţarii locali, cu haine de piele turceşti, jachete din piele de căprioară şi blue-jeans. Am putea să ne întîlnim acolo. E în interiorul Ucrainei, deci nu am avea nevoie de paşaport interstatal.

Înainte de a se despărţi, planul era făcut. Drake va face rost de echipament şi-l va aduce pe mare la Odessa. Lui Mîşkin şi Lazarev le va da de veste printr-o scrisoare trimisă din interiorul Uniunii Sovietice, cu mult înainte de sosirea lui. Întîlnirea de la Odessa va avea loc la o cafenea pe care Mîşkin o cunoştea din vremea cînd lucrase acolo.

– Ar mai fi două probleme, spuse Drake. Cînd s-a terminat, cum asigurăm publicitatea, cum anunţăm lumea întreagă despre ce s-a întîmplat; lucrul acesta e vital, aproape la fel de important ca actul în sine. Iar asta înseamnă că voi înşivă trebuie să spuneţi lumii. Numai voi o să dispuneţi de amănuntele necesare ca să-i convingeţi pe ceilalţi de adevărurile spuselor voastre. Dar mai întîi trebui să scăpaţi de aici şi să ajungeţi în vest.

– Asta-i clar, murmură Lazarev. Amîndoi sîntem *refuznici*. Am încercat, la fel ca părinţii noştri, să emigrăm în Israel, dar am fost refuzaţi. De data asta vom pleca, cu sau fără permisiunea cuiva. Cînd se va fi terminat, trebuie să ajungem în Israel. Este singurul loc unde vom fi în siguranţă. Odată ajunşi acolo, o să povestim lumii întregi ce am făcut şi o să-i facem pe nememicii ăia de la Kremlin şi din KGB de două parale în ochii propriului popor.

– Următoarea problemă rezultă din prima, spuse Drake. Cînd fapta va fi comisă trebuie să-mi dați de știre printr-o scrisoare sau carte poștală codificată – în cazul în care nu reușiți voi să scăpați. Ca să dau eu de știre lumii.

Au căzut de acord ca o carte poștală cu un text nevinovat să fie trimisă de la Lvov la o adresă *poste restante* din Londra. Cu aceste ultime detalii se despărțiră, iar Drake se alătură grupului său de excursioniști.

Peste două zile, Drake era la Londra. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere cea mai amănunțită carte pe care a găsit-o despre armele mici. Cel de-al doilea a fost să trimită o telegramă unui prieten din Canada, unul din cei mai buni de pe lista sa întocmită de-a lungul anilor cu nume de elită ale emigrației care îi împărtășeau ura față de inamicul comun. Cel de-al treilea a fost să înceapă pregătirile pentru un plan îndelung pritocit, de procurare a fondurilor necesare prin jefuirea unei bănci.

La capătul lui Kutuzovski Prospekt, la marginea sud-estică a Moscovei, conducătorul unei mașini care o ia la dreapta pe strada Rublevo va ajunge după douăzeci de kilometri în sătucul Uspenskoe, în inima ținutului caselor de weekend. În pădurile întinse de pini și mesteceni din jurul satului există alte două cătune, Usovo și Jukovka, unde se găsesc vilele elitei sovietice. Imediat dincolo de podul care traversează rîul Moscova la Uspenskoe se află o plajă unde vara vin cei mai puțin privilegiați, dar oricum destul de înstăriți, căci au mașină proprie.

Aici vin și diplomații occidentali, și este unul din puținele locuri unde un occidental poate sta cot la cot cu familii moscovite obișnuite. Pînă și supravegherea de rutină a diplomaților occidentali de către KGB pare să slăbească în după-amiezile fierbinți de vară.

Adam Munro venise aici cu un grup de funcționari ai ambasadei britanice în după-amiaza duminicii de 11 iunie 1982. Unii dintre ei erau căsătoriți, alții erau singuri și mai tineri decît el. Puțin înainte de ora trei, își părăsiseră cu toții prosoapele și

coşurile cu gustări şi porniseră în fugă spre plaja nisipoasă, aruncîndu-se în apă. Cînd se întoarse, Munro îşi ridică prosopul rulat pe iarbă şi începu să se şteargă. Ceva căzu din prosop.

Se opri şi-l ridică. Era o bucată de carton cît o jumătate de carte poştală, albă pe amîndouă părţile. Pe una din ele fuseseră dactilografiate în ruseşte următoarele cuvinte: „La trei kilometri de aici, spre nord, se află o capelă părăsită în pădure. Să ne întîlnim acolo peste treizeci de minute. Te rog. E urgent."

Rămase cu zîmbetul pe buze cînd una din secretarele ambasadei veni la el să-i ceară o ţigară. În timp ce i-o aprindea, mintea îi lucra febril, cercetînd problema pe toate părţile. Un disident ce dorea să trimită peste graniţă literatură prohibită? Mare bătaie de cap. Un grup religios care cerea azil în ambasadă? Americanii avuseseră un grup din acesta în 1978 şi le făcuseră probleme de nedescris. O cursă întinsă de KGB pentru a-l identifica pe agentul SIS al ambasadei? Tot ce e posibil. Nici un secretar comercial obişnuit nu ar da curs unei invitaţii vîrîte într-un prosop făcut sul de către o persoană care, evident, îl urmărise iar acum îl supraveghează din pădurea alăturată. Cu toate acestea însă, era prea naivă pentru KGB. Cei de acolo i-ar fi aranjat pe cineva care să-i paseze informaţii în centrul Moscovei şi ar fi făcut fotografii în momentul întîlnirii. Deci, cine era autorul necunoscut al mesajului?

Se îmbrăcă iute, neştiind încă ce să facă. La urmă, îşi puse pantofii şi se hotărî. Dacă era vorba de o cursă, atunci nu primise nici un mesaj, şi pur şi simplu se plimba prin pădure. Spre dezamăgirea secretarei porni singur la drum. După nouăzeci de metri se opri, îşi scoase bricheta şi arse cartonaşul, răsfirînd cenuşa în covorul de ace de brad.

Soarele şi ceasul îi indicau direcţia spre nord, obligîndu-l să se îndepărteze de plaja orientată spre sud. După zece minute ajunse la marginea unei văi şi văzu cupola în formă de ceapă a capelei, aflată dincolo de vale la vreo doi kilometri distanţă. Peste cîteva secunde se retrase între copaci.

În pădurile din jurul Moscovei sînt cîteva duzini de asemenea bisericuţe, odinioară lăcaşuri de cult ale sătenilor, acum în

cea mai mare parte goale, cu intrările bătute în scînduri, părăginite. Cea de care se apropia se afla într-un luminiş. La marginea luminişului se opri, examinînd atent bisericuţa. Nu vedea pe nimeni. Ieşi precaut în lumină şi, ajuns deja la cîţiva metri de uşa încuiată din faţă, văzu silueta ascunsă de umbra adîncă a intrării boltite. Se opri şi, timp de cîteva minute, cei doi rămaseră cu privirile aţintite unul la altul.

Zău că nu era nimic de spus, aşa că îi rosti doar numele:

– Valentina.

Ea ieşi din umbră şi răspunse:

– Adam.

Douăzeci şi unu de ani, îşi zise el uluit. Trebuie să fi trecut de patruzeci de ani, dar arată ca de treizeci, cu acelaşi păr negru, frumoasă şi cu un aer trist.

Se aşezară pe una din pietrele funerare, discutînd despre trecut. Ea îi povesti că se întorsese de la Berlin la Moscova la cîteva luni după despărţirea lor şi continuase să lucreze ca stenografă în cadrul partidului. La douăzeci şi trei de ani se măritase cu un tînăr ofiţer de armată cu bune şanse de avansare. După şapte ani avusese un copil şi fuseseră fericiţi toţi trei împreună. Soţul ei făcuse o carieră frumoasă, căci avea un unchi în Armata Roşie, iar sistemul relaţiilor în Uniunea Sovietică nu diferă de cel din alte locuri. Băiatul avea acum zece ani.

Cu cinci ani în urmă, ajungînd încă tînăr la gradul de colonel, soţul ei fusese ucis într-un accident de elicopter, în timp ce era în misiune de supraveghere a manevrelor trupelor chinezeşti de-a lungul rîului Ussuri din Orientul Îndepărtat. Ca să mai uite de necaz, ea îşi reluase serviciul. Unchiul soţului ei o ajutase să obţină un post bun, în aparatul superior, care-i asigura o serie de privilegii sub forma unor magazine speciale alimentare, a unor apartamente mai confortabile, a unei maşini particulare – lucruri care se acordă categoriilor superioare ale maşinăriei de partid.

În cele din urmă, acum doi ani, după o verificare specială, i se oferise un post în grupul restrîns de stenografi şi dactilografi,

numit Secretariatul Biroului Politic, care este o subsecţie a Secretariatului General al Comitetului Central.

Munro trase adînc aer în piept. Era o funcţie înaltă, foarte înaltă, şi de mare încredere.

– Cine, întrebă el, e unchiul soţului tău decedat?

– Kerenski, murmură ea.

– Mareşalul Kerenski? întrebă el. Ea dădu din cap. Munro oftă încet. Kerenski, şeful cel mare. Cînd se uită din nou la chipul ei, văzu că ochii-i erau umezi. Clipi des, stăpînindu-şi lacrimile. Dintr-o pornire firească o cuprinse cu braţul pe după umeri şi ea se rezemă de el. Îi simţise parfumul părului, aceeaşi adiere care în urmă cu două decenii, în tinereţe, îl umplea de flori.

– Ce-i cu tine? întrebă el cu blîndeţe.

– O, Adam, sînt atît de nefericită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? În lumea voastră ai tot ce-ţi trebuie.

Ea clătină încet din cap, apoi se depărtă de el. Îi evita privirea, scrutînd pădurea de dincolo de luminiş.

– Adam, toată viaţa mea, de cînd am fost fetiţă, am crezut, am crezut cu adevărat. Chiar şi pe vremea cînd ne iubeam credeam în bunătatea, în justeţea socialismului. Chiar şi în anii grei, în anii de mari lipsuri pentru ţara mea, cînd Occidentul avea toate bogăţiile societăţii de consum, iar noi n-aveam nimic, credeam în idealul comunist pe care noi, de aici, din Rusia, aveam să-l aducem lumii întregi. Era un ideal care avea să ne conducă spre o lume fără fascism, fără atracţia banului, fără exploatare, fără război.

Aşa învăţasem şi realmente crezusem în el. Era mai important decît tine, decît iubirea noastră, decît soţul şi copilul meu. Cel puţin la fel de important ca această ţară, Rusia, care este o parte din sufletul meu.

Munro cunoştea sentimentele ruşilor cînd era vorba de ţara lor, acea mîndrie nestinsă care-i ajuta să îndure orice suferinţă, orice privaţiune, să facă orice sacrificiu şi care, bine manipulată, îi făcea să asculte fără crîcnire ordinele stăpînilor din Kremlin.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el liniştit.

– L-au trădat. Îl trădează. Îmi trădează idealul, poporul şi ţara.

– Cine? întrebă el.

Ea îşi răsuci degetele pînă cînd părea că o să şi le rupă.

– Conducătorii partidului, spuse ea cu amărăciune şi scuipă cuvîntul rusesc, *nacealstvo*, grangurii.

Munro asistase de două ori în viaţă la asemenea deziceri. Cînd adevărul credincios îşi pierde credinţa, fanatismul său inversat poate lua forme extreme şi ciudate.

– I-am venerat, Adam. I-am respectat. I-am stimat. Acum, de ani de zile trăiesc în apropierea lor. Trăiesc în umbra lor, le primesc darurile, mă înfrupt din privilegiile lor. I-am văzut de aproape, în intimitate, i-am auzit vorbind, vorbind despre poporul pe care îl dispreţuiesc. Sînt stricaţi, Adam, corupţi şi cruzi. Orice ating ei e sortit pieirii.

Munro îşi trecu un picior peste piatra funerară, încît s-o poată privi pe Valentina în faţă şi o luă în braţe. Ea plîngea încetişor.

– Nu mai pot continua aşa, Adam, murmură ea, pe umărul lui.

– Bine, draga mea, vrei să încerc să te scot afară?

Ştia că îl va costa cariera, dar de data aceasta nu avea de gînd s-o mai lase. Merita. Merita orice sacrificiu.

Ea se depărtă de el, cu faţa brăzdată de lacrimi.

– Nu pot să plec. Trebuie să mă gîndesc la Saşa.

O vreme rămaseră îmbrăţişaţi fără să mai spună ceva. Mintea îi alerga bezmetică.

– De unde ai aflat că sînt la Moscova? întrebă el precaut.

Ea nu păru surprinsă de întrebare. Era de altfel firesc din partea lui să întrebe.

– Luna trecută, spuse ea printre suspine, am fost invitată la un spectacol de balet de către un coleg de serviciu. Stăteam în lojă. Un timp mi-am zis că e vorba de o confuzie. Dar, la pauză, cînd s-au aprins luminile mi-am dat seama că eşti într-adevăr tu. N-am putut să rămîn în continuare. Am pretextat că mă doare capul şi am plecat.

Își șterse ochii, acum că-i trecuse plînsul.

– Adam, întrebă ea în cele din urmă, te-ai căsătorit?

– Da, spuse el, la cîțiva ani după Berlin. Dar n-a mers. Așa că am divorțat destul de repede.

Ea izbuti să zîmbească ușor.

– Sînt bucuroasă, spuse ea. Sînt bucuroasă că nu există altcineva. Ceea ce nu-i prea frumos din partea mea, nu-i așa?

El îi răspunse cu un zîmbet larg.

– Nu, răspunse el, nu-i frumos. Dar e plăcut să auzi asemenea lucru. De-acum încolo putem să ne vedem?

Zîmbetul ei se șterse; în ochi îi apăru o expresie de ființă fugărită. Clătină din cap.

– Nu, nu prea des, Adam, zise ea. Sînt o persoană de încredere, privilegiată, iar dacă un străin ar veni la mine în casă, lucrul acesta ar fi imediat observat și raportat. Același lucru e valabil și cu apartamentul tău. Diplomații sînt urmăriți – știi asta. Hotelurile sînt de asemenea supravegheate; aici nu există apartamente de închiriat fără formalități. Nu e posibil, Adam, pur și simplu nu e posibil.

– Valentina, tu ai vrut să ne întîlnim. Tu ai avut inițiativa. Ai făcut-o doar de dragul vremurilor trecute? Dacă nu-ți place viața ta de aici, dacă nu-ți plac oamenii pentru care lucrezi și dacă nu poți să pleci din cauza lui Sașa, atunci ce vrei?

Ea se reculese și rămase o vreme pe gînduri. Cînd vorbi, era complet liniștită.

– Adam, vreau să încerc să-i opresc. Vreau să încerc să-i opresc din ceea ce fac. Presupun că de ani de zile vreau lucrul ăsta, dar de cînd te-am văzut la „Bolșoi" și mi-am amintit de toate libertățile pe care le aveam la Berlin, am început să mă gîndesc tot mai mult la lucrul acesta. Acum sunt sigură. Spune-mi dacă poți: există un ofițer de informații la voi în ambasadă?

Munro era zdruncinat. Avusese de-a face cu doi defectori de acest fel; unul de la ambasada sovietică din Mexico City, celălalt de la Viena. Unul era motivat de schimbarea sentimentelor de respect în sentimente de ură față de guvernul său, ca și Valentina;

celălalt de amărăciunea determinată de faptul că nu fusese promovat. Relațiile cu primul au fost mult mai dificile.

– Presupun că există, spuse el încet. Presupun că trebuie să fie unul.

Valentina scotocea prin geanta de umăr pe care o pusese jos, lîngă picioare. Odată hotărîtă părea să fie gata să-și ducă pînă la capăt trădarea. Scoase la iveală un plic gros.

– Aş vrea să-i dai asta, Adam. Promite-mi că n-o să-i spui niciodată de la cine îl ai. Te rog, Adam, sînt speriată de ceea ce fac. Nu pot să am încredere în nimeni, în nimeni în afară de tine.

– Îți promit, spuse e. Dar trebuie să te revăd. Nu suport să te văd dispărînd din nou prin spărtura din zid, aşa cum s-a întîmplat ultima oară.

– Nu, nici eu nu pot una ca asta. Dar nu încerca să mă cauți la mine acasă. Locuiesc într-un complex de blocuri pentru înalți funcționari, înconjurat de ziduri, cu o singură poartă și un polițist de pază. Nu încerca să-mi telefonezi. Convorbirile sînt înregistrate. Iar eu nu vreau să întîlnesc pe nimeni de la tine din ambasadă, nici pe șeful de Informații.

– De acord, spuse Munro. Dar cînd putem să ne vedem din nou?

Rămase o clipă pe gînduri.

– Nu e uşor pentru mine să plec de acasă. În timpul liber trebuie să mă ocup de Saşa. Dar am maşina mea şi nu sînt urmărită. Mîine trebuie să plec pentru două săptămîni, dar putem să ne întîlnim aici, de azi în patru săptămîni.

Se uită la ceas.

– Trebuie să plec, Adam. Sînt invitată la o petrecere la o *dacea* aflată la cîțiva kilometri de aici.

El o sărută pe gură, aşa ca înainte. Şi era la fel de dulce cum fusese întotdeauna. Ea se ridică și traversă luminișul. Cînd ajunse la marginea pădurii el o strigă.

– Valentina, ce-i aici? și ridică pachetul.

Ea se opri și se întoarse.

– Munca mea, spuse ea, constă în transcrierea cuvînt cu cuvînt a întîlnirilor Biroului Politic, cîte un exemplar pentru

fiecare membru. Şi cîte un rezumat pentru supleanţi. După înregistrările magnetice. Aceasta e copia înregistrării întîlnirii din 10 iunie.

Apoi dispăru printre copaci. Munro rămase aşezat pe mormînt, uitîndu-se lung la pachet.

– Fir'ar să fie de treabă, spuse el.

CAPITOLUL 4

Adam Munro şedea într-o cameră încuiată din clădirea principală a ambasadei britanice de pe cheiul Maurice Thorez şi asculta ultimele propoziţii ale înregistrării ce se derula pe maşinăria din faţa lui. Camera nu putea fi în nici un fel supravegheată electronic de către ruşi şi de aceea o ceruse cu împrumut pentru cîteva ore de la şeful cancelariei.

„... nu trebuie să vă mai spun că cele aflate aici rămîn între noi. Următoarea noastră întîlnire va avea loc de azi într-o săptămînă."

Vocea lui Maxim Rudin se stinse, iar banda fîşîi un timp, apoi se opri. Munro decuplă magnetofonul. Se lăsă pe spate şi scoase printre dinţi un fluierat prelung.

Dacă era adevărat, era mai tare decît orice informaţii pe care le transmisese cu douăzeci de ani în urmă Oleg Penkovski. Povestea lui Penkovski era de domeniul legendei la SIS şi la CIA, şi una dintre cele mai amare amintiri ale KGB-ului. Era general de brigadă plin la GRU, avînd acces la cele mai secrete informaţii, dar, dezamăgit de conducătorii Kremlinului, se dusese mai întîi la americani, iar apoi la britanici, oferindu-se să le furnizeze informaţii.

Americanii îl refuzaseră, suspectînd o capcană. Britanicii îl acceptaseră; timp de doi ani şi jumătate îl „folosiseră", pînă cînd a căzut într-o cursă a KGB-ului, a fost demascat, judecat şi împuşcat. În această perioadă adusese o recoltă de aur de informaţii secrete, dintre care cea mai importantă a fost cea din

octombrie 1962, din perioada crizei cubaneze. În acea lună omenirea aplaudase maniera extraordinar de abilă în care președintele Kennedy, într-o confruntare directă cu Nikita Hrușciov, tratase problema amplasării rachetelor sovietice în Cuba. Ceea ce lumea nu știa era că toate informațiile cu privire la punctele slabe și cele forte ale conducătorului Kremlinului se aflau în mîna americanilor datorită lui Penkovski.

Cînd, în cele din urmă, operațiunea s-a încheiat, rachetele sovietice fiind scoase din Cuba, Hrușciov umilit, iar Kennedy ridicat în slăvi, asupra lui Penkovski a căzut bănuiala. A fost arestat în noiembrie. După un an de anchetă și un proces public, a fost executat. Tot după un an, Hrușciov a căzut și el, răsturnat de proprii săi colegi; în aparență din pricina eșecului politicii sale agrare, în realitate din pricina aventurismului său politic care-i băgase pe toți în sperieți. Iar în aceeași lună 1963, Kennedy urmă și el, la numai treisprezece luni după acel triumf. Spionul, despotul și democratul părăsiseră cu toții scena. Dar nici Penkovski nu pătrunsese pînă în Biroul Politic.

Munro luă rola de pe magnetofon și o ambală cu grijă. Vocea profesorului Iakovlev îi era, firește, necunoscută, iar cea mai mare parte a benzii cuprindea raportul pe care îl citea. În discuția ce a urmat însă, se auzeau zece glasuri, dintre care cel puțin trei erau identificabile. Mîrîiturile groase ale lui Rudin îi erau destul de bine cunoscute, tonurile înalte ale lui Vișnaev le mai auzise de asemenea cu ocazia cuvîntărilor televizate ale acestuia de la congresele partidului, iar lătratul mareșalului Kerenski îl auzise la serbările de 1 Mai, atît pe film cît și pe bandă.

Problema sa era cum să-și acopere sursa cînd avea să ducă banda la Londra pentru analiza spectrografică a vocilor. Știa că dacă va spune despre acea întîlnire tainică din pădure, ca urmare a bilețelului dactilografiat din prosopul de plajă, i se va pune următoarea întrebare: „De ce dumneata, Munro? De unde te știe?“ O asemenea întrebare era inevitabilă și nu avea nici un răspuns. Singura soluție era să inventeze o sursă alternativă, credibilă și neverificabilă.

Sosise la Moscova de numai şase săptămîni, dar cunoştinţele sale nebănuite de argou rusesc îi aduseseră primele roade. Cu două săptămîni în urmă, la o recepţie de la ambasada cehă, se conversa cu un ataşat indian cînd îi auzi pe doi ruşi discutînd, în spatele lui pe un ton murmurat. Unul dintre ei spusese: „E pornit rău de tot. Crede c-o să ajungă în fruntea pomenii".

Urmărise privirea celor doi şi observase că se uitau şi cel mai probabil discutau despre un rus aflat pe partea cealaltă a încăperii. Lista invitaţilor consultată mai tîrziu i-a dezvăluit că omul acesta era Anatoli Krivoi, secretar personal şi mîna dreaptă a teoreticianului partidului, Vişnaev. Aşadar, ce motive putea să aibă acesta să fie pornit? Munro îşi verifică dosarele şi găsi povestea lui Krivoi. Lucrase la Secţia Organizaţii de Partid a Comitetului Central şi la scurt timp după numirea lui Petrov în fruntea secţiei, Krivoi trecuse în aparatul lui Vişnaev. Plecase dezgustat? Avusese vreun conflict personal cu Petrov? Era pornit fiindcă nu fusese el promovat? Toate variantele erau perfect posibile şi toate de mare interes pentru şeful informaţiilor dintr-o capitală străină.

Krivoi, îşi zise el. S-ar putea. S-ar putea prea bine. Şi el ar putea avea acces, cel puţin la copiile transcrise ale lui Vişnaev, şi poate chiar la bandă. Şi acum se afla probabil la Moscova, cum sigur era şi şeful lui. Vişnaev fusese prezent cu o săptămînă în urmă la sosirea primului-ministru est-german.

– Îmi pare rău, Anatoli, dar tocmai ai trecut de partea noastră, spuse el în timp ce-şi vîra plicul gros în buzunarul din interior şi porni pe scări în sus în căutarea şefului cancelariei.

– Se pare că va trebui să plec înapoi la Londra cu valiza de miercuri, îi spuse el diplomatului. E inevitabil şi urgent.

Şeful cancelariei nu puse întrebări. Ştia cu ce se ocupa Munro şi promise să-i aranjeze plecarea. Valiza diplomatică este într-adevăr o valiză sau o serie de saci de pînză, care pleacă de la Moscova la Londra în fiecare miercuri şi întotdeauna cu avioanele companiei British Airways, niciodată cu Aeroflotul. Un mesager al reginei, unul din acei oameni protejaţi de insigna cu coroana şi ogarul, care zboară constant prin lume ca să ia

valizele diplomatice vine special de la Londra după ea. Materialele foarte secrete sînt transportate într-o cutie cu pereți duri prinsă cu un lanț de încheietura mîinii lui stîngi; informațiile mai de rutină pleacă în sacii de pînză care sînt încărcați în avion sub supravegherea directă a mesagerului coroanei. Odată ajunși acolo, se află pe teritoriu britanic. Dar în cazul Moscovei, mesagerul e întotdeauna escortat de un funcționar al ambasadei.

Rolul de escortă le convine tuturor, căci e o ocazie de a face o călătorie scurtă acasă, la Londra, de a-ți rezolva cîteva cumpărături și, eventual, de a petrece o seară plăcută undeva în oraș. Cel de-al doilea secretar, care urma la rînd în acea săptămînă a fost nemulțumit, dar n-a pus întrebări.

Miercurea următoare, Airbusul 300B aparținînd companiei British Airways decolă de pe noul aeroport Șeremetievo, construit cu ocazia Olimpiadei din 1980, și își întoarse nasul în direcția Londra. Alături de Munro, mesagerul, un fost maior de armată, bondoc și spilcuit, se cufundă de îndată în hobby-ul său, compunerea de cuvinte încrucișate pentru o revistă a maiorilor.

– Trebuie să faci ceva în timpul zborurilor astea nesfîrșite, îi spuse el lui Munro. Cu toții avem hobby-urile noastre.

Munro mormăi aprobator și se uită înapoi, peste vîrful aripii, spre orașul Moscova, ce se făcea tot mai mic. Undeva, acolo jos, pe străzile inundate de soare, femeia pe care o iubea muncea și se mișca printre oamenii pe care intenționa să-i trădeze. Era singură și expusă tuturor primejdiilor.

Țara Norvegia, văzută fără vecinul ei din est, Suedia, arată ca o uriașă mînă preistorică fosilizată, ce se întinde în jos, din Arctica spre Danemarca și Marea Britanie. E mîna dreaptă, cu palma în jos spre ocean, cu degetul mare, butucănos, îndreptat spre est, lipit de degetul arătător. În scobitura dintre degetul mare și arătător se află Oslo, capitala.

Înspre nord, oasele fracturate ale antebrațului se întind spre Tromso și Hammerfest, pînă adînc în Oceanul Arctic, atît de înguste încît, pe alocuri, de la coasta mării pînă la granița suedeză nu sînt decît patruzeci de mile. Pe o hartă fizică, mîna

arată ca şi cum ar fi fost zdrobită de un uriaş ciocan al zeilor, împrăştiind-o în mii de particule de oase şi articulaţii. Nicăieri această fărîmiţare nu e mai vizibilă ca pe coasta de vest, unde s-ar afla muchia palmei.

Aici uscatul este desfăcut în mii de porţiuni, iar între ele a pătruns marea, formînd milioane de golfuri, braţe de mare, cheiuri şi estuare; defilee înguste şi întortocheate unde munţii se prăvălesc direct în apa strălucitoare. Acestea sînt fiordurile, iar în aceste locuri s-a născut în urmă cu o mie cinci sute de ani o rasă de oameni care s-au dovedit a fi cei mai buni navigatori, făcînd la fel de bine faţă apei şi vîntului. Înainte ca vremurile lor să fi apus, ajunseseră cu corăbiile lor cu pînze pînă în Groenlanda şi America, cuceriseră Irlanda, se aşezaseră în marea Britanie şi Normandia, dăduseră o fugă pînă în Spania şi Maroc şi navigaseră de la Marea Mediterană pînă în Islanda. Aceştia erau vikingii, iar urmaşii lor trăiesc şi-acum şi pescuiesc de-a lungul fiordurilor norvegiene.

Un asemenea om era şi Thor Larsen, căpitan de mare şi comandant de navă, care trecea în acea după-amiază de iulie prin faţa palatului regal din Stockholm, capitala Suediei, în drum de la sediul principal al companiei sale spre hotelul unde locuia. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lui; era înalt de un metru şi nouăzeci şi doi de centimetri şi lat cît trotuarele cartierului vechi al oraşului, cu ochi albaştri şi bărbos. Nefiind în misiune, purta haine civile, dar era bucuros, fiindcă venind de la sediul companiei Nordia Line, care se afla acum în spatele lui pe Cheiul Navelor, avea motive să creadă că în curînd va prelua din nou comanda unei nave.

După şase luni de cursuri speciale despre radare, navigaţie computerizată şi tehnologia supertancurilor petroliere, pe care le făcuse pe cheltuiala firmei, ardea de nerăbdare să se întoarcă pe mare. Acum fusese chemat la sediul central al companiei pentru a primi din mîinile secretarului personal al proprietarului, preşedintelui şi directorului executiv al companiei Nordia Line o invitaţie la masă în acea seară. Invitaţia o includea şi pe doamna Larsen, care fusese informată prin telefon şi sosea în

acea după-amiază cu avionul din Norvegia. Bătrînu' se dă în bărci, îşi zise Larsen. Pune el ceva la cale.

Îşi scoase maşina închiriată din parcarea hotelului de lîngă podul de la Nybroviken şi parcurse cei treizeci şi şapte de kilometri pînă la aeroport. Cînd Lisa Larsen coborî cu bagajul ei de mînă, o întîmpină emoţionat la culme, cu delicateţea unui Saint Bernard, ridicînd-o în sus ca pe o fetiţă. Era mititică şi fragilă, cu ochi întunecaţi şi strălucitori, şi păr moale castaniu, o siluetă tinerească, ce nu-şi arăta cei treizeci şi opt de ani. Iar el o adora.

Cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea cînd era un locotenent de douăzeci şi cinci de ani, o întîlnise la Oslo, într-o zi geroasă de iarnă. Alunecase pe gheaţă, iar el o ridicase de jos ca pe o păpuşă şi o aşezase în picioare. Purta o glugă îmblănită în care îşi ascundea aproape de tot faţa micuţă, cu năsucul înroşit, iar cînd i-a mulţumit, el nu-i văzu decît ochii care îl fixau din mogîldeaţa de zăpadă şi blană ca privirea strălucitoare a unui şoarece de zăpadă iarna, în pădure. De atunci, cît timp îi făcuse curte şi apoi în toţi anii de cînd erau căsătoriţi, nu-i mai spunea decît şoricelul meu de zăpadă.

În maşină, înapoindu-se spre Stockholm, o bombarda cu întrebări despre casa lor din Alesund, de pe coasta vestică a Norvegiei, şi despre cei doi copii adolescenţi ai lor. Mai la sud, un Airbus al liniilor British Airways, ce decolase de la Moscova, trecea pe deasupra lor cu destinaţia Londra. Thor Larsen habar n-avea de el şi nici nu-l interesa.

Masa din acea seară urma să aibă loc în faimoasa cramă „Aurora", amenajată sub pămînt, în depozitele unui vechi castel din centrul medieval al oraşului. Cînd Thor şi Lisa Larsen sosiră şi fură conduşi în jos pe scara îngustă, domnul Leonard, proprietarul, îi aştepta la picioarele scării.

– Domnul Wennerstrom a sosit deja, spuse el, şi îi conduse spre unul din separeuri, o încăpere mică, intimă, cu o boltă de cărămidă veche de cinci sute de ani, în care se afla o masă groasă de lemn vechi şi lucios, luminată de lumînări aşezate în suport de fier forjat. Cînd intrară, patronul lui Larsen, Harald Wennerstrom, se ridică în picioare, o îmbrăţişă pe Lisa şi îi strînse mîna lui Thor.

Harald „Harry“ Wennerstrom era un fel de legendă vie printre marinarii Scandinaviei. Avea acum şaptezeci şi cinci de ani, un bărbat colţuros, cu părul sur şi sprîncene stufoase. După cel de-al doilea război mondial, întorcîndu-se în Stockholmul natal, moştenise de la tatăl său o jumătate de duzină de cargouri. În treizeci şi cinci de ani făurise cea mai mare flotă independentă de petroliere, în afara celor aflate în mîinile grecilor şi a chinezilor din Hong Kong. Nordia Line era creaţia lui; pornind de la cargourile şi petrolierele anilor cincizeci, investind banii pentru construirea petrolierelor de mare tonaj ale anilor şaizeci, cumpănindu-şi bine hotărîrile, vîslind deseori împotriva curentului.

Se aşezară la masă şi mîncară, iar Wennerstrom discută numai lucruri mărunte, se interesă de familie. El însuşi fusese căsătorit timp de patruzeci de ani, dar soţia lui murise cu patru ani în urmă şi nu avuseseră copii. Dacă ar fi fost să aibă un băiat, şi l-ar fi dorit să fie ca uriaşul norvegian pe care îl invitase la masă, marinar şi fiu de marinar; iar pe Lisa o plăcea în mod deosebit.

Somonul conservat în saramură cu mărar, după metoda scandinavă, era delicios, iar raţele fragede din mlaştinile sărate de lîngă Stockholm excelente. Abia la sfîrşit, în timp ce-şi beau vinul, iar Wennerstrom se mulţumea cu un pahar cu apă – „tot ce-mi mai permit blestemaţii ăştia de doctori“ – ajunseră şi la afaceri.

– Acum trei ani, în 1979, am făcut trei pronosticuri. Unul era că pînă la sfîrşitul lui 1982 solidaritatea OPEC-ului, Organizaţia ţărilor exportatoare de petrol, se va nărui. Al doilea, că politica preşedintelui american de a reduce consumul de petrol şi de derivaţi petrolieri din Statele Unite va da greş. Al treilea, că Uniunea Sovietică se va transforma din exportator de petrol în importator. Mi s-a spus că sînt nebun, dar am avut dreptate.

Thor Larsen dădu din cap. Apariţia OPEC-ului şi cvadruplarea preţurilor petrolului în iarna lui 1973 produseseră o criză mondială, care era cît pe-aci să ruineze economiile ţărilor vestice. Dusese de asemenea la un declin de şapte ani al afacerilor

cu petroliere, iar nenumărate tancuri petroliere rămăseseră pe jumătate construite și abandonate, inutilizabile, neeconomice, păgubitoare. Și numai un spirit îndrăzneț ar fi putut prevedea cu trei ani mai devreme evenimentele ce urmau să aibă loc între 1979 și 1982: dezmembrarea OPEC-ului în urma luptelor între facțiunile din lumea arabă, cea de-a doua revoluție din Iran, dezintegrarea Nigeriei, graba națiunilor producătoare de petrol de a vinde la orice preț pentru a achiziționa armament; creșterea în spirală a consumului de petrol în Statele Unite, avînd în vedere credința americanului de rînd că este dreptul lui binecuvîntat de a irosi resursele pămîntului pentru a-și asigura confortul necesar; și industria petrolieră sovietică atingînd cifre de producție atît de scăzute din pricina tehnologiei înapoiate încît Rusia a fost forțată să devină din nou importator direct. Acești trei factori determinaseră *boom*-ul petrolierelor în care se aflau acum, în vara lui 1982.

– După cum știți, reluă Wennerstrom, în septembrie anul trecut am semnat un contract cu japonezii pentru un nou hipertanc. Toți cei din branșă mi-au spus că sînt nebun; jumătate din flota mea stă ancorată la Stromstad Sound, iar eu comand o navă nouă. Dar eu nu sînt nebun. Știți povestea celor de la East Shore Oil Company?

Larsen dădu din nou din cap. În urmă cu zece ani, o mică companie petrolieră din Louisiana fusese preluată de dinamicul Clint Blake. În zece ani se dezvoltase și se extinsese, fiind pe cale de a se alătura celor Șapte Surori, mastodonții cartelurilor petroliere ale lumii.

– Ei bine, în vara anului viitor, în 1983, Clint Blake va invada Europa. O piață dură, aglomerată, dar el e convins că-și va face loc. Construiește cîteva mii de stații de benzină de-a lungul autostrăzilor Europei, care vor comercializa benzină și motorină produse de firma lui. Iar pentru asta va avea nevoie de petrol în cantități uriașe. Iar eu am ce-i trebuie: un contract pe șapte ani pentru transportul petrolului brut din Orientul Mijlociu în Europa de Vest. Blake ridică deja propria sa rafinărie la Rotterdam, lîngă cele ale unor firme precum Esso, Mobil și

Cherron. Pentru aceasta e nevoie de noua navă. E uriaşă şi ultramodernă şi extrem de costisitoare, dar îşi va scoate banii. Va face cinci-şase curse anuale din Golful Arab la Rotterdam, iar în cinci ani de zile investiţia va fi amortizată. Dar nu acesta e mobilul pentru care o construiesc. Ea va fi cea mai mare şi cea mai bună; nava mea amiral, monumentul meu. Iar tu vei fi comandantul ei.

Thor Larsen rămase tăcut. Mîna Lisei se furişă peste masă şi se aşeză peste a lui, strîngînd-o uşor. Acum doi ani, Larsen ştia că nu va putea comanda nicicînd o navă aflată sub pavilion suedez, deoarece el e norvegian. Dar de cînd cu Acordul de la Gothenburg din anul trecut, la semnarea căruia Wennerstrom pusese din plin umărul, un proprietar suedez de vapoare putea solicita cetăţenia de onoare a Suediei pentru ofiţeri scandinavi ne-suedezi, aflaţi în serviciul lui şi care se distingeau prin merite excepţionale, pentru a le putea oferi comanda unei nave. Cererea pentru Larsen fusese deja acceptată.

Veni cafeaua, pe care o degustară în linişte.

– Nava se construieşte la şantierele Ishikawajima – Harima, în Japonia, spuse Wennerstrom. Este singurul şantier din lume care poate s-o facă. Numai ei au docul uscat necesar.

Amîndoi bărbaţii ştiau că zilele vapoarelor construite în cala de lansare, pentru ca apoi să fie lăsate să alunece în apă, erau de mult trecute. Dimensiunile şi factorii de greutate erau prea mari. Uriaşii erau construiţi acum în enorme docuri uscate, aşa încît în momentul cînd erau gata pentru lansare, apa pătrundea înăuntru prin ecluzele docului, iar nava se ridica de pe suporţi, plutind pe apă.

– Lucrul la ea a început pe 4 noiembrie anul trecut, le mai spuse Wennerstrom. Chila a fost montată la 30 ianuarie, acum începe să prindă formă. Pe 1 noiembrie anul viitor va fi lansată la apă, iar după trei luni de finisaje şi încercări pe mare, va pleca în cursă la 2 februarie. Iar tu vei fi la cîrma ei, Thor.

– Îţi mulţumesc, spuse Larsen. Cum o s-o numeşti?

– A, da. M-am gîndit la asta. Mai ţii minte legendele nordului? O să-i dăm un nume care să-l mulţumească pe Niorn, zeul mărilor, spuse Wennerstrom liniştit.

Întinse mîna după paharul cu apă, privind țintă la flacăra luminării din suportul din fața lui.

– Căci Niorn strunește focul și apa, cei doi inamici ai unui căpitan de petrolier; exploziile și marea însăși.

Apa din pahar și flacăra luminării se reflectară în ochii bătrînului, așa cum odinioară, în 1942, focul și apa se reflectaseră în ochii săi în timp ce ședea într-o barcă de salvare aflată în mijlocul Atlanticului, la o distanță de patru cabluri de petrolierul său, care ardea, prima navă pe care o comandase, văzînd echipajul mistuindu-se în flăcări în marea din jurul său.

Thor Larsen îl fixa din priviri pe patronul său, îndoindu-se că acesta ar putea da crezare poveștilor mitologice; Lisa însă, ca femeie, intuia să el credea fiecare cuvînt ce-l spunea. În cele din urmă, Wennerstrom se lăsă pe spate, dădu paharul deoparte cu un gest nerăbdător și își umplu cel de-al doilea pahar cu vin roșu.

– Așa că îi vom da numele uneia din fiicele lui Niorn, Freya, cea mai frumoasă dintre zeițe. O vom numi *Freya*.

Își ridică paharul.

– În cinstea lui *Freya!*

Băură cu toții.

– Cînd va porni la drum, spuse Wennerstrom, lumea nu va mai fi văzut ceva asemănător. Iar cînd ea nu va mai fi, lumea nu va mai vedea nicicînd ceva asemănător.

Larsen știa că cele mai mari petroliere din lume erau petrolierele franțuzești Shell, *Bellamya* și *Batillus*, ambele de peste cinci sute de mii de tone deadweight.

– Ce capacitate va avea *Freya?* întrebă Larsen. Cît petrol brut poate să transporte?

– A, da, uitasem să menționez acest amănunt, spuse bătrînul cu maliție. Va transporta un milion de tone de petrol.

Thor Larsen o auzi pe soția sa trăgînd adînc aer în piept.

– E mare, spuse el în cele din urmă. Foarte mare.

– Cea mai mare navă pe care lumea a văzut-o vreodată, spuse Wennerstrom.

Peste două zile un Jumbo Jet din direcția Toronto ateriza pe aeroportul Heathrow din Londra. Printre pasagerii săi se număra

şi cetăţeanul canadian Azamat Krim, fiul unui emigrant care asemenea lui Andrew Drake, îşi anglicizase numele în Arthur Crimmins. Era unul dintre cei pe care Drake îi remarcase cu ani în urmă, împărtăşind întru totul convingerile sale.

Drake îl aştepta la ieşirea din vamă şi împreună plecară spre apartamentul lui Drake din apropiere de Bayswater Road.

Azamat Krim era tătar originar din Crimeea, mic de statură, brunet şi aţos. Tatăl său, spre deosebire de cel al lui Drake, luptase în timpul celui de-al doilea război mondial *cu* şi nu împotriva Armatei Roşii. Fidelitatea sa faţă de Rusia nu-i fusese în nici un fel răsplătită. Căzînd prizonier la nemţi în timpul luptelor, el şi tot neamul lui au fost acuzaţi de Stalin de colaborare cu germanii, o acuzaţie cu totul nefondată, ce i-a permis însă lui Stalin să deporteze întreaga naţiune tătară în Orient. Zeci de mii muriseră în camioanele pentru vite, alte mii pe întinderile îngheţate ale Kazahstanului şi Siberiei, lipsiţi de adăpost şi hrană.

La nemţi, în lagărul de muncă forţată, Cinghiz Krim auzise de moartea întregii sale familii. Eliberat de canadieni în 1945, a fost suficient de norocos să nu fie trimis înapoi la Stalin pentru a fi executat sau internat într-un lagăr de muncă. Se împrietenise cu un ofiţer canadian, un fost călăreţ de rodeo de la Calgary, care într-o bună zi, la o fermă de cai din Austria, admirase calităţile de călăreţ ale soldatului tătar. Canadianul obţinuse pentru Krim o autorizaţie de emigrare în Canada, unde acesta se căsătorise şi avusese un copil. Azamat era fiul lui, acum în vîrstă de treizeci de ani şi, asemenea lui Drake, plin de ură împotriva Kremlinului pentru suferinţa ce-o produsese poporului său.

Odată ajunşi la apartament, Andrew Drake îi explică planul său, iar tătarul fu de acord să i se alăture. Împreună stabiliră ultimele detalii ale primei etape, de asigurare a fondurilor necesare prin spargerea unei bănci din nordul Angliei.

Bărbatul de la sediu căruia Adam Munro venise să-i raporteze era şeful său, Barry Ferndale, director la Secţia Uniunea Sovietică. Cu ani în urmă, Ferndale făcuse stagiu pe teren şi asistase

la interogatoriile nesfîrşite ale lui Oleg Penkovski, atunci cînd agentul rus vizitase Marea Britanie, însoţind o delegaţie comercială sovietică.

Era mic şi rotofei, îmbujorat şi voios. Îşi ascundea mintea ascuţită şi temeinicele cunoştinţe în problemele sovietice în spatele unei aparente naivităţi şi a unor manierisme pline de veselie.

În biroul său de la etajul patru al sediului firmei, ascultă banda de la un cap la altul. După ce se termină, începu să-şi frece cu furie lentilele, ţopăind de emoţie.

– Doamne Dumnezeule, dragul meu. Dragă prietene. Ce poveste extraordinară. De inestimabilă valoare.

– Dacă e adevărată, spuse Munro precaut.

Ferndale tresări, ca şi cum un asemenea gînd nici nu i-ar fi trecut prin minte.

– A, da, fireşte. Dacă e adevărată. Acum, povesteşte-mi, te rog, cum ai pus mîna pe ea.

Munro îi relată totul cu mare atenţie. Povestea lui era adevărată în cele mai mici detalii, în afară de faptul că îl dădea drept sursă pe Anatoli Krivoi.

– Krivoi, da, da, fireşte îl ştiu, spuse Ferndale. Ei bine, acum nu-mi rămîne decît să traduc chestia asta în engleză şi să i-o arăt şefului. S-ar putea să iasă ceva. Ştii că n-ai să poţi să te întorci la Moscova mîine. Ai unde să stai? La club? Foarte bine. Cea mai bună societate. Te duci acolo, iei masa liniştit şi mai rămîi cîteva zile.

Ferndale o sună pe soţia lui să-i spună că nu va ajunge în acea seară la căsuţa lor modestă din Pinner şi că va petrece noaptea în oraş. Ea însă ştia ce face şi era obişnuită cu asemenea absenţe.

Apoi îşi petrecu noaptea muncind singur în biroul său la traducerea benzii. Ştia bine ruseşte, fără a avea, fireşte, urechea ultrasensibilă a lui Munro pentru fiecare ton şi nuanţă. Dar şi aşa

era destul de bună. Nu-i scăpă nimic din raportul lui Iakovlev şi nici din reacţia succintă, dar de evidentă uluială a celor treisprezece membri ai Biroului Politic.

A doua zi, la ora zece, nedormit dar proaspăt ras şi cu micul dejun luat, arătînd proaspăt şi rozaliu ca întotdeauna, Ferndale o sună pe linia directă pe secretara lui Sir Nigel Irvine, cerînd o audienţă la acesta. Peste zece minute era la directorul general.

Sir Nigel Irvine citi textul în linişte, îl puse jos şi rămase cu ochii la banda de pe biroul din faţa lui.

– E autentică? întrebă el.

Barry Ferndale renunţase la bonomia sa. Îl cunoştea pe Nigel Irvine de ani de zile, cît fuseseră colegi, iar ascensiunea prietenului său pînă la postul din vîrf şi ridicarea la rang de cavaler nu schimbaseră nimic între ei.

– Nu ştiu, zise el gînditor. Trebuie să verificăm cu grijă. Dar e posibil. Adam mi-a spus că l-a întîlnit pe Krivoi la o recepţie la ambasada cehă, acum două săptămîni. N-a fost decît o scurtă întîlnire. Dacă Krivoi se gîndea însă la acest pas, aceasta ar fi fost ocazia lui. Penkovski a făcut exact la fel; a întîlnit un diplomat pe teren neutru şi a stabilit o întîlnire secretă pentru mai tîrziu. Bineînţeles că a fost privit cu imensă suspiciune pînă cînd informaţia s-a dovedit a fi bună. La fel vreau să procedez şi în acest caz.

– Aşa să faci, spuse Sir Nigel.

Ferndale începu să-şi lustruiască din nou ochelarii. Umbla o vorbă, că viteza mişcărilor circulare ale batistei pe lentile era direct proporţională cu ritmul gîndirii lui, iar de data aceasta lustruia într-un ritm furibund.

– Mai întîi, Munro, spuse el. Pentru cazul în care este vorba de o capcană, iar la a doua întîlnire ar urma să cadă în ea, aş dori să mai rămînă o vreme aici pînă ce am terminat cu banda. Opoziţia ar putea să încerce, spun, să încerce să creeze un incident între guverne.

– Mai are concediu? întrebă Sir Nigel.

– Da, de fapt mai are. A fost mutat la Moscova atît de repede, la sfîrşitul lunii mai, încît i-au mai rămas două săptămîni din vacanţa de vară.

– Atunci să şi le ia acum. Dar să rămînă în legătură cu noi. Şi în ţară, Barry. Să nu umble prin străinătate cît timp nu s-a clarificat chestiunea.

– Apoi mai e banda în sine, spuse Ferndale. Conţine două părţi distincte. Raportul Iakovlev şi vocile biroului Politic. Din cîte ştiu, pe Iakovlev noi nu l-am auzit niciodată vorbind. În ceea ce-l priveşte nu vom putea face deci nici o analiză spectrografică a vocii. Dar ceea ce spune sînt probleme tehnice. Or lucrurile astea aş vrea să le verific cu cîţiva specialişti în tehnicile de pregătire a seminţelor. Avem un departament foarte bun la Ministerul Agriculturii care se ocupă de aceste lucruri. Nu trebuie să ştie nimeni de ce vrem să fim atît de bine informaţi, dar vreau să fiu convins că accidentul cu supapa e posibil.

– Îţi aminteşti dosarul pe care ni l-au trimis verişorii acum o lună? îl întrebă Sir Nigel. Fotografiile făcute de sateliţii Condor?

– Fireşte.

– Verifică dacă simptomele şi cauza aparentă se potrivesc. Ce mai e?

– Cea de-a doua porţiune se referă la analiza amprentei vocilor, spuse Ferndale. Aş vrea să scot bucăţi foarte mici, aşa încît nimeni să nu ştie despre ce s-a vorbit. Laboratorul lingvistic de la Beaconsfield ar putea verifica expresiile, sintaxa, cuvintele argotice, dialectele şi aşa mai departe. Dar hotărîtoare este totuşi comparaţia amprentelor.

Sir Nigel încuviinţă din cap. Amîndoi bărbaţii ştiau că vocile umane reduse la o serie de impulsuri mai scurte şi mai lungi înregistrate electronic sînt la fel de personale ca şi amprentele digitale. Nu există două la fel.

– Prea bine, spuse el, dar, Barry, insist în două lucruri. Pe moment nimeni în afară de tine, de mine şi de Munro nu ştie nimic. Dacă se va dovedi că e un fals, e bine să nu ne fi pus prea

mari speranțe; dacă nu, informația e hiperexplozivă. Nici unul dintre tehnicieni nu trebuie să afle tot. În al doilea rînd, nu vreau să mai aud vreodată numele lui Anatoli Krivoi. Stabiliți un nume pentru toată operațiunea și folosiți-l pe acesta în continuare.

Peste alte două ceasuri, Barry Ferndale îl invită pe Munro la masă, la clubul său. Cum vorbea pe o linie deschisă, se folosi de obișnuitul limbaj comercial.

– Directorul executiv este foarte mulțumit de situația vînzărilor, îi spuse Ferndale lui Munro. Ar vrea să-ți iei două săptămîni de vacanță, timp în care noi vom analiza și vom hotărî ce trebuie să întreprindem de acum încolo. Te-ai gîndit unde ai putea să te duci?

Munro nu se gîndise, dar se hotărî pe loc. Aici nu era vorba de o invitație, ci de un ordin.

– Aș vrea să mă duc pentru cîteva zile în Scoția, spuse el. Mi-am dorit întotdeauna să fac într-o vară traseul de la Lochaber, de-a lungul coastei pînă sus în Sutherland.

Ferndale se arătă încîntat.

– În Highlands. E atît de frumos acolo în acest anotimp. N-am putut să sufăr drumețiile în ceea ce mă privește, dar sînt sigur că te vei simți excelent. Să ții legătura cu mine, să zicem că tot la două zile, da. Ai telefonul meu de acasă?

Peste o săptămînă, Miroslav Kaminski sosi în Anglia cu documente de călătorie emise de Crucea Roșie. Traversase Europa cu trenul, cu un bilet cumpărat de Drake, care se apropia de epuizarea resurselor sale financiare.

Kaminski și Krim făcură cunoștință unul cu altul, iar Kaminski primi indicații.

– Ai să înveți engleza, îi spuse Drake. Dimineața, la prînz și seara. Ai aici cărți și discuri, și vei face asta mai repede decît ai învățat vreodată ceva. Între timp eu am să-ți procur niște documente cum trebuie. Nu poți călători la nesfîrșit cu hîrtiile astea

ale Crucii Roşii. Pînă cînd am să izbutesc, pînă nu te vei putea face înţeles în engleză, nu părăseşti acest apartament.

Adam Munro bătuse timp de zece zile ţinuturile Inverness, Ross şi Cromarty, iar la sfîrşit ajunsese în Sutherland. Se oprise în micuţul oraş Lochinver, unde apele lacului din North Minch se întind spre vest pînă la Isle of Lewis, cînd sună pentru a şasea oară acasă la Barry Ferndale, în suburbiile Londrei.

– Mă bucur că ai sunat, îl anunţă Ferndale pe această cale. Ai putea să te întorci la birou? Directorul ar dori să discute cu tine.

Munro promise să plece într-o oră, să ia trenul spre Inverness, de unde va prinde un avion spre Londa.

În casa sa din suburbiile Sheffieldului, marele centru siderurgic din Yorkshire, într-o frumoasă dimineaţă de sfîrşit de iulie, domnul Norman Pickering îşi sărută soţia şi fetiţa şi apoi se urcă în maşină pentru a se duce la banca al cărei director era.

Peste douăzeci de minute, o mică furgonetă avînd pe ea numele unei societăţi de aparate electrice se opri în faţa casei şi din ea coborîră doi bărbaţi în salopete albe. Unul din ei ducea în braţe o cutie mare de carton, celălalt, care mergea în faţă, cîteva hîrtii prinse cu o clemă. Se opriră şi sunară. Doamna Pickering deschise uşa, iar cei doi pătrunseră în casă. Nimeni din vecinătate nu observă ceva neobişnuit.

Peste zece minute, bărbatul cu hîrtiile ieşi şi plecă cu maşina. Însoţitorul său rămăsese probabil să monteze şi să verifice aparatul pe care îl aduseseră.

Peste treizeci de minute, furgoneta fusese parcată la două străzi de bancă, iar şoferul, îmbrăcat acum într-un costum de flanel cenuşiu în locul salopetei şi ducînd în mînă o servietă diplomat destul de încăpătoare în locul hîrtiilor, intră în clădirea băncii. Întinse un plic spre una din funcţionarele de la ghişeu. Aceasta îl privi, văzu că era adresat domnului Pickering personal şi i-l duse acestuia. Omul nostru de afaceri aştepta liniştit.

Peste două minute, directorul deschise uşa biroului său şi scoase capul afară. Îl văzu pe omul aflat în aşteptare.

– Domnul Partington? întrebă el. Vă rog să poftiţi înăuntru.

Andrew Drake nu rosti nici un cuvînt pînă ce uşa nu se închise în spatele lui. Cînd începu să vorbească, din glasul său nu mai răzbătea defel accentul său originar din Yorkshire, ci o intonaţie guturală, ca şi cum ar fi venit din Europa. Avea părul roşu şi ochelari cu rame groase şi lentile colorate care îi ascundeau ochii într-o anumită măsură.

– Doresc să deschid un cont, spuse el, şi să retrag o sumă de bani lichizi.

Pickering era uimit; în mod normal asemenea tranzacţie putea fi rezolvată de inspectorul-şef al băncii.

– E vorba de sume foarte mari, spuse Drake. Împinse un cec pe masă. Era un cec de bancă din cele pe care le poţi obţine de la ghişeu, emis de filiala din Londra a băncii lui Pickering şi avea scrisă pe el suma de treizeci de mii de lire sterline.

– Înţeleg, spuse Pickering. La asemenea sume numai directorul era în măsură să hotărască. Şi cît doriţi să retrageţi?

– Douăzeci de mii de lire *cash*.

– Douăzeci de mii de lire *cash?* întrebă Pickering şi întinse mîna spre telefon. Mda, bineînţeles, va trebui să telefonez la filiala Holborn şi să...

– Nu cred că e necesar, spuse Drake împingînd peste birou un exemplar din acea dimineaţă a ziarului londonez „Times". Pickering rămase cu privirea aţintită la el. Ceea ce Drake îi puse apoi în faţă îl făcu să caşte ochii şi mai mari. Era o fotografie făcută cu un aparat Polaroid. O recunoscu pe nevasta sa, de care se despărţise cu nouăzeci de minute în urmă, şezînd cu ochii măriţi de spaimă în propriul său scaun din faţa şemineului. Se vedea şi o parte din camera de zi. Nevasta lui o ţinea cu un braţ pe fetiţa lor lipită de ea. Pe genunchi avea acelaşi exemplar al ziarului „Times".

– Făcută acum şaizeci de minute, spuse Drake.

Stomacul lui Pickering se strînse. Fotografia nu ar fi cîştigat vreun premiu pentru merite fotografice, dar umărul bărbatului

din prim-plan şi ţeava scurtă a armei ce ţintea spre familia sa erau mai mult decît elocvente.

– Dacă apeşi pe alarmă, spuse Drake liniştit, poliţia va veni aici, nu la tine acasă. Înainte ca ei să pătrundă aici tu vei fi un om mort, şi exact peste şaizeci de minute, dacă eu nu voi fi dat între timp un telefon ca să spun că am ieşit de aici în siguranţă şi cu bani cu tot, bărbatul acesta va apăsa pe trăgaci. Te rog să nu care cumva să-ţi închipui că glumim; sîntem pregătiţi să murim dacă va fi nevoie. Sîntem membri ai Fracţiunii Armata Roşie.

Pickering simţi un nod în gît. Sub birou, la un picior de genunciul său, era un buton legat de o alarmă mută. Se mai uită o dată la fotografie şi îşi trase deoparte genunchiul.

– Cheamă-l pe inspectorul-şef, spuse Drake, şi dă-i instrucţiuni să deschidă contul, să înregistreze cecul pe el şi să elibereze cecul pentru cele douăzeci de mii de lire pe care vreau să le retrag. Spune-i că ai vorbit cu Londra şi că totul e în ordine. Dacă se arată surprins, spune-i că suma este destinată unei campanii publicitare uriaşe în cadrul căreia se vor oferi premii în bani. Vino-ţi în fire şi poartă-te cum trebuie.

Inspectorul-şef s-a arătat surprins, dar directorul părea destul de liniştit, poate niţel abătut, dar altfel normal. Iar omul în costum cenuşiu din faţa lui avea un aer liniştit şi prietenos. Aveau chiar şi cîte un pahar cu sherry în faţă, deşi omul de afaceri rămăsese cu mănuşile acelea uşoare în mînă, ceea ce era cam ciudat pe o vreme atît de caldă. Peste treizeci de minute, inspectorul-şef aduse banii din safe, îi depuse pe biroul directorului şi ieşi din încăpere.

Drake îi introduse calm în geanta diplomat.

– Au mai rămas treizeci de minute, îi spuse el lui Pickering. Peste douăzeci şi cinci de minute am să le telefonez. Colegul meu nu le va face nici un rău nevestei şi copilului tău. Dacă acţionezi alarma mai devreme, mai întîi o să tragă, şi după aceea vede cum se descurcă cu poliţia.

După ce plecă, domnul Pickering şezu nemişcat încă o jumătate de oră. În realitate, Drake sună peste cinci minute dintr-o

cabină telefonică. Krim răspunse la telefon, îi zîmbi scurt femeii care zăcea pe podea cu brațele și picioarele legate, și părăsi casa. Nici unul dintre ei nu mai folosi mașina care fusese furată cu o zi înainte. Krim se urcă pe o motocicletă parcată cîteva străzi mai jos. Drake își puse o cască, pentru a-și ascunde părul roșu aprins, și se urcă pe cea de-a doua motocicletă ce staționa chiar lîngă furgonetă. Amîndoi ieșiră din Sheffield în acel interval de treizeci de minute. Își abandonară vehiculele la nord de Londra și se reîntîlniră în apartamentul lui Drake, unde acesta își spălă părul de vopseaua roșie și sparse ochelarii în nenumărate cioburi.

Munro prinse avionul de a doua zi dimineața de la Inverness. După ce tăvile cu micul dejun fură strînse, stewardesa oferi pasagerilor ziare de ultimă oră de la Londra. Fiind undeva mai în spatele avionului, Munro nu mai apucă „Times" și nici „Telegraph", dar ajunse totuși la un „Daily Express". Pe prima pagină se relata despre două persoane neidentificate, presupuse a fi germani din RAF, care au dat o spargere de douăzeci de mii de lire sterline la o bancă din Sheffield.

– Nenorociții dracului, spuse omul care ședea lîngă Munro, un petrolist englez de pe platformele de foraj din Marea Nordului. Bătu cu degetul în titlul de o șchioapă. Comuniștii dracului, i-aș spînzura pe toți.

Munro fu de acord că, în viitor, trebuiau spînzurați cu toții.

De la Heathrow luă un taxi pînă în apropierea clădirii firmei și apoi fu condus direct în biroul lui Barry Ferndale.

– Adam, dragă prietene, arăți ca nou.

Îl invită pe Munro să ia loc și-i oferi cafea.

– Ei bine, banda. Probabil că ești nerăbdător să afli. Adevărul e, dragul meu, că e autentică. Nu există nici o îndoială. Totul se potrivește. A existat un cutremur puternic la Ministerul Sovietic al Agriculturii. Au fost dați afară vreo șase sau șapte înalți funcționari, inclusiv cel despre care presupunem că ar fi nefericitul de la Lubeanka.

Faptele se coroborează. Iar vocile sînt autentice. Fără nici o îndoială, spun băieții de la laborator. Şi mai vine ceva: unul dintre oamenii noştri care lucrează la Leningrad a reuşit să facă o plimbare cu maşina în afara oraşului. Pe acolo, prin nord, nu se cultivă prea mult grîu, dar totuşi există. A oprit maşina ca să urineze şi-a luat un fir de grîu. A sosit aici cu valiza diplomatică acum trei zile. Am primit raportul de la laborator aseară. Confirmă că există o cantitate în exces de Lindane în rădăcina plantei.

Deci, asta e. Aşa cum spun verişorii noştri americani, ai dat lovitura. Aur de douăzeci şi patru de carate. Apropo, Patronul vrea să te vadă. Astă-seară te întorci la Moscova.

Întîlnirea lui Munro cu Sir Nigel Irvine a fost cordială, dar scurtă.

– Bună treabă, spuse Patronul. Înțeleg că următoarea întîlnire va avea loc peste două săptămîni.

Munro dădu din cap.

– S-ar putea ca operațiunea să se desfăşoare pe termen lung, reluă Sir Nigel. În cazul acesta e bine că eşti atît de nou la Moscova. N-o să se mire nimeni dacă rămîi acolo vreo cîțiva ani. Dacă individul îşi schimbă cumva părerea, te rog totuşi să storci de la el cît mai mult, tot ce poți obține. Ai nevoie de vreun ajutor, vreun sprijin?

– Nu, mulțumesc, spuse Munro. Dacă a intrat în joc, omul a insistat că nu vrea să se întîlnească decît cu mine. Nu cred că e bine să-l sperii aducînd în această fază oameni noi. Şi nici nu cred că va călători, aşa cum călătorea Penkovski. Vişnaev nu călătoreşte nicăieri, aşa că nici Krivoi nu ar avea nici un motiv.

Şi Nigel dădu din cap.

– Foarte bine, aşa să fie.

După ce Munro plecă, Sir Nigel Irvine răsfoi dosarul din fața lui, ce conținea datele personale ale lui Adam Munro. Ceva parcă nu-i plăcea. Un tip singuratic, care nu se simte bine într-o echipă. Un tip care bate de unul singur munții Scoției ca să se relaxeze.

Circula o vorbă la firmă: Există agenți care-au încărunțit şi există agenți care-au îndrăznit, dar nu există agenți care-au

îndrăznit şi-au încăruntit. Sir Nigel era un agent care apucase să încărunţească şi aprecia prudenţa. Toată povestea aceasta se năpustise din afară pe neaşteptate, pe nepregătite. Şi lucrurile se precipitau. Dar, la urma urmei, banda era autentică, fără îndoială. La fel ca şi invitaţia de pe biroul său de a se întîlni cu primul-ministru în acea seară, în Downing Street. Îl informase, fireşte, pe ministrul de externe, după ce banda fusese verificată, iar acesta era acum rezultatul.

Uşa neagră cu numărul 10 din Downing Street, reşedinţa prim-ministrului britanic, se numără printre cele mai bine cunoscute uşi ale lumii. Se află pe dreapta, pe o stradelă înfundată din apropiere de Whitehall, înghesuită între edificiile impunătoare ale Cabinetului şi Foreign Office-ului.

În faţa acestei uşi, cu cifra 10, albă şi simplă, şi cu ciocănaşul de alamă, păzită de un sigur poliţist neînarmat, turiştii se adună să-şi facă fotografii şi să urmărească plecările şi venirile mesagerilor şi ale personalităţilor.

Căci aşa se întîmplă, cei cu nume intră şi ies pe uşa din faţă; cei cu influenţă folosesc mai degrabă intrarea laterală. Casa cu numărul 10 este situată în unghi drept cu Cabinet Office-ul, iar cele două colţuri din spate aproape că se ating, străjuind o porţiune de gazon aflată în spatele unui gard negru. Acolo unde cele două colţuri aproape că se întîlnesc s-a construit un pasaj acoperit, ce duce spre o uşă mică. Prin această uşă intra în acea ultimă zi a lunii iulie directorul-general al SIS însoţit de Sir Julian Flannery, secretarul Cabinetului. Cei doi au fost conduşi direct la etajul doi, pe lîngă camera unde se întruneşte cabinetul, în biroul particular al primului-ministru.

Primul-ministru citise transcrierea realizată după bandă a întrunirii Biroului Politic pe care i-o dăduse ministrul de externe.

– I-aţi informat pe americani? întrebă ea direct.

– Nu încă, doamnă prim-ministru, răspunse Sir Nigel. Confirmarea cu privire la autenticitatea benzii am primit-o abia în urmă cu trei zile.

– Aş vrea s-o faceţi dumneavoastră personal, spuse primul-ministru. Sir Nigel înclină capul. Perspectivele politice ale acestei crize de grîu ce se anunţă în Uniunea Sovietică sînt, bineînţeles, incalculabile, iar deţinătorul cel mai important de surplus de grîu, Statele Unite, ar trebui să fie informat de la bun început.

– N-aş vrea însă ca verişorii să se interfereze în relaţiile cu acest agent al nostru, spuse Sir Nigel. Manipularea unei asemenea legături este extrem de delicată. Cred că ar fi bine să ne ocupăm singuri de el.

– Credeţi că vor dori să se interfereze? întrebă primul-ministru.

– S-ar putea. E foarte posibil. De Penkovski ne-am ocupat împreună, deşi noi am fost cei care l-am recrutat. Dar pentru aceasta existau motive. De data aceasta ar trebui să mergem de unii singuri.

Primul-ministru pricepu imediat valoarea în termeni politici a relaţiilor cu un asemenea agent, care avea acces la materialele adunărilor Biroului Politic.

– Dacă se fac presiuni, spuse ea, veniţi imediat la mine ca să intervin la preşedintele Matthews personal. Între timp aş vrea să plecaţi chiar mîine dimineaţă la Washington şi să le daţi banda sau, măcar, o copie fidelă a acesteia. Eu am să vorbesc în orice caz cu preşedintele Matthews chiar astă-seară.

Sir Nigel şi Sir Julian se ridicară pregătindu-se să plece.

– Şi încă un lucru, spuse primul-ministru. Înţeleg pe deplin că nu trebuie să se afle identitatea acestui agent. Aveţi de gînd să-i spuneţi lui Robert Benson despre cine e vorba?

– Cu siguranţă că nu o vom face, doamnă prim-ministru. Nu numai că directorul general al SIS refuză net să-şi informeze primul-ministru sau pe ministrul de externe asupra identităţii rusului, dar nu avea de gînd să le spună nici măcar de Munro, cel care se ocupa de acest agent. Americanii puteau să ştie cine era Munro, dar niciodată cine era omul de care se ocupa. Şi nu care cumva ca Munro să fie urmărit de verişorii de la Moscova; de asta avea să se ocupe chiar el.

– Presupun deci că acest defector rus are un nume conspirativ. Pot să-l ştiu şi eu? întrebă primul-ministru.

– Desigur, doamnă. Defectorul va fi identificat în orice hîrtie sub numele de Privighetoarea.

Din întîmplare, Privighetoarea era prima pasăre cîntătoare din secţiunea P a listei de păsări după care se atribuiau nume agenţilor sovietici, dar primul-ministru nu avea de unde să ştie acest lucru.

– O, foarte potrivit.

CAPITOLUL 5

În dimineața destul de răcoroasă și umedă a zilei de 1 august, pe la zece, un aparat VC-10 cu patru reactoare, mai vechi, dar foarte confortabil, aparținînd RAF*-ului, decolă de la baza Lyneham din Wiltshire, îndreptîndu-se spre vest, spre Irlanda și Atlantic. Avea la bord doar doi pasageri: un mareșal de aviație, care fusese informat cu o seară înainte că tocmai azi era ziua cea mai potrivită pentru o vizită la Pentagon, unde urma să discute viitoarele exerciții tactice cu bombardiere ale celor două aviații, USAF** și RAF, și un civil într-un fulgarin ponosit.

Mareșalul de aviație se prezentase civilului neavenit și aflase că tovarășul său de călătorie era domnul Barret de la Foreign Office, care avea treabă la ambasada britanică de pe Massachusetts Avenue și profitase de ocazie să zboare cu această cursă VC-10 pentru a-i scuti pe contribuabili de plata unui bilet de zbor dus-întors. Ofițerul n-avea să afle niciodată că pasagerul principal al acestui zbor era de fapt celălalt.

Pe o altă rută, mai sudică, zbura și un Boeing Jumbo al companiei British Airways, ce decolase de la Heathrow cu destinația New York. Printre cei peste trei sute de pasageri ai săi se afla și Azamat Krim, alias Arthur Crimmins, cetățean canadian, ce se îndrepta spre vest cu un buzunar plin de bani.

---

* Royal Air Force.
** United States Air Force.

Peste opt ore, aparatul VC-10 ateriză fără probleme la baza Andrews din Maryland, aflată la zece mile sud-est de Washington. În timp ce-şi stingea motoarele pe platforma din faţa hangarelor, o maşină a Pentagonului veni pînă la piciorul scării şi din ea coborî un general cu două stele al forţelor aeriene ale Statelor Unite. Doi poliţişti ai forţelor armate luară poziţie de drepţi cînd mareşalul coborî scările spre cei care îl aşteptau. Peste cinci minute totul se terminase; limuzina Pentagonului pornise spre Washington, poliţiştii se depărtară, iar curioşii de la baza aeriană se întoarseră la treburile lor.

Nimeni nu luă în seamă maşina închisă, destul de comună, cu numere neoficiale, care se apropie peste zece minute de avionul parcat – adică, nimeni cu suficient simţ de observaţie pentru a remarca antena de formă ciudată de pe acoperiş, pe care nu o aveau decît maşinile CIA-ului. Nimeni nu-şi bătu capul cu civilul care coborî scările şi intră imediat în maşină, şi nimeni nu văzu maşina părăsind baza.

Omul companiei de la ambasada Statelor Unite din Grosvenor Square, Londra, fusese alertat cu o seară înainte, iar mesajul său codificat către Langley solicitase o maşină. Şoferul purta haine civile, un angajat cu grad inferior, dar bărbatul de pe bancheta din spate, care îi ură bun-venit musafirului de la Londra, era şeful departamentului vest-european, unul din subordonaţii directorului-adjunct de la serviciul operativ. Fusese ales să-l întîmpine pe englez deoarece condusese pe vremuri operaţiunile CIA de la Londra şi îl cunoştea destul de bine. Nimănui nu-i plac substituirile.

– Nigel, mă bucur să te revăd, spuse el după ce îşi mai confirmă o dată că cel sosit era într-adevăr omul pe care îl aşteptau.

– Drăguţ din partea ta, Lance, că ai venit să mă întîmpini, răspunse Sir Nigel Irvine, pe deplin conştient că nu era nimic drăguţ în asta; era pur şi simplu o datorie. În maşină au discutat despre Londra, familie, vreme. Nici o aluzie la „ce treburi te-au adus aici". Maşina merse pe centura principală spre podul memorial Woodrow Wilson de peste Potomac şi o luă spre vest intrînd în Virginia.

La marginea suburbiei Alexandria, şoferul intră pe George Washington Memorial Parkway, care merge de-a lungul malului vestic al rîului. În timp ce treceau pe lîngă aeroportul naţional şi Cimitirul Arlington, Sir Nigel Irvine privi spre dreapta la oraşul ce se profila pe cer şi unde, cu ani în urmă, fusese omul de legătură între SIS şi CIA. Fuseseră timpuri grele, la începutul afacerii Philby, cînd pînă şi starea vremii făcea parte din informaţiile secrete în ceea ce-i privea pe englezi. Se gîndea la pachetul din servieta sa şi îşi permise să zîmbească pentru sine.

După un drum de treizeci de minute, ieşiră din şoseaua principală, mai trecură o dată pe deasupra ei şi se îndreptară spre pădure. Îşi aminti plăcuţa mică cu inscripţia BPR-CIA şi din nou se întrebă de ce ţineau cu tot dinadinsul să anunţe ce era acolo. Ori ştiai, ori nu ştiai, şi dacă nu ştiai nici nu aveai de ce să-ţi bagi nasul.

Se opriră în faţa porţii de protecţie din gardul înalt de doi metri şi jumătate ce înconjura complexul Langley, iar Lance le arătă permisul ca să poată trece mai departe, apoi o luară la stînga, pe lîngă oribilul centru de conferinţe cunoscut sub numele de Iglu, din cauza asemănării sale perfecte cu acest fel de construcţie.

Sediul companiei se compune din cinci blocuri, unul în centru, iar celelalte în cele patru colţuri, ca o schiţă a Crucii Sf. Andrei. Igluul este lipit de blocul din apropierea intrării principale. Trecînd pe lîngă blocul central ceva mai retras, Sir Nigel observă intrarea impunătoare şi emblema Statelor Unite realizată în mozaic pe jos, în faţa clădirii. Dar ştia că această intrare de faţadă era pentru congresmeni, senatori şi alţi indezirabili. Maşina trecu pe lîngă complex, apoi o luă la dreapta şi ajunse chiar în spatele clădirii. Aici se află o pantă scurtă, protejată de un grilaj cu ţepi, ce duce în jos la primul nivel al subsolului. La capătul ei se află o parcare selectă, pentru numai vreo zece maşini. Limuzina neagră se opri, iar cel numit Lance îl predă pe Sir Nigel superiorului său, Charles „Chip" Allen, director-adjunct al serviciului operativ. Cei doi se cunoşteau destul de bine.

Pe peretele din fund al parcării se află un lift mic, păzit de doi gardieni înarmați ce stăteau în fața ușilor de oțel. Chip confirmă identitatea musafirului său, semnă pentru el și folosi o cartelă de plastic pentru a deschide liftul. Liftul urcă zumzăind ușor pînă la etajul șapte, unde se află birourile directoriale. Altă cartelă de plastic le dădu posibilitatea să iasă din lift într-un hol spre care dădeau trei uși. Chip Allen bătu la cea din centru, iar cel care le ieși în întîmpinare pentru a-l saluta pe oaspetele britanic fu chiar Bob Benson în persoană.

Benson îl conduse pe lîngă biroul încăpător spre locul unde se aflau fotoliile așezate în fața unui șemineu de marmură. Lui Benson îi plăcea să vadă iarna un foc strașnic arzînd în cămin, dar în august Washingtonul nu e un loc unde să mai aprinzi și focul, iar inslatația de aer condiționat lucra din plin. Benson trase paravanul din hîrtie de orez pentru a se separa de restul biroului și se așeză vizavi de musafirul său. Fu comandată cafea, iar cînd rămaseră singuri, Benson întrebă în cele din urmă:

– Ce vînt te-aduce la noi, Nigel?

Sir Nigel luă o înghițitură de cafea și se lăsă pe spate în fotoliu.

– Am obținut, spuse el pe un ton detașat, serviciile unui nou agent.

Și vorbi timp de zece minute, înainte ca directorul de la CIA să-l întrerupă.

– În interiorul Biroului Politic? sondă el. Vrei să spui chiar din interior?

– Să spunem mai degrabă, cineva cu acces la copiile adunărilor Biroului Politic, spuse Sir Nigel.

– Te deranjează dacă-i chem pe Chip Allen și Ben Kahn să asiste la discuție?

– Nicidecum, Bob. Tot vor trebui să afle peste un ceas, așa că în felul acesta evităm repetițiile.

Bob Benson se ridică, se îndreptă spre un telefon de pe o măsuță de cafea și o chemă pe secretara sa. După ce încheie, rămase cu privirea pierdută, dincolo de fereastra panoramică, spre pădurea verde nesfîrșită.

– Doamne Dumnezeule, oftă el.

Sir Nigel Irvine era mulţumit că cei doi bărbaţi pe care îi cunoştea de mult aveau să fie de faţă la această întîlnire. Toate adevăratele agenturi, spre deosebire de forţele poliţiei secrete, precum KGB-ul, au două braţe principale. Unul este serviciul operativ, care se ocupă de obţinerea în sine a informaţiilor; celălalt este serviciul de informaţii, care se ocupă de colaţionarea, verificarea şi paraverificarea, interpretarea şi analizarea unei mase imense de informaţii brute, neprelucrate, care sînt adunate de pretutindeni.

Amîndouă trebuie să fie la fel de bune. Dacă informaţiile sînt proaste, nici cea mai bună analiză din lume nu va obţine nimic; dacă analiza este inaptă, toate eforturile celor care adună informaţii sînt în van. Oamenii de stat trebuie să ştie ce fac celelalte naţiuni, prietene sau duşmane, şi, mai ales, ce intenţionează să facă. Actualmente se poate observa uşor ce fac ceilalţi; dar nu şi ce intenţii au. De aceea nici o cameră de luat vederi din lume nu va înlocui un bun analist care lucrează cu material de la întîlnirile secrete ale celuilalt.

În CIA, cei doi oameni care ţin frîiele sub directorul-general, care poate fi un om politic, sînt directorul-adjunct Operaţii şi directorul-adjunct Informaţii. Operaţiile sînt cele care îi inspiră pe autorii de romane poliţiste. Informaţiile înseamnă muncă ascunsă, de rutină, lentă, metodică, adeseori plictisitoare, dar întotdeauna nepreţuită.

Asemenea lui Tweedledum şi Tewdledee*, DAO-ul şi DAI-ul trebuie să lucreze mînă în mînă, să se bazeze unul pe celălalt. Benson, în calitatea sa de om politic, avusese noroc. DAO-ul lui era Chip Allen, WASP** şi fost jucător de fotbal; DAI-ul lui era Ben Kahn, evreu şi fost campion la şah; cei doi se potriveau ca o pereche de mănuşi. În cinci minute amîndoi se aflau împreună

* Doi oameni care sînt de nedeosebit.
** *White Anglo-Saxon Protestant* – denumire pentru americanii de origine britanică sau nord-europeană şi de religie protestantă; de obicei bine situaţi material şi social.

cu Benson şi Irvine, aşezaţi pe fotolii în jurul mesei de cafea. De cafea uitaseră însă cu toţii.

Şeful spionilor britanici vorbi aproape un ceas, fără a fi întrerupt. Apoi cei trei americani citiră transcrierea şi se uitară cu priviri avide la banda aflată într-o pungă de plastic. Cînd Irvine termină, se lăsă liniştea. Chip Allen o întrerupse.

– Penkovski a fost mic..., spuse el.

– Desigur, aţi vrea să verificaţi totul, spuse Sir Nigel domol. Nici unul nu-l cotrazise. Prietenii sînt prieteni, dar... Verificările noastre au durat zece zile. Amprentele vocilor se confirmă, fiecare. Am avut deja un schimb de telegrame cu privire la transformările din Ministerul Sovietic al Agriculturii. Şi, bineînţeles există fotografiile voastre primite de la sateliţii Condor. Oh, încă ceva...

Scoase din servietă o pungă mică de plastic cu un fir de grîu tînăr în ea.

– Unul din oamenii noştri a luat asta dintr-un cîmp de lîngă Leningrad.

– Am să-i pun pe cei de la Depatamentul Agriculturii să verifice şi ei, spuse Benson. Altceva, Nigel?

– O, nimic important, spuse Nigel. Mda, poate cîteva chestiuni mărunte...

– Hai, spune.

Sir Nigel trase adînc aer în piept.

– Ruşii se întîlnesc în Afganistan. Ne-am gîndit că s-ar putea să pregătească o mişcare spre Pakistan şi India prin trecători. Pe care le considerăm a fi zona noastră. Dacă aţi putea să puneţi Condorii să se uite mai de aproape...

– Se face, spuse Benson fără şovăială.

– Şi-apoi, reluă Sir Nigel, defectorul acela sovietic pe care l-aţi scos acum două săptămîni din Geneva. Pare să ştie cîte ceva despre agenţii sovietici din mişcarea noastră sindicală.

– Dar v-am transmis transcrierile înregistrărilor, se precipită Allen să intervină.

– Am dori să avem acces direct, spuse Sir Nigel.

Allen se uită la Kahn. Kahn ridică din umeri.

– OK, spuse Benson. Noi putem avea acces la Privighetoare?

– Din păcate nu, spuse Sir Nigel. Situaţia e oarecum diferită. Privighetoarea e într-o poziţie delicată, singur şi expus. N-aş vrea să-l deranjez tocmai acum, ca nu cumva să-şi schimbe părerile. O să primiţi tot ce primim noi de îndată ce ne soseşte ceva. Dar nu interveniţi. Mă străduiesc să grăbesc livrările şi volumul, dar trebuie să avem timp şi foarte multă grijă.

– Cînd e prevăzută următoarea livrare? întrebă Allen.

– De azi într-o săptămînă. Sau, cel puţin, atunci va avea loc întîlnirea. Sper să existe şi un transfer.

Sir Nigel Irvine îşi petrecu noaptea într-o casă de oaspeţi a CIA-ului din Virginia, iar a doua zi „domnul Barrett" zbură înapoi la Londra împreună cu mareşalul său de aviaţie.

Peste trei zile, Azamat Krim pleca, la bordul bătrînei „Queen Elisabeth II", de la cheiul 49 al portului New York spre Southampton. Se hotărîse pentru călătoria cu vaporul în locul avionului, deoarece credea că în acest fel bagajele sale aveau mai multe şanse de a scăpa de verificările la aparate cu raze X.

Cumpărase de toate. Unul din bagajele sale era o cutie de aluminiu, ce se purta agăţată de umăr, din acelea pe care le folosesc fotografii profesionişti pentru a-şi proteja aparatele şi obiectivele. Nu putea fi examinată la raze X, ci trebuia controlată cu mîna. Căptuşeala de plastic spongios avea locaşuri pentru aparate şi obiective pentru a le proteja, şi era lipită de pereţii cutiei, aceasta însă se termina cu vreo cinci centimetri deasupra fundului adevărat al cutiei. În spaţiul gol se aflau două pistoale.

Alt obiect îngropat adînc într-un cufăr mic ticsit de haine era un tub de aluminiu cu un capac filetat, conţinînd ceea ce părea a fi un obiectiv cilindric foarte lung, cu diametru de vreo zece centimetri. Îşi făcuse socoteala că dacă ar fi fost examinat şi de către cel mai bănuitor vameş putea trece drept acel tip de teleobiectiv pe care profesioniştii şi pasionaţii le folosesc pentru fotografii la mare distanţă, iar cele cîteva albume cu păsări şi ani-

male sălbatice, puse alături în cufăr, erau menite tocmai să întărească acest fel de explicaţii.

Într-adevăr, obiectivul servea la intensificarea imaginii, pentru a putea fi văzută şi noaptea. Era genul de obiectiv pe care puteai să-l cumperi fără vreo autorizaţie specială în Statele Unite, dar nu în Marea Britanie.

Duminica din 8 august a fost o zi caniculară la Moscova, iar cei care nu se puteau duce la ştrandurile de pe malurile Moscovei se înghesuiau în bazine şi mai ales la noul complex construit cu ocazia Olimpiadei din 1980. Dar personalul ambasadei britanice, alături de nenumărate alte legaţii, se afla pe plaja de mai sus de podul de la Uspenskoe. Adam Munro era printre ei.

Se străduia să pară la fel de vesel ca şi ceilalţi, dar îi era greu. Se uită de prea multe ori la ceas, iar în cele din urmă se îmbrăcă mult prea devreme.

– O, Adam, pleci deja? mai sînt cîteva ceasuri bune de lumină, îi spuse una din secretare.

Se forţă să zîmbească abătut.

– Datoria înainte de toate, sau mai bine zis programul pentru vizita celor de la Camera de Comerţ din Manchester, strigă el.

O porni prin pădure spre maşină, îşi puse lucrurile de plajă înăuntru, aruncă o privire furişă în jur, să vadă dacă manifesta cineva interes pentru persoana lui, apoi închise maşina la loc. Erau prea mulţi bărbaţi în sandale, pantaloni şi cămăşi sport pentru ca unul din ei să bată în mod special la ochi, şi mulţumea cerului că oamenii KGB-ului nu-şi scoteau nicicînd costumele. Iar cît vedeai cu ochii nu era nici unul care să semene cît de cît a opoziţie. O luă printre copaci spre nord.

Valentina îl aştepta, undeva în spate, la umbra copacilor. Îşi simţea stomacul strîns, ca un ghem, deşi era bucuros s-o revadă. Ea nu ştia nimic despre felul cum poţi detecta o codiţă şi era foarte posibil să fi fost urmărită. Dacă se întîmpla ceva, poziţia sa de diplomat avea să-l salveze de la ceva mai rău decît expulzarea, dar repercusiunile aveau să fie imense. Dar nici

lucrul acesta nu-l îngrijora chiar atît de mult; mai degrabă se gîndea ce-o să pățească ea, dacă va fi vreodată prinsă. Oricare ar fi fost motivele, ceea ce făcea ea se numea înaltă trădare.

O luă în brațe și o sărută. Ea îi răspunse la sărut, dar tremura în brațele lui.

– Ești speriată? o întrebă el.

– Puțin, încuviință ea. Ai ascultat banda?

– Da, înainte de a o preda. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac, dar am făcut-o.

– Deci știi de foametea care ne așteaptă. Adam, cînd eram copil am văzut ce înseamnă foametea, chiar după război. A fost îngrozitor, dar era din cauza războiului, a nemților. Puteam să îndurăm. Conducătorii noștri erau de partea noastră, ei aveau să îndrepte lucrurile.

– Poate că vor izbuti și de data asta, spuse Munro fără prea multă convingere.

Valentina dădu din cap supărată.

– Nici măcar nu încearcă, izbucni furioasă. Stau acolo și le ascult vocile, le dactilografiez vorbele. Se ciorovăiesc și fiecare nu știe cum să-și salveze pielea.

– Și unchiul soțului tău, mareșalul Kerenski? înrebă el blînd.

– E la fel de rău ca și ceilalți. Cînd m-am măritat, unchiul Nikolai a venit la nuntă. Mi s-a părut atît de vesel, de cumsecade. Firește, asta în viața particulară. Acum îl văd manifestîndu-se în viața publică; e la fel ca toți ceilalți, neîndurător și cinic. Fiecare își urmărește propriul avantaj, luptă pentru putere, și dracu' să-i ia pe oamenii de rînd. Presupun că eu ar tebui să fiu de-a lor, dar nu pot. Nu, acum nu mai pot.

Munro privi spre pinii de dincolo de luminiș, dar în locul lor văzu măslini și auzi un băiat în uniformă strigînd „Să nu-mi ții tu mie socoteala". Ciudat, își zie el, cum *establishment**-ul, cu toată puterea lui, merge uneori prea departe și, datorită exceselor,

* Cuvînt folosit pentru a desemna grupurile conducătoare în plan politic, economic, social al unui stat.

pierde controlul asupra propriilor supuşi. Nu întotdeauna, nu adesea, dar uneori.

– Te-aş putea scoate de aici, Valentina, spuse el. Ar însemna pentru mine abandonarea serviciului diplomatic, dar s-au mai văzut cazuri asemănătoare. Saşa e încă destul de mic ca să se poată adapta şi altundeva.

– Nu, Adam, nu, e tentant, dar nu pot. Orice ar fi, eu fac parte din Rusia, trebuie să rămîn. Poate într-o zi..., cine ştie.

Şezură un timp în tăcere, ţinîndu-se de mînă. În cele din urmă, ea începu să vorbească.

– Oamenii tăi de la informaţii... au transmis banda la Londra?

– Cred că da. Am dat-o celui care, cred eu, e ofiţerul de informaţii. M-a întrebat dacă o să mai fie şi altele.

Ea făcu semn cu capul spre poşetă.

– Nu-i decît o copie transcrisă după bandă. Nu mai pot aduce înregistrări. După transcriere, benzile se păstrează într-un safe, la care eu nu am cheie. Hîrtiile de-acum sînt de la altă şedinţă a Biroului Politic.

– Dar cum le scoţi, Valentina? întrebă el.

– După şedinţe, benzile şi stenogramele sînt aduse în clădirea Comitetului Central. Acolo există un departament care rămîne în permanenţă încuiat şi unde lucrăm noi, eu şi alte cinci femei. Cu cîte un supraveghetor. După ce-am terminat transcrierea, benzile sînt luate şi încuiate.

– Dar cum ai obţinut-o pe prima?

Ridică din umeri.

– Supraveghetorul e nou, de luna trecută. Cel de dinainte era mai lax. Alături există un studio unde benzile se mai înregistrează o dată înainte de a fi închise în safe. Luna trecută am fost singură acolo, mai mult timp, cît să fur cea de-a doua bandă şi să pun în locul ei una falsă.

– Una falsă? exclamă Munro. O să-şi dea seama de substituire dacă le vine vreodată ideea să asculte benzile.

– Prea puţin probabil, spuse ea. Odată verificată acurateţea transcrierii, arhiva o formează copiile dactilografiate. Am avut

noroc cu banda aceea; am scos-o într-o sacoşă de cumpărături printre lucrurile pe care le cumpărasem de la bufetul Comitetului Central.

– Dar nu vă controlează?

– Mai rar. Sîntem persoane de încredere, Adam, elita Noii Rusii. Cu hîrtiile e mai uşor. Cînd lucrez port o centură de modă veche. Am copiat ultima întîlnire din iunie la maşină, făcînd un exemplar în plus, apoi am dat numărul de control al maşinii cu o cifră înapoi. Copia suplimentară am băgat-o în centură. Nici nu se vedea.

Stomacul lui Munro se strînse de emoţie, la gîndul riscului pe care ea şi-l asuma.

– Şi despre ce vorbesc la întîlnirile astea? întrebă el, arătînd cu capul spre geanta ei de umăr.

– Despre urmăriri, spuse ea. Ce se va întîmpla cînd va izbucni foametea. Ce-o să facă atunci poporul rus. Dar, Adam... a mai fost una între timp. La începutul lui iulie. N-am putut s-o copiez. Aveam liber. Şi nu puteam să refuz să-mi iau liber, ar fi bătut la ochi. Dar cînd m-am întors, am întîlnit-o pe una din fetele care transcrisese. Era întoarsă pe dos, nici n-a vrut să-mi povestească.

– Poţi să obţii o copie?

– Am să încerc. Trebuie să aştept pînă ce biroul va fi gol şi să folosesc maşina de copiat. Pot să aranjez după aceea în aşa fel încît să nu se vadă că a fost folosită. Dar nu înainte de luna viitoare; pînă atunci n-am să mai fiu în tura de după-amiază, cînd pot să lucrez pînă tîrziu.

– N-ar trebui să ne mai întîlnim aici, îi spuse Munro. Repetiţiile sînt primejdioase.

Petrecu apoi o oră întreagă explicîndu-i cîteva scheme practice pe care trebuia să le ştie pentru cazul în care aveau să se mai întîlnească. În cele din urmă îi dădu nişte foi bătute la maşină pe care le vîrîse în pantalon sub cămaşa largă.

– Găseşti totul aici, draga mea. Învaţă-le pe dinafară şi dă foc hîrtiilor. Cenuşa o arunci în toaletă şi tragi apa.

Peste cinci minute ea scoase din poşetă şi îi dădu un pachet de coli de foiţă acoperite cu caractere chirilice, apoi se depărtă prin pădure spre maşina aflată pe un drum nisipos, la cîteva sute de metri.

Munro se retrase în umbra arcadei de deasupra uşii laterale a bisericii. Scoase din buzunar o rolă de leucoplast, îşi descheie pantalonii, îi lăsă în jos şi îşi lipi pachetul de coapse. După ce-şi puse pantalonii şi îşi strînse cureaua, simţi hîrtiile lipite de piciorul său în timp ce umbla, dar de sub pantalonii lălîi, fabricaţi în URSS, nu se vedea nimic.

Pe la miezul nopţii, în liniştea apartamentului său, le citise deja de vreo douăsprezece ori. Miercurea următoare, ele plecară în servieta legată cu cătuşe de încheietura mesagerului spre Londra, într-un plic gros sigilat, destinat omului de legătură al SIS-ului de la Foreign Office.

Uşile cu geamuri ce dădeau spre grădina de trandafiri erau închise ermetic şi doar zumzetul aparatului de aer condiţionat întrerupea liniştea din Biroul Oval de la Casa Albă. Zilele înmiresmate de iunie trecuseră de mult, iar căldura umedă la Washington în luna august nu-ţi mai permitea să ţii uşile şi ferestrele deschise.

În faţa clădirii, pe Pennsylvania Avenue, turiştii, transpiraţi şi încălziţi, admirau aspectul familiar al intrării din faţă a Casei Albe, cu coloanele sale, drapelul şi drumul curb de acces; alţii stăteau la coadă pentru a vizita acest preascump sanctuar al americanilor. Nici unul dintre ei nu avea să pătrundă în clădirea mică a Aripii de Vest, unde preşedintele Matthews se întîlnea cu consilierii săi.

În faţa biroului său şedeau Stanislav Poklewski şi Robert Benson. Lor li se alăturase secretarul de stat David Lawrence, un avocat din Boston, reprezentant de seamă al *establishment*-ului de pe Coasta de Est.

Preşedintele Matthews închise dosarul din faţa lui. Devorase de mult prima transcriere a unei întîlniri a Biroului Politic,

tradusă, fireşte, în engleză; ceea ce tocmai terminase de citit era punctul de vedere al experţilor săi.

– Bob, ai fost foarte pe aproape cu cifra ta estimativă a deficitului de treizeci de milioane de tone, spuse el. Se pare că în toamna asta le vor lipsi vreo cincizeci pînă la cincizeci şi cinci de tone. Şi nu aveţi îndoieli că acest exemplar ne parvine direct de la Biroul Politic?

– Domnule preşedinte, am făcut toate verificările posibile. Vocile sînt reale; urmele de exces de Lindane în grîu sunt reale; epurările de la Ministerul Sovietic al Agriculturii sînt reale. Nu credem că există motiv de dubii serioase cu privire la acea bandă.

– Trebuie să abordăm lucrurile cu atenţie, vorbi preşedintele gînditor. Nu trebuie să ne facem nici un fel de calcule greşite. O asemenea ocazie nu s-a mai ivit pînă acum.

– Domnule preşedinte, spuse Poklewski, asta înseamnă că sovieticii nu se vor confrunta cu lipsuri serioase, aşa cum presupuneam luna trecută, cînd aţi invocat Actul Shannon. Se vor confrunta cu foametea.

Fără să ştie, repeta cuvintele lui Petrov de acum două luni de la Kremlin, care-i spusese în particular acest lucru lui Ivanenko. Preşedintele Matthews încuviinţă.

– De acord, Stan. Problema este ce facem noi în această situaţie?

– Să-ndure foametea, spuse Poklewski. Asta e cea mai mare greşeală pe care au făcut-o de cînd Stalin a refuzat să dea crezare avertismentelor privitoare la comasarea trupelor naziste la graniţa lor în primăvara lui 1941. De data aceasta duşmanul e în interior. Să-i lăsăm s-o scoată la capăt cum s-or pricepe.

– David? se adresă preşedintele secretarului său de stat.

Secretarul Lawrence clătină din cap. Diferendele dintre ultraradicalul Poklewski şi prudentul bostonian erau arhicunoscute.

– Nu sînt de acord, domnule preşedinte, spuse el în cele din urmă. În primul rînd, nu cred că am examinat îndeajuns posibilele evoluţii în momentul în care Uniunea Sovietică va fi în

pragul dezastrului primăvara viitoare. Aşa cum văd eu lucrurile, nu se pune doar problema de a-i lăsa pe sovietici să fiarbă în suc propriu. Implicaţiile vor fi uriaşe pe plan mondial, ca urmare a acestei situaţii.

– Bob? întrebă preşedintele Matthews. Directorul CIA-ului era dus pe gînduri.

– Timpul e de partea noastră, domnule preşedinte. Sovieticii ştiu că aţi invocat Actul Shannon luna trecută. Ştiu că dacă vor grîu, trebuie să vină la dumneavoastră. Aşa cum spune şi secretarul Lawrence, se impune, mai întîi, să analizăm urmările foametei ce se anunţă pentru întreaga Uniune Sovietică. Şi asta, chiar acum. Mai devreme sau mai tîrziu, Kremlinul va face o mişcare. Cînd o vor face, noi vom avea toate cărţile. Noi ştim cît de proaste sînt previziunile lor; ei însă nu ştiu că noi ştim. Noi avem de partea noastră grîul, Condorii, Privighetoarea şi timpul. De data aceasta avem toţi aşii. Nu trebuie, aşadar, să hotărîm acum în ce fel vom juca.

Lawrence dădu din cap şi se uită la Benson cu alţi ochi. Poklewski ridică din umeri. Preşedintele Matthews hotărî:

– Stan, char începînd de-acum vei pune pe picioare un grup ad-hoc în cadrul Consiliului Naţional al Securităţii. Va fi mic şi absolut secret. Tu, Bob şi David, aici de faţă, preşedintele grupului consultativ al comandanţilor militari, secretarii de la Apărare, Finanţe şi Agricultură. Vreau să ştiu ce se va întîmpla, peste tot în lume, dacă în Uniunea Sovietică va izbucni foametea. Trebuie să ştiu, şi cît mai curînd.

Unul dinre telefoanele de pe birou începu să sune. Era legătura directă cu Departamentul de Stat. Preşedintele Matthews se uită întrebător la David Lawrence.

– Ce faci, David, îmi telefonezi? întrebă el cu un zîmbet.

Secretarul de stat se ridică în picioare şi luă aparatul în mînă. Ascultă cîteva minute, apoi îl puse la loc.

– Domnule preşedinte, lucrurile se precipită. Acum două ceasuri, ministrul de externe Rîkov l-a convocat pe ambasadorul Donaldson la Ministerul de Externe. I-a propus în numele guvernului sovietic ca Statele Unite să vîndă Uniunii Sovietice pînă

în primăvara viitoare o cantitate de cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale.

Timp de cîteva clipe, în Biroul Oval nu se mai auzi decît ticăitul ceasului aurit de pe şemineul de marmură.

– Ce răspuns i-a dat ambasadorul Donaldson? întrebă preşedintele.

– Bineînţeles că cererea va fi transmisă la Washington pentru a fi examinată, spuse Lawrence, şi că răspunsul dumneavoastră va sosi în timp util.

– Domnilor, spuse preşedintele, am nevoie de acele răspunsuri şi cît mai repede. Pot să întîrzii cu răspunsul patru săptămîni, dar cel tîrziu la 15 septembrie trebuie să le dau un răspuns. Iar cînd o voi face, vreau să ştiu ce se joacă aici. Să cunosc toate posibilităţile.

– Domnule preşedinte, s-ar putea ca în cîteva zile să primim un nou pachet de informaţii de la Privighetoarea. Poate vom afla cîte ceva despre felul în care judecă Kremlinul problema.

Preşedintele Matthews dădu din cap.

– Bob, de cum primiţi altă tranşă, vreau s-o traduceţi în engleză şi să mi-o aduceţi imediat.

Spre seară, cînd întîlnirea prezidenţială de la Washington se încheia, în Marea Britanie se lăsase deja de mult întunericul. Rapoartele de mai tîrziu ale poliţiei arătau ca în noaptea de 11 spre 12 august avuseseră loc zeci de jafuri şi spargeri, dar cel care a ridicat cele mai multe semne de întrebare pentru poliţia din districtul Somerset a fost furtul dintr-un magazin de arme de vînătoare din plăcutul orăşel Taunton.

Era limpede că hoţii vizitaseră magazinul în timpul zilei din ajun sau altcîndva, fiindcă alarma fusese tăiată cu grijă de cineva care descoperise pe unde trecea firul. Scoţînd sistemul de alarmă din funcţiune, hoţii se folosiseră de un tăietor de bolţuri, pentru a îndepărta grilajul ferestrei ce dădea spre o alee din spatele magazinului.

Magazinul nu fusese devastat, iar prada obişnuită, arme ce puteau fi folosite la jefuirea băncilor, nu-i interesase pe

spărgători. Ce lipseau, după cum a a firmat proprietarul, era o singură armă de vînătoare, una dintre cele mai bune, un Sako Hornet de 22, fabricată în Finlanda, o piesă de mare precizie. Dispăruseră de asemenea două cutii de cartuşe pentru puşcă, marca Remington, capabile de mare viteză, putere sporită de penetrare şi distorsiune considerabilă la impact.

În apartamentul său din Bayswater, Andrew Drake şedea împreună cu Miroslav Kaminski şi Azamat Krim şi îşi contemplau prada înşirată pe masa din camera de zi; se compunea din două pistoale, avînd fiecare cîte două încărcătoare de rezervă – puşca cu două cutii de cartuşe şi intensificatorul de imagine.

Există două modalităţi de bază pentru a vedea noaptea: dispozitivul cu infraroşii şi intensificatorul. Cei care vînează noaptea îl preferă pe acesta din urmă, iar Krim, cu obiceiurile sale de vînător din Canada de vest şi trei ani petrecuţi la paraşutiştii canadieni, alesese foarte bine.

Lumina cu infraroşii se bazează pe trimiterea unei raze de lumină infraroşie în direcţia ţintei, pe care o pune în evidenţă ca pe un contur verzui. Dar fiindcă emite lumină, chiar dacă e vorba de o lumină invizibilă ochiului, camera cu infraroşii are nevoie de o sursă de energie. Intensificatorul de imagine lucrează pe principiul colectării tuturor elementelor de lumină, oricît de mici, prezente într-un loc „întunecos“, şi concentrarea lor, aşa cum retina unui ochi de bufniţă poate aduna puţina lumină existentă şi repereazǎ un şoarece care aleargă acolo unde ochiul omenesc nu vede nimic. Şi nu are nevoie de altă sursă de energie.

Concepute iniţial pentru scopuri militare, intensificatoarele acestea, de proporţii reduse, portabile, au suscitat la sfîrşitul anilor şaptezeci interesul industriei americane a pazei şi securităţii, aflată în plină expansiune, şi au fost folosite de paznici şi alţii. Curînd au fost puse în vînzare. Pe la începutul anilor optzeci, variantele mai mari, ce pot fi montate pe patul unei puşti, au început şi ele să fie vîndute la liber. Un astfel de dispozitiv cumpărase şi Azamat Krim.

Puşca avea deja lăcaş pe partea de sus a ţevii, pentru a i se putea monta un telescop. Folosindu-se de o pilă şi o menghină prinsă de masa de bucătărie, Krim începuse să adapteze dispozitivul de prindere al intensificatorului, pentru a-l potrivi la lăcaşul puştii.

În timp ce Krim lucra, la distanţă de un kilometru, în Grosvenor Square, Barry Ferndale făcea o vizită la ambasada Statelor Unite. Stabilise să-l întîlnească pe şeful operativ al CIA de la Londra, care aparent era diplomat la ambasada ţării sale.

A fost o întîlnire scurtă şi cordială. Ferndale scoase din servieta sa un teanc de hîrtii şi i le înmînă partenerului său de discuţie.

– Tocmai au sosit, dragă prietene, sînt calde încă, cum s-ar spune. Şi destul de multe. Ruşii ăştia sînt cam vorbăreţi, nu? În orice caz, vă doresc succes.

Hîrtiile reprezentau cel de-al doilea colet livrat de Privighetoare, şi fuseseră deja traduse în engleză. Americanul ştia că trebuie să le codifice el însuşi şi să le trimită. Nimeni în afară de el nu avea voie să le vadă. Îi mulţumi lui Ferndale şi se pregăti pentru o noapte lungă de muncă.

N-a fost singurul om care a dormit puţin în noaptea aceea. Departe de tot, în oraşul Temopol din Ucraina un agent obişnuit al KGB-ului ieşi de la restaurantul şi bufetul cu circuit închis aflat în apropierea clădirii KGB-ului şi porni pe jos spre casă. Nu avea rang atît de înalt încît să dispună de o maşină de serviciu, iar propria sa maşină o lăsase parcată în apropierea casei. Nu-l deranja, era o seară caldă şi plăcută şi petrecuse cîteva ceasuri cu colegii la restaurant.

De aceea, probabil, nici n-a observat cele două siluete din uşa de pe cealaltă parte, care păreau a urmări intrarea în restaurant şi care îşi făcură semn cu capul.

Era după miezul nopţii, iar la Temopol, chiar şi într-o noapte plăcută de august, nu exista ceea ce s-ar putea numi viaţă de noapte. Drumul cel mai scurt pentru omul de la poliţia secretă ducea prin parcul Şevcenko, unde coroanele bogate ale copacilor

acopereau aproape în întregime aleile înguste. Şi a fost cea mai lungă scurtătură din viaţa lui. La jumătatea drumului prin parc, auzi paşi alergînd în urma lui; se întoarse pe jumătate, primi în tîmplă lovitura de ciomag îndreptată spre ceafă şi căzu grămadă.

Îşi reveni abia cînd se crăpa de ziuă. Fusese tîrît într-un tufiş şi prădat de portmoneu, bani, chei, cartele şi legitimaţie. Cercetările poliţiei şi ale KGB-ului au continuat timp de cîteva luni în legătură cu acest jaf, mai puţin obişnuit, dar nu au fost găsiţi nici un fel de vinovaţi. Amîndoi se urcaseră în primul tren de dimineaţă care pleacă din Ternopol şi se întoarseră la casele lor din Lvov.

Preşedintele Matthews personal a prezidat întîlnirea comitetului ad-hoc care analiza cel de-al doilea pachet livrat de Privighetoarea, şi a fost o şedinţă destul de potolită.

– Analiştii mei au imaginat cîteva din situaţiile ce s-ar putea produce în caz de foamete în iarna şi primăvara viitoare în URSS, le spuse Benson celor opt oameni adunaţi în Biroul Oval, dar nu cred că vreunul dintre ei a îndrăznit să meargă cu gîndul atît de departe ca înşişi membrii Biroului Politic, care prezic izbucnirea de revolte generalizate. E un lucru nemaiauzit în Uniunea Sovietică.

– La fel şi oamenii mei, încuviinţă David Lawrence de la Departamentul de Stat. Biroul Politic îşi pune problema dacă KGB-ul va mai fi capabil să menţină ordinea; noi n-am ajuns atît de departe cu pronosticurile noastre.

– Deci ce răspuns să-i dau lui Maxim Rudin în legătură cu cererea sa de a achiziţiona cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale? întrebă preşedintele.

– Domnule preşedinte, spuneţi nu, îl îndemnă Poklewski. Avem o ocazie nemaiîntîlnită pînă acum şi cu care cine ştie dacă ne vom mai întîlni vreodată. Îi aveţi la mînă pe Maxim Rudin şi întregul Birou Politic. De două decenii încoace administraţia Statelor Unite i-a ajutat de fiecare dată pe sovietici să iasă la liman cînd au avut probleme cu economia. De fiecare dată cînd şi-au revenit au fost şi mai agresivi. De fiecare dată ne

răspundeau implicîndu-se tot mai mult în Africa, Asia, America Latină. De fiecare dată lumea a treia a fost îndemnată să creadă că sovieticii şi-au revenit datorită eforturilor proprii, că sistemul marxist funcţionează din plin.

Este momentul cînd se poate demonstra, fără putinţă de tăgadă, că sistemul economic marxist nu a funcţionat şi nu va funcţiona niciodată. Vă implor ca de data aceasta să strîngeţi şurubul. Să puneţi cîte o condiţie pentru fiecare tonă de cereale. Le puteţi cere să iasă din Asia, Africa şi America. Şi dacă n-o vor face, îl puteţi da jos pe Rudin.

– Credeţi că ceea ce se spune aici – şi preşedintele Matthews ciocăni cu degetul în raportul pe care-l avea în faţă – ar putea să ducă la căderea lui Rudin?

Răspunse David Lawrence, şi nimeni nu-l dezaprobă:

– Dacă ceea ce este descris aici de către înşişi membrii Biroului Politic se va petrece în Uniunea Sovietică, atunci Rudin va cădea în dizgraţie, la fel ca Hruşciov, spuse el.

– În acest caz, faceţi uz de forţă, insistă Poklewski. Folosiţi-o. Rudin nu mai are alternative. Ori se declară de acord cu condiţiile voastre, ori îl dăm jos.

– Iar succesorul, începu preşedintele.

– Va vedea ce i s-a întîmplat lui Rudin şi va învăţa lecţia. Oricine i-ar urma trebuie să fie de acord cu condiţiile noastre.

Preşedintele Matthews vru să afle şi părerea celorlalţi. Toţi, în afară de Lawrence şi Benson, au fost de acord cu Poklewski. Preşedintele Matthews luă decizia conform opţiunii majorităţii; radicalii cîştigaseră.

Ministerul Sovietic al Afacerilor Externe este una din cele şapte clădiri, aproape identice, construite după gustul lui Stalin, în stilul torturilor de nuntă. Neo-gotică, construcţia realizată parcă de un cofetar nebun, din gresie maronie, se află pe bulevardul Smolenski, colţ cu Arbatul.

În penultima zi a lunii, Cadillacul Fleetwood Brougham al ambasadorului american la Moscova intră pe esplanada din faţa uşii principale, iar domnul Morton Donaldson fu condus în

biroul acoperit cu pluş al ministrului sovietic al afacerilor externe. Cei doi se cunoşteau destul de bine; înainte de a veni la Moscova, ambasadorul Donaldson făcuse un stagiu la Naţiunile Unite, unde Dmitri Rîkov era un personaj foarte bine cunoscut. Se văzuseră adesea, toastînd cu diverse ocazii, mai întîi la New York, iar acum aici, la Moscova. Dar întîlnirea de astăzi era una formală. Donaldson era însoţit de şeful cancelariei sale, iar Rîkov de cinci funcţionari superiori.

Donaldson dădu citire mesajului, cu grijă, cuvînt cu cuvînt, în versiunea engleză. Rîkov înţelegea şi vorbea engleza bine, dar un asistent făcea concomitent o traducere rapidă în urechea sa dreaptă.

În mesajul său, preşedintele Matthews nu făcea nici o referire la faptul că ştia de calamitatea ce lovise recolta de cereale a sovieticilor şi nici nu-şi exprima surprinderea cu privire la cererea sovietică de a achiziţiona neobişnuita cantitate de cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale. În termeni reţinuţi îşi exprima doar regretul că Statele Unite nu vor fi în măsură să vîndă Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice cantitatea cerută de grîne.

Ambasadorul Donaldson continuă să citească fără întrerupere, trecînd spre a doua parte a mesajului. Acesta, aparent fără nici o legătură cu prima, deşi urma nemijlocit, prezenta regretul faţă de eşecul convorbirilor referitoare la limitarea armelor strategice, cunoscute sub numele de SALT Trei, încheiate în iarna anului 1980, care ar fi dus la o scădere a stării de încordare din lume, şi îşi exprima speranţa că SALT Patru, programate a începe chiar în toamna şi iarna următoare, vor realiza mai mult, făcînd paşi adevăraţi pe drumul spre o pace dreaptă şi durabilă. Asta era tot.

Ambasadorul Donaldson depuse întregul text al mesajului pe biroul lui Rîkov, primi mulţumirile formale, rostite cu o figură inexpresivă de căruntul şi cenuşiul ministru de externe sovietic, şi plecă.

Andrew Drake îşi petrecu cea mai mare parte a acelei zile aplecat asupra cărţilor. Ştia că Azamat Krim era undeva pe

dealurile Țării Galilor, ca să testeze noua pușcă de vînătoare cu noul dispozitiv montat. Miroslav Kaminski continua să lucreze pentru a-și perfecționa cunoștințele de limbă. Pentru Drake, problema de bază era acum portul sud-ucrainean Odessa.

Prima lucrare pe care o consultă fu volumul cu coperte roșii, *Lloyd's Loading List*, un ghid săptămînal cu privire la încărcăturile vapoarelor din porturile europene ce porneau spre lumea întreagă. De aici află că nu erau curse regulate din nordul Europei spre Odessa, dar că exista o mică linie de serviciu mediteraneană care vizita mai multe porturi din Marea Neagră. Se numea Salonika Line și avea două vase.

Apoi consultă *Lloyd's Shipping Index*, un volum cu coperte albastre, unde parcurse toate coloanele pînă ce descoperi cele două vase. Zîmbi. Presupușii proprietari ai fiecărui vapor angajat de Salonika Line erau societăți înregistrate în Panama, ceea ce însemna mai mult ca sigur că „societatea" proprietară era în fiecare caz o placă de alamă pusă pe peretele unui avocat din Panama City și nimic mai mult.

Din cea de-a treia carte de referință, un volum cu coperte brune, numit *Greek Owner's Directory*, se asigură că agenții acestor societăți figurau ca firme grecești și că birourile lor erau în Pireu, portul Atenei. Știa ce înseamnă asta. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, cînd cineva stă de vorbă cu agentul unui vapor ce navighează sub pavilion panamez, iar acesta e grec, discută de fapt cu proprietarul vaporului. Se ascund sub titlul de simpli „agenți", pentru a profita de faptul că, legal, aceștia nu pot fi trași la răspundere pentru micile păcate ale patronilor lor. Printre micile păcate se numără salarii și condiții proaste pentru echipaj, nave ce nu îndeplinesc condițiile de siguranță, în schimb sînt bine cotate în caz de „pierdere totală" și, uneori, practică obiceiuri foarte puțin severe în privința deversărilor de petrol brut.

Cu toate acestea, Drake era mulțumit de Salonika Line, pentru următorul motiv: un vapor înregistrat la greci nu are voie să angajeze decît ofițeri superiori greci, dar poate folosi un echipaj oricît de cosmopolit cu sau fără legitimații oficiale; pașapoartele

erau de ajuns. Iar aceste vapoare vizitau cu regularitate portul Odessa.

Maxim Rudin se aplecă înainte, puse traducerea mesajului negativ al preşedintelui Matthews pe măsuţa de cafea şi-i privi pe cei trei invitaţi ai săi. Afară era întuneric, iar lui îi plăceau luminile cît mai reduse în biroul personal de la capătul nordic al clădirii Arsenalului din Kremlin.

– Ăsta-i şantaj, spuse Petrov supărat. Şantaj curat.

– Bineînţeles, răspunse Rudin. La ce te-ai fi aşteptat? La simpatie?

– Blestematul ăla de Poklewski e în spatele întregii poveşti, spuse Rîkov. Dar acesta nu poate fi ultimul răspuns al lui Matthews. Propriii lui sateliţi Condor şi cererea noastră de cincizeci şi cinci de milioane de tone trebuie să le fi spus în ce situaţie ne aflăm.

– Mă întreb dacă pînă la urmă vor sta de vorbă, dacă vor negocia? zise Ivanenko.

– O, mai mult ca sigur că pînă la urmă or să stea de vorbă, spuse Rîkov. Dar amînă cît pot de mult, inventează fel şi fel de lucruri, aşteaptă pînă ce foametea începe să muşte, apoi vor pune la bătaie grînele contra unor condiţii umilitoare.

– Să sperăm că nu prea umilitoare, murmură Ivanenko. Nu dispunem decît de o majoritate de şapte la şase în Biroul Politic, iar în ceea ce mă priveşte n-aş vrea s-o pierdem.

– Tocmai asta e problema, mîrîi Rudin. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-l trimit pe Dmitri Rîkov la masa tratativelor, ca să lupte pentru noi, şi nu am nici măcar un singur atu cu care să-l ajut.

În ultima zi a lunii august, Andrew Drake plecă cu avionul de la Londra la Atena, pentru a-şi începe căutările după un vapor cu destinaţia Odessa.

În aceeaşi zi, o furgonetă, transformată în rulotă, de felul celor pe care le folosesc studenţii ca să-şi petreacă vacanţele pe Continent, plecă din Londra în direcţia Dover, unde avea să

traverseze Canalul cu vaporul, ca apoi să-şi continue călătoria pe Continent pînă la Atena. Sub podele erau ascunse puştile, muniţia şi intensificatorul de imagine. Din fericire, cele mai multe transporturi de droguri vin din direcţie opusă, din Balcani, spre Franţa şi Marea Britanie. Verificările de la Dover şi Calais erau superficiale.

La volanul maşinii se afla Azamat Krim, cu paşaportul său canadian şi permis de conducere internaţional. Alături de el, înzestrat cu documente britanice noi, deşi nu tocmai curate, şedea Miroslav Kaminski.

CAPITOLUL 6

Aproape de podul de la Uspenskoe există un restaurant numit „Izba rusească“. Este construit în stilul colibelor de lemn, în care obişnuiesc să locuiască ţăranii ruşi. Atît interiorul cît şi exteriorul sînt făcute din trunchiuri de brazi despicate, fixate în cuie de scînduri perpendiculare, golurile dintre ele fiind umplute cu pămînt de rîu. În ansamblu, izba seamănă destul de bine cu un *log cabin* canadian.

Aceste izbe au poate o înfăţişare primitivă şi aşa şi sînt în ceea ce priveşte instalaţiile sanitare, dar sînt infinit mai calde decît structurile de beton sau cărămidă în timpul geroaselor ierni ruseşti. Restaurantul „Izba“ este plăcut pe dinăuntru, cu cele douăsprezece separeuri ale sale, în care nu încape mai mult de o masă în fiecare. Spre deosebire de restaurantele din centrul Moscovei, aici se aplică un sistem stimulator de retribuire a personalului, iar urmarea este că, în contrast cu obişnuitele restaurante ruseşti, aici mîncarea este gustoasă, iar serviciul rapid şi atent.

În acest loc stabilise Adam Munro următoarea întîlnire cu Valentina, programată pentru sîmbătă, 4 septembrie. Ea îşi aranjase o întîlnire cu un prieten, pe care îl convinsese s-o aducă la acest restaurant. Munro o invitase pe una din secretarele ambasadei şi rezervase masa pe numele ei, nu al său. În acest fel, în registrul de rezervări nu figurau în acea seară acolo nici Munro, nici Valentina.

Luau masa în încăperi separate, iar la ora nouă fiecare dintre ei îşi ceru scuze pentru a se duce la toaletă şi a părăsi masa.

S-au întîlnit în parcare, iar Munro, a cărui maşină cu plăcuţă de corp diplomatic îţi sărea în ochi, o urmă pe Valentina spre maşina ei, marca Jiguli. Valentina era abătută şi trăgea neconteniţ dintr-o ţigară.

Dat fiind faptul că mai avusese de-a face cu defectori ruşi, Munro cunoştea tensiunea continuă ce începe să le slăbească nervii după cîteva săptămîni de subterfugii şi ascunzişuri.

– Am avut oarecare noroc, spuse ea în cele din urmă. Acum trei zile. Întîlnirea de la începutul lui iulie. Era cît pe-aci să fiu prinsă.

Munro era încordat. Oricît ar credea ea că partidul îi acordă încredere, nimeni, dar absolut nimeni, nu este pe deplin crezut la Moscova. Pentru amîndoi toată această acţiune era ca mersul pe sîrmă. Diferenţa consta în faptul că el avea o plasă dedesubt: statutul său diplomatic.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– A intrat cineva. Unul dintre paznici. Tocmai oprisem maşina de copiat şi mă întorsesem la maşina de scris. Era foarte prietenos. Dar se rezema de maşina de copiat, care mai era caldă. Nu cred că a observat ceva, pe mine însă m-au trecut toate răcorile. Şi n-a fost numai asta. N-am putut citi copia pînă cînd am ajuns acasă. Adam, e îngrozitor.

Scoase cheile de la maşină, deschise compartimentul de mănuşi şi extrase din el un plic gros pe care i-l înmînă lui Munro. Momentul înmînării este de obicei punctul în care intervin urmăritorii, dacă sînt la faţa locului; atunci răsună paşi pe pietriş, uşile sînt deschise cu brutalitate, ocupanţii scoşi cu forţa. Nu se întîmplă însă nimic din toate acestea.

Munro privi ceasul. Trecuseră aproape zece minute. Mult prea mult. Puse plicul în buzunarul de la piept.

– Am să încerc să obţin permisiunea să te scot de aici, spuse el. Nu poţi continua în felul acesta la nesfîrşit, ba chiar nici mult timp de acum încolo. Şi nici nu poţi să te întorci la vechea viaţă, acum. Ştiind ceea ce ştii... Şi nici eu nu pot s-o duc aşa mai departe, ştiindu-te singură în oraş, ştiind că noi doi ne iubim.

Luna viitoare am o scurtă vacanţă. Am să încerc să aranjez ceva la Londra.

De data aceasta ea nu protestă, semn că nervii îi erau pe cale să cedeze.

– Bine, spuse ea. Peste cîteva secunde dispăru în întunecimea parcării. O văzu apoi intrînd în cercul de lumini de la intrarea restaurantului şi dispărînd înăuntru. Aşteptă două minute, apoi se întoarse la invitata lui, tot mai impacientată.

Era ora trei dimineaţa cînd Munro terminase de citit Planul Boris, scenariul propus de mareşalul Kerenski pentru cucerirea Europei de vest. Îşi turnă un coniac mare şi rămase cu ochii aţintiţi la hîrtiile de pe masa din camera de zi. Drăguţul de unchiul Nikolai, îşi zise el, uite ce punea la cale. Petrecu două ore studiind harta Europei, iar la răsăritul soarelui era la fel de sigur ca şi Kerenski însuşi că în termeni de război convenţional planul avea să funcţioneze. În al doilea rînd, era sigur că şi Rîkov avea dreptate; de aici se isca războiul termo-nuclear. În al treilea rînd, era convins că nu exista nici un mijloc de a-i convinge pe membrii disidenţi ai Biroului Politic de acest lucru, pe scurt, de holocaustul care se va produce cu adevărat.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră. La răsărit, dincolo de turlele Kremlinului, se iveau zorile; începea o duminică obişnuită pentru locuitorii Moscovei, aşa cum avea să fie peste două ore la Londra şi peste alte cinci ore la New York.

De cînd devenise adult, realiza pe deplin că duminicile de vară aveau să rămînă simple şi obişnuite duminici de vară numai atîta timp cît se va menţine acel echilibru fragil între puterea şi voinţa supraputerilor ce se înfruntau, un echilibru al încrederii, al credibilităţii, al fricii, dar cu toate acestea un echilibru. Îl trecură fiori, parţial din cauza răcorii dimineţii, dar mai ales din pricina acelor hîrtii de pe masa din spatele lui, care-i demonstrau că, în cele din urmă, vechiul coşmar ieşea din umbră; echilibrul se fărîmiţa.

Răsăritul soarelui din acea duminică îl găsi pe Andrew Drake într-o dispoziţie mult mai bună, căci noaptea de sîmbătă îi aduse informaţii de cu totul alt fel.

Fiecare domeniu al cunoaşterii umane, oricît de restrîns, oricît de tainic, are specialiştii şi fidelii săi. Şi fiecare grup de acest fel pare să aibă un loc unde se adună ca să stea de vorbă, să schimbe informaţii şi să-şi împărtăşească ultimele cancanuri.

Mişcările vapoarelor din Mediterana de est nu sînt un subiect demn de un doctorat, dar, în acea regiune, ele constituie un subiect de mare interes pentru marinarii fără ocupaţie, aşa cum pretindea Drake a fi. Centrul ce informaţii privitoare la aceste mişcări este un mic hotel numit „Cavo d'Oro“, aflat deasupra unui golf cu iahturi din portul Pireu.

Drake remarcase birourile agenţilor, şi probabil proprietari, companiei Salonika, dar ştia la fel de bine că ultimul lucru pe care trebuie să-l facă e să-i caute pe aceştia. În schimb, se mută la „Cavo d'Oro“, petrecîndu-şi timpul liber la bar, unde se adunau la un pahar căpitanii, piloţii, marinarii, agenţii, oamenii de la docuri şi cei în căutare de angajamente, pentru a afla ultimele noutăţi. Sîmbătă seara, Drake îşi găsise omul, un pilot care lucrase şi pentru Salonika. A fost nevoie de o jumătate de litru de Retsina ca să obţină informaţia pe care o dorea.

– Nava care merge cel mai des la Odessa e *Sanadria*, află el. O vechitură. Căpitanul e Nikos Thanos. Cred că acum e în port.

Era într-adevăr în port, iar Drake o găsi pe la jumătatea dimineţii. Era un vas comercial de cinci mii de tone deadweight, cu două punţi, în stare nu prea bună şi nici prea curat, dar dacă pornea în următoarea călătorie spre Marea Neagră şi ajungea pînă sus la Odessa, lui Drake nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost ciuruită de rugină.

Pe cînd soarele apunea, îl găsi pe căpitan, după ce aflase că Thanos şi toţi ofiţerii săi erau de pe insula grecească Chios. Majoritatea acestor vase comerciale conduse de greci rămîn, cum s-ar spune, în familie, căpitanul şi ofiţerii fiind de obicei din acelaşi loc şi cel mai adesea înrudiţi. Drake nu vorbea greceşte, din fericire însă engleza e *lingua franca* a comunităţii maritime internaţionale, chiar şi în Pireu.

Cînd îşi termină lucrul, europenii din nord pornesc spre casă, spre nevastă şi familie. Mediteraneenii se îndreaptă însă spre

cafenele, prieteni, bîrfă. Strada cafenelelor din Pireu se întinde de-a lungul țărmului și se numește Akti Miaouli; în vecinătatea ei nu se află decît birouri de navigație.

Fiecare marinar are cafeneaua lui preferată și toate sînt pline ochi. Cînd nu era pe mare, căpitanul Thanos își petrecea timpul într-un local cu fațada deschisă, „Miki", iar aici îl găsi Drake, șezînd la nelipsita cafea neagră, împreună cu paharul de apă rece și un ouzo mic.

Era un tip scund, lat și smead, cu păr negru cîrlionțat și o barbă țepoasă de cîteva zile.

– Căpitanul Thanos? întrebă Drake. Omul privi în sus, bănuitor, spre englez și dădu din cap.

– Nikos Thanos de pe *Sanadria*? Marinarul dădu iarăși din cap. Cei trei tovarăși ai lui amuțiră, așteptînd.

Drake zîmbi.

– Numele meu e Andrew Drake. Îmi permiteți să vă ofer ceva de băut?

Căpitanul Thanos folosi degetul arătător pentru a-i indica paharul său și pe cele ale tovarășilor săi. Drake, în picioare, chemă un chelner și comandă un nou rînd de băuturi pentru toți cinci. Thanos făcu semn spre un scaun liber, invitîndu-l să ia loc. Drake știa că n-o să meargă prea repede. Dar nici n-avea de gînd să se grăbească. Pînă una alta, găsise nava.

Întîlnirea ce avu loc peste cinci zile în Biroul Oval a fost mult mai puțin relaxată. Erau prezenți toți cei șapte membri ai comitetului ad-hoc al Consiliului Național al Securității, în frunte cu Matthews. Toți petrecuseră jumătate din noapte citind transcrierea întîlnirii Biroului Politic în care mareșalul Kerenski își expusese planul de război și Vișnaev ceruse să se voteze. Toți cei opt bărbați erau cutremurați. Atenția se concentra asupra președintelui grupului consultativ al comandanților militari, generalul Martin Craig.

– Problema este, domnule general, dacă planul este realizabil? vru să știe președintele Matthews.

– În condițiile unui război convențional în toată Europa de vest, de la Cortina de Fier pînă la porturile de la Canalul Mînecii, punînd în joc chiar și rachetele și obuzele nucleare tactice, da, domnule președinte, planul este realizabil.

– Există vreo șansă ca Occidentul să-și mărească potențialul defensiv pînă în primăvara viitoare în așa măsură încît să le zădărnicească toate planurile?

– Aceasta e o problemă complicată, domnule președinte. Bineînțeles că noi, de aici, din Statele Unite, am putea trimite și mai mulți oameni și mai multă logistică în Europa. Dar în felul acesta le-am da sovieticilor un motiv în plus să se extindă, dacă au nevoie de un motiv. Cît despre aliații noștri europeni, ei nu dispun nici pe departe de resursele noastre, de mai bine de un deceniu își tot reduc efectivul, tot mai puțini oameni, tot mai puține arme, tot mai puțină pregătire, creînd un dezechilibru atît de mare între forțele NATO și cele ale Pactului de la Varșovia încît rămînerea în urmă nu poate fi recuperată în numai nouă luni de zile. Pregătirea de care are nevoie personalul, recrutat chiar acum, fabricarea de noi arme suficient de sofisticate, toate acestea nu pot fi realizate în nouă luni.

– Deci, s-au întors la 1939, constată cu tristețe secretarul de la Finanțe.

– Dar alternativa nucleară? întrebă Bill Matthews calm.

Generalul Craig ridică din umeri.

– Dacă sovieticii vor ataca, va fi inevitabilă. A fi prevenit înseamnă a te pregăti dinainte, dar în zilele noastre programele de antrenament și de înarmare îți iau mult prea mult timp. Fiind preveniți, am putea încetini avansul sovieticilor spre vest și să-i stricăm lui Kerenski planul de desfășurare a operațiunilor în o sută de ore. Dar să oprim și să anihilăm toată armata terestră, navală și aeriană a sovieticilor, asta-i altă problemă. Iar în momentul în care vom ști răspunsul va fi probabil oricum prea tîrziu. Ceea ce ne obligă să folosim alternativa nucleară. Dacă nu cumva ne hotărîm să abandonăm Europa și pe cei trei sute de mii de oameni ai noștri de acolo.

– David? întrebă președintele.

Secretarul de stat David Lawrence bătu cu palma în dosarul din faţa lui.

– E poate pentru prima oară în viaţa mea cînd sînt de acord cu Dmitri Rîkov. Nu se pune numai problema Europei Occidentale. Dacă Europa e pierdută, nu vor mai rezista nici Balcanii, nici bazinul mediteraneean, Turcia, Iranul şi nici statele arabe. Acum zece ani, doar cinci procente din petrolul de care aveam nevoie era importat; acum cinci ani am ajuns la cincizeci de procente. Acum s-a ridicat la şaizeci şi două de procente şi tendinţa este crescătoare. Toată America continentală, de Nord şi de Sud, producînd la maximum, nu poate suplini mai mult de cincizeci şi cinci la sută din necesarul nostru. Avem nevoie de petrolul arab. Fără el sîntem la fel de terminaţi ca şi Europa, şi fără să se tragă un foc.

– Alte sugestii, domnilor? întrebă preşedintele.

– Privighetoarea e foarte preţioasă, dar nu mai e indispensabilă în acest moment, spuse Stanislav Poklewski. De ce nu v-aţi întîlni cu Rudin şi să-i puneţi cărţile pe masă? Ştim de Planul Boris, vă cunoaştem intenţiile. Şi vom lua măsuri să vă zădărnicim toate planurile. Cînd o să-şi informeze Biroul Politic, vor realiza că elementul surpriză s-a dus, că mergînd pe această cale nu mai ajung acolo unde voiau. Va fi sfîrşitul Privighetorii, dar va fi şi sfîrşitul Planului Boris.

Bob Benson de la CIA clătină cu putere din cap.

– Nu cred că e chiar atît de simplu, domnule preşedinte. Din cîte am înţeles, problema nu e să-i convingem pe Rudin sau Rîkov. În cadrul Biroului Politic are loc, după cum se vede, o foarte periculoasă luptă între facţiuni. Se joacă succesiunea lui Rudin. Iar pe deasupra îi ameninţă şi foametea. Vişnaev şi Kerenski au propus un război limitat, atît pentru a obţine surplusul de alimente din Europa de Vest, cît şi pentru a impune disciplina de război popoarelor sovietice. A-i arăta lui Rudin că ştim, nu schimbă cu nimic situaţia. Ar putea chiar pricinui căderea lui. Vişnaev şi grupul lui ar prelua puterea; ei nu ştiu nimic despre Occident şi despre felul în care noi americanii am reacţiona dacă am fi atacaţi. Chiar şi în absenţa elementului

surpriză, confruntaţi cu perspectiva foametei, ar putea opta totuşi pentru război.

– Sînt de acord cu Bob, spuse David Lawrence. Se poate face aici o paralelă cu situaţia din Japonia de acum patruzeci de ani. Embargoul asupra petrolului a determinat căderea guvernului moderat Konoya. În locul lui a venit generalul Tojo, iar asta a dus la Pearl Harbour. Dacă Maxim Rudin va fi dat jos, în locul lui ar putea veni Efrem Vişnaev. Şi, judecînd după aceste hîrtii, s-ar putea ajunge la război.

– Atunci Maxim Rudin nu trebuie să cadă, spuse preşedintele Matthews.

– Domnule preşedinte, protestez, interveni înfierbîntat Poklewski. Trebuie deci să înţeleg că eforturile Statelor Unite se concentrează acum asupra salvării lui Maxim Rudin? Am uitat oare de toate cîte a făcut, de oamenii care au fost lichidaţi pentru ca el să ajungă la suprema putere în Rusia Sovietică?

– Stan, îmi pare rău, spuse preşedintele Matthews, punînd capăt discuţiei. Luna trecută am autorizat un refuz al Statelor Unite de a vinde Uniunii Sovietice cerealele de care are nevoie pentru a preveni foametea. Asta atîta timp cît nu am ştiut care ar fi perspectivele. Dar nu mai pot continua această politică, fiindcă acum ştim, cred, care ar fi evoluţia lucrurilor. Domnilor, în această seară am să-i scriu personal preşedintelui Rudin, propunîndu-i ca David Lawrence şi Dmitri Rîkov să se întîlnească pe un teritoriu neutru, pentru a discuta despre noul tratat de limitare a armelor SALT Patru, şi *orice alte probleme de interes.*

Cînd Andrew Drake se întoarse de la cea de-a doua întîlnire cu căpitanul Thanos, la hotel îl aştepta un mesaj. Era de la Azamat Krim care îi spunea că el şi Kaminski tocmai se cazaseră la hotelul stabilit de comun acord.

Peste o oră, Drake era la ei. Furgoneta trecuse necercetată. În timpul serii, armele şi muniţia fură transferate bucată cu bucată în camera sa de la „Cavo d'Oro", în cursul unor vizite separate ale lui Kaminski şi Krim. După ce totul fusese pus la adăpost, îi scoase pe amîndoi la masă în oraş. A doua zi, Krim

se întoarse cu avionul la Londra, unde se instală în apartamentul lui Drake, aşteptînd ca acesta să-l sune. Kaminski rămase pe loc, locuind într-o mică pensiune de pe străzile dosnice ale Pireului. Locul nu era prea confortabil, dar anonim.

În timp ce luau masa, secretarul de stat al Statelor Unite avea o întîlnire între patru ochi cu ambasadorul Irlandei la Washington.

– Pentru ca întîlnirea mea cu ministrul de externe Rîkov să aibă succes, spuse David Lawrence, avem nevoie de un loc mai retras şi de discreţie absolută. Reykjavik, în Islanda, sare în ochi, cu baza noastră de acolo, de la Keflavik, e ca şi cum am fi pe teritoriu american. Întîlnirea trebuie să aibă loc pe teritoriu neutru. Geneva e plină de umbre care urmăresc; la fel Stockholm şi Viena. Helsinki e ca Islanda, prea bătător la ochi. Irlanda e la jumătatea drumului între Moscova şi Washington, iar la voi mai există cultul locurilor unde te poţi retrage netulburat.

În acea noapte fură transmise mesaje codificate între Washington şi Dublin. În douăzeci şi patru de ore, guvernul de la Dublin a fost de acord să găzduiască întîlnirea şi a propus un program de sosire şi plecare pentru ambele delegaţii. Peste cîteva ore, scrisoarea particulară a preşedintelui Matthews către preşedintele Rudin personal plecase spre ambasadorul Donaldson de la Moscova.

La cea de-a treia întîlnire, Andrew Drake reuşi să aibă o convorbire între patru ochi cu căpitanul Nikos Thanos. Grecul pricepuse de mult că englezul urmărea ceva de la el, dar nu dădea nici un semn de curiozitate. Ca de obicei, Drake aduse cafea şi ouzo.

– Căpitane, spuse Drake, am o problemă şi cred că dumneata ai putea să mă ajuţi.

Thanos ridică din sprîncene, dar continuă să-şi studieze cafeaua.

– Pe la sfîrşitul lunii, *Sanadria* va pleca de la Pireu la Istanbul şi Marea Neagră. Cred că trebuie să ajungeţi şi la Odessa.

Thanos dădu din cap.

– Vom pleca pe 30, suse el, şi aşa e, o să descărcăm la Odessa.

– Vreau şi eu să merg la Odessa, spuse Drake. Trebuie să ajung la Odessa.

– Eşti englez, spuse Thanos. Se fac excursii organizate la Odessa. Te poţi duce cu avionul acolo. Sovieticii organizează de la Odessa croaziere cu vapoare de-ale lor, poţi să pleci în croazieră.

Drake clătină din cap.

– Nu-i chiar aşa uşor, căpitane Thanos, spuse el. Fiindcă eu n-o să primesc niciodată viza pentru Odessa. Cererea trebuie aprobată de Moscova, iar mie n-o să-mi dea voie.

– Şi de ce vrei să te duci? întrebă Thanos bănuitor.

– Am o prietenă la Odessa, spuse Drake. Logodnica mea, vreau s-o scot de acolo.

Căpitanul Thanos scutură din cap cu hotărîre. El şi strămoşii lui din Chios făcuseră contrabandă în tot bazinul Mediteranei de est de pe vremea cînd Homer abia învăţa să vorbească, de asemenea ştia că există un intens comerţ de contrabandă cu Odessa şi că propriul său echipaj mai cîştiga ceva aducînd obiecte de lux, precum ciorapi de nailon, parfum şi haine de piele pentru piaţa neagră din portul ucrainean. Dar a trece ilicit oameni peste graniţă era cu totul altceva, şi nu avea nici o intenţie să se amestece în aşa ceva.

– Nu cred că aţi înţeles despre ce e vorba, spuse Drake. Nu se pune problema să o scoatem la bordul vasului. Lăsaţi-mă să vă explic. Scoase o fotografie a sa alături de o fată deosebit de frumoasă, şezînd pe balustrada Scării Potemkin, care leagă oraşul de port. Interesul lui Thanos crescu instantaneu, căci fata merita într-adevăr să te uiţi la ea.

– Am studiat rusa la Universitatea din Bradford, spuse Drake. Anul trecut am avut o bursă de studii de şase luni la Universitatea din Odessa. Acolo am întîlnit-o pe Larissa. Ne-am îndrăgostit. Am vrut să ne căsătorim.

Ca toţi grecii, Thanos se mîndrea cu firea lui romantică. Drake vorbea acum pe limba lui.

– Şi de ce n-aţi făcut-o? întrebă el.

– Fiindcă autorităţile sovietice nu ne-au permis, spuse Drake. Bineînţeles voiam s-o iau pe Larissa în Anglia, să ne căsătorim, şi să ne înjghebăm şi noi o familie. A făcut cerere de plecare şi a fost refuzată. Eu am continuat să fac cereri în numele ei de la Londra. Fără rezultat. Atunci am făcut ceea ce-mi sugerezi dumneata; m-am înscris pentru iulie la o excursie organizată în Ucraina, la Kiev, Ternopol şi Lvov.

Ea a venit să mă întîlnească la Kiev. Ne-am iubit, iar acum mi-a scris că o să aibă un copil. Acum trebuie să mă căsătoresc cu ea, orice ar fi.

Căpitanul Thanos cunoştea şi el regulile. Funcţionau şi în lumea lui ca peste tot. Se uită din nou la fotografie. Fireşte, n-avea de unde să ştie că fata era o londoneză care pozase într-un studio chiar în apropiere de de staţia King's Cross şi că fundalul cu Scara Potemkin era un afiş turistic obţinut de la biroul Intourist.

– Deci cum ai s-o scoţi? întrebă el.

– Luna viitoare, un vapor de linie sovietic, *Litva*, va pleca din Odessa avînd la bord un grup mare de comsomolişti care vor face o croazieră în afara sezonului pe Mediterana.

Thanos dădu din cap, ştia foarte bine vaporul.

– Cum am făcut prea mult scandal pe tema Larissei, autorităţile nu-mi dau voie să intru în ţară. În mod normal, Larissa n-ar primi aprobarea să participe la o asemenea croazieră. Dar există un funcţionar în filiala locală a Ministerului de Interne, căruia îi place să trăiască mult peste mijloacele sale. El o să-i aranjeze să plece în croazieră cu toate hîrtiile în ordine, iar cînd vaporul va acosta la Veneţia, eu am să fiu acolo. Dar funcţionarul acesta vrea zece mii de dolari americani. Eu am suma, şi trebuie să fac să ajungă la ea.

Căpitanul Thanos era întru totul de acord. Cunoaştea nivelul corupţiei în rîndurile funcţionarilor de pe coasta sudică a Ucrainei, Crimeii şi Georgiei, cu tot comunismul lor cu tot. Era un lucru destul de obişnuit ca un funcţionar să „aranjeze" un

paşaport în schimbul unei sume în valută care să-i îmbunătăţească substanţial nivelul de trai.

Peste un ceas tîrgul era încheiat. Contra sumei de cinci mii de dolari, Thanos avea să-l angajeze pe Drake ca marinar pentru acest drum.

– Plecăm pe 30, spuse el, şi trebuie să ajungem la Odessa pe 9 sau pe 10. Să fii pe chei unde e ancorată *Sanadria* în 30, la ora şase seara. Aştepţi pînă pleacă funcţionarul agentului şi urci la bord înainte să vină cei de la Imigrări.

Peste patru ore, în apartamentul lui Drake, din Londra, Azamat Krim primi un telefon din Pireu, prin care i se comunica data pe care urma să le-o transmită lui Mîşkin şi Lazarev.

În ziua de 20, preşedintele Matthews primi răspunsul din partea lui Maxim Rudin. Era o scrisoare personală, aşa cum fusese şi cea pe care i-o trimisese el conducătorului sovietic. Rudin se declara de acord cu întîlnirea secretă dintre Dmitri Rîkov şi David Lawrence, programată pentru ziua de 24, în Irlanda.

Preşedintele Matthews împinse scrisoarea peste birou, spre Lawrence.

– Nu pierde nici o clipă, observă el.

– N-are nici o clipă de pierdut, îi răspunse secretarul de stat. Totul a fost pregătit. Am trimis la Dublin doi oameni care verifică totul. Ambasadorul nostru de la Dublin se întîlneşte mîine cu ambasadorul sovietic, ca urmare a acestei scrisori, pentru a stabili ultimele detalii.

– Bine, David, ştii ce ai de făcut, spuse preşedintele american.

Problema lui Azamat Krim era să izbutească să le trimită lui Mîşkin şi Lazarev o scrisoare sau o ilustrată din interiorul Uniunii Sovietice, cu timbre ruseşti, scrisă în ruseşte, fără a mai cere de la Consulatul sovietic de la Londra viza, care putea să dureze chiar şi patru săptămîni. Cu ajutorul lui Drake rezolvă lucrurile relativ simplu.

Înainte de 1980, aeroportul Moscovei, Şeremetievo, era destul de mic, de înghesuit şi de urît. Însă cu ocazia Olimpiadei din 1980, guvernul sovietic comandase un aeroport nou, mare şi modern în locul celui vechi, iar Drake se documentase şi el cît se poate de bine în această privinţă.

Serviciile oferite de noul aeroport, care deservea toate zborurile de mare distanţă, erau excelente. În tot aeroportul se vedeau afişe ce proslăveau realizările tehnicii sovietice şi strălucea prin absenţă orice referire la faptul că Moscova comandase unei firme vest-germane construcţia ansamblului, deoarece nici o întreprindere de construcţii din Uniunea Sovietică nu putea să asigure nici calitatea lucrărilor, nici termenul de predare. Vest-germanii fuseseră bine plătiţi, în valută forte, dar contractul prevedea şi penalităţi serioase în cazul neterminării lucrărilor pînă la începerea Olimpiadei. Din acest motiv, nemţii nu folosiseră decît două feluri de materiale de la faţa locului – nisipul şi apa. Restul fusese adus în întregime din Germania de Vest, pentru a fi siguri că toate comenzile vor fi livrate la timp.

În sala de tranzit şi în cele de plecare, instalaseră cutii poştale pentru cei care doreau să trimită o ultimă ilustrată de la Moscova înainte de a pleca. KGB-ul controlează fiecare scrisoare în parte, fiecare carte poştală, telegramă sau telefon ce vine din străinătate sau pleacă într-acolo. Oricît de grea ar fi sarcina, ea trebuie îndeplinită. Însă noile săli de plecare de la Şeremetievo erau folosite atît pentru cursele internaţionale, cît şi pentru cele interne pe distanţe foarte lungi.

Ilustrata lui Krim fusese deci cumpărată de la biroul Aeroflotului din Londra. Timbre sovietice pentru o ilustrată trimisă în ţară fuseseră obţinute fără probleme de la centrul comercial londonez „Stoney Gibbons“. Pe ilustrata care înfăţişa un supersonic de pasageri Tupolev 144 scria în ruseşte: „Împreună cu un grup de colegi de la fabrică plecăm într-o expediţie la Habarovsk. Emoţie mare. Aproape că uitasem să-ţi scriu. La mulţi ani pentru ziua ta din zece ale lunii. Vărul tău, Ivan.“

Habarovskul se afla în Siberia Orientală, aproape de Marea Japoniei, iar un grup care zbura cu Aeroflotul spre acel oraş avea

să plece de la același terminal ca și cei ce se îndreptau spre Japonia. Ilustrata era adresată lui David Mîșkin, la adresa sa din Lvov.

Azamat Krim luă avionul Aeroflot de la Londra spre Moscova și urma să plece de acolo tot cu o cursă Aeroflot spre aeroportul Narita din Tokyo. Avea bilet de întoarcere cu dată deschisă. Avea de asemenea două ore de așteptare în sala de tranzit de la Moscova. Aici puse ilustrata în cutia poștală și porni mai departe spre Tokyo. Ajuns acolo, schimbă pe Japan Airlines și se înapoie la Londra.

Ilustrata a fost examinată de funcționarul aeroportului de la Moscova, s-a presupus că este vorba de o urare trimisă de un rus vărului său din Ucraina, amîndoi locuitori ai Uniunii Sovietice, și a fost expediată destinatarului. Peste trei zile, a sosit la Lvov.

În timp ce tătarul Azamat se înapoia din Japonia, obosit și înțepenit de atîta ședere în avioane, un mic avion cu reacție al companiei norvegiene de zboruri interne se afla sus, deasupra orașului pescăresc Alesund și se pregătea să aterizeze pe aeroportul municipal de pe insula de dincolo de golf. De la una din ferestre, Thor Larsen privea în jos cu acel fior de emoție pe care îl resimțea de fiecare dată cînd se întorcea în sînul comunității care îl crescuse și care avea să fie totdeauna casa lui.

Venise pe lume în 1935, într-o căsuță de pescari din vechiul cartier Buholmen, demolat între timp pentru a face loc unei autostrăzi. Înainte de război, Buholmen fusese cartierul pescăresc, un labirint de căsuțe de lemn cenușii, albastre sau galbene. Casa tatălui său, asemena tuturor celor aflate în linie cu ea, avea o curte care pornea de la veranda din spate și se termina în brațul de mare de mai jos. Aici se aflau pontoanele șubrede de lemn unde pescarii independenți precum tatăl său își legau micile ambarcațiuni cînd se întorceau de pe mare; aici se aflau toate mirosurile copilăriei sale: de smoală, de gudron, de vopsea, de sare și de pește.

Copil fiind, obișnuia să stea pe pontonul tatălui său urmărind vapoarele cele mari plutind încet spre locul de ancorare de la

Stomeskaia, şi visase la locurile de unde veneau, de departe, de peste ocean. Cînd avea şapte ani reuşise să ajungă cu micuţa sa barcă la cîteva sute de metri depărtare de ţărmul Buholmenului, în locul unde Muntele Sula, de dincolo de fiord, îşi aruncă umbra peste apele strălucitoare.

„O să ajungă marinar, spuse tatăl său urmărindu-l cu satisfacţie de pe ponton, nu pescar care nu se depărtează de apele astea, ci marinar."

Avea cinci ani cînd nemţii au intrat în Alesund, bărbaţi mari, îmbrăcaţi în cenuşiu, care tropăiau peste tot în cizmele lor grele. Dar abia peste doi ani avea să vadă războiul. Era vară, iar tatăl său îi dăduse voie să vină cu el la pescuit în timpul vacanţei de la şcoala Norvoy. Ambarcaţiunea tatălui său, împreună cu întreaga flotă de pescuit, se afla în larg sub paza unei vedete germane. În timpul nopţii îl trezi agitaţia din jur. Departe spre vest se vedeau scînteind luminiţe. Erau vîrfurile catargelor flotei din Insulele Orkney.

O bărcuţă cu vîsle se legăna pe apă lîngă ambarcaţiunea tatălui său, iar echipajul muta cutii de hering. Sub privirea uimită a băiatului, de sub cutii se ivi un tînăr, cu chip palid şi obosit, şi fu ajutat să se urce în barca cu vîsle. Peste cîteva minute acesta pieri în întuneric, îndreptîndu-se spre Orkney. Un alt radioamator din Rezistenţă pleca spre Anglia, pentru pregătire. Tatăl său l-a făcut să promită că nu va sufla un cuvînt despre ceea ce văzuse. Peste o săptămînă la Alesund într-o seară răsunară rafale de puşcă, iar mama lui îi spuse să se roage mai tare ca de obicei pentru că murise învăţătorul.

La începutul adolescenţei, cînd hainele îi rămîneau scurte mai repede decît apuca maică-sa să-i facă altele noi, începu şi el să fie pasionat de radio-transmisiuni, iar peste doi ani îşi construi propriul său transmiţător. Tatăl său privea aparatul cu uimire, căci depăşea puterea lui de înţelegere. Thor avea şaisprezece ani cînd a doua zi de Crăciun a anului 1951 recepţionă un mesaj SOS al unei nave avariate în mijlocul Oceanului Atlantic. Era *Flying Entreprise.* Încărcătura ei fusese transbordată şi nava lupta din greu cu marea furtunoasă.

Timp de şaisprezece zile, lumea şi un adolescent norvegian au urmărit şi au ascultat cu răsuflarea tăiată cum căpitanul american de origine daneză, pe nume Kurt Carlsen, refuza să-şi părăsească nava ce se scufunda, conducînd-o prin furtună pe direcţia est, spre sudul Angliei. Ceas de ceas în timp ce şedea în port că căştile pe cap, uitîndu-se pe fereastră la oceanul dezlănţuit dincolo de gura focului, Thor Larsen îi dorise bătrînului cargo să izbutească să ajungă acasă, în portul său de origine. La 10 ianuarie 1952, nava se scufundă în cele din urmă, la numai şaptezeci şi cinci de mile de portul Falmouth.

Larsen o auzi pierind, ascultă mesajele vestind moartea ei şi salvarea neîmblînzitului căpitan. Apoi îşi scoase căştile, le puse jos şi coborî la părinţii săi care erau la masă.

– M-am hotărît, spuse el, ce vreau să mă fac. Am de gînd să devin căpitan de cursă lungă.

Peste o lună intră în marina comercială.

Avionul atinse solul şi rulă pe pistă în faţa clădirii mici şi cochete a aeroportului cu iazul său plin de peşte de lîngă parcare. Soţia sa Lisa îl aştepta împreună cu Kristina, fiica lor, în vîrstă de şaisprezece ani, şi Kurt, fiul lor de paisprezece ani. Cei doi nu tăcură o clipă pe drumul scurt de-a curmezişul insulei pînă la feribot şi nici în timpul traversării braţului de mare sau apoi pe drumul prin Alesund, spre casa lor confortabilă şi încăpătoare din Bogneset, o suburbie oarecum izolată.

Ce bine era acasă. Avea să se ducă la pescuit cu Kurt, în sus pe fiordul Borgund, aşa cum mergea cu tatăl său cînd era copil; o să facă excursii în aceste ultime zile de vară cu micuţul lor iaht sau o să se oprească pe una din nenumăratele insule împrăştiate pe tot braţul acela de mare. Avea trei săptămîni de permisie, apoi urma Japonia, iar în februarie, comanda celui mai mare vapor ce se văzuse vreodată în lume. Făcuse drum lung de la căsuţa de lemn din Buholmen, dar Alesundul rămăsese casa lui, şi pentru acest urmaş al vikingilor nicăieri în lume nu era ca aici.

În noaptea de 23 septembrie, un Grumman Gulfstream, în culorile unei bine cunoscute corporaţii, decolă de la baza aeriană

Andrews zburînd spre est, peste Atlantic, fără escală pînă la aeroportul Shannon. Era înregistrat în rețeaua irlandeză de supraveghere a traficului aerian drept cursă charter particulară. Cînd ateriză pe Shannon, fu condus prin întuneric, într-o parte a aeroportului, la distanță de celelalte curse internaționale și fu înconjurat de cinci limuzine cu perdele la geamuri.

Secretarul de stat David Lawrence și cei șase însoțitori ai săi au fost întîmpinați de ambasadorul Statelor Unite și de șeful cancelariei, și toate cele cinci limuzine părăsiră perimetrul aeroportului printr-o poartă laterală. Porniră înspre nord-est, prin ținutul adormit, spre County Meath.

În aceeași noapte, un dublu reactor Tupolev 134 al Aeroflotului își făcu plinul pe aeroportul Berlin-Schonefeld și se îndreptă apoi spre vest, peste Germania și Țările de Jos, spre Marea Britanie și Irlanda. Fusese înregistrat drept un zbor special al Aeroflotului care aducea o delegație comercială la Dublin. Controlorii britanici îl transmiseră ca atare colegilor irlandezi, în momentul în care părăsi coasta Țării Galilor. Fu preluat de rețeaua militară de supraveghere a traficului aerian din Irlanda și, cu două ore înainte să se lumineze de ziuă, ateriză la baza de la Baldonnel, din afara Dublinului.

Aici Tupolevul a fost garat între două hangare, unde nu putea fi văzut din clădirile principale ale aeroportului, fiind întîmpinat de ambasadorul sovietic, ministrul-adjunct de externe irlandez și șase limuzine. Ministrul de externe Rîkov și însoțitorii săi luară loc în mașinile cu perdele la geamuri, pentru a fi feriți de ochii curioșilor, și părăsiră baza aeriană.

Sus, deasupra rîului Boyne, într-un loc cu împrejurimi deosebit de frumoase și nu foarte departe de orașul Slane din districtul Meath, se înalță castelul Slane, reședința din moși-strămoși a familiei Conyngham, conți de Mount Charles. Tînărul conte fusese rugat de către guvernul irlandez să accepte să petreacă împreună cu fermecătoarea sa contesă o vacanță de o săptămînă într-un hotel de lux și să împrumute pentru cîteva zile castelul său guvernului. Contele acceptase. Restaurantul de lîngă castel a fost închis pentru revizie tehnică, personalul primi o

săptămînă de concediu, în locul lui sosiră serviciile de aprovizionare ale guvernului, iar poliția irlandeză, în costumații cît mai obișnuite, se postă discret de jur împrejurul castelului. După sosirea celor două coloane de limuzine la castel, porțile principale fură închise. Iar oamenii din partea locului, chiar dacă au observat ceva, au foat suficient de politicoși de a nu face nici o aluzie la asta.

În sufrageria în stil georgian a familiei, în fața șemineului de marmură stil Adam*, cei doi oameni s-au întîlnit a doua zi la un mic dejun copios.

– Dmitri, mă bucur să te revăd, spuse David Lawrence întinzînd mîna.

Rîkov i-o strînse cu căldură. Se uită în jur la obiectele de argint dăruite de George al IV-lea și la portretele de pe pereți ai familiei Conyngham.

– Deci așa trăiți voi, capitaliștii burghezi decadenți, spuse el.

Lawrence izbucni în rîs.

– N-ar fi rău, Dmitri, să fie așa.

La ora unsprezece, înconjurați de asistenții lor, cei doi bărbați luau loc în magnifica bibliotecă gotică pentru a negocia. De acum nu mai era loc de glumă.

– Domnule ministru, spuse Lawrence, se pare că amîndoi avem probleme. Pe noi ne preocupă cursa înarmărilor dintre cele două națiuni ale noastre, pe care nimic nu pare s-o mai poată opri sau măcar încetini, fapt care ne îngrijorează profund. Pe dumneavoastră vă preocupă viitoarea recoltă de cereale a Uniunii Sovietice. Sper să găsim o cale comună pentru a rezolva aceste probleme.

– Și eu sper același lucru, domnule secretar de stat, spuse Rîkov precaut. La ce v-ați gîndit?

Nu există decît o singură cursă directă de la Atena la Istanbul, cea din ziua de marți, a liniilor aeriene Sabena, care pleacă

---

* Stil decorativ din secolul al XVIII-lea, numit astfel după Robert Adam și James Adam.

din aeroportul Hellenikon la ora 14.00 şi aterizează la Istanbul la 16.45. Marţi, 28 septembrie, Miroslav Kaminski era în avion, plecînd spre Istanbul pentru a-i procura lui Andrew Drake un lot de haine de piele pe care să le comercializeze la Odessa.

În aceeaşi după-amiază, secretarul de stat David Lawrence îşi încheie raportul în faţa Comitetului Naţional al Securităţii ce se întrunise ad-hoc în biroul Oval.

– Domnule preşedinte, domnilor, cred că am reuşit. Cu condiţia ca Maxim Rudin să obţină aprobarea Biroului Politic.

Propunerea este ca atît noi cît şi sovieticii să trimitem două echipe de negociatori pentru a relua discuţiile asupra limitării armelor strategice. Locul propus pentru întîlnire este din nou Irlanda. Guvernul irlandez e de acord şi va pregăti o sală de conferinţe şi locuri de cazare adecvate, cu condiţia ca noi şi sovieticii să-i anunţăm că am căzut de acord.

Cîte o echipă de fiecare parte a mesei va discuta o paletă largă de probleme privind limitarea înarmării. Căci aici este marele cîştig; am obţinut de la Dmitri Rîkov promisiunea că nu vor exclude din discuţie problema armelor termo-nucleare, a armelor strategice, a inspecţiilor în spaţiul interior şi internaţional, a armelor tactice nucleare, a armelor neconvenţionale, a efectivului de oameni, a dezangajării forţelor de-a lungul Cortinei de Fier.

Se auzi un murmur de aprobare şi surpriză de la cei şapte bărbaţi prezenţi. Nici o altă conferinţă americano-sovietică asupra înarmării nu pusese atîtea probleme în discuţie. Dacă în toate documentele s-ar manifesta aceeaşi tendinţă spre o destindere autentică şi controlată, s-ar ajunge şi la un tratat de pace.

– Aceasta va fi tema conferinţei, în ceea ce priveşte opinia publică, şi se vor da şi obişnuitele buletine de presă, reluă secretarul Lawrence.

În paralel cu conferinţa principală, va avea loc o întîlnire secundară a specialiştilor ce vor negocia vînzările către sovietici, în termeni financiari ce urmează a fi stabiliţi, dar situîndu-se cel mai probabil sub nivelul mondial al preţurilor. Ni se solicită pînă

la cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale, tehnologie pentru produse de larg consum, computere şi tehnologie de extragere a ţiţeiului.

La fiecare stadiu al discuţiilor se va menţine o legătură permanentă între echipele de negociatori din faţă şi din spate. Fac ei o concesie în privinţa armelor, facem şi noi o concesie la preţul alimentelor.

– Pentru cînd e prevăzută întîlnirea? întrebă Poklewski.

– Aici intervine elementul surpriză, spuse Lawrence. În mod normal ruşilor le place să lucreze foarte încet. Se pare că acum sînt foarte grăbiţi. Vor să începem peste două săptămîni.

– Dumnezeule mare, nu putem fi pregătiţi pentru „start" în două săptămîni! exclamă secretarul de la Apărare, al cărui departament era în mare măsură implicat.

– Trebuie să fim, spuse preşedintele Matthews. N-o să ne mai întîlnim niciodată cu o asemenea ocazie. Apoi, echipa noastră pentru discuţiile SALT e pregătită. Sînt gata de mai multe luni de zile. Trebuie să implicăm şi Agricultura, Comerţul şi Tehnologia, şi cît mai repede. Trebuie să stabilim echipa care va discuta partea de tehnologie şi comerţ a afacerii. Domnilor vă rog să vă ocupaţi de aceasta. Imediat.

A doua zi, în şedinţa Biroului Politic, Maxim Rudin prezenta situaţia într-un chip oarecum diferit.

– Au muşcat momeala, spuse el din scaunul său din capul mesei. Cînd ne fac o concesie la cereale sau tehnologie într-una din sălile de conferinţă, noi le facem o concesie minimă în cealaltă sală de conferinţă. Vom obţine cerealele, tovarăşi, vom avea pîine pentru poporul nostru, vom scăpa de foamete, şi asta la un preţ minim. După cum se vede, americanii n-o să izbutească niciodată să-i înfrîngă pe ruşi la negocieri.

Se auzi un zumzet general de aprobare.

– Ce fel de concesii? sări Vişnaev. Cît de mult vor afecta aceste concesii Uniunea Sovietică şi triumful marxism-leninismului?

– În ceea ce priveşte prima întrebare, răspunse Rîkov, nu putem şti pînă ce nu vom negocia. În ceea ce o priveşte pe a doua, răspunsul este: În orice caz, mai puţin decît ne-ar afecta o foamete.

– Există două lucruri pe care trebuie să le clarificăm înainte de a hotărî dacă ne vom aşeza la masa tratativelor sau nu, spuse Rudin. Primul este că Biroul Politic trebuie să fie permanent informat asupra stadiului la care se ajunge în discuţii, aşa încît acest consiliu să aibă dreptul să suspende conferinţa în momentul în care preţul cerut va fi prea mare, iar atunci vom face apel la tovarăşul Vişnaev şi la planul lui de război în primăvară. Al doilea, că nici o concesie pe care o facem pentru a obţine grîul de care avem nevoie nu va rămîne în mod obligatoriu în picioare după ce s-au încheiat livrările.

Pe chipurile adunate în jurul mesei se ivi umbra unui rînjet. Iată tipul de *realpolitik* pe care Biroul Politic era obişnuit s-o practice, aşa cum şi făcuse, de altfel, transformînd Acordul de la Helsinki într-o farsă.

– Foarte bine, spuse Vişnaev, dar eu sînt de părere să stabilim parametrii exacţi în limita cărora echipele noastre de negocieri sînt autorizate să facă concesii.

– Nu mă opun, spuse Rudin.

Şedinţa continuă încă un ceas şi jumătate pe această temă. Rudin supuse la vot continuarea discuţiilor şi cîştigă cu acelaşi scor de şapte la şase.

În ultima zi a lunii, Andrew Drake stătea la umbra macaralei şi urmărea cum *Sanadria* îşi umplea calele. La vedere, pe punte, se aflau vacumatoare pentru Odessa, maşini puternice de aspirat cerealele din cala unui vapor pentru a le depozita direct în siloz. Probabil că Uniunea Sovietică vrea să-şi îmbunătăţească tehnica de descărcare a cerealelor, îşi zise el, deşi nu ştia de ce ar face-o. Sub copertină se aflau elevatoare pentru Istanbul şi maşini agricole pentru Varna, ce făceau parte din încărcătura unui transoceanic care sosise din America la Pireu.

Îl văzu pe funcţionarul agentului părăsind nava, strîngînd pentru ultima oară mîna căpitanului Thanos. Thanos examină cheiul şi descoperi silueta lui Drake, care venea spre el, cu sacul de marinar pe umăr şi cu valiza în mînă.

În cabina de zi a căpitanului, Drake îi înmînă paşaportul şi certificatele de vaccinare. Semnă regulamentul de ordine interioară, devenind membru al echipajului de punte. În timp ce se duse jos la cabine ca să-şi aşeze lucrurile, căpitanul Thanos îi trecu numele pe lista echipajului, chiar înainte de sosirea funcţionarului grec de la Serviciul de imigrări. Cei doi bărbaţi îşi luară obişnuita porţie de băutură.

– Mai am un om în echipaj, spuse Thanos în treacăt. Funcţionarul examină lista şi teancul de paşapoarte din faţa lui. Cei mai mulţi erau greci, dar erau şi şase străini. Paşaportul britanic al lui Drake ieşea în evidenţă. Funcţionarul îl luă şi îl răsfoi. O bancnotă de cincizeci de dolari căzu din el.

– Un tip fără ocupaţie, spuse Thanos, vrea să ajungă în Turcia şi de acolo în Orient. Mi-am zis că o să fiţi mulţumiţi să scăpaţi de el.

Peste cinci minute, documentele de identitate ale echipajului erau la loc în tava de lemn, iar hîrtiile vaporului ştampilate. *Sanadria* era gata de plecare. Ziua se îngîna cu noaptea cînd se desprinseră odgoanele şi nava părăsi dana, luînd-o spre sud, înainte de a se întoarce spre nord-est, în direcţia Dardanelelor.

Sub punte, echipajul se adunase în jurul mesei soioase a cantinei. Unul din ei spera din toată inima că nu vor avea curiozitatea să se uite sub salteaua sa, unde era depusă puşca Sako Hornet. La Moscova, ţinta sa se pregătea de o cină copioasă.

CAPITOLUL 7

În timp ce bărbaţii cu funcţii şi grade înalte de la Washington şi Moscova se aruncaseră într-un vîrtej de pregătiri, bătrîna *Sanadria* îşi urma impasibilă cursul spre Dardanele şi Istanbul.

A doua zi, Drake văzu alunecînd pe lîngă ei dealurile brune din Gallipoli, iar apa care despărţea Turcia europeană de cea asiatică s-a deschis spre Marea Marmara. Căpitanul Thanos personal, care cunoştea aceste locuri ca pe propria sa curte din Chios, pilota vaporul.

Două crucişătoare sovietice trecură pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre Mediterană, pentru a urmări îndeaproape manevrele Flotei a Şasea a Statelor Unite. Chiar înainte de apusul soarelui se văzură luminiţele Istanbulului şi Podul Galatea, ce traversa Bosforul, apăru în cîmpul lor vizual. *Sanadria* ancoră în larg peste noapte şi intră în portul Istanbul abia a doua zi dimineaţa.

În timp ce elevatoarele erau descărcate, Andrew Drake îşi ceru paşaportul de la căpitanul Thanos şi se strecură la ţărm. Îl întîlni pe Miroslav Kaminski într-un loc prestabilit, în Istanbul, şi luă de la acesta un pachet voluminos de jachete de piele şi haine de piele îmblănite. Cînd se întoarse la vapor, căpitanul Thanos ridică din sprîncene.

– Ai de gînd să-i ţii de cald fetei? întrebă el.

Drake clătină din cap şi zîmbi.

– Echipajul mi-a spus că jumătate din vaporeni coboară la Odessa cu chestii din astea, spuse el. M-am gîndit că cel mai bine ar fi să-mi aduc şi eu obolul.

Căpitanul grec nu era surprins. Ştia că o duzină dintre proprii săi marinari se îmbarcă pe vapor cu asemenea bagaje pentru a vinde hainele la modă şi blue-jeanşii cu un preţ de cinci ori mai mare pe piaţa neagră din Odessa.

Peste treizeci de ore, *Sanadria* părăsi Bosforul, lăsînd Cornul de Aur în urmă şi se întoarse spre nord pentru a descărca tractoare în Bulgaria.

La vest de Dublin se întinde districtul Kildare, unde se afla centrul de concursuri hipice al Irlandei de la Curragh şi tîrguşorul adormit de provincie Celbridge. La marginea orăşelului se înaltă cea mai frumoasă şi impunătoare reşedinţă palladiană* din ţară, Casa Castletown. Cu acordul ambasadorilor american şi sovietic, guvernul irlandez stabilise ca aici să aibă loc conferinţa de dezarmare.

Timp de o săptămînă, echipe întregi de vopsitori, zugravi, electricieni, decoratori şi grădinari au lucrat zi şi noapte pentru a finisa cele două încăperi ce aveau să găzduiască cele două conferinţe paralele, deşi nimeni nu ştia motivul pentru care se ţinea cea de-a doua conferinţă.

Numai faţada clădirii principale este lungă de patruzeci şi cinci de metri, şi din fiecare colţ pornesc coridoare acoperite ce duc spre alte blocuri ale ansamblului. Una dintre aceste aripi adăposteşte bucătăriile şi locuinţele personalului; aici urmau să fie încartiruite forţele de securitate americane. Celălalt bloc adăpostea grajdurile, avînd deasupra o serie de locuinţe; aici aveau să locuiască bodyguarzii ruşilor.

Clădirea principală urma să fie atît centru de conferinţe, cît şi hotel pentru diplomaţii care aveau să locuiască în numeroasele camere de oaspeţi şi apartamente de la etaj. Numai cei doi negociatori principali şi consilierii lor principali aveau să se întoarcă în fiecare seară la ambasadele lor, ce dispuneau de

---

* Stil clasic de arhitectură bazat pe lucrările lui Andrea Palladio (1508-1580).

echipament pentru comunicări cifrate cu Washington şi Moscova.

De data aceasta nu se făcea nici un secret din conferinţă, cu excepţia, fireşte, a celei de-a doua. Aşteptaţi de armata de reporteri din lumea întreagă, cei doi miniştri de externe, David Lawrence şi Dmitri Rîkov, sosiră la Dublin, unde au fost primiţi de preşedintele şi premierul irlandez. După tipica strîngere de mînă televizată, însoţită de obişnuitele luări de cuvînt, cele două coloane de maşini au părăsit Dublinul în direcţia Castletown.

La amiaza zilei de 8 octombrie, cei doi oameni de stat şi cei douăzeci de consilieri pătrunseră în încăperea mare, decorată cu ceramică albastră de Wedgwood, după modelul pompeian şi numită Galeria Lungă, datorită celor patruzeci de metri ai săi. Spaţiul din mijlocul încăperii era ocupat de masa strălucitoare în stil georgian, pe laturile căreia luară loc, faţă în faţă, cele două delegaţii. Cei doi miniştri de externe erau flancaţi de specialişti în apărare, sisteme de apărare, tehnologie nucleară, tactică şi strategie militară.

Cei doi oameni de stat ştiau că se află acolo doar de formă, pentru a deschide conferinţa. După deschidere şi stabilirea programului, fiecare din ei avea să plece acasă, lăsînd discuţia în seama conducătorilor delegaţiilor, profesorul Ivan I. Sokolov, din partea sovietică, şi fostul secretar adjunct de la Departamentul Apărării, Edwin J. Campbell, din partea americană.

Restul încăperilor de la acest nivel au fost atribuite stenografilor, dactilografilor şi cercetătorilor.

Un etaj mai jos, la parter, în marea sufragerie de la Castletown, cu draperiile trase pentru a se adăposti de soarele toamnei ce se revărsa pe faţada sud-estică a castelului, îşi făcuseră apariţia în linişte participanţii la cea de-a doua conferinţă. Aceştia erau în principal tehnicieni, specialişti în cereale, petrol, calculatoare şi construcţii industriale.

Sus, Dmitri Rîkov şi David Lawrence rostiră fiecare cîte o alocuţiune de bun-venit, exprimîndu-şi speranţa şi încrederea că această întîlnire va izbuti să reducă problemele unei lumi asediate şi speriate. Apoi lucrările se întrerupseră pentru masă.

După masă, profesorul Sokolov avu o întîlnire între patru ochi cu Dmitri Rîkov, înainte de plecarea acestuia la Moscova.

– Cunoaşteţi poziţia noastră, tovarăşe profesor, spuse Rîkov. Ca să fim cinstiţi, nu e prea bună. Americanii vor încerca să obţină cît mai mult. Sarcina voastră este să luptaţi pentru a reduce cît mai mult concesiile pe care ne angajăm să le facem. Dar trebuie să obţinem grîul. Cu toate acestea, orice concesie privitoare la nivelul înarmării şi desfăşurarea forţelor în Europa de Est trebuie comunicată la Moscova. Aceasta fiindcă Biroul Politic ţine să se implice în aprobarea sau respingerea unor hotărîri cu privire la zonele sensibile.

Se abţinu să spună că zonele sensibile erau cele ce ar putea împiedica o viitoare lovitură sovietică asupra Europei de Vest sau că soarta lui Maxim Rudin atîrna de un fir de păr.

Într-un alt salon, la celălalt capăt al clădirii, într-o cameră, care, asemenea celei în care se afla Rîkov, fusese şi ea „căutată" de microfoane de către propriii specialişti, David Lawrence discuta în particular cu Edwin Campbell.

– Totul e în mîinile tale, Ed. De data aceasta nu e ca la Geneva. Problemele pe care le au sovieticii nu le permit să amîne la nesfîrşit, să ceară revizuiri şi să se tot sfătuiască cu Moscova. Presupun că au nevoie de un acord în termen de şase luni. În funcţie de asta, primesc sau nu grîul. Pe de altă parte, Sokolov va lupta pentru fiecare bucăţică pe care ne-o cedează. Ştim că orice concesie referitoare la arme trebuie raportată la Moscova, dar Moscova va fi obligată să hotărască rapid dacă e albă sau e neagră, fiindcă altfel intră în criză de timp. Şi încă un lucru. Ştim că Maxim Rudin nu poate fi împins prea departe. Dacă va fi împins, ar putea să cadă. Dar şi dacă nu va primi grîul, ar putea să cadă. Problema este să găseşti acel echilibru; să obţii maximum de concesii fără să provoci o revoltă în Biroul Politic.

Campbell îşi scoase ochelarii şi îşi frecă rădăcina nasului. Petrecuse patru ani făcînd naveta între Washington şi Geneva pentru a lua parte la discuţiile SALT, care pînă acum eşuaseră, şi nu era un novice în ale negocierii cu ruşii.

– Fir'ar să fie, David, sună minunat. Dar ştii şi tu cum nu-ţi dau nimic de înţeles cu privire la propria lor poziţie. Ar fi al naibii de bine dacă am şti cît de departe putem să-i împingem şi unde trebuie să ne oprim.

David Lawrence îşi deschise servieta diplomat şi scoase din ea un teanc de hîrtii. I le întinse lui Campbell.

– Ce-s astea? întrebă Campbell.

Lawrence îşi căută cuvintele cu grijă.

– Acum unsprezece zile, la Moscova, plenul Biroului Politic i-a autorizat pe Maxim Rudin şi Dmitri Rîkov să înceapă aceste tratative. În urma unui vot de şapte la şase. În interiorul Biroului Politic există o facţiune disidentă care urmăreşte să întrerupă discuţiile şi să-l dea jos pe Rudin. După autorizare, Biroul Politic a stabilit parametrii exacţi în privinţa concesiilor pe care profesorul Sokolov poate sau nu să le facă şi pe care Biroul Politic ar fi sau nu de acord să le aprobe. Dacă depăşeşti aceşti parametri, Rudin ar putea fi răsturnat. Iar dacă s-ar întîmpla una ca asta, am avea probleme extrem de grave.

– Deci, ce conţin hîrtiile? întrebă Campbell, ţinînd foile în mînă.

– Ne-au sosit de la Londra aseară, spuse Lawrence. Ele conţin transcrierea fidelă a întîlnirii Biroului Politic.

Campbell se holbă la ele uluit.

– Isuse, şuieră el, atunci putem să le dictăm noi condiţiile.

– Nu tocmai, îl corectă Lawrence. Putem cere maximum din ceea ce ar putea impune facţiunea moderată din cadrul Biroului Politic. Dacă ceri mai mult, s-ar putea să ne trezim cu mîinile goale.

Vizita de peste două ore la Washington a primului-ministru britanic şi a secretatului de la Externe a fost descrisă în presă drept neoficială. Aparent, doamna premier urma să se adreseze participanţilor la o importantă întrunire a Asociaţiei anglofone, folosind această ocazie pentru a face o vizită de curtoazie preşedintelui Statelor Unite.

Dar adevăratul motiv al acestei vizite ieşi la iveală în Biroul Oval, unde preşedintele Bill Matthews, flancat de consilierul său în probleme de securitate, Stan Poklewski, şi de secretarul de stat David Lawrence îl informă, în detaliu, pe vizitatorul său britanic asupra începerii sub cele mai bune auspicii a conferinţei de la Castletown. Programul, relată preşedintele Matthews, fusese convenit cu neobişnuită repeziciune. Cele două echipe definiseră cel puţin trei zone principale ale viitoarelor discuţii, fără ca sovieticii să obiecteze, aşa cum obişnuiau, la tot pasul.

Preşedintele Matthews îşi exprimă speranţa că, după ani de neînţelegeri, la Castletown se va obţine în sfîrşit o limitare a cursei înarmărilor şi a desfăşurărilor de trupe de-a lungul Cortinei de Fier de la Marea Baltică pînă la Marea Egee.

Problema se ivi cînd întîlnirea dintre cei doi şefi de guvern se încheie.

– De asemenea considerăm că este vital, doamnă prim-ministru, ca informaţiile de la sursa de care dispunem, şi fără de care întreaga conferinţă ar putea eşua, să continue să ne parvină.

– Vă referiţi la Privighetoare, interveni pe un ton tranşant primul-ministru britanic.

– Da, doamnă, la asta mă refer, spuse Matthews. Considerăm că este absolut indispensabil ca Privighetoarea să continue să ne furnizeze informaţii.

– Vă înţeleg punctul de vedere, domnule preşedinte, răspunse ea calm. Dar presupun că riscurile unei asemenea operaţii sînt extrem de ridicate. Nu-i voi dicta lui Sir Nigel Irvine ce trebuie şi ce nu trebuie să facă în conducerea treburilor sale. Am prea mult respect pentru capacitatea sa de judecată ca să fac una ca asta. Dar am să mă străduiesc să fac ce-mi stă în putere.

Abia după tradiţionala ceremonie de despărţire din faţa Casei Albe, cu zîmbete pentru televiziune şi musafirii britanici urcîndu-se în limuzină, veni şi rîndul lui Stanislav Poklewski să-şi dea frîu liber.

– Nu există risc pentru nici un agent rus de pe lumea asta care să se compare cu succesul sau eşecul tratativelor de la Castletown, spuse el.

– De acord, spuse Bill Matthews, dar înţeleg de la Bob Benson că riscul constă în descoperirea Privighetorii în acest stadiu al discuţiilor. Dacă ea ar fi prinsă, Biroul Politic ar afla tot ce s-a transmis. Şi dacă s-ar întîmpla una ca asta, ar putea întrerupe tratativele. Aşa că Privighetoarea ori încetează să mai furnizeze informaţii, ori o ajutăm să iasă de acolo, dar asta abia după ce tratatul va fi redactat şi iscălit. Iar pînă atunci vor mai trece încă vreo şase luni.

În aceeaşi seară, în timp ce soarele mai strălucea deasupra Washingtonului, iar la Odessa se lăsase întunericul, *Sanadria* îşi coborî ancora în rada portului. După ce lanţul ancorei încetă să mai zornăie, peste cargou se aşternu liniştea, întreruptă doar de zumzetul generatoarelor din compartimentul motoarelor şi de şuieratul vaporilor ce scăpau pe punte. Andrew Drake se rezema de balustrata punţii, urmărind cum în port şi în oraş se aprindeau luminile.

La vest de vapor, la extremitatea nordică a portului, începea portul pentru ţiţei şi rafinăria, înconjurate de un gard de sîrmă. Spre sud, portul era limitat de braţul protector al digului ce se întindea în mare. La zece mile dincolo de dig, fluviul Nistru se vărsa în mare printr-un ţinut mlăştinos, unde cu cinci luni în urmă Miroslav Kaminski furase o barcă şi făcuse acea încercare disperată de-a scăpa. Acum, mulţumită lui, Andrew Drake, alias Andrei Drah, se întorsese acasă, în patria strămoşilor săi. Dar de data aceasta venise înarmat.

În acea seară, căpitanul Thanos a fost informat că va primi intrare în port şi condus la dană a doua zi dimineaţa. Cei de la inspecţia sanitară şi vama portului urcară pe *Sanadria*, dar timp de un ceas, cît au stat acolo, n-au ieşit din cabina căpitanului, tot încercînd whiskyul scoţian pe care Thanos îl păstra pentru asemenea ocazii. Vaporul nu a fost scotocit. Urmărindu-i pe funcţionari în timp ce se despărţeau de vapor, Drake se întrebă dacă Thanos îl trădase. I-ar fi fost destul de uşor; Drake avea să fie arestat pe ţărm, iar Thanos rămînea cu cei cinci mii de dolari.

Acum se va vedea, îşi zise el, dacă Thanos crezuse în povestea lui cu logodnica şi banii pe care trebuie să-i aducă. Dacă-l crezuse, nu avea nici un motiv să-l trădeze căci, la urma urmei, se făcea vinovat de un lucru destul de obişnuit; proprii săi marinari aduceau marfă de contrabandă la Odessa cu fiecare ocazie, iar dolarii nu erau decît o marfă de contrabandă. Iar dacă ar fi fost să descopere puşca şi pistoalele, cel mai simplu era să le arunce în mare şi să-l gonească pe Drake de pe vapor odată ajunşi înapoi la Pireu. Cu toate acestea însă, în acea seară n-a fost în stare nici să mănînce, nici să se culce.

Imediat după răsărit îşi făcu apariţia pilotul. *Sanadria* ridică ancora, se lăsă remorcată şi porni încet printre sparge-valuri spre o dană ce-i era destinată. Drake aflase că timpul de aşteptare pentru a intra în acest port de mare caldă, foarte aglomerat, al Uniunii Sovietice, era adeseori foarte lung. Probabil că aveau mare nevoie de vacumatoarele astea, îşi zise el, fără să ştie cît de mare era într-adevăr nevoia. Din clipa în care macaralele începură să descarce vaporul, o parte din echipaj avu voie să meargă la ţărm.

În timpul călătoriei, Drake se împrietenise cu tîmplarul vasului, un marinar grec de vîrstă mijlocie care vizitase Liverpoolul şi era dornic să-şi exerseze cele douăzeci de cuvinte englezeşti pe care le ştia. Le repeta întruna cu mare bucurie, ori de cîte ori se întîlnea cu Drake, şi de fiecare dată acesta din urmă îl aprobase şi îl încurajase cît putuse de tare. Îi explicase lui Constantin în engleză şi mai ales cu ajutorul semnelor că avea o prietenă la Odessa, căreia îi aduce cadouri. Constantin fu de acord. Împreună cu alţi doisprezece porniseră pe chei în jos îndreptîndu-se spre poartă. Drake purta una din cele mai frumoase haine de piele îmblănită, deşi afară era destul de cald. Constantin avea pe umăr o sacoşă de pînză cu două sticle de whisky scoţian de export.

Întregul port al Odessei este izolat de oraş şi locuitorii săi printr-un gard înalt de fier, dublat în partea de sus cu sîrmă ghimpată şi luminat puternic de reflectoare în timpul nopţii. Porţile principale stau deschise în timpul zilei, intrarea fiind oprită doar

de o barieră vopsită în alb şi roşu. Pe aici trec camioanele şi remorcile, supravegheate de un funcţionar vamal şi doi miliţieni înarmaţi.

Lîngă poartă, există o baracă lunguiaţă, cu o uşă spre interiorul portului şi cu alta în afară. Marinarii de pe *Sanadria* intrară pe prima uşă, cu Constantin în frunte. În faţă se întindea o tejghea lungă cu un vameş în spatele ei şi un birou pentru paşapoarte la care şedea un funcţionar de la serviciul de imigrări; în încăpere se mai afla şi un miliţian. Toţi trei aveau un aer neprietenos şi deosebit de plictisit. Constantin se apropie de vameş şi îşi împinse sacoşa pe tejghea. Vameşul o deschise şi scoase din ea o sticlă de whisky. Constantin îi făcu semne că aceasta era un cadou pentru el. Omul schiţă un zîmbet şi plasă sticla sub tejghea.

Constantin îl prinse cu braţul său bronzat pe Drake pe după umeri:

– *Drug*, spuse el strălucind de bucurie. Vameşul dădu din cap, cum că înţelesese că noul-venit era prietenul tîmplarului grec şi trebuia recunoscut ca atare. Drake zîmbi cu gura pînă la urechi. Stătea mai în spate măsurîndu-l pe vameş, aşa cum un croitor îşi examinează clientul. Apoi făcu un pas înainte, îşi scoase haina de piele şi i-o întinse, făcînd semn că el şi vameşul erau de aceeaşi talie. Funcţionarul nu se obosi s-o probeze; era o haină frumoasă, care valora cel puţin cît salariul lui pe o lună. Zîmbi aprobator, puse haina sub tejghea şi făcu semn întregului echipaj să treacă.

Funcţionarul de la Imigrări şi miliţianul nu dădură semne că ar fi surprinşi. Cea de-a doua sticlă de whisky era pentru ei. Marinarii de pe *Sanadria* predară funcţionarului de la Imigrări legitimaţiile de bord, iar Drake paşaportul, şi fiecare primi în schimb cîte un paşaport de liberă trecere pe care funcţionarul îl scoase dintr-un sac de piele ce îl purta pe umăr. Peste cîteva minute, echipajul de pe *Sanadria* păşi pe cealaltă uşă în soarele de afară.

Locul de întîlnire al lui Drake era o micuţă cafenea din zona docurilor, de pe o stradă veche, pietruită, din imediata apropiere

a monumentului lui Puşkin, acolo unde pămîntul începe să urce spre oraş. O găsi după vreo treizeci de minute şi după ce se depărtase de ceilalţi marinari sub pretextul că urma să o întîlnească pe legendara sa prietenă. Constantin nu obiectă; la rîndul lui trebuia să ia legătura cu prietenii lui din lumea interlopă pentru a le plasa un sac plin cu blue-jeans.

Cel care veni imediat după prînz, a fost Lev Mîşkin. Era retras, prudent; nu dădea nici un semn de recunoaştere. După ce-şi termină cafeaua se ridică şi plecă din cafenea. Drake îl urmă. Abia cînd ajunseră pe promenada lată, cu vedere spre mare a bulevardului Primorski, îl lăsă pe Drake să-l ajungă din urmă. Discutară în timp ce-şi vedeau de drum.

Drake urma să facă în acea seară primul drum cu cele două pistoale vîrîte în curea şi intensificatorul de imagine într-o sacoşă de pînză împreună cu două sticle de whisky. Avea să iasă o dată cu mulţimea de marinari occidentali dornici să-şi petreacă seara în barurile din zona docurilor. Îmbrăcat cu o altă haină de piele avea să ascundă sub ea pistoalele, răcoarea serii fiind un motiv în plus ca că-şi ţină jacheta închisă pînă sus. Mîşkin şi prietenul său Lazarev urmau să-l întîlnească pe Drake în apropierea monumentului lui Puşkin şi să preia marfa.

În aceeaşi seară, imediat după ora opt, Drake ieşi cu primul transport. Îl salută jovial pe vameş, care îi făcu semn să treacă şi-l strigă pe colegul de la paşapoarte. Funcţionarul îi întinse o legitimaţie de liberă trecere în schimbul paşaportului şi făcu un semn cu capul spre uşa deschisă, iar Drake ieşi. Ajunsese aproape de picioarele monumentului şi vedea deja capul poetului profilîndu-se pe bolta plină de stele, cînd cele două siluete se apropiară ieşind din umbra platanilor ce împînzesc spaţiile verzi ale Odessei.

– Ai avut vreo problemă? întrebă Lazarev.

– Nu, spuse Drake.

– Atunci, hai să le luăm, spuse Mîşkin.

Ambii bărbaţi purtau servietele pe care le vezi la toată lumea în Uniunea Sovietică. Servietele acestea, care de cele mai multe ori nu sînt pentru hîrtii, sînt versiunea masculină a sacoşelor de

sfoară pe care le poartă femeile şi care se numesc „p.p.c." (poate pică ceva). Au fost botezate astfel de purtătoarele lor în speranţa că umblînd cu ele vor găsi vreun articol de consum cine ştie în ce magazin şi că vor reuşi să pună mîna pe el înainte să se vîndă sau să se formeze una din interminabilele cozi. Mîşkin luă intensificatorul de imagine şi-l vîrî în servieta mare; Lazarev luă cele două pistoale, muniţia de rezervă şi cutia cu cartuşe pentru puşcă şi le aşeză în servieta lui.

– Mîine seară ridicăm ancora, spuse Drake. Va trebui să aduc puşca de dimineaţă.

– Fir'ar să fie, spuse Mîşkin, nu e bine în timpul zilei. David, tu cunoşti cel mai bine zona portului. Unde să ne întîlnim?

Lazarev rămase puţin pe gînduri.

– Există un pasaj, spuse el, între două ateliere de reparat macarale. Un capăt dă spre mare, celălalt spre un zid orb. Intri în pasaj de la capătul dinspre mare la unsprezece fix. Eu am să vin în cealaltă parte. Dacă mai e cineva pe drum, mergi înainte, o iei pe după colţ şi încerci din nou. Dacă pasajul e liber, preluăm marfa.

– Cum o aduci? întrebă Mîşkin.

– Învelită în haina de piele, spuse Drake, şi vîrîtă într-o trusă de scule, lungă de vreo nouăzeci de centimentri.

– Hai să ne despărţim, spuse Lazarev, vine cineva.

Cînd Drake se întoarse pe *Sanadria*, vameşii se schimbaseră şi fu controlat. Era curat. A doua zi dimineaţa îl rugă pe căpitanul Thanos să-i dea o permisie suplimentară, pretinzînd că voia să stea cît mai mult cu logodnica sa. Thanos îl învoi de la treabă şi-i dădu drumul. În baraca vămii era cît p-aci s-o încurce în momentul în care i se ceru să-şi golească buzunarele. Drake aşeză sacoşa pe jos şi se supuse ordinului, scoţînd la iveală patru bancnote de cîte zece dolari. Vameşul, care părea prost dispus, îl admonestă cu degetul pe Drake şi îi confiscă dolarii. Nu dădu însă nici o atenţie sacoşei. Se vede că hainele de piele erau marfă respectabilă de contrabandă; nu însă şi dolarii.

În pasaj nu mai era nimeni, în afară de Mîşkin şi Lazarev, care veneau agale pe jos şi Drake care urca de la celălalt capăt.

Mîşkin privea spre mare, peste umărul lui Drake; cînd ajunseră față în față spuse „Haide", iar Drake îi puse sacoşa lui Lazarev pe umăr.

– Noroc, spuse el văzîndu-şi mai departe de drum. Ne vedem în Israel.

Sir Nigel Irvine era membrul unor cluburi selecte din West Endul Londrei, dar alesese Brook's pentru masa din acea seară la care îi invitase pe Barry Ferndale şi pe Adam Munro. Conform obiceiului, discuția serioasă fu lăsată pentru la urmă, după ce se instalaseră în camera obişnuiților casei, unde li se serviră cafeaua, vinul de Porto şi trabucurile.

Sir Nigel îl rugase pe ober să-i rezerve colțul lui preferat de lîngă ferestrele ce dădeau spre St. James's Street, iar cele patru folotii de piele adînci îl aşteptau. Munro comandă brandy şi apă, iar Ferndale şi Sir Nigel luară o carafă de vin de Porto, din podgoriile clubului, pe care chelnerul o aşeză pe masa dintre ei. Trabucurile au fost aprinse, iar cafeaua băută în linişte. De pe perete priveau în jos spre ei diletanții, acel grup de mondeni din secolul al XVIII-lea.

– Ei bine, dragă Adam, care ar fi problema? întrebă Sir Nigel într-un tîrziu. Munro aruncă o privire spre masa învecinată unde doi înalți funcționari stăteau de vorbă. Pentru o ureche atentă, conversația lor era audibilă. Sir Nigel observă privirea.

– Dacă nu răcnim, remarcă el calm, nimeni n-are să ne audă. Nişte domni nu ascultă conversațiile celorlalți domni.

Munro rămase o clipă pe gînduri.

– Dar noi o facem, spuse el simplu.

– Mă rog, spuse Ferndale, asta-i munca noastră.

– Bine, spuse Munro, aş vrea ca Privighetoarea să fie scoasă afară.

Sir Nigel îşi examină vîrful trabucului.

– Mda, spuse el. Există vreun motiv special?

– Parțial, stressul, spuse Munro. Banda originală din iulie a fost furată ca să fie scoasă afară, iar în locul ei a fost pusă una goală. Lucrul acesta ar putea fi descoperit, şi e o continuă

apăsare pentru Privighetoare. În al doilea rînd, riscul de a fi descoperit. Orice extras după minutele Biroului Politic sporeşte şansele ca el să fie descoperit. De-acum ştim că Maxim Rudin luptă pentru existenţa lui politică şi pentru cel ce-i va succeda cînd el nu va mai fi. Dacă Privighetoarea scapă din vedere vreun detaliu sau are pur şi simplu ghinion, ar putea fi prinsă.

– Adam, acesta este unul din riscurile pe care orice defector şi-l asumă, spuse Ferndale. Asta-i situaţia. Şi Penkovski a fost prins.

– Tocmai asta e problema. Penkovski furnizase cam toate materialele la care putea ajunge. Criza rachetelor din Cuba fusese depăşită. Ruşii nu mai puteau face nimic pentru a drege răul pe care îl pricinuise Penkovski.

– Cred că acesta ar fi tocmai un motiv pentru a ţine Privighetoarea pe loc, observă Sir Nigel. Mai poate să facă încă mult pentru noi.

– Sau dimpotrivă, spuse Munro. Dacă Privighetoarea iese, Kremlinul nu va afla niciodată ce s-a transmis. Dacă pun mîna pe ea, o s-o facă să vorbească. Ceea ce ar recunoaşte acum ar fi deja suficient pentru a-l doborî pe Rudin. Iar acesta este exact momentul cînd Occidentul n-ar dori ca Rudin să cadă.

– Aşa este, într-adevăr, spuse Sir Nigel. Am înţeles punctul tău de vedere. E o chestiune de echilibru al şanselor. Dacă scoatem Privighetoarea din ţară, KGB-ul va face cercetări cu luni de zile în urmă. E de presupus că banda lipsă va fi descoperită, iar ei vor presupune că el a transmis mult mai mult înainte de a fi plecat. Dacă va prins, va fi şi mai rău; se va obţine de la el o mărturisire completă, cu toate informaţiile pecare le-a transmis. Drept urmare, Rudin ar putea fi răsturnat. Şi chiar dacă Vişnaev însuşi ar cădea în dizgraţie, conferinţa de la Castletown va eşua. Prin urmare, menţinem Privighetoarea pe poziţie pînă la încheierea conferinţei de la Castletown şi semnarea acordului de limitare a armelor. Pînă atunci războiul facţiunilor din cadrul Biroului Politic se va fi terminat. Alegerea e oricum riscantă.

– Mi-ar plăcea să-l scot afară, spuse Munro. Şi dacă nu, măcar să-i dăm pace, să întrerupem transmiterea informaţiilor.

– Mi-ar plăcea să continue, spuse Ferndale. Măcar pînă la încheierea discuţiilor de la Castletown.

Sir Nigel reflectă la aceste alternative.

– Am fost azi după-amiază la primul-ministru, spuse el în cele din urmă. Domnia-sa mi-a cerut, răspicat, în numele său şi al preşedintelui Statelor Unite, să continuăm colaborarea cu Privighetoarea. În acest moment nu pot să resping această cerere, dacă nu sînt în măsură să demonstrez că Privighetoarea e în mare pericol de a fi descoperit. Americanii consideră că şansele de a ajunge la un tratat cuprinzător la Castletown depind de informaţiile asupra poziţiei sovietice pe care le furnizează Privighetoarea. Cel puţin pînă la Anul Nou.

Aşa că uite ce propun, Barry. Pregătiţi un plan de scoatere a lui din ţară. O schemă care poate fi pusă în aplicare în termen foarte scurt. Adam, dacă începe să iasă fum pe undeva, îl scoatem afară. Imediat. Dar pentru moment, conferinţa de la Castletown şi subminarea clicii lui Vişnaev au prioritate. Încă vreo trei sau patru transmisii de informaţii şi cred că discuţiile de la Castletown vor putea fi finalizate. Sovieticii nu pot amîna acordul privitor la cereale dincolo de februarie sau cel tîrziu în martie. După aceea, Privighetoarea poate să vină în Occident şi sînt convins că americanii îşi vor manifesta gratitudinea în felul lor obişnuit.

Cina din apartamentul personal al lui Maxim Rudin, din interiorul Kremlinului, a fost incomparabil mai intimă decît cea de la Clubul Brook's din Londra. Nicicînd încrederea în integritatea domnilor privind conversaţiile altor domni nu a diminuat prudenţa acută a bărbaţilor din fruntea Kremlinului. Nu era nimeni prin apropiere, cu excepţia tăcutului Mişa, cînd Rudin îşi luă locul în fotoliul său favorit din birou şi le făcu semn lui Ivanenko şi Petrov să se aşeze.

– Cum a fost întîlnirea de azi? îl întrebă Rudin pe Petrov fără nici un fel de preambul.

Şeful organizaţiilor de partid din Uniunea Sovietică dădu din umeri.

– Ne-am descurcat, spuse el. Raportul lui Rîkov a fost desăvîrşit. Dar tot mai sînt cîteva concesii serioase pe care trebuie să le facem dacă vrem să obţinem cerealele. Şi Vişnaev tot la război se gîndeşte.

Rudin mîrîi.

– Vişnaev vrea să pună mîna pe funcţia mea, spuse el de-a dreptul. Asta e ambiţia lui. Kerenski e cel care vrea război. Vrea să-şi utilizeze forţele armate înainte de-a îmbătrîni de tot.

– Pînă la urmă e acelaşi lucru, spuse Ivanenko. Dacă Vişnaev izbuteşte să te răstoarne, îi va fi atît de îndatorat lui Kerenski, încît fie că nu va fi în stare, fie că nici nu va dori să se opună soluţiei lui Kerenski pentru toate problemele Uniunii Sovietice. Îl va lăsa să pornească războiul în primăvară sau la începutul verii. Împreună vor reuşi să distrugă tot ce s-a realizat în două generaţii.

– Şi care e rezultatul întîlnirilor tale de ieri? întrebă Rudin. Ştia că Ivanenko îi rechemase pe doi din principalii săi colaboratori din Lumea a Treia pentru discuţii între patru ochi. Unul era şeful operaţiilor subversive din toată Africa; celălalt, omologul său din Orientul Mijlociu.

– Optimist, spuse Ivanenko. Capitaliştii au neglijat atît de tare problema Africii, încît poziţia lor e practic irecuperabilă. La Washington, dar şi la Lonbdra liberalii sînt încă la putere, cel puţin la Externe şi sînt atît de absorbiţi de Africa de Sud, încît par să nu observe ce se întîmplă în Kenya şi Nigeria. Ambele sînt pe cale să intre sub controlul nostru. Mai greu e cu francezii, în Senagal. În Orientul Mijlociu ne putem baza, cred eu, pe Arabia Saudită pe care o vom controla peste vreo trei ani. Sînt aproape pe de-a întregul încercuiţi.

– Care sînt previziunile în timp? întrebă Rudin.

– În cîţiva ani, să zicem că pînă în 1990, vom controla efectiv rutele maritime şi petrolul. Campania de euforie de la Washington şi Londra s-a intensificat neîncetat, şi cu rezultate.

Rudin dădu fumul pe nas şi strivi tubul ţigării sale într-o scrumieră pe care i-o întinse Mişa.

– Eu nu mai apuc, spuse el, dar voi doi o să vedeți. În cel mult un deceniu, Occidentul va sucomba de malnutriție, iar noi nu vom fi nevoiți să tragem nici măcar un foc. Avem deci cu atît mai multe motive să-l oprim pe Vișnaev cît e încă timp.

La patru kilometri la sud-vest de Kremlin, la un cot al rîului Moscova și nu departe de stadionul „Lenin", se înalță vechea mînăstire Novodevici. Intrarea principală e chiar față în față cu magazinul „Beriozka", unde cei bogați și privilegiați sau străinii pot cumpăra pe valută forte lucruri care pentru oamenii obișnuiți sînt inabordabile.

Pămînturile mînăstirii cuprind trei lacuri și un cimitir, iar în cimitir poate să intre oricine se plimbă pe acolo. Portarul nu-l va opri nicicînd pe vreunul din oamenii ce trec prin fața lui cu un buchet de flori în mînă.

Adam Munro își lăsă mașina în parcarea magazinului „Beriozka", printre altele similare, cu numere de înmatriculare ce dovedeau că aparțin celor privilegiați.

„Unde ascunzi un copac? obișnuia să-l întrebe instructorul în timpul orelor. Într-o pădure. Și unde ascunzi o pietricică? Pe plajă. Întotdeauna în mediul său natural."

Munro traversă strada, trecu prin cimitir cu un buchet de garoafe și o găsi pe Valentina așteptîndu-l lîngă unul dintre lacurile mai mici. Sfîrșitul lui octombrie adusese primele vînturi reci din stepă și norii cenușii se fugăreau pe cer. Suprafața apei se încrețea și tremura sub palele vîntului.

– Am întrebat la Londra, spuse el pe un ton blînd. Mi-au spus că pe moment e prea riscant. Răspunsul lor a fost că dacă te-aș scoate acum ar ieși la iveală banda care lipsește și faptul că au fost trasmise materiale. Iar dacă acest lucru s-ar întîmpla, zic ei, Biroul Politic ar retrage delegația de la conferință și ar face uz de planul lui Vișnaev.

Observă că ea tremura ușor, dar nu știa nici el dacă din cauza frigului din apropierea apei sau a fricii de stăpînii ei. O prinse cu brațul pe după umeri și o strînse la piept.

– Poate că au dreptate, spuse ea pe un ton potolit.

– Cel puţin Biroul Politic negociază acum pentru pîine şi pace şi nu se pregăteşte de război. Rudin şi grupul lui par a fi sinceri în această privinţă, sugeră el.

Ea pufni.

– Sînt la fel de răi ca şi ceilalţi, spuse ea. Dacă n-ar fi situaţia care este, n-ar sta nici el la discuţii.

– Bun, dar asta e situaţia, spuse Munro. Vor primi cerealele. Ştiu şi care sînt alternativele. Cred că lumea va avea în sfîrşit parte de un tratat de pace.

– Dacă aşa va fi, a meritat tot ce-am făcut, spuse Valentina. Nu vreau ca Saşa să crească printre ruine, aşa cum am crescut eu, şi nici cu o armă în mînă. Asta-i pregătesc domnii de acolo din Kremlin.

– Nu, spuse Munro, te rog să mă crezi, draga mea, că va creşte în libertate, în Occident, cu tine, mama lui, şi cu mine, tatăl lui vitreg. Şefii mei au fost de acord să te scoatem în primăvară.

Valentina ridică spre el ochii plini de speranţă.

– În primăvară? O, Adam, cînd în primăvară?

– Discuţiile nu pot dura la nesfîrşit. Kremlinul are nevoie de cereale cel tîrziu în aprilie. Ultimele rezerve şi ultimele livrări se vor termina pînă atunci. Cînd tratatul va fi gata, poate chiar înainte de a fi semnat, tu şi Saşa veţi fi afară. Între timp aş vrea să reduci riscurile pe care ţi le asumi. Să nu scoţi decît materialele absolut vitale pentru bunul mers al tratativelor de la Castletown.

– Am unul aici la mine, spuse ea trăgîndu-şi geanta de pe umăr. E de acum zece zile. Cea mai mare parte e atît de tehnică încît nu înţeleg. Se referă la posibilităţile de reducere a numărului de SS 20 mobile.

Munro dădu din cap plin de amărăciune.

– Rachetele tactice cu focos nuclear, foarte precise şi extrem de mobile, transportate în camioane cu remorci şi amplasate în crînguri şi sub plase peste tot în Europa de Est.

Peste douăzeci şi patru de ore, pachetul era în drum spre Londra.

Cu trei zile înainte de sfîrşitul lunii, o doamnă în vîrstă mergea pe strada Sverdlov din centrul Kievului spre blocul unde

locuia. Deşi avea dreptul la maşină şi şofer, fiind o femeie născută şi crescută la ţară, neam de ţăran rezistent, prefera cu toată vîrsta ei, ca pe distanţe scurte, să meargă pe jos. În acea seară se dusese să facă o vizită unei prietene ce locuia aproape, la două străzi depărtare, încît îi dăduse liber şoferului pînă a doua zi. Trecuse puţin de ora zece cînd traversă strada spre poarta casei ei.

N-a văzut maşina, venise prea repede. O clipă a fost singură în mijlocul drumului, cu excepţia celor doi pietoni aflaţi la vreo şaizeci de metri, iar în clipa următoare maşina era peste ea, cu farurile aprinse, scrîşnind din roţi. Şoferul părea să se îndrepte direct asupra ei, apoi coti. Aripa maşinii o lovi în şold, aruncînd-o pînă la marginea trotuarului. Maşina nu se opri, continuîndu-şi drumul nebuneşte spre bulevardul Kreşciatik de la capătul străzii Sverdlov. Femeia mai auzi zgomot de paşi ce se apropiau în fugă, trecătorii care veneau să-i dea o mînă de ajutor.

În acea seară, Edwin J. Campbell, negociatorul şef al Statelor Unite la conferinţa de la Castletown, se întoarse obosit şi frustrat la reşedinţa ambasadei din Phoenix Park. Era o clădire elegantă, pe care America o punea la dispoziţia trimisului ei la Dublin, şi complet modernizată, prevăzută cu apartamente frumoase pentru oaspeţi, dintre care cel mai bun fusese rezervat pentru Edwin Campbell. De abia aştepta să facă o baie lungă şi fierbinte şi să se odihnească.

După ce-şi lăsase haina şi răspunse la salutul gazdei sale, unul din mesagerii ambasadei îi aduse un plic gros şi galben. Drept urmare, a dormit mult mai puţin în acea noapte, dar a meritat din plin.

A doua zi, luă loc în Galeria Lungă din Castletown şi privi impasibil peste masă spre profesorul Ivan I. Sokolov.

Ei bine, profesore, îşi zise el, ştiu la ce poţi să renunţi şi la ce nu. Aşa că să purcedem.

A durat patruzeci şi opt de ore pînă ce delegatul sovietic s-a declarat de acord să reducă la jumătate prezenţa rachetelor nucleare tactice ale Pactului de la Varşovia. Peste alte şase ore,

în sufragerie, se încheia un protocol prin care Statele Unite ale Americii vindeau URSS-ului tehnologie de forare şi extragere a ţiţeiului în valoare de două sute de milioane de dolari americani la preţul de bază.

Bătrîna doamnă era inconştientă cînd ambulanţa o aduse la spitalul municipal din Kiev, spitalul „25 Octombrie", din strada Karl Liebknecht 39. Rămase în aceeaşi stare pînă dimineaţa. Cînd a fost apoi capabilă să explice cine era, personalul înspăimîntat a mutat-o din salon într-o rezervă, care se umplu rapid cu flori. În aceeaşi zi, cel mai bun ortoped din Kiev i-a operat femurul drept.

La Moscova, Ivanenko primi un telefon de la aghiotantul său personal şi ascultă atent.

– Înţeleg, spuse el fără urmă de ezitare. Informaţi autorităţile că sosesc imediat. Cum? Bine, atunci cînd se trezeşte din anestezie. Mîine seară? Foarte bine, luaţi vă rog măsuri.

Era tare frig în ultima seară din octombrie. Nu se vedea picior de om pe strada Rosa Luxembourg, unde se afla intrarea din spate a spitalului „25 Octombrie". Cele două limuzine stăteau neobservate la bordură, în faţa acestei intrări dosnice pe care şeful KGB-ului preferase s-o folosească în locul portalului din faţă.

Clădirea se înalţă pe un teren uşor înclinat, în mijlocul unor copaci, iar mai jos, pe stradă, de cealaltă parte, se construieşte o anexă a spitalului, al cărei etaj, neterminat, se iveşte dintre copaci. Urmăritorii ascunşi în spatele sacilor de ciment îngheţat îşi frecau mîinile ca să-şi antreneze circulaţia, privind neîncetat la cele două limuzine de lîngă uşa luminată slab de un bec suspendat sub cupolă.

Cînd coborî scările, bărbatul care nu mai avea decît şapte secunde de trăit purta o haină lungă, cu guler de blană şi mănuşi groase. Petrecuse două ceasuri cu mama lui, consolînd-o şi asigurînd-o că vinovaţii aveau să fie găsiţi, aşa cum fusese descoperită şi maşina abandonată.

Înaintea lui venea un aghiotant, care stinse lumina de la intrare. Uşa şi trotuarul fură cufundate în întuneric. Abia atunci înaintă şi Ivanenko spre uşa ce-i fu deschisă de una din cele şase gorile şi trecu prin ea. Zidul format de ceilalţi patru se desfăcu în momentul cînd se ivi silueta îmbrăcată în blană, semănînd mai mult cu o umbră printre celelalte umbre.

Înaintă repede spre Zil, se opri o clipă cît să i se deschidă uşa şi muri, glonţul pătrunzîndu-i prin frunte, străpungînd osul parietal şi ieşind prin spate pentru a se înfige în umărul unui aghiotant.

Bubuitura puştii, lovitura glonţului şi primul strigăt al colonelului Evgheni Kukuşkin, şeful gorilelor sale, toate laolaltă n-au durat mai mult de o secundă. Pînă ca bărbatul care se prăbuşea să atingă pavajul, colonelul îl apucase de subsuori, trăgîndu-l pe canapeaua din spatele limuzinei. Înainte ca uşa să apuce să se închidă, colonelul ţipa deja la şoferul speriat: „Porneşte, porneşte!"

Colonelul Kukuşkin aşeză capul plin de sînge în poala sa, în timp ce Zilul pleca scrîşnind din roţi. Gîndea cu mare repeziciune. Nu era problema de a ajunge la spital, ci la care spital, potrivit pentru un personaj ca acesta. În timp ce Zilul ieşea de pe strada Rosa Luxembourg, colonelul aprinse lumina din interior. Ceea ce i se înfăţişă, şi văzuse multe în profesia lui, a fost suficient ca să ştie că stăpînului său nu-i mai era de folos nici un spital. Cea de-a doua reacţie o avea programată în minte prin meserie: nimeni nu trebuia să afle. Inimaginabilul se petrecuse şi nimeni nu trebuia să afle, în afara celor îndreptăţiţi. Făcuseră carieră şi obţinuse postul pe care îl avea datorită prezenţei sale de spirit. Văzînd cum cea de-a doua limuzină, Ceaika în care erau bodyguarzii, ieşise în urma lor de pe strada Rosa Luxembourg, îi ordonă şoferului să caute o stradă liniştită şi întunecată şi să parcheze acolo.

Părăsind Zilul cu perdele trase, oprit la bordură şi cu bodyguarzii în jur, el îşi scoase haina plină de sînge şi porni pe jos. În cele din urmă găsi un local al miliţiei, unde legitimaţia şi gradul său îi permiseră să intre pe loc în biroul comandantului

de unde putea să telefoneze. Obţinu de asemenea un fir direct. În cincisprezece minute i se făcuse legătura.

– Trebuie să vorbesc de urgenţă cu tovarăşul secretar general Maxim Rudin, spuse el telefonistei de la Kremlin. Femeia ştia după linia pe care sunase că la mijloc nu era o glumă şi nici vreo impertinenţă. Îi făcu legătura cu un aghiotant din clădirea Arsenalului, care primi convorbirea şi îl căută pe Maxim Rudin al un telefon de interior. Rudin acceptă să i se facă legătura.

– Da, mîrîi el în receptor, Rudin la telefon.

Colonelul Kukuşkin nu mai vorbise nicicînd cu el, deşi îl văzuse şi îl auzise adesea din imediata apropiere. Ştia că era Rudin. Înghiţi în sec, trase adînc aer în piept şi vorbi.

La celălalt capăt al firului, Rudin îl asculta, puse două întrebări scurte, lătră cîteva ordine şi aşeză telefonul jos. Se întoarse spre Vasili Petrov care era la el şi aştepta aplecat înainte, încordat, îngrijorat.

– E mort, spuse Rudin, nevenindu-i parcă să creadă. Nu de infarct. Împuşcat. Iuri Ivanenko. Cineva l-a asasinat pe preşedintele KGB-ului.

Deasupra ferestrelor, ceasul din turnul de deasupra Porţii Mîntuitorului bătu miezul nopţii, iar lumea somnoroasă începea să se îndrepte încet spre război.

CAPITOLUL 8

Oficial, KGB-ul a fost întotdeauna subordonat Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice. În realitate, dă socoteală numai Biroului Politic.

Activitatea de zi cu zi, numirea oricărui ofiţer din cadrul lui, orice promovare ca şi îndoctrinarea riguroasă a fiecărui angajat – toate sînt supravegheate de Biroul Politic prin Secţia Organizaţiilor de Partid din Comitetul Central. În fiecare moment al carierei sale, fiecare om al KGB-ului este urmărit, raportat, înregistrat; nici cîinii de pază ai Uniunii Sovietice nu rămîn vreodată nepăziţi. În acest fel e foarte puţin probabil ca această atotputernică şi atotcuprinzătoare maşină de control să nu mai poată fi ea însăşi controlată.

Imediat după asasinarea lui Iuri Ivanenko, cel care a preluat conducrea asupra operaţiunilor de acoperire, ordonate direct şi personal de Maxim Rudin, a fost Vasili Petrov.

Prin telefon, Rudin îi ordonase colonelului Kukuşkin să vină cu convoiul direct la Moscova, să nu oprească pentru mîncare, băutură sau somn, să meargă toată noaptea şi să alimenteze Zilul în care se afla trupul lui Ivanenko din canistre aduse cu Ceaika şi întotdeauna în locuri ferite.

La venirea la Moscova, cele două maşini au fost îndreptate direct spre clinica de la Kunţevo, rezervată Biroului Politic, unde corpul cu capul zdrobit a fost îngropat în linişte, într-un mormînt nemarcat, undeva în pădurea de pini din perimetrul clinicii. La înmormîntare a participat grupul de paznici personali ai lui Iva-

nenko, care apoi au fost puşi sub arest de casă, într-una din vilele Kremlinului din aceeaşi pădure. Paza lor a fost asigurată nu de oameni ai KGB-ului ci de membri ai gărzii Kremlinului. Numai colonelul Kukuşkin nu a fost reţinut. A fost convocat în biroul personal al lui Petrov din clădirea Comitetului Central.

Colonelul era speriat de-a binelea, iar atunci cînd părăsi biroul lui Petrov n-avea motive să se simtă mai bine. Petrov îi dăduse o singură şansă pentru a-şi salva cariera şi viaţa: l-a însărcinat să asigure operaţiunea de acoperire.

La clinica Kunţevo organiză izolarea unui salon şi aduse oameni ai KGB-ului din Piaţa Dzerjinski să facă de gardă. Doi doctori ai KGB-ului au fost transferaţi la Kunţevo şi puşi să se ocupe de pacientul din rezerva încuiată, un pacient care, de fapt, era un pat gol. Nimeni, în afară de cei doi doctori, nu avea permisiunea să intre, iar aceştia, ştiind atît cît să fie speriaţi de moarte, au transportat echipament şi medicamente în rezerva încuiată ca pentru un bolnav ce suferise un infarct. În douăzeci şi patru de ore, cu excepţia rezervei încuiate din clinica secretă de lîngă şoseaua Moscova-Minsk, Iuri Ivanenko încetase să mai existe.

În această fază, un singur om a mai fost iniţiat în secret. Dintre cei şase adjuncţi ai lui Ivanenko, ale căror birouri se aflau toate la etajul trei al sediului KGB, unul singur era locţiitorul oficial al preşeditelui KGB. Petrov îl convocă pe generalul Konstantin Abrasov în biroul său şi îl puse la curent cu cele petrecute; vestea avu darul să-l şocheze pe general, ceea ce nu i se mai întîmplase nicicînd în treizci de ani de carieră în cadrul poliţiei secrete. Se declară însă de acord să continue mascarada.

La spitalul din Kiev, mama mortului era înconjurată de agenţi KGB locali şi continua să primească zilnic mesaje scrise din partea fiului ei.

În sfîrşit, cei trei muncitori de la anexa spitalului, care descoperiseră o puşcă de vînătoare cu lunetă cînd veniseră a doua zi la lucru, au fost mutaţi cu familiile lor cu tot într-unul din lagărele din Mordovia, iar de la Moscova fuseseră aduşi doi criminalişti pentru a investiga un caz de huliganism. Erau însoţiţi

de colonelul Kukuşkin. Li s-a comunicat că glonţul fusese tras asupra maşinii aflate în mers a unei oficialităţi de partid locale, că trecuse prin parbriz şi pătrunsese în tapiţeria scaunului. Adevăratul glonţ, recuperat din umărul KGB-istului, le-a fost prezentat abia după ce fusese bine curăţat. Li s-a cerut să-i descopere şi să-i identifice pe huligani, în condiţii de secret absolut. Oarecum uluiţi şi total nemulţumiţi s-au pus însă pe treabă. Munca la anexă a fost oprită, construcţia pe jumătate ridicată a fost sigilată şi li s-a pus la dispoziţie orice echipament judiciar pe care l-au solicitat. Singurul lucru pe care nu l-au primit a fost o explicaţie reală.

După ce şi ultima piesă a acestui mozaic al înşelăciunii a fost pusă la locul ei, Petrov a venit să-i raporteze personal lui Rudin. Bătrînului şef îi revenea acum misiunea cea mai dificilă, de a informa biroul Politic de ceea ce se întîmplase cu adevărat.

Raportul particular pe care doctorul Myron Fletcher de la Departamentul Agriculturii îl prezentă peste două zile preşedintelui Matthews conţinea tot şi chiar mai mult decît şi-ar fi putut dori comitetul format ad-hoc, la cererea expresă a preşedintelui. Datorită vremii bune, în America de Nord se obţinuse o recoltă deosebit de bogată la cereale, ce depăşise chiar recordurile existente. Scăzînd necesarul pentru consumul intern şi chiar ajutoarele ce urmau a fi acordate ţărilor sărace, şi tot mai rămînea un surplus de şaizeci de milioane de tone din recoltele combinate ale Statelor Unite şi Canadei.

– Domnule preşedinte, aţi reuşit, spuse Stanislav Poklewski. Puteţi cumpăra acest surplus oricînd doriţi la preţul lunii iulie. Avînd în vedere felul cum progresează convorbirile de la Castletown, Comitetul de alocaţii bugetare* n-are să vă stea în cale.

– Aşa sper şi eu, spuse preşedintele. Dacă reuşim la Castletown, reducerea cheltuielilor pentru apărare va compensa cu vîrf

---

* În original, *House Appropriations Committee*.

şi îndesat pierderile la preţurile cerealelor. Care e situaţia cu recolta sovietică?

– Se lucrează la ea, spuse Bob Benson. Condorii se află chiar deasupra teritoriului sovietic, iar analiştii prelucrează cifrele recoltelor de cereale din fiecare regiune. Într-o săptămînă vom avea raportul. Putem să-l corelăm apoi cu cel al oamenilor noştri de la faţa locului şi să obţinem un rezultat destul de exact, cu o marjă de eroare de plus-minus cinci la sută.

– Faceţi-o cît mai repede cu putinţă. Trebuie să cunosc cu exactitate poziţia sovietică din fiecare domeniu. Asta înseamnă şi reacţia Biroului Politic cînd vor afla cifrele propriei recolte. Trebuie să ştim punctele lor tari şi pe cele slabe. Te rog să le obţii pentru mine, Bob.

Nimeni în Ucraina nu va uita probabil raidurile organizate în acea iarnă de către KGB şi miliţie împotriva celor în care putea fi detectată cea mai mică urmă de sentiment naţionalist.

În vreme ce detectivii colonelului Kukuşkin îi interogau de-a fir-a-păr pe trecătorii ce se aflaseră pe strada Sverdlov în seara cînd mama lui Ivanenko a fost lovită, demontau bucată cu bucată maşina furată, cu care fusese accidentată bătrîna doamnă, şi examinau puşca, intesificatorul de imagine şi împrejurimile anexei spitalului, generalul Abrasov se porni să-i vîneze pe naţionalişti.

Au fost reţinuţi cu sutele la Kiev, Ternopol, Lvov, Kanev, Rovno, Jilomir şi Viniţa. KGB-ul local, ajutat de echipe de la Moscova, organiză interogatoriile, în aparenţă legate de acte de huliganism, cum a fost acela al jefuirii unui agent KGB în luna august la Ternopol. Cîţiva dintre anchetatorii şefi au fost totuşi informaţi că investigaţiile lor priveau de asemenea focul de armă tras la sfîrşitul lui octombrie la Kiev, dar nimic altceva.

În mizerabilul cartier muncitoresc Levandivka din Lvov, în acel noiembrie, David Lazarev şi Lev Mîşkin se plimbau, în timpul uneia dintre puţinele lor întîlniri, pe străzile înzăpezite. Cum părinţii amîndurora fuseseră deportaţi în lagăre de muncă, ştiau că pînă la urmă vor ajunge şi ei acolo. Şi ei aveau pe buletinul

de identitate o ştampilă cu cuvîntul „evreu“, ca de altfel toate cele trei milioane de evrei cetăţeni ai Uniunii Sovietice. Mai devreme sau mai tîrziu braţul lung al KGB-ului se va întinde după evrei. Lucrurile nu se schimbă niciodată prea mult în Uniunea Sovietică.

– I-am trimis ieri o carte poştală lui Andrei Drah, prin care îi confirmam succesul primei operaţiuni, spuse Mîşkin. La tine, care e situaţia?

– Pînă acum, toate bune, spuse Lazarev. Poate că lucrurile s-or mai linişti.

– Nu de data aceasta, după părerea mea, spuse Mîşkin. Trebuie s-o luăm din loc cît mai curînd, dacă e s-o facem vreodată. Porturile nu intră în discuţie. Vom încerca pe calea aerului. Ne întîlnim în acelaşi loc, săptămîna viitoare. Să văd ce pot să aflu despre aeroport.

Departe în nord, un Jumbo al liniilor SAS pornise pe ruta sa polară de la Stockholm la Tokyo. Printre pasagerii de la clasa întîi, se afla şi căpitanul Thor Larsen, în drum spre noua sa navă.

La întîlnirea cu membrii Biroului Politic, Maxim Rudin şi-a ţinut raportul în felul obişnuit, cu glasul răguşit şi fără înflorituri. Dar nici un teatru din lume n-ar fi fost în stare să capteze mai mult atenţia ascultătorilor săi şi nici reacţia de perplexitate n-ar fi putut fi mai mare.

De cînd un ofiţer al armatei îşi descărcase pistolul în limuzina lui Leonid Brejnev, cînd acesta trecea prin Poarta Boroviţki din Kremlin, spectrul individului singuratic, înarmat cu un pistol, care trece prin toate zidurile de protecţie era încă viu. Iar acum ieşise din domeniul presupunerilor şi îi privea fix, aşezat chiar de pe locul rămas gol în jurul mesei acoperite cu postav verde.

De data aceasta, în cameră nu se afla picior de secretar. Nici benzi de magnetofon care să se învîrtă pe mesele din colţuri. Nici aghiotanţii, nici stenografii nu erau de faţă. Cînd termină, Rudin îi dădu cuvîntul lui Petrov, care descrise toate acele măsuri complicate pe care le luaseră pentru a ascunde crima cît

şi paşii întreprinşi pentru a-i identifica şi elimina pe ucigaşi după ce vor fi mărturisit cine le sînt complicii.

– Dar nu i-aţi găsit încă? îl întrerupse Stepanov.

– N-au trecut decît cinci zile de la întîmplare, spuse Petrov liniştit. Nu, nu încă. Dar vor fi prinşi, bineînţeles. N-au cum să scape. Oricine ar fi. Dar cînd i-am prins, ne vor dezvălui numele tuturor celor care i-au ajutat. De asta se ocupă generalul Abrasov personal. Atunci, toţi cei care ştiu ce s-a întîmplat în noaptea aceea în strada Rosa Luxembourg, oriunde s-ar ascunde, vor fi eliminaţi. Nu va rămîne nici o urmă.

– Iar între timp? întrebă Komarov.

– Între timp, spuse Rudin, vom susţine sus şi tare că tovarăşul Iuri Ivanenko a suferit un atac miocardic şi se află la terapie intensivă. Trebuie să înţelegem un lucru. Uniunea Sovietică nu poate şi nu este dispusă să tolereze să fie umilită în ochii lumii întregi prin dezvăluirea faptelor petrecute în strada Rosa Luxembourg. Indivizii de teapa lui Lee Harvey Oswald nu există şi nu vor exista în Rusia.

În sală se auzi un murmur de aprobare. Nici unul dintre cei de faţă nu era pregătit să contrazică afirmaţia lui Rudin.

– Dacă-mi permiteţi, tovarăşe secretar general, interveni Petrov. În timp ce rezultatele catastrofale ale scurgerii unei astfel de informaţii în străinătate sînt greu de estimat, semnalez şi un alt aspect, la fel de grav. Dacă aceste informaţii se scurg în afară, zvonurile vor începe să circule şi în rîndul populaţiei noastre. În scurt timp, ele vor fi mai mult decît zvonuri. Cred că vă puteţi imagina efectul pe plan intern.

Ştiau cu toţii cît de mult depindea menţinerea ordinii publice de credinţa în invincibilitatea şi imuabilitatea KGB-ului.

– Dacă aceste informaţii se scurg afară, spuse Şavadze, georgianul, încet, şi, mai mult, dacă făptaşii scapă cumva, urmările vor fi mai rele decît criza acută de cereale.

– N-au cum să scape, răspunse Petrov pe un ton tăios. Nu trebuie şi nu vor scăpa.

– Atunci cine sînt? bubui Kerenski.

– Nu ştim încă, tovarăşe mareşal, replică Petrov, dar vom afla.

– Dar a fost o armă occidentală? insistă Şuşkin. Ar putea fi Occidentul în spatele întîmplării?

– E aproape imposibil, după părerea mea, anunţă Rîkov de la Ministerul de Externe. Nici un guvern occidental, nici un guvern din lumea a treia, n-ar fi atît de nesăbuit încît să susţină o asemenea fărădelege, aşa cum nici noi n-am avut nimic de-a face cu asasinarea lui Kennedy. La mijloc ar putea fi emigranţi. Sau fanatici. Dar nu guverne.

– Grupurile de emigranţi din străinătate sînt şi ele investigate, spuse Petrov, dar în mod discret. Avem oamenii noştri aproape peste tot. Pînă acum n-am aflat încă nimic. Puşca, muniţia, dispozitivul optic pentru noapte sînt toate de fabricaţie vestică. Toate pot fi cumpărate în vest. Iar în ţară au fost introduse prin contrabandă, asta e mai mult ca sigur. Ceea ce înseamnă că au fost aduse chiar de făptaşi, dacă nu cumva aceştia au primit ajutor din afară. Generalul Abrasov e de acord cu mine că în primul rînd trebuie găsiţi făptaşii, care ne vor dezvălui şi cine i-a aprovizionat. Departamentul V se va ocupa apoi de ei.

Efrem Vişnaev urmărea discuţiile cu mare interes, dar fără să se amestece prea mult. Kerenski în schimb îşi manifesta în locul lui nemulţumirea grupului disident. Nici unul însă n-a încercat să supună din nou la vot opţiunea privind conducerea discuţiilor de la Castletown sau începerea războiului în primăvara lui 1983. Amîndoi ştiau că în caz de balotaj, decisiv avea să fie votul preşedintelui. Rudin mai făcuse un pas spre prăpastie, dar încă nu era terminat.

Adunarea a hotărît ca în cadrul KGB-ului şi al eşaloanelor superioare ale partidului să se anunţe că Iuri Ivanenko avusese un infarct şi se afla în spital. După ce ucigaşii aveau să fie identificaţi, şi atît ei cît şi ajutoarele lor eliminate, Ivanenko avea să se săvîrşească şi el din viaţă de pe urma bolii.

Rudin se pregătea să-i recheme pe secretari în încăpere pentru a relua obişnuita întrunire a Biroului Politic cînd Stepanov, care iniţial votase pentru Rudin şi pentru negocieri cu Statele Unite, ridică mîna.

– Tovarăşi, consider că ar fi o mare înfrîngere pentru ţara noastră dacă ucigaşii lui Iuri Ivanenko ar scăpa şi ar face cunoscută lumii întregi fapta lor. Dacă se întîmplă una ca asta, declar că n-am să mai pot sprijini politica de negocieri şi alte concesii în privinţa înarmării în schimbul cerealelor din America. Voi acorda votul meu propunerii tovarăşului Vişnaev, ideologul partidului nostru.

Se lăsă o tăcere de moarte.

– La fel şi eu, zise Şuşkin.

Opt contra patru, îşi zise Rudin în timp ce privea impasibil chipurile de la masă. Opt contra patru dacă nenorociţii ăştia doi trec în cealaltă tabără.

– Am înţeles, tovarăşi, spuse Rudin fără urmă de emoţie în glas. Această faptă nu va fi nicicînd dată publicităţii. Nicicînd.

Peste zece minute, adunarea îşi reluă lucrările prin exprimarea unanimă a regretului cu privire la boala tovarăşului Ivanenko. Discuţia se referi apoi la cele mai recente cifre cu privire la recolta de cereale.

Limuzina Zil a lui Efrem Vişnaev se năpusti din gura Porţii Boroviţki, aflată pe colţul sud-vestic al Kremlinului, şi o luă de-a curmezişul peste Piaţa Manejului. Miliţianul de serviciu din piaţă, avertizat prin aparatul de emisie-recepţie că sumbrul convoi de limuzine al Biroului Politic părăsea Kremlinul, oprise circulaţia din toate direcţiile. În cîteva secunde, maşinile de comandă specială, lungi şi negre, urcau pe strada Frunze, pe lîngă Ministerul Apărării, spre locuinţele privilegiaţilor de pe Kutuzovski Prospekt.

Mareşalul Kerenski acceptase, la invitaţia lui Vişnaev, să meargă împreună spre casă şi şedea acum alături de acesta, în maşina lui. Spaţiosul compartiment din spate al limuzinei era izolat fonic de şofer. Perdelele de la geamuri îi ascundeau pe cei doi ocupanţi de privirile trecătorilor.

– E gata-gata să cadă, bubui Kerenski.

– Nu, spuse Vişnaev, a mai făcut un pas spre pierzanie şi e mult mai slab fără Ivanenko, dar încă nu e pe cale să se

prăbușească. Să nu-l subestimăm pe Maxim Rudin. Înainte de a cădea va lupta ca un urs încolțit din taiga, dar tot se va prăbuși, fiindcă așa trebuie.

– Mda, nu mai e mult, spuse Kerenski.

– Mai puțin decît îți închipui, spuse Vișnaev. La Vilnius au fost tulburări din cauza lipsei de alimente. Prietenul nostru Vitautas, care, în iulie, a votat pentru propunerea noastră, a devenit nervos. Era cît pe-aci să treacă de cealaltă parte, în pofida vilei de la Soci pe care i-am oferit-o. Acum s-a repliat, iar Șușkin și Stepanov ar putea fi și ei cîștigați de partea noastră.

– Dar numai dacă ucigașii scapă sau dacă adevărul va fi dat publicității în străinătate, spuse Kerenski.

– Exact. Și tocmai asta trebuie să se întîmple.

Kerenski se foi pe scaunul lui din spate, fața lui înfloritoare devenind roșie ca racul sub smocul de păr alb.

– Să dezvăluim adevărul? Lumii întregi? Nu putem face una ca asta, explodă el.

– Nu, nu putem. Sînt mult prea puțini cei care cunosc adevărul, iar cu niște simple zvonuri nu reușim nimic. Pot fi infirmate cu ușurință. Un actor care să semene leit cu Ivanenko poate fi oricînd găsit, antrenat și arătat publicului. Deci, alții trebuie s-o facă în locul nostru. Avînd dovezi absolut sigure. Paznicii care-l însoțeau în noaptea aceea sînt în mîna gărzii Kremlinului. Așa că nu ne mai rămîn decît ucigașii.

– Dar nu-i știm, spuse Kerenski, și nici n-avem cum să-i aflăm. KGB-ul are să ajungă mai repede la ei.

– S-ar putea, dar trebuie să încercăm și noi, spuse Vișnaev. Să spunem lucrurilor pe față, Nikolai. Noi nu mai luptăm doar pentru conducerea Uniunii Sovietice. Luptăm pentru viața noastră, ca Rudin și Petrov. Mai întîi a fost povestea cu grînele, acum este Ivanenko. Încă un scandal, Nikolai, unul singur – oricine ar fi vinovatul, sper că lucrul acesta e limpede, oricine ar fi vinovatul – și Rudin va cădea. Așadar, este necesar să izbucnească un nou scandal. De asta trebuie să avem noi grijă.

Thor Larsen, îmbrăcat în salopetă și cu cască de protecție, stătea pe macaraua portal, deasupra docului uscat din centrul

şantierului naval Ishikawajima-Harima, şi privea în jos la scheletul navei care într-o zi avea să fie *Freya.*

După numai trei zile de la prima sa vizită, mărimea ei avu darul să-i taie respiraţia. Pe vremea cînd el îşi făcea ucenicia, petrolierele nu depăşeau niciodată treizeci de mii de tone, şi abia în 1956 fu lansată la apă prima navă mai mare. A fost creată o nouă categorie pentru aceste vase, cea s supertancurilor petroliere. Cînd a fost depăşit şi plafonul de cincizeci de mii de tone, a apărut o nouă categorie, numită VLCC (Very Large Crude Carrier)*, iar cînd s-a trecut şi peste bariera de două sute de mii de tone, la sfîrşitul anilor şazeci, a mai apărut încă o categorie: ULCC (Ultra Large Crude Carrier)**.

Odată, aflîndu-se pe mare, Larsen întîlnise unul dintre giganţii francezi, de cinci sute cincizeci de mii de tone. Echipajul ieşise cu mic cu mare pe punte ca să-l oprească. Ceeace se afla acum sub el era de două ori mai mare. Aşa cum spusese Wennerstrom, lumea nu văzuse şi nici nu avea să mai vadă vreodată ceva asemănător.

Era o navă lungă de cinci sute cincisprezece metri, cît zece blocuri; lată de nouăzeci de metri, iar suprastructura se înălţa de la punte în sus pe cinci niveluri. Jos de tot, sub suprafaţa punţii, chila navei cobora treizeci şi şase de metri spre podeaua docului uscat. Fiecare din cele şaizeci de cisterne era mai mare decît orice cinematograf de cartier. Iar în adîncuri, sub suprastructură, cele patru turbine cu aburi ce dădeau un total de nouăzeci de mii de cai putere la arbore erau deja instalate, gata oricînd să pună în mişcare cele două elice propulsoare gemene din bronz, de paisprezece metri diametru, ce puteau fi văzute licărind sub pupa.

De la un cap la altul, pe navă era un furnicar de oameni, muncitori care acum se pregăteau să coboare, în timp ce docul avea să fie inundat cu apă. Timp de douăsprezece luni, zi de zi, tăiaseră şi sudaseră, nituiseră, decupaseră, lipiseră, ciocăniseră la carena ei. Module de oţel ultrarezistent fuseseră coborîte cu

* Transportor de ţiţei foarte voluminos.
** Transportor de ţiţei ultravoluminos.

ajutorul macaralelor portal şi amplasate la locul stabilit, pentru a-i da formă. În timp ce oamenii degajau frînghiile şi lanţurile, cablurile şi furtunurile ce atîrnau în jurul ei, nava se dezvălui în sfîrşit, cu pereţii eliberaţi de orice balast, acoperiţi cu douăzeci de straturi de grund, aşteptînd apa.

În cele din urmă, nu mai rămăseseră decît blocurile pe care era aşezată. Oamenii care construiseră cel mai mare doc uscat din lume, aici, la Chita, în apropiere de Nagoya, în golful Ise, nu-şi închipuiseră că aveau să-şi vadă munca folosită în acest fel. Era singurul doc uscat ce putea cuprinde un vas de un milion de tone, primul şi ultimul care avea să se construiască aici. Cîţiva dintre veterani veniseră şi ei să asiste de dincolo de bariere la ceremonie.

Ceremonia religioasă a durat o jumătate de oră, timp în care preotul shinto a cerut binecuvîntarea celor de sus pentru cei care o construiseră, care aveau să mai lucreze la ea şi cei care într-o zi aveau să navigheze cu ea, urîndu-le linişte şi siguranţă în toate. Thor Larsen asista şi el la ceremonie, împreună cu inginerul său şef şi secundul, cu constructorul-şef al proprietarului, un arhitect naval, care fusese acolo de la bun început, şi arhitectul omolog al şantierului. Aceştia din urmă erau cei doi oameni care o proiectaseră şi construiseră.

Înainte de prînz au fost deschise ecluzele şi apa Pacificului de Vest năvăli mugind în doc.

În biroul preşedintelui avu loc o masă oficială, dar cum se termină, Thor Larsen se duse înapoi la doc. Era însoţit de secundul său, Stig Lundquist, şi inginerul-şef, Bjorn Erikson, amîndoi suedezi.

– E ceva cu totul deosebit, spuse Lundquist, în timp ce apa se ridica pe o parte şi alta a navei.

Puţin înainte de asfinţit, *Freya* icni ca un uriaş ce se trezeşte, se mişcă un centimetru, gemu din nou, iar apoi se ridică de pe suporţii aflaţi acum sub apă şi se aşeză pe linia de plutire. De jur împrejurul docului, patru mii de muncitori japonezi au spart liniştea lor studiată şi au izbucnit în urale. Zeci de căşti albe au fost azvîrlite în sus, iar cei cîţiva europeni din Scandinavia li s-au

alăturat, strîngîndu-le mîinile, bătîndu-i pe umeri. Sub ei, uriaşul aştepta răbdător, conştient că în curînd avea să vină şi rîndul său.

A doua zi, nava a fost scoasă din doc şi trasă la chei, unde timp de trei luni de zile avea să găzduiască din nou mii de omuleţi robotind ca apucaţii ca s-o pregătească pentru marea de dincolo de golf.

Sir Nigel citea ultimele rînduri ale materialului transmis de Privighetoare, închise dosarul şi se lăsă pe spate.

– Ei bine, Barry, ce părere ai?

Barry Ferndale îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale active studiind Uniunea Sovietică, pe conducătorii ei şi structura puterii. Mai suflă o dată peste lentilele ochelarilor săi ca să le dea lustrul final.

– Încă o lovitură căreia Maxim Rudin trebuie să-i facă faţă, spuse el. Ivanenko era unul din cei mai puternici sprijinitori ai săi. Şi unul deosebit de inteligent. Cu el în spital, Rudin trebuie să se lipsească de unul din cei mai capabili consilieri.

– Ivanenko mai are drept de vot în cadrul Biroului Politic? întrebă Sir Nigel.

– S-ar putea să voteze prin mandat dacă va fi cazul, spuse Ferndale, dar nu asta e problema. Chiar în caz de vot egal, şase la şase, într-o problemă majoră, la nivelul Biroului Politic, decisiv este votul preşedintelui. Pericolul ar fi ca unul sau doi dintre cei mai şovăielnici să schimbe tabăra. Un Ivanenko în putere inspira teamă, chiar şi la nivelul lor. Ivanenko sub cortul de oxigen ar putea să conteze mult mai puţin.

Sir Nigel îi întinse hîrtiile lui Barry Ferndale peste birou.

– Barry, aş vrea să te duci la Washington cu metarialul acesta. Bineînţeles, într-o vizită de curtoazie. Dar încearcă să iei masa în particular cu Ben Kahn şi să ai un schimb de păreri cu el. Întreaga poveste începe să devină din cale afară de riscantă.

– După cum vedem noi lucrurile, Ben, spuse Ferndale peste două zile, după cină, acasă la Kahn, soarta lui Maxim Rudin, pus

în fața unui Birou Politic ostil în proporție de cincizeci la sută, atîrnă doar de un singur fir, care devine tot mai subțire.

Directorul adjunct al CIA-ului își întinse picioarele spre focul de bușteni ce ardea în căminul de cărămidă roșie, uitîndu-se la coniacul pe care îl clătina în pahar.

– S-ar părea că ai dreptate, răspunse el prudent.

– Sîntem de asemenea de părere că dacă Rudin nu va reuși să-i convingă pe membrii Biroului Politic să aprobe concesiile pe care ți le face la Castletown, ar putea să cadă. Ar urma o luptă pentru succesiune care va fi decisă în planul Comitetului Central. În care, din păcate, Efrem Vișnaev se bucură de multă influență, avînd numeroși prieteni.

– Așa e, spuse Kahn. Dar același lucru se poate spune și despre Vasili Petrov. Dacă nu cumva e chiar mai influent decît Vișnaev.

– Fără îndoială, reluă Ferndale, și Petrov va reuși probabil să obțină succesiunea, dacă Rudin s-ar retrage de bună voie și l-ar susține, dictînd el condițiile, și dacă ar fi sprijinit de Ivanenko, ai cărui oameni ar putea submina influența mareșalului Kerenski în rîndurile Armatei Roșii.

– Văd că ai pus o grămadă de pioni în joc, Barry. Care ar fi gambitul?

– Vreau doar să facem un schimb de păreri, spuse Ferndale.

– Bine, să rămînem la păreri. De fapt, părerile noastre, ale celor de la Langley, se împacă bine cu ale voastre. David Lawrence de la Departamentul de Stat e și el de acord. Stan Poklewski însă vrea să pună șaua tare de tot pe sovietici. Președintele e – ca de obicei – la mijloc.

– Dar discuțiile de la Castletown sînt totuși destul de importante și pentru el, nu? sugeră Ferndale.

– Deosebit de importante. Anul viitor va fi ultimul său an ca președinte. Peste treisprezece luni vom avea un nou președinte desemnat. Bill Matthews dorește să iasă triumfal din scenă, lăsînd în urma sa un tratat de limitare a armelor.

– Ne gîndeam că...

– Aha, spuse Kahn. Înţeleg că acum vrei să scoţi calul în faţă.

Ferndale zîmbi la această aluzie şahistă la „calul" său, directorul general al Serviciului de Informaţii Secrete.

– ... discuţiile de la Castletown vor eşua lamentabil dacă Rudin pierde controlul în această etapă. Şi că ar avea deci nevoie de un punct cîştigat la Castletown, din partea voastră, pentru a-i convinge pe şovăielnicii din propria sa tabără că el obţine ceva acolo şi că este deci omul care trebuie sprijinit.

– Anumite concesii? întrebă Kahn. Săptămîna trecută am primit ultima situaţie cu privire la recolta sovietică de cereale. De data asta au făcut-o de oaie. După cum s-a exprimat Poklewski.

– Are dreptate, spuse Ferndale, numai că oaia e gata să crape, iar din spatele ei pîndeşte drăguţul de Vişnaev, cu planul său de război. Iar noi ştim cu toţii care ar fi urmările unei asemena acţiuni.

– Ai cîştigat, spuse Kahn. De fapt, părerea mea, bazată pe informaţiile obţinute de la Privighetoarea, merge pe aceeaşi linie. Acum pregătesc un material pentru preşedinte. Îl va primi săptămîna viitoare, cînd el şi Benson se vor întîlni cu Lawrence şi Poklewski.

– Înţeleg deci că cifrele acestea reprezintă rezultatele finale ale întregii recolte de cereale obţinute de sovietici, acum o lună? întrebă preşedintele Matthews, uitîndu-se spre cei patru bărbaţi aşezaţi în faţa lui, de cealaltă parte a biroului.

În fundul camerei, focul de buşteni trosnea în şemineul de marmură, adăugînd o notă de căldură la temperatura oricum destul de ridicată asigurată de sistemul de încălzire centrală. Dincolo de ferestre, peste pajiştile întinse se aşezase prima brumă de noiembrie. Fiind originar din sud, preşedintele Matthews aprecia căldura.

Robert Benson şi doctorul Myron Fletcher dădură din cap la unison. David Lawrence şi Stanislav Poklewski studiau cifrele.

– Am făcut apel la toate sursele noastre pentru a obţine aceste date, domnule preşedinte, iar informaţiile au fost coroborate cu multă atenţie, spuse Benson. Marja de eroare nu poate fi mai mare de cinci la sută, în sus sau în jos.

– Şi potrivit informaţiilor de la Privighetoare, chiar şi Biroul Politic e de acord cu noi, interveni şi secretarul de stat.

– Un total de o sută de milioane de tone, socoti preşedintele. Cu atîta nu rezistă decît cel mult pînă la sfîrşitul lui martie, oricît ar strînge cureaua.

– În ianuarie va începe apoi tăierea vitelor, spuse Poklewski. Dacă vor să supravieţuiască, de luna viitoare or să înceapă să ne facă concesii serioase la Castletown.

Preşedintele puse jos raportul sovietic asupra cerealelor şi luă în mînă materialul informativ pregătit de Ben Kahn şi prezentat de directorul CIA-ului. Fusese citit de toţi cei patru bărbaţi din cameră. Benson şi Lawrence se declaraseră de acord cu el; dr. Fletcher nu a fost consultat; răzbunătorul Poklewski l-a dezaprobat.

– Ştim şi noi, şi desigur şi ei, că se află într-o situaţie disperată, spuse Matthews. Important este cît de departe putem merge?

– Aşa cum aţi spus şi acum cîteva săptămîni, domnule preşedinte, observă Lawrence, dacă nu mergem destul de departe nu vom obţine cel mai bun tratat posibil pentru America şi lumea liberă. Dacă ajungem însă prea departe, îl forţăm pe Rudin să întrerupă discuţiile ca să-şi salveze pielea. E o chestiune de echilibru. Cred că, dacă atingem această etapă, ar trebui să facem un gest.

– Cereale?

– Hrană pentru animale, ca să-i ajutăm să-şi păstreze o parte din vite, sugeră Benson.

– Doctor Fletcher? întrebă preşedintele.

Bărbatul de la Agricultură dădu din umeri.

– Avem cantităţile necesare, domnule preşedinte, spuse el. Flota comercială sovietică, Sovfraht, e pregătită în cea mai mare parte. Ştim asta fiindcă la tarifele lor de transport subvenţionate ar putea fi ocupate toate navele, dar nu sînt. Sînt ancorate în toate

porturile lor de apă caldă ale Mării Negre şi ale coastei Pacificului. Şi vor porni spre SUA dacă primesc ordin de la Moscova.

– Cînd e ultimul termen pentru o decizie în această privinţă? întrebă preşedintele Matthews.

– De Anul Nou, spuse Benson. Dacă ştiu că le vine un transport, vor opri tăierea animalelor.

– Vă conjur să nu le uşuraţi situaţia, insistă Poklewski. În martie vor fi disperaţi.

– Atît de disperaţi încît să accepte măsuri de dezarmare care să asigure pacea un deceniu de acum înainte sau atît de disperaţi încît să pornească la război? întrebă Matthews retoric. Domnilor, voi lua o decizie pînă la Crăciun. Spre deosebire de domniile voastre, va trebui să discut această problemă cu cinci preşedinţi ai unor comisii ale Senatului: pentru apărare, agricultură, politică externă, comerţ şi buget. Şi lor nu pot să le spun nimic despre Privighetoare, nu-i aşa Bob?

Şeful Agenţiei de Informaţii clătină din cap.

– Nu, domnule preşedinte. Nimic despre Privighetoare. Sînt prea mulţi asistenţi la Senat, prea multe scurgeri. Efectul unor scurgeri de informaţii cu privire la ceea ce ştim ar fi dezastruos în acest moment.

– Foarte bine. Atunci rămîne pentru prima zi de Crăciun.

La 15 decembrie, profesorul Ivan Sokolov se ridică în picioare în timpul discuţiilor de la Castletown pentru a da citire unei hîrtii. Uniunea Sovietică, citi el, fidelă tradiţiilor ei de ţară de-a pururea devotată cauzei păcii mondiale, respectîndu-şi angajamentul de a contribui la coexistenţa paşnică...

Edwin J. Campbell şedea de partea opusă a mesei şi-l urmărea pe omologul său sovietic, cu sentimente oarecum asemănătoare. Lucrînd împreună timp de două luni de zile, adesea pînă la epuizare, ajunsese să simtă o oarecare apropiere faţă de omul de la Moscova, cel puţin atît cît îi permiteau poziţia şi sarcinile pe care le avea de îndeplinit.

În pauzele dintre discuţii, fiecare din ei îl vizitase pe celălalt în camera de odihnă a respectivei delegaţii. În salonul sovietic,

unde era de față întreaga delegație moscovită cît și nelipsiții agenți KGB, conversația fusese plăcută, dar formală. În salonul americanilor, unde Sokolov venise singur, se relaxă într-atît încît îi arătă lui Campbell fotografii ale nepoților săi, aflați în vacanță la Marea Neagră. În calitate de membru de frunte al Academiei de Științe, profesorul era recompensat pentru loialitatea sa față de partid și cauză cu limuzină, șofer, apartament în oraș, *dacea* la țară, vilă la mare și acces la magazinele alimentare ale Academiei. Campbell era conștient că Sokolov era plătit pentru loialitatea sa, pentru faptul că își pusese talentul în slujba unui regim ce trimisese zeci de mii de oameni în lagărele de muncă din Mordovia, că era un *nacealstvo*, un grangure. Dar pînă și grangurii aveau nepoți.

Ședea și-l asculta pe rus cu tot mai mare surprindere.

O, bietul de tine, își zise el. Cît de mult te costă toate astea.

După ce Sokolov își încheie vorbirea, Edwin Campbell se ridică la rîndul său în picioare și-i mulțumi profesorului pentru această declarație pe care el, ca reprezentant al Statelor Unite, o ascultase cu multă atenție. Ceru apoi o amînare, pentru ca guvernul Statelor Unite să ia o poziție. În mai puțin de o oră era la ambasada din Dublin, pentru a-i transmite lui David Lawrence extraordinarul discurs al lui Sokolov.

Peste cîteva ceasuri, la Departamentul de Stat din Washington, David Lawrence ridica unul din telefoane pentru a-l suna pe președintele Matthews pe linia directă.

– Trebuie să vă spun, domnule președinte, că acum șase ore, în Irlanda, Uniunea Sovietică a făcut concesii în șase puncte majore. Ele privesc numărul total de rachete balistice intercontinentale cu bombe de hidrogen, armamentul convențional, reducerea forțelor de-a lungul rîului Elba.

– Mulțumesc, David, spuse Matthews. Mă bucur de această veste. Ai avut dreptate. Cred că ar trebui să le oferim și noi ceva în schimb.

Pădurea de mesteacăn și zadă aflată la sud-vest de Moscova, unde elita sovietică are acele vile de țară cunoscute sub numele

de *datşa*, nu era mai mare de douăzeci de kilometri pătraţi. Membrilor elitei le place să stea unul lîngă altul. Drumurile din această zonă sînt mărginite metru de metru de grilaje de fier vopsite în verde, ce înconjoară domiciliile particulare ale oamenilor de la vîrf. Gardurile şi porţile par părăsite, dar cineva care ar încerca să sară gardul sau să intre pe poartă ar fi interceptat în cîteva clipe de paznicii ce se ivesc dintre copaci.

Situată dincolo de podul de la Uspenskoe, zona gravitează în jurul unui mic sat numit Jukovka şi este cunoscută sub acest nume. Aceasta fiindcă în apropiere există alte două aşezări, ceva mai noi: Sovmin Jukovka, unde se află vilele mai marilor partidului, şi Akademik Jukovka unde sînt reuniţi scriitorii, artiştii, muzicienii şi oamenii de ştiinţă care se bucură de favoruri din partea partidului.

Dar peste rîu se află ultima şi cea mai exclusivă aşezare, cea de la Usovo. Aici se află conacul somptuos, înconjurat de sute de hectare de pădure bine păzită, unde se retrag secretarul general al PCUS, preşedintele Sovietului Suprem, Biroul Politic.

În ajunul Crăciunului, o sărbătoare pe care nu o mai recunoştea de peste cincizeci de ani de zile, Maxim Rudin şedea aici în fotoliul său de piele preferat, cu picioarele îndreptate spre uriaşul şemineu din blocuri de granit în care trosneau buşteni de brazi lungi de un metru. Era acelaşi şemineu la care, înaintea lui, se încălziseră Leonid Brejnev şi Nikita Hruşciov.

Strălucirea galbenă a flăcărilor se reflecta în pereţii lambrisaţi ai biroului şi lumina chipul lui Vasili Petrov, care şedea în faţa lui. Lîngă fotoliul lui Rudin, pe o măsuţă de cafea erau aşezate o scrumieră şi o butelie de coniac armean, pe care Petrov o măsură din ochi cu oarecare mirare. Ştia că protectorul său mai vîrstnic nu avea voie să bea. Obişnuita ţigară era strivită între arătător şi degetul mare.

– Cum mai merge ancheta? întrebă Rudin.

– Încet, spuse Petrov. Se ştie cu siguranţă că au primit ajutor din afară. Dispozitivul de văzut pe întuneric a fost cumpărat la New York. Puşca finlandeză a făcut parte dintr-o comandă exportată de la Helsinki în Marea Britanie. Nu ştim din ce magazin

provine, dar ştim că e vorba de o comandă de arme de vînătoare, deci de o comandă din sectorul comercial particular, nu din cel oficial. Urmele paşilor din întregul şantier au fost comparate şi verificate cu încălţămintea de lucru a muncitorilor, şi s-au găsit două perechi de urme care nu pot fi identificate. Atmosfera era destul de umedă în acea noapte şi în zonă e foarte mult praf de ciment, aşa că urmele sînt foarte clare. Putem fi destul de siguri că e vorba de doi bărbaţi.

– Disidenţi? întrebă Rudin.

– Probabil. Şi nebuni.

– Nu, Vasili, asta s-o ţii pentru şedinţele de partid. Nebunii trag la întîmplare ori se sacrifică. Or mişcarea asta a fost calculată de luni de zile de cineva: cineva din afară sau din interiorul ţării, care trebuie redus la tăcere, o dată pentru totdeauna, înainte de a-şi împărtăşi secretul. Pe cine vă concentraţi?

– Pe ucraineni, spuse Petrov. Am penetrat toate grupurile lor din Germania, Marea Britanie şi America. Nimeni n-a auzit măcar vorbindu-se despre un asemenea plan. Personal, cred că ucigaşii se mai află încă în Ucraina. Că mama lui Ivanenko a fost folosită ca momeală e cert. Ori cine să fi ştiut că e mama lui Ivanenko. În nici un caz un urlător de lozinci din New York, nici vreun naţionalist de salon din Frankfurt şi nici vreun scriitoraş de pamflete din Londra. Ci un localnic cu contacte în exterior. Ne concentrăm asupra Kievului. Mai multe sute de foşti deţinuţi care s-au stabilit în zona Kievului se află acum în anchetă.

– Găseşte-i, Vasili, găseşte-i şi fă-i să tacă.

Maxim Rudin schimbă apoi subiectul, pe neaşteptate, aşa cum îi stătea în fire.

– Ce veşti ai din Irlanda?

– Americanii au reluat discuţiile, dar nu au răspuns încă la iniţiativa noastră, spuse Petrov.

Rudin fornăi nemulţumit.

– Matthews ăsta e un prost. Cît îşi mai închipuie oare că putem da înapoi înainte să se strîngă laţul?

– Are de înfruntat şi senatorii ăia antisovietici, spuse Petrov, şi pe fascistul ăla catolic, Poklewski. Şi bineînţeles n-are de unde să ştie cît de strînsă e situaţia în Biroul Politic.

Rudin mîrîi.

– Dacă nu ne oferă ceva de Anul Nou, la întîlnirea din prima săptămînă a lui ianuarie, nu mai obţinem aprobarea Biroului Politic...

Întinse mîna şi luă o înghiţitură de coniac, scoţînd un suspin de satisfacţie.

– Sînteţi sigur că e bine să beţi? întrebă Petrov. Acum cinci ani doctorii v-au interzis.

– La naiba cu doctorii, spuse Rudin. De asta te-am chemat de fapt. Pot să te informez cu maximă certitudine că nu am să mor de alcoolism şi nici de ciroză.

– Mă bucur să aud asta, spuse Petrov.

– Mai mult. Pe 30 aprilie mă retrag. Lucrul acesta te surprinde?

Petrov rămase nemişcat, atent. Îi văzuse de două ori pînă acum pe cei mari plecînd. Hruşciov, prăvălit, izgonit şi căzut în dizgraţie, pentru a deveni un oarecare. Brejnev, pe poziţie pînă în ultima clipă.

Fusese destul de aproape să simtă cutremurul atunci cînd cel mai puternic tiran al lumii lasă locul altuia. Dar niciodată atît de aproape. De data aceasta, primea el sceptrul, dacă nu i-l înhăţau ceilalţi.

– Da, mă surprinde, spuse el prudent.

– În aprilie am să convoc o adunare a plenului Comitetului Central, spuse Rudin, în cadrul căreia am să fac publică decizia mea de a mă retrage la 30 aprilie. De 1 Mai vom avea un nou conducător la tribuna prin faţa căreia va trece defilarea. Vreau ca acela să fii tu. Ţi-am spus lucrul acesta în urmă cu mai multe săptămîni. În iunie urmează să aibă loc congresul partidului. Noul conducător va trasa liniile politice viitoare.

Petrov ştia că Rudin îl alesese pe el de la întîlnirea din Kremlin, din apartamentul personal al bătrînului, cînd se aflase

acolo şi Ivanenko, cinic şi atent ca întotdeauna. Dar nu bănuia că lucrurile se vor precipita în asemenea măsură.

– Nu voi convinge Comitetul Central să accepte numirea ta dacă nu le dau ceva ce îşi doresc. De acum cunosc cu toţii situaţia. Dacă tratativele de la Castletown eşuează, Vişnaev cîştigă pe toare fronturile.

– Dar de ce aşa de repede? întrebă Petrov.

Rudin ridică paharul. Din umbră se ivi Mişa cel tăcut şi-i turnă coniac în el.

– Am primit ieri rezultatul analizelor de la Kunţevo, spuse Rudin. Lucrează la analizele astea de cîteva luni. Acum sînt siguri. Nu e vorba nici de ţigări, nici de coniacul armean. Ci de leucemie. Îmi mai dau şase pînă la douăsprezece luni. Hai să zicem că alt Crăciun eu nu mai apuc. Iar dacă o să fie război atomic, nici tu.

În următoarele o sută de zile trebuie să obţinem un contract pentru cereale de la americani şi să ştergem toate urmele afacerii Ivanenko. Nisipul din clepsidră e pe terminate. Cărţile sînt pe masă cu faţa în sus, şi nu mai avem nici un as pe mînecă.

Pe 28 decembrie, Statele Unite au făcut oficial Uniunii Sovietice o ofertă de zece milioane de tone de cereale pentru hrana animalelor, livrabilă pe loc, la preţul pieţei şi în afara oricăror condiţii negociate la Castletown.

În ajunul Anului Nou un avion cu reacţie Tupolev 134 al Aeroflotului decolă de pe aeroportul din Lvov cu destinaţia Minsk. Era o cursă internă. Ajunsese la nord de graniţa dintre Ucraina şi Bielorusia, zburînd deasupra Mlaştinilor Pripet, cînd un tînăr cu un aer destul de nervos se ridică de pe scaunul său, apropiindu-se de stewardesa care stătea de vorbă cu un pasager la cîteva scaune distanţă de uşa de oţel ce ducea spre cabina piloţilor.

Ştiind că toaleta e la celălalt capăt al cabinei, se îndreptă ca să-i facă loc tînărului ce se apropia. În acest timp însă, tînărul o trase lîngă el şi o imobiliză prinzîndu-i gîtul în cleştele braţului

său stîng. Scoase apoi un pistol şi i-l vîrî în coaste. Fata ţipă. Pasagerii se porniră să ţipe şi să urle. Atacatorul începu s-o tragă pe fată spre spate, spre uşa încuiată a cabinei de zbor. Pe peretele de lîngă uşă se afla un interfon prin care stewardesa putea vorbi cu echipajul din cabină, care avea ordin să nu deschidă uşa în cazul unui atac armat.

Din mijlocul compartimentului pentru călători se ridică unul din pasageri cu o armă automată în mînă. Apăru pe culoarul dintre scaune, strîngînd în mîini arma pe care o îndreptase asupra stewardesei şi a omului din spatele ei.

– Stai, strigă el. KGB-ul. Rămîi pe loc.

– Spune-le să deschidă uşa, ţipă banditul.

– Nici o şansă, îi strigă însoţitorul de zbor.

– Dacă nu deschid, omor fata, ţipă bărbatul care o ţinea pe stewardesă.

Fata dădu dovadă de curaj. Lovi cu călcîiul în bandit, îl nimeri în fluierul piciorului, se rupse din strînsoarea lui şi o luă la fugă spre agentul KGB. Banditul sări după ea peste trei rînduri de scaune. Dar avu ghinion. Dintr-un scaun de lîngă culoar, se ridică un alt călător, se întoarse şi trimise un pumn direct în ceafa banditului. Omul se prăbuşi cu faţa înainte; fără să mai apuce să facă vreo mişcare, cel care îl atacase puse mîna pe arma lui şi o îndreptă spre el. Banditul se întoarse, rămînînd în şezut, se uită spre puşcă, îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să geamă încetişor.

Din spate, agentul KGB trecu pe lîngă stewardesă, ţinînd arma în poziţie de tragere şi se apropie de salvator.

– Cine eşti? întrebă el. Drept răspuns, salvatorul băgă mîna într-unul din buzunarele interioare, scoase o legitimaţie şi o deschise.

Agentul văzu o legitimaţie de KGB.

– Nu eşti din Lvov, spuse el.

– Ternopol, spuse celălalt. Mă duceam spre casă în permisie, la Minsk, aşa că nu aveam pistol la mine. Dar am o directă de dreapta mulţumitoare, rînji el.

Agentul din Lvov încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, tovarăşe. Ţine-l pe loc.

Se îndreptă spre interfon şi începu să vorbească rapid în el. Povesti ce se întîmplase şi ceru să fie anunţată poliţia din Minsk.

– E inofensiv, putem să ne uităm şi noi? întrebă o voce metalică din spatele uşii.

– Bineînţeles, spuse agentul KGB. E destul de inofensiv acum.

Se auzi un declic în spatele uşii, iar aceasta se deschise şi din spatele ei se ivi capul inginerului, puţin speriat şi foarte curios.

În acea clipă, agentul din Ternopol se comportă foarte ciudat. Se întoarse de la bărbatul aşezat pe jos, îl pocni cu revolverul în moalele capului pe colegul său, îl dădu la o parte şi îşi vîrî piciorul în deschizătura uşii înainte ca aceasta să apuce să se închidă. Într-o secundă năvălise prin ea, împingîndu-l pe inginer spre cabina de unde ieşise.

Omul din spatele lui se ridică şi el iute de pe podea, puse mîna pe arma automată a însoţitorului de zbor, un Tokarev de 9 mm, din echipamentul standard al KGB-ului, şi o luă după el prin uşa pe care o trînti în urma lui. Aceasta se blocă automat.

Peste două minute, sub ameninţarea pistoalelor lui David Lazarev şi Lev Mîşkin, Tupolevul schimbă direcţia, îndreptîndu-se spre Varşovia şi Berlin, ultima destinaţie la care mai putea ajunge cu combustibilul pe care îl avea. La comandă şedea căpitanul Rudeko, alb la faţă de furie; lîngă el, copilotul său, Vatutin, răspundea la întrebările grăbite ale turnului de control de la Minsk cu privire la schimbarea cursului.

În clipa în care avionul traversa graniţa spre Polonia, turnul din Minsk şi alte patru avioane aflate pe aceeaşi lungime de undă aflaseră că Tupolevul se afla în mîna unor bandiţi ai aerului. Cînd obţinu permisiunea de zbor prin centrul zonei de trafic aerian controlate de Varşovia, Moscova aflase şi ea vestea. La o sută cincizeci de kilometri la vest de Varşovia, o escadrilă de şase avioane de luptă sovietice Mig 23 decolară de la baza lor din Polonia şi apăru în dreapta Tupolevului. Conducătorul formaţiunii bolborosea ceva în cască.

La biroul său din ministerul Apărării, din strada Frunze, mareşalul Nikolai Kerenski primi un telefon urgent, pe linia directă, de la sediul forţelor aviatice sovietice.

– Unde? lătră el.

– Trece tocmai peste Poznan, veni răspunsul. La trei sute de kilometri de Berlin. Cincizeci de minute de zbor.

Mareşalul cumpăni cîteva clipe. Acesta ar putea fi scandalul de care avea nevoie Vişnaev. Ştia ce ar fi trebuit să facă. Tupolevul ar fi trebuit doborît cu orice preţ cu pasageri şi echipaj cu tot. Versiunea ulterioară ar fi putut să fie că bandiţii trăseseră în interiorul fuselajului, nimerind unul din rezervoarele principale. Aşa cum se mai întîmplase de două ori în ultimul deceniu.

Apoi dădu ordinele necesare. La o sută de metri distanţă de vîrful aripii avionului, comandantul escadrilei ascultă peste cinci minute ordinele pe care le primea.

– Dacă spuneţi aşa, tovarăşe colonel, îi răspunse el comandantului său de la bază. Peste douăzeci de minute avionul traversase linia Oder-Neisse şi se pregătea să coboare spre Berlin. În timp ce făcea această manevră, Migurile virară cu eleganţă şi se pierdură în zare, întorcîndu-se la baza lor.

– Va trebui să anunţ totuşi Berlinul că sosim, i se adresă căpitanul Rudenko lui Mîşkin. Dacă mai e vreun avion pe pistă, o să ne transformăm într-o minge de foc.

Mîşkin privea ţintă spre norii cenuşii de iarnă. Nu mai fusese niciodată într-un avion, dar ceea ce spusese căpitanul era logic.

– Foarte bine, spuse el, rupi tăcerea şi anunţi aeroportul Tempelhof că soseşti. Nu ceri nimic, te rezumi la un simplu anunţ.

Căpitanul Rudenko jucă ultima sa carte. Se aplecă înainte, reglă frecvenţa şi începu să vorbească.

– Tempelhof, West Berlin. Tempelhof, West Berlin. This is Aeroflot 351...

Vorbea englezeşte, limbă internaţională în aviaţie. Mîşkin şi Lazarev habar n-aveau de ea, cu excepţia celor cîteva cuvinte pe

care le prinseseră la radio, transmise din vest. Mîşkin îi puse pistolul la ceafă lui Rudenko.

– Fără şiretlicuri, spuse el în ucraineană.

În turnul de control al aeroportului Schönefeld din Berlinul de Est cei doi controlori se uitară unul la altul uluiţi. Erau chemaţi pe frecvenţa lor, dar luaţi drept Tempelhof. Or nici un avion Aeroflot n-ar fi putut visa vreodată să aterizeze în Berlinul de Vest, ca să nu mai vorbim de faptul că Tempelhof nu mai era de mai bine de zece ani aeroportul civil al Berlinului. Tempelhof fusese transformat în baza aeriană a forţelor aeriene ale Statelor Unite, cînd a fost deschis aeroportul civil de la Tegel.

Unul dintre est-germani, mai iute decît celălalt, apucă microfonul:

– Tempelhof către Aeroflot 351, ai cale liberă la aterizare, spuse el.

În avion, căpitanul Rudenko înghiţi în sec, începu frînarea, coborî flapsurile şi scoase trenul de aterizare. Tupolevul cobora rapid spre cel mai mare aeroport al Germaniei de Est. Trecură prin plafonul de nori, la o mie de picioare, şi zăriră luminile de aterizare din faţă. Cînd ajunseră la o sută cincizeci de metri, Mîşkin privi bănuitor prin geam. Auzise atîtea despre Berlinul de Vest, de luminile lui strălucitoare, străzi animate, grupuri plimbîndu-se pe Kurfürstendamm, de aeroportul Tempelhof care se afla chiar în mijlocul capitalei. Iar acum aeroportul acesta care se afla în afara oraşului la ţară.

– E o cursă, ţipă el spre Lazarev. Ăsta-i estul. Vîrî pistolul în ceafa căpitanului Rudenko. Ridică-te, urlă el, ridică-te în aer ori te împuşc.

Căpitanul ucrainean strînse din dinţi, menţinînd cursul pe ultima sută de metri. Mîşkin întinse mîna peste umărul lui să apuce manşa. Cele două bubuituri care au urmat au răsunat atît de aproape una după alta că era imposibil să spui care se produsese mai întîi. Mîşkin pretinse că izbirea roţilor de pistă declanşase percutorul. Căpitanul Vatutin susţinea că Mîşkin trăsese mai întîi. Situaţia a fost mult prea confuză pentru a se mai stabili o versiune finală şi definitivă.

Glonţul găuri ceafa căpitanului Rudenko omorîndu-l pe loc. Cabina se umplu de fum albastru, Vatutin trase de manşă ţipînd la inginer să forţeze motoarele. Motoarele urlară ceva mai tare decît pasagerii atunci cînd Tupolevul, greu ca o jimblă udă, se izbi de două ori pe pistă, apoi îşi ridică botul, rulă în continuare, luptînd să se salte în aer. Vatutin forţă, aşezîndu-l cu nasul în sus, icnind, rugîndu-se ca motoarele să reziste, în timp ce suburbiile Berlinului de Est treceau pe sub ei, apoi urmă Zidul. Cînd Tupolevul ajunse peste perimetrul aeroportului Tempelhof trecu la o distanţă de vreun metru jumătate peste casele din apropiere.

Alb la faţă, tînărul copilot îmboldit de pistolul lui Lazarev în ceafă puse avionul pe pista principală. Mîşkin sprijinea în acest timp trupul plin de sînge al căpitanului Rudenko, ca să nu cadă peste manşele de comandă. În cele din urmă, Tupolevul se opri la jumătatea pistei, pe toate roţile.

Sergentul Leroy Coker era un om cu simţăminte patriotice. Şedea ghemuit la volanul Jeepului său aparţinînd poliţiei aerului, cu pufoaica sa bordată cu blană bine încheiată şi trasă peste faţă, gîndindu-se cu dor la căldura Alabamei. Dar era de serviciu şi îşi lua misiunea foarte în serios.

Cînd avionul apăru de peste casele de dincolo de gardul aeroportului, cu motoarele urlînd şi cu trenul de aterizare şi flapsurile coborîte, exclamă: „Ce mama mă-sii..." şi se aşeză băţ, holbîndu-se la arătare. Nu fusese niciodată în Rusia, nici măcar în Est, dar citise totul despre cei de dincolo. Nu avea el multe cunoştinţe despre Războiul Rece, dar ştia prea bine că un atac din partea comuniştilor putea să vină oricînd dacă oameni ca el, Leroy Coker, nu erau pe fază. Ştia de asemenea ce era aia o stea roşie ori secera şi ciocanul.

Cînd avionul se opri derapînd, îşi scoase carabina, o puse la ochi şi trase în pneurile din faţă dezumflîndu-le.

Mîşkin şi Lazarev se predară peste trei ceasuri. Iniţial intenţionaseră să reţină echipajul, să dea drumul pasagerilor, să ia la bord trei autorităţi din Berlinul de Vest şi să zboare mai departe spre Tel Aviv. Dar ca să obţină roata din faţă pentru Tupolev era un lucru imposibil, ruşii n-ar fi acceptat să le pună

la dispoziţie piesa. Iar cînd autorităţile de la baza aeriană a Statelor Unite au aflat despre uciderea lui Rudenko, au refuzat să le dea un avion al lor. Tupolevul a fost înconjurat de trăgători de elită; cei doi din interior nu mai aveau cum să conducă un grup întreg de oameni, chiar şi sub ameninţarea armelor, spre alt avion. Trăgătorii i-ar fi doborît fără probleme. După discuţii de un ceas cu comandantul bazei, ieşiră din avion cu mîinile ridicate în aer.

În aceeaşi seară au fost predaţi oficial autorităţilor din Berlinul Occidental pentru a fi judecaţi.

CAPITOLUL 9

Ambasadorul sovietic de la Washington era negru de supărare cînd se întîlni față în față cu David Lawrence de la Departamentul de Stat.

Era 2 ianuarie și secretarul de stat american îl primise la cererea părții sovietice sau, mai bine zis, la insistențele acesteia.

Ambasadorul dădu citire notei de protest a guvernului său pe un ton egal, monoton. Cînd termină, depuse textul pe biroul americanului. Lawrence, care știa exact despre ce va fi vorba, avea pregătit un răspuns, redactat de consilierii săi în probleme juridice, dintre care trei se aflau chiar în spatele lui.

Admise să Berlinul de Vest nu era, într-adevăr, teritoriu suveran, ci un oraș sub ocupația celor Patru Puteri. Cu toate acestea, aliații occidentali hotărîseră de mult ca în probleme de jurisprudență, autoritățile vest-berlineze să judece toate cazurile penale sau civile în afara celor ce cădeau sub incidența legislației militare a aliaților. Răpirea avionului, continuă el, care reprezenta o crimă gravă, nu fusese comisă de un cetățean al Statelor Unite împotriva altui cetățean al Statelor Unite sau în cadrul bazei aeriene americane de la Tempelhof. Era deci un caz de jurisprudență civilă. Drept urmare, guvernul Statelor Unite considera că nu avea dreptul să rețină legal naționali non-americani sau materiale probatorii non-americane aflate pe teritoriul Berlinului de Vest, chiar dacă avionul ajunsese să aterizeze la o bază a forțelor aeriene ale Statelor Unite. Se vedea deci nevoit să respingă protestul sovietic.

Ambasadorul îl ascultă într-o tăcere mormîntală. Răspunse că nu putea accepta explicaţia americanilor şi că o respingea, lucru pe care avea să-l comunice şi guvernului său. Cu aceasta părăsi biroul secretarului de stat american ca să se întoarcă la ambasadă şi să raporteze la Moscova.

Într-un apartament mic din Bayswater, Londra, se întîlniseră în acea zi trei bărbaţi, care parcurgeau mulţimea de ziare răspîndite în jurul lor.

– Catastrofă, izbucni Andrew Drake, mai rău nici că se putea. Pînă acum ar fi trebuit să fie în Israel. După o lună ar fi fost eliberaţi şi s-ar fi putut organiza conferinţa de presă. De ce naiba au trebuit să-l împuşte pe căpitanul ăla nenorocit!

– Dacă ateriza la Schonnefeld şi refuza să-i ducă în Berlinul de Vest, erau oricum terminaţi, observă Azamat Krim.

– Ar fi putut să-i dea una în moalele capului, mîrîi Drake.

– Fierbinţeala momentului, spuse Kaminski. Acum, noi ce facem?

– Se poate oare afla de unde vin pistoalele? îl întrebă Drake pe Krim.

Micuţul tătar clătină din cap.

– S-ar putea ajunge, eventual, pînă la magazinul de unde au fost cumpărate, spuse el, dar nu pînă la mine. N-a trebuit să arăt nici un fel de legitimaţie.

Drake păşea pe covor în sus şi în jos, adîncit în gînduri.

– Nu cred că o să-i extrădeze, spuse el în cele din urmă. Sovieticii îi acuză de răpirea avionului, împuşcarea lui Rudenko, vătămarea agentului KGB din avion şi, bineînţeles, a celuilalt, de la care au luat legitimaţia. Dar uciderea căpitanului este cauza cea mai gravă. Cu toate acestea nu cred că un guvern vest-german ar trimite doi evrei înapoi în Uniunea Sovietică, pentru a fi executaţi. Pe de altă parte, vor fi judecaţi şi condamnaţi. Probabil că pe viaţă. Miroslav, ce crezi, o să deschidă oare gura în legătură cu Ivanenko?

Fugarul ucrainean clătină din cap.

– Nu, dacă mai au puţină minte, spuse el. Nu în mijlocul Berlinului de Vest. S-ar putea ca nemţii să-şi schimbe părerea şi să-i trimită înapoi pînă la urmă. Dacă o să-i creadă, ceea ce nu se va întîmpla, fiindcă Moscova ar nega că Ivanenko e mort şi ar scoate imediat o sosie la iveală. Moscova, în schimb, i-ar crede şi i-ar lichida. Necrezîndu-i, nemţii nu le-ar oferi nici un fel de protecţie specială. Aşa că nu au nici o şansă. Trebuie să tacă.

– Dar lucrul acesta nu ne este de nici un folos, remarcă Krim. Scopul întregii operaţiuni pe care am organizat-o a fost să dăm aparatului de stat sovietic o lecţie usturătoare, să-i umilim cum n-au mai fost umiliţi de cînd sînt. Noi nu putem da declaraţii presei, nu dispunem de amănuntele care ar convinge o lume întreagă. Numai Mîşkin şi Lazarev pot face lucrul ăsta.

– Atunci trebuie să-i scoatem de acolo, spuse Drake ferm. Trebuie să mai organizăm ceva, să-i ducem la Tel Aviv cu garanţii pentru viaţa şi libertatea lor. Altfel totul a fost în zadar.

– Ce facem acum? întrebă Kaminski.

– Ne gîndim, spuse Drake. Imaginăm o soluţie, facem planul şi apoi trecem la executarea lui. Doar n-o să rămînă să putrezească la Berlin; nu cu secretul pe care îl deţin ei. Iar noi nu avem mult timp; nu va dura o veşnicie pînă ce Moscova o să vadă cît fac doi şi cu doi. De-acum au prins un fir, vor descoperi destul de repede şi cine a făcut treaba de la Kiev. Apoi vor pregăti o răzbunare. Iar noi trebuie să le-o luăm înainte.

Supărarea neagră a ambasadorului sovietic de la Washington pălea de-a dreptul pe lîngă furia colegului său de la Bonn, cînd, peste două zile, diplomatul sovietic se întîlni cu ministrul german al afacerilor externe. Refuzul guvernului federal german de a-i preda pe cei doi criminali şi ucigaşi autorităţilor sovietice sau est-germane marca o breşă flagrantă în relaţiile de prietenie dintre cele două ţări şi nu putea fi considerat decît drept un act ostil, insistă el.

Ministrul de externe vest-german era profund nemulţumit de situaţie. În particular ar fi preferat ca Tupolevul să rămînă pe

pista est-germană. Se abţinu să facă însă vreo remarcă privitoare la faptul că ruşii, deşi insistau mereu că Berlinul Occidental nu aparţine Germaniei Occidentale, nu se adresau totuşi Senatului din Berlinul de Vest.

Ambasadorul îşi repetă argumentele pentru a treia oară: criminalii erau cetăţeni sovietici, victimele erau cetăţeni sovietici, avionul era teritoriul sovietic, atacul se produsese în spaţiul aerian sovietic, iar omorul pe sau la cîţiva metri de pista celui mai mare aeroport est-german. Prin urmare, crima trebuia judecată de justiţia sovietică sau măcar de cea est-germană.

Ministrul de externe sublinie pe un ton cît mai politicos cu putinţă că în toate cazurile precedente răpitorii au fost judecaţi în ţara în care au aterizat, dacă această ţară dorea să-şi exercite acest drept. Aceasta nu punea în nici un fel la îndoială justeţea procedurii judiciare sovietice...

Pe naiba, nu punea, îşi zise el în sinea lui. Nimeni în Germania Occidentală, începînd cu guvernul şi pînă la public şi presă, nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la soarta lui Mîşkin şi Lazarev dacă ar fi extrădaţi: ancheta KGB-ului, mascarada unui proces şi plutonul de execuţie. Şi mai era o problemă: cei doi erau evrei.

Primele zile ale lui ianuarie nu sînt prea bogate în ştiri pentru presă, aşa că presa vest-germană se înfrupta din plin din această poveste. Ziarele conservatoare aparţinînd puternicului concern Axel Springer insistau că, indiferent de ce ar fi făcut, cei doi răpitori trebuiau să aibă parte de o judecată dreaptă, iar aceasta nu le putea fi garantată decît în Germania Occidentală. Uniunea creştin-socială bavareză, de care depindea coaliţia guvernamentală, adoptase aceeaşi poziţie. Alte oficine alimentau presa cu informaţii precise şi amănunte lugubre despre anchetele KGB-ului în zona Lvov, de unde veneau răpitorii, dînd să se înţeleagă că dorinţa de a scăpa de teroare era o reacţie firească, în pofida modului în care se desfăşurase fuga. Iar la urmă, recenta demascare a unui alt agent comunist printre înalţii funcţionari publici nu avea să sporească în nici un fel populari-

tatea unui guvern ce făcea astfel de concesii Moscovei. Şi avînd în vedere că urmau alegerile locale...

Ministrul primise indicaţii precise de la cancelar: Mîşkin şi Lazarev, îi comunică el ambasadorului sovietic, vor fi judecaţi în Berlinul Occidental cît mai curînd cu putinţă şi dacă, sau mai bine zis, în momentul cînd vor fi condamnaţi, sentinţa va fi pe măsura faptelor comise.

Întîlnirea Biroului Politic de la sfîrşitul săptămînii a fost furtunoasă. Magnetofoanele n-au funcţionat, nici de data aceasta, iar stenografii n-au fost nici ei prezenţi.

– E revoltător, izbucni Vişnaev. Iată un nou scandal ce ştirbeşte prestigiul Uniunii Sovietice în ochii lumii întregi. Una ca asta n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată.

Voia să spună că se întîmplase datorită slăbiciunii lui Maxim Rudin în conducerea partidului şi statului.

– Nici nu s-ar fi întîmplat, ripostă Petrov, dacă avioanele de vînătoare ale tovarăşului mareşal ar fi doborît avionul deasupra teritoriului polonez, aşa cum s-a procedat de atîtea ori.

– S-a produs o defecţiune la sistemul de comunicaţii între turnul de control şi comandantul escadrilei, spuse Kerenski. Un caz dintr-o mie.

– Cu totul întîmplător, observă Rîkov sarcastic. Prin ambasadorii săi aflase că procesul lui Mîşkin şi Lazarev avea să fie public şi va scoate la iveală modul cum procedaseră răpitorii: cum mai întîi jefuiseră un agent KGB într-un parc, iar apoi se dăduseră drept acesta pentru a ajunge în cabina piloţilor.

– Există vreo bănuială, întrebă Petrianov, unul din partizanii lui Vişnaev, că aceşti doi oameni ar putea fi aceeaşi care l-au omorît pe Ivanenko?

Atmosfera era încărcată de electricitate.

– Nici una, răspunse Petrov sigur de sine. Ştim că cei doi sînt originari din Lvov, nu din Kiev. Sînt evrei cărora li s-a respins cererea de emigrare. Cercetările continuă, desigur, dar pînă acum n-am descoperit nici o legătură.

– Dacă se descoperă vreo legătură, vom fi, bineînțeles, informați? întrebă Vișnaev.

– E de la sine înțeles, tovarășe, bubui Rudin.

Stenografii au fost rechemați, iar adunarea a continuat luînd în discuție evoluția tratativelor de la Castletown și achiziționarea de zece milioane de tone de cereale furajere. Vișnaev nu făcu presiuni. Rîkov se strădui din răsputeri să demonstreze că Uniunea Sovietică obținuse cantitățile de cereale necesare pentru a supraviețui în timpul iernii și primăverii în schimbul unor concesii minime în domeniul dezarmării, fapt contestat de mareșalul Kerenski. Komarov a fost în schimb obligat să admită că sosirea celor zece milioane de tone de furaje pentru acea iarnă îi va permite să pună imediat la bătaie o cantitate egală din rezervă intangibilă prevenind astfel tăierile masive de animale. Facțiunea lui Maxim Rudin își păstră supremația la același scor strîns.

După ce adunarea se încheie, bătrînul șef îl trase pe Vasili Petrov deoparte.

– Există vreo legătură între cei doi evrei și moartea lui Ivanenko? vru el să știe.

– S-ar putea, admise Petrov. Știm, desigur, că ei sînt autorii jafului din Ternopol, că erau pregătiți să acționeze și în afara Lvovului, ca să-și pregătească fuga. Avem amprentele lor din avion, care se potrivesc cu cele din locuințele lor de la Lvov. N-am găsit ghete care să se potrivească cu urmele de la locul crimei, dar continuăm căutările. Și încă ceva; avem amprenta unei palme luate de pe mașina care a lovit-o pe mama lui Ivanenko. Încercăm să obținem de la Berlin cîte o amprentă completă a palmei fiecăruia din ei. Dacă se potrivește cumva...

– Pregătește un plan, un plan de contingență, un studiu de fezabilitate, spuse Rudin, ca să fie lichidați în închisoarea din Berlinul Occidental. Pentru orice eventualitate. Și încă ceva, dacă se dovedește că sînt ucigașii lui Ivanenko, raportează-mi mie, nu Biroului Politic. Mai întîi îi reducem la tăcere și după aceea îi informăm pe tovarășii noștri.

Petrov înghiţi în sec. A înşela Biroul Politic înseamnă a pune în joc miza cea mare. Un singur pas greşit şi dedesubt nu se va mai afla nici o plasă care să-i oprească prăbuşirea. Îşi aminti ce-i spusese Rudin în urmă cu două săptămîni, în faţa focului, la Usovo. Cu Biroul Politic împărţit şase la şase, Ivanenko mort şi doi dintre tovarăşii lor gata să treacă în tabăra adversă, nu mai aveau nici un atu.

– Prea bine, spuse el.

Cancelarul vest-german Dietrich Busch îl primi pe ministrul justiţiei în biroul său particular din clădirea Cancelariei, aflată în apropierea vechiului Palat Schaumberg. Trecuse de mijlocul lunii. Şeful guvernului vest-german stătea în faţa ferestrei panoramice contemplînd peisajul de afară. În interiorul noului şi modernului sediu al guvernului din Bundeskanzlerplatz era atît de cald că puteai să stai în cămaşă şi nimic din vremea aspră şi neprietenoasă de ianuarie nu pătrundea înăuntru.

– Cum progresează afacerea Mîşkin şi Lazarev? întrebă Busch.

– E ciudat, recunoscu ministrul său, Ludwig Fischer, sînt mai cooperanţi decît am fi putut spera. Se pare că sînt dornici să se ajungă fără întîrziere la proces.

– Excelent, spuse cancelarul. Este exact ceea ce dorim şi noi. O rezolvare cît mai grabnică. Hai să terminăm cît mai repede cu asta. În ce fel sînt cooperanţi?

– Li s-a oferit un avocat renumit de dreapta. Plătit prin subscripţii, prin contribuţii germane, sau, cine ştie, de către Liga de Apărare a Evreilor* din America. L-au refuzat. Avocatul era gata să transforme procesul într-un spectacol grandios, cu o mulţime de amănunte despre prigoana la care sînt supuşi evreii din Ucraina de către KGB.

– Un avocat de *dreapta* voia una ca asta?

---

* În originar, *Jewish Defense League.*

– Tot în favoarea lor ar fi fost. Umilirea ruşilor etc., spuse Fischer. Oricum, Mîşkin şi Lazarev merg pe ideea recunoaşterii vinovăţiei şi pledează pentru circumstanţe atenuante. Insistă în acest sens. Susţin că arma s-a descărcat din întîmplare cînd avionul s-a izbit de pista de la Schönnefeld. Noul avocat cere ca acuzaţia să fie schimbată din crimă în omor prin imprudenţă.

– Cred că putem fi de acord cu asta, spuse cancelarul. Cît or să primească?

– Adăugînd şi răpirea avionului, cincisprezece pînă la douăzeci de ani. Bineînţeles că vor putea fi eliberaţi pentru bună purtare, după ispăşirea unei treimi din pedeapsă. Sînt tineri, în jur de douăzeci şi cinci de ani. La treizeci ar putea fi liberi.

– Asta-i peste cinci ani, mormăi Busch. Pe mine mă preocupă următoarele cinci luni. Amintirile pălesc. Peste cinci ani vor fi de domeniul arhivelor.

– Recunosc orice, dar insistă că arma s-a descărcat fără voia lor. Susţin că voiau să ajungă în Israel, iar aceasta era singura cale ce le mai rămăsese. Îşi vor recunoaşte vinovăţia, pledînd pentru omor prin imprudenţă.

– Aşa să fie, spuse cancelarul. Ruşilor n-o să le placă, dar povestea e destul de încurcată. I-ar condamna pe viaţă pentru crimă, dar asta înseamnă efectiv douăzeci de ani.

– Ar mai fi un lucru. Cer ca după proces să fie transferaţi într-o închisoare din Germania de Vest.

– De ce?

– Par a se teme de o răzbunare a KGB-ului. Îşi închipuie că vor fi mai în siguranţă în Germania Occidentală decît în Berlinul de Vest.

– Prostii, mîrîi Busch, vor fi judecaţi şi deţinuţi în Berlinul Occidental. Ruşilor nici prin cap nu le-ar trece să se răfuiască cu ei într-o închisoare din Berlin. N-ar îndrăzni una ca asta. Cu toate acestea, am putea aranja un transfer peste vreun an. Dar nu încă. Mergi înainte, Ludwig. Rezolvă problema cît mai repede şi fără vîlvă, dacă vor să coopereze. Dar scapă-mă de presă înainte de alegeri, şi de ambasadorul sovietic.

La Chita, soarele de dimineață se revărsa peste puntea lui *Freya*, care de două luni și jumătate era trasă la chei, pentru a fi pregătită de navigație. Se schimbase în acele șaptezeci și cinci de zile. Stătuse docilă, zi și noapte, în timp ce micuțele creaturi care o construiseră roiau pe toate părțile. De-a lungul și de-a latul ei, se întinseseră sute de kilometri de cabluri, tuburi, țevi și conducte flexibile. Labirintul rețelei ei electrice fusese conectat și verificat, și complexul sistem de pompe fusese instalat și probat.

Fuseseră montate instrumentele conectate la calculator, ce aveau să comande umplerea și golirea rezervoarelor, înaintarea sau oprirea navei, menținerea timp de săptămîni de zile a oricărui curs, fără ca mîna omului să atingă cîrma; de asemenea aveau să urmărească în permanență stelele de deasupra și fundul mării de dedesubt.

Încăperile pentru alimente și congelatoarele, ce aveau să asigure pe luni de zile hrana echipajului, erau deja montate, la fel și mobilierul, becurile, butoanele de la uși, instalațiile sanitare, plitele din bucătărie, încălzirea centrală, aerul condiționat, cinematograful, sauna, cele trei baruri, două sufragerii, paturile, cabinele de dormit, mochetele, cuierele.

Suprastructura ei înaltă de cinci etaje se preschimbase dintr-un înveliș gol într-un hotel de lux; puntea de comandă, sala pentru radiotransmisie și sala calculatoarelor se transformaseră din galerii goale în complicate bănci de date, în care zumzăiau calculatoarele și sistemele de comandă.

Cînd ultimul dintre muncitori își luă uneltele și plecă de pe ea, *Freya* reprezenta, prin dimensiuni, putere, capacitate, lux și rafinament tehnic, valoarea supremă pe care mintea omului o realizase vreodată în domeniul navigației.

Ceilalți treizeci de membri ai echipajului sosiseră cu paisprezece zile în urmă, pentru a avea timp să se familiarizeze cu fiecare părticică a ei. Acesta se compunea din comandantul ei, căpitanul Thor Larsen, cei trei ofițeri de punte, de rangul I, II și III, un ofițer mecanic-șef, un ofițer mecanic I, un ofițer mecanic II și un inginer electrotehnist, care era ofițer de rangul I, radiotelegrafistul și intendentul-șef erau de asemenea ofițeri. Alți

douăzeci completau echipa: bucătarul şef, patru stewarzi, trei fochişti/mecanici la sala motoarelor, un mecanic pentru reparaţii/mecanic la sala motoarelor; zece marinari de punte şi un om la pompe.

Cu două săptămîni înainte de-a fi gata de drum, a fost trasă de la chei şi dusă în mijlocul golfului Ise. Acolo, cele două elice uriaşe au pornit să muşte apa împingînd-o în largul Pacificului de vest pentru încercări pe mare. Pentru ofiţeri şi echipaj, ca şi pentru cei douăzeci de tehnicieni japonezi care se aflau la bord aveau să urmeze două săptămîni de muncă dură pentru a-i testa fiecare sistem în parte pentru orice situaţie cunoscută sau posibilă.

Se investiseră în ea o sută şaptezeci de milioane de dolari americani, iar în acea dimineaţă, în timp ce ieşea din golf, micuţele vapoare din apropiere de Nagoya o urmăreau cu un amestec de teamă şi respect.

La douăzeci de kilometri în afara Moscovei se află satul turistic şi complexul Arhanghelskoe, cunoscut pentru muzeul şi restaurantul său unde se serveşte friptură de urs. În ultima săptămînă a acelui ianuarie geros, Adam Munro rezervase o masă acolo pentru el şi una din secretarele ambasadei.

Îşi alegea mereu altă invitată pentru ca nici una din fete să nu apuce să observe ceva, iar dacă tînăra plină de speranţă din acea seară se mira de ce alesese să bată atîta cale pe drumuri îngheţate şi la temperaturi de minus cincisprezece grade sub zero, se abţinu să comenteze.

În orice caz, restaurantul era cald şi plăcut, iar atunci cînd el se scuză şi plecă să-şi aducă ţigările pe care le lăsase în maşină, nu-şi făcu alte gînduri. Iureşul îngheţat de afară îl făcu să tremure şi porni repede spre maşina ale cărei faruri se aprinseseră scurt în întuneric.

Se urcă în maşină alături de Valentina, puse un braţ în jurul ei, o trase lîngă el şi o sărută.

– Nu-mi place ideea să te ştiu acolo cu altă femeie, Adam, şopti ea în timp ce-şi lipea obrazul de gîtul lui.

– Dar ştii că nu-i nimic, spuse el, nimic important. Doar un pretext ca să pot veni pînă aici fără să fiu suspectat. Am veşti pentru tine.

– În legătură cu noi? întrebă ea.

– În legătură cu noi. I-am întrebat pe oamenii mei dacă te-ar ajuta să ieşi şi au fost de acord. Avem şi un plan. Cunoşti portul Constanţa de pe ţărmul românesc?

Ea clătină din cap.

– Am auzit de el, dar n-am fost niciodată acolo. Merg întotdeauna în vacanţă pe coasta sovietică a Mării Negre.

– Ai putea să aranjezi să-ţi faci vacanţa acolo, împreună cu Saşa?

– Cred că da, spuse ea. Teoretic pot să-mi petrec vacanţa oriunde vreau. România face parte din blocul ţărilor socialiste. N-ar trebui să fie nici un impediment.

– Cînd începe vacanţa de primăvară a lui Saşa?

– În ultimele zile ale lunii martie, cred. E atît de important?

– Trebuie să fii acolo pe la mijlocul lui aprilie, îi spuse el. Ar urma să ajungi la un cargou aflat în larg, spuse el, într-o barcă cu motor care te ia de la ţărm. Te rog să aranjezi pentru vacanţa de primăvară un sejur cu Saşa la Constanţa sau Mamaia. Se poate?

– Am să încerc, spuse ea. Am să încerc. În aprilie. O, Adam, mi se pare atît de aproape.

– E aproape, draga mea. Mai puţun de nouăzeci de zile. Trebuie să mai ai puţină răbdare, aşa cum am avut şi eu, şi-o să reuşim. O să-ncepem o viaţă cu totul nouă.

Peste cinci minute ea îi dăduse copiile de la prima întîlnire din ianuarie a Biroului Politic şi dispăruse cu maşina în noapte. El îşi îndesă teancul de hîrtii sub cămaşă şi haină, şi se întoarse în lumina şi căldura retaurantului Arhanghelskoe.

De data aceasta, îşi zise el în timp ce continua să converseze politicos cu secretara, n-o să mai fie nici o greşeală, nici o amînare, nici o despărţire ca în 1961. De data aceasta avea să fie pentru totdeauna.

Edwin Campbell se lăsă pe spate în scaunul său din faţa mesei în stil georgian din Galeria Lungă de la Castletown şi privi spre profesorul Sokolov. Ultimul punct din program fusese îndeplinit, fusese smulsă şi ultima concesie. Din sufrageria de dedesubt, un curier adusese vestea că cea de-a doua conferinţă stabilise, în funcţie de concesiile de la etajul superior, acordurile comerciale de livrare dinspre Statele Unite spre Uniunea Sovietică.

– Cred că asta ar fi, Ivan, prietene, spuse Campbell. După părerea mea nu putem face mai mult în acest stadiu al discuţiilor.

Rusul ridică ochii de pe paginile din faţa lui acoperite cu scris chirilic şi care conţineau propriile sale notiţe. Timp de peste o sută de zile luptase cu disperare pentru a asigura ţării sale cantitatea de cereale care s-o salveze de la dezastru, menţinînd în acelaşi timp cel mai ridicat nivel de înarmare cu putinţă pentru teritoriul ţării sale şi al Europei de Est. Ştia că fusese obligat la concesii de neimaginat cu patru ani în urmă, la Geneva, dar făcuse tot ce era omeneşte posibil în intervalul de timp pe care îl avusese la dispoziţie.

– Cred că ai dreptate, Edwin, replică el. Să pregătim deci o schiţă a tratatului de reducere a armelor pentru guvernele ţărilor noastre.

– Şi protocolul comercial, spuse Campbell. Îmi închipui că e cel puţin la fel de important.

Un zîmbet amar flutură pe buzele lui Sokolov.

– Sînt convins că e foarte important, spuse el.

În săptămîna ce a urmat, echipele gemene de traducători şi stenografi au pregătit atît tratatul cît şi protocolul comercial. Din cînd în cînd cei doi negociatori erau solicitaţi să clarifice un punct sau altul, dar în cea mai mare parte munca de transcriere şi traducere a fost lăsată în seama asistenţilor. Cînd cele două documente, masive, fiecare în dublu exemplar, au fost în cele din urmă gata, cei doi negociatori-şefi au plecat fiecare spre ţara sa, pentru a le prezenta şefilor supremi.

Andrew Drake aruncă pe jos revista şi se lăsă pe spate.

– Mă-ntreb, spuse el.

– Ce? vru să știe Kaminski, care tocmai intra în camera de zi cu trei cești de cafea. Drake împinse revista spre tătar.

– Citește primul articol, spuse el. Krim citi în liniște, în timp ce Drake își sorbea cafeaua. Kaminski îi urmărea pe amîndoi din priviri:

– Ești nebun, spuse Krim cu hotărîre.

– Nu, spuse Drake. Dacă nu dăm dovadă de puțină îndrăzneală, și peste zece ani o să fim tot aici. Ar putea să meargă. Ascultă, Mîșkin și Lazarev vor fi judecați peste două săptămîni. Rezultatul e previzibil. Putem la fel de bine să ne gîndim de acum ce avem de făcut. Știm că trebuie să facem ceva, dacă e să-i scoatem vreodată din închisoarea aia. Așa că, hai să punem un plan la punct. Azamat, în Canada tu ai fost la parașutiști?

– Desigur, spuse Krim. Cinci ani de zile.

– Ați făcut și cursuri despre explozibili?

– Îhî. Demolări și sabotaje. Împreună cu tehnicienii, timp de tei luni de zile.

– Iar pe vremuri, pasiunea mea au fost electronica și radiourile, spuse Drake. Poate fiindcă tata, înainte de a muri, a avut un atelier de reparat aparate de radio. Am putea s-o facem. Avem nevoie de ajutor, dar am putea s-o facem.

– De cîți oameni? întrebă Krim.

– Ne ajunge unul afară, care să-i recunoască pe Mîșkin și pe Lazarev. Acesta ar fi Miroslav, aici de față. Pentru operațiunea în sine, noi doi plus alți cinci, care să stea de pază.

– Un asemenea lucru n-a mai fost făcut niciodată, observă tătarul.

– Cu atît mai bine, va fi o lovitură neașteptată, pentru care nimeni nu este pregătit.

– S-ar putea ca la sfîrșit să fim prinși, spuse Krim.

– Nu-i obligatoriu. Eu aș acoperi retragerea, dacă ar fi cazul. Și oricum, procesul ar fi senzația deceniului. Cu Mîșkin și Lazarev liberi în Israel, jumătate din Occident m-ar aplauda. Toată problematica unei Ucraine libere ar fi pe prima pagină a ziarelor și revistelor din afara blocului sovietic.

– Știi alți cinci care ar putea să ni se alăture?

– De ani de zile adun nume, spuse Drake. De bărbaţi care s-au săturat de vorbe. Dacă ar afla ce am făcut deja, da, pot să-i găsesc pe cei cinci pînă la sfîrşitul lunii.

– Bine, spuse Krim, dacă ne-am băgat în asta, atunci hai s-o facem. Încotro s-o apuc?

– Spre Belgia, spuse Drake. Vreau un apartament spaţios la Bruxelles. Acolo strîngem oamenii şi folosim apartamentul drept bază de operaţiuni a grupului.

În timp ce Drake discuta cu camarazii săi, pe cealaltă parte a lumii soarele se ivea din nou deasupra şantierului naval de la Chita. *Freya* era trasă la chei, cu motoarele vibrînd.

Cu o seară înainte avusese loc o conferinţă în biroul preşedintelui şantierului naval la care luaseră parte atît directorul general al şantierului cît şi cel al firmei, contabilii şi Harry Wennerstrom şi Thor Larsen. Cei doi specialişti tehnici căzuseră de acord că fiecare sistem al uriaşului petrolier era în stare perfectă de funcţionare. Wennerstrom semnase documentul final de recepţie, stipulînd toate plăţile pe care le făcuse pentru *Freya.*

De fapt, achitase cinci procente din ea la semnarea contractului original de realizare, cinci procente cu ocazia ceremoniei de montare a chilei, cinci procente cînd fu pusă pe apă şi cinci procente la predarea oficială. Restul de optzeci de procente plus dobînzile urma să fie plătit în următorii opt ani. Dar, orice ar fi fost, era a lui. Drapelul şantierului naval fusese coborît cu tot ceremonialul de cuviinţă, iar în locul lui flutură acum în briza dimineţii emblema argintie pe fond albastru reprezentînd coiful înaripat al vikingilor – drapelul companiei Nordia Line.

Sus, pe puntea de comandă, ce domina întinderea nesfîrşită a navei, Harry Wennerstrom îl trase pe Thor Larsen de mînecă spre camera de radiotransmisie şi închise uşa în urma lui. Cu uşa închisă camera era complet izolată fonic.

– Acum e a ta, Thor, spuse el. Am făcut însă o mică modificare de program cu privire la sosirea în Europa. Nu-i golim rezervoarele din larg. Numai de data aceasta, cu ocazia cursei de

inaugurare vreau s-o aduci în Europort la Rotterdam cu rezervoarele pline.

Larsen se holbă la patronul lui, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ştia la fel de bine ca oricare altul că supertancurile din categoria ULCC nu intrau niciodată în port; rămîneau în larg şi îşi goleau rezervoarele în petroliere mai mici pentru a-şi reduce pescajul. Sau trăgeau lîngă o „insulă maritimă“, o reţea de conducte pe piloni aflată-n larg, de unde ţiţeiul putea fi pompat spre ţărm. Povestea despre o fată în fiecare port era o glumă proastă pentru echipajele supertancurilor; deseori, de la începutul pînă la sfîrşitul anului, aceştia nici nu se apropiau de un oraş-port, iar oamenii erau luaţi periodic cu avionul şi duşi pe uscat pentru cîte o vacanţă. De aceea, locul unde era încartiruit echipajul trebuia să fie o adevărată casă departe de casă.

– Dar Canalul Mînecii n-o s-o primească în veci, spuse Larsen.

– Nu o iei pe Canal, răspunse Wennerstrom. O iei prin vestul Irlandei şi vestul Hebridelor, pe la nord de Pentland Firth, între Insulele Orkney şi Shetland, şi apoi prin Marea Nordului spre sud, de-a lungul liniei de douăzeci de braţe adîncime, şi arunci ancora într-un loc cu apă adîncă. De acolo te vor conduce piloţii pe canalul principal în jos spre Estuarul Maas. O să intri remorcat de la Hook of Holland în Europort.

– Nu poate intra cu rezervoarele pline pe canalul interior de la Buoy pînă la Maas, protestă Larsen.

– Ba da, poate, spuse Wennerstrom calm. Canalul a fost dragat în ultimii patru ani, ajungîndu-se la o adîncime de peste o sută cincisprezece picioare. Pescajul tău la încărcătură maximă e de nouăzeci şi opt de picioare. Thor, dacă cineva mi-ar cere să-i spun numele marinarului care ar putea să intre cu un petrolier de un milion de tone în Europort, acesta ai fi tu. O să fie al naibii de greu, dar, te rog, dăruieşte-mi acest ultim triumf. Vreau ca lumea întreagă s-o vadă, Thor, pe *Freya* mea. Am să-i invit pe toţi. Guvernul olandez, presa din întreaga lume. Vor fi oaspeţii mei, şi vor fi năuciţi. Altfel n-o s-o vadă nimeni niciodată; o să-şi petreacă întreaga viaţă departe de ţărmuri.

– Bine, spuse Larsen domol. Numai de data asta. Am să fiu cu zece ani mai bătrîn cînd totul va fi terminat.

Wennerstrom zîmbi ca un puşti.

– Aşteaptă numai pînă cînd or s-o vadă, spuse el. Pe 1 aprilie. Ne vedem la Amsterdam, Thor Larsen.

Peste zece minute plecase. La prînz, însoţită de uralele muncitorilor japonezi, care se înşiruiseră de-a lungul cheiului, puternica *Freya* se desprinse de uscat, îndreptîndu-se spre gura golfului. Pe 2 februarie, la ora paisprezece ieşi din nou în Pacific şi o luă spre insulele din sud, Filipine, Borneo şi Sumatra, pornind în prima ei cursă.

La 1 februarie, Biroul Politic de la Moscova se întruni pentru a discuta, aproba sau respinge proiectul de tratat de dezarmare împreună cu acordul comercial negociat la Castletown. Rudin şi partizanii săi ştiau că dacă punctele prevăzute în tratat erau adoptate la această întîlnire, el avea toate şansele să fie ratificat şi semnat, dacă nu interveneau cine ştie ce accidente. De acest lucru erau la fel de conştienţi şi Efrem Vişnaev şi facţiunea lui de ultrareacţionari. A fost o întîlnire lungă şi foarte aprinsă.

Se spune ades că oamenii de stat folosesc un limbaj moderat şi formule politicoase atunci cînd se adresează consilierilor sau colegilor lor, chiar şi în cadrul unor întruniri restrînse. Lucrul acesta nu-i adevărat în cazul celor mai mulţi dintre ultimii preşedinţi americani şi e complet fals în privinţa şedinţelor închise ale Biroului Politic. Echivalentul rus al unor cuvinte cu trei şi patru litere era nelipsit în timpul discuţiilor. Numai Vişnaev, care era plin de şiretenii, îşi alegea cuvintele, deşi tonul său era acru în timp ce el şi aliaţii săi puneau în discuţie fiecare concesie, rînd cu rînd.

Ministrul de externe Rîkov a fost cel care s-a impus dintre moderaţi.

– Ceea ce am cîştigat, spuse el, sînt cele cincizeci şi cinci de milioane de tone de cereale pe care le vom achiziţiona la un preţ rezonabil, la nivelul lunii iulie a anului trecut. Fără ele am fi fost

confruntați cu o situație de criză la nivel național. În plus obținem tehnologie de ultimă oră, în valoare de trei miliarde de dolari, pentru calculatoare, prelucrarea țițeiului și fabricarea bunurilor de consum. În acest fel putem rezolva problemele în care ne zbatem de două decenii încoace și să ajungem la niște rezultate în următorii cinci ani de zile.

În schimb, a trebuit să facem anumite concesii, minime, în domeniul dezarmării, ceea ce, subliniez încă o dată, nu reprezintă o piedică sau întîrziere a planurilor noastre cu privire la lumea a treia și bogățiile ei naturale peste care ne vom extinde dominația în aceeași perioadă de cinci ani. Din dezastrul cu care ne-am văzut confruntați în mai anul trecut am izbutit să ieșim învingători datorită conducerii înțelepte a tovarășului Maxim Rudin. A respinge acest tratat înseamnă a reveni la situația din mai, ba mai rău: ultimele rezerve din recolta de cereale a anului 1982 se vor epuiza în șaizeci de zile.

Cînd s-a supus la vot tratatul de dezarmare, care însemna de fapt supraviețuirea lui Maxim Rudin la conducere, rezultatul a fost același: șase la șase. Prin urmare, decisiv a fost votul președintelui.

– Nu mai avem decît o singură posiblitate ca să-l dăm jos, îi spuse Vișnaev pe un ton liniștit mareșalului Kerenski, în timp ce se îndreptau în acea seară spre casă în limuzina celui dintîi. Trebuie să se întîmple ceva grav înainte de ratificarea tratatului, pentru ca unul sau doi din tabăra lui să treacă de partea noastră. Dacă nu, Comitetul Central va aproba tratatul la recomandarea Biroului Politic și cu asta s-a terminat. Dacă ar exista vreo posibilitate să dovedim că blestemații ăia de evrei de la Berlin sînt ucigașii lui Ivanenko...

Kerenski nu mai era atît de umflat în pene. În sinea lui se întreba dacă nu cumva făcuse alegerea greșită. Acum trei luni de zile părea atît de clar că Maxim Rudin avea să cedeze prea mult, prea repede americanilor, pierzînd în acest fel sprijinul celorlalți membri ai Biroului Politic. Dar acum Kerenski era legat de Vișnaev; peste două luni nu mai aveau să aibă loc manevre

masive ale armatei sovietice în Germania de Est, iar el trebuia să înghită hapul.

– Mai e ceva, spuse Vişnaev. Dacă boala s-ar fi declanşat acum şase luni, pînă astăzi lupta pentru putere s-ar fi sfîrşit. Am primit nişte informaţii de la un om de-al meu din clinica de la Kunţevo. Maxim Rudin e pe moarte.

– Pe moarte? repetă ministrul apărării. Cum adică?

– Nu suficient de repede, răspunse ideologul. Apucă să-şi vadă tratatul votat, prietene. Timpul nostru e pe sfîrşite şi nu văd ce-am putea face. Doar dacă afacerea Ivanenko nu va lua o turnură explozivă.

În timp ce el vorbea, *Freya* naviga prin Strîmtoarea Sunda. La babord se întindea Java Head, iar la tribord, undeva departe, pe cerul întunecat al nopţii se profila vulcanul Krakatoa. Pe puntea de comandă, bateria de aparate de control îi indica lui Thor Larsen şi ofiţerului de cart tot ce trebuiau să ştie. Trei sisteme separate de navigaţie introduceau date extrem de precise în calculatorul instalat în încăperea mică din spatele punţii. Urmărirea permanentă a busolei, cu un joc admisibil de numai o jumătate de secundă a unui grad, era corelată cu tabloul imuabil al stelelor de deasupra, iar stelele artificiale ale omului, sateliţii meteorologici, erau şi ei consultaţi, informaţiile acestora fiind introduse şi ele în calculator. Aici memoria absorbise date privitoare la flux şi reflux, vînt, curenţi submarini, temperaturi, nivel de umiditate. Calculatorul transmitea apoi automat nesfîrşite mesaje cîrmei gigantice care, undeva în jos la pupa navei, reacţiona cu sensibilitatea unei cozi de sardină.

Sus, deasupra punţii de comandă, cele două scannere ale radarului se roteau neîncetat, înregistrînd ţărmuri şi înălţimi, nave şi balize, transmiţîndu-le pe toate calculatorului, care prelucra la rîndul lui această informaţie, gata să pună în funcţiune, la cel mai mic semn de pericol, dispozitivul său de alarmă. Sub apă, sonarele relevau o hartă tridimensională a fundului de mare, în timp ce scannerul sonarului de pe porţiunea frontală trimitea înainte şi înspre adîncuri un fascicul de trei mile lungime. Căci,

de la „cu toată forța înainte" la „stop navă", *Freya* avea nevoie de treizeci de minute, timp în care parcurgea două mile și jumătate. Atît de mare era.

Înainte de răsărit nava ieșise din Strîmtoarea de la Sunda, iar calculatoarele o întorseseră spre nord-vest, de-a lungul liniei de o sută de brațe, urmînd s-o ia prin sudul Ceylonului, spre Marea Arabiei.

Peste două zile, în ziua de 12, opt bărbați se adunaseră în apartamentul pe care Azamat Krim îl închiriase într-o suburbie a Bruxellesului. Cei cinci nou-veniți fuseseră convocați de Drake, care îi înregistrase cu multă vreme în urmă, se întîlnise și vorbise cu ei îndelung, înainte de a decide că împărtășeau, la rîndul lor, visul de a da o lovitură Moscovei. Doi din cei cinci erau ucraineni născuți în Germania, vlăstare ale puternicei comunități ucrainene din Republica Federală. Unul era un american din New York, tot cu tată ucrainean, iar ceilalți doi erau ucraineni stabiliți în Marea Britanie.

Cînd aflară de lovitura pe care Mîșkin și Lazarev o dăduseră capului KGB-ului, aproape că se bîlbîiră de emoție. Cînd Drake le aduse la cunoștință că operațiunile nu puteau fi încheiate înainte de a-i elibera pe cei doi partizani, nimeni nu protestă. Au discutat toată noaptea, iar la ivirea zorilor erau împărțiți în patru echipe de cîte doi.

Drake și Kaminski aveau să se întoarcă în Anglia, de unde urmau să cumpere echipamentul electronic de care presupunea Drake că avea nevoie. Unul din nemți avea să-l însoțească pe unul dintre englezi, plecînd împreună în Germania pentru a procura explozibilul necesar. Celălalt neamț, care avea relații la Paris, urma să-l ia pe celălalt englez pentru a găsi, cumpăra sau fura armamentul. Azamat Krim pleca împreună cu nord-americanul în căutarea unei șalupe cu motor. Americanul lucrase într-un șantier de bărci de agrement din New York State și socotea că știe ce caută.

Peste opt zile, la tribunalul bine păzit al închisorii Moabit din Berlinul Occidental începea procesul lui Mîșkin și Lazarev.

Aflaţi între ziduri de pază concentrice, începînd cu gardurile din sîrmă ghimpată ce delimitau perimetrul pînă la paznicii înarmaţi răspîndiţi peste tot, cei doi bărbaţi din boxă ascultau în linişte şi umilinţă acuzaţiile. Citirea listei a durat zece minute. De pe băncile rezervate presei se auzi un oftat cînd ambii se recunoscură vinovaţi de toate acuzaţiile pentru a-şi ţine pledoaria cu privire la evenimentele din ajunul Anului Nou. După ce-şi terminară peroraţia, judecătorii cerură o amînare pentru a discuta sentinţa.

Încet şi sigur *Freya* îşi croia drum prin Strîmtoarea Hormuz spre Golful Arab. O dată cu răsăritul, în locul brizei începuse să bată vîntul răcoros de şamal, venind din faţă, dinspre nord-est, aducînd nisipul deşerturilor, înceţoşînd orizontul. Membrii echipajului cunoşteau bine acest peisaj, căci trecuseră de multe ori pe aici, în drum spre Golf, de unde încărcau ţiţeiul. Erau cu toţii marinari experimentaţi.

Insulele Quoin, aride şi golaşe, alunecară pe lîngă navă la o distanţă de numai două cabluri marine; de cealaltă parte, marinarii de pe puntea de comandă puteau desluşi peisajul selenar al Peninsulei Musandam, cu munţii ei vulcanici. *Freya* plutea sus, iar adîncimea canalului nu prezenta o problemă. La întoarcere însă, cu nava încărcată cu ţiţei, situaţia avea să fie cu totul alta. Va reduce substanţial viteza, înaintînd încet, cu atenţia îndreptată asupra sonarelor de adîncime, urmărind harta fundului de mare de dedesubt, aflat la numai cîteva picioare sub chila care pătrunde la o adîncime de nouăzeci şi opt de picioare.

Naviga încărcată doar cu balast, aşa cum plecase de la Chita. Avea şaizeci de tancuri uriaşe, sau rezervoare, cîte trei în linie pe douăzeci de rînduri de la prova la pupa. Unul din ele era rezervorul pentru rămăşiţe, în care se adunau reziduurile din cele cincizeci de tancuri ce transportau ţiţei. Nouă erau tancuri de balast permanente, care nu luau decît apă de mare pentru a-i asigura stabilitatea atunci cînd nu era încărcată.

Dar restul de cincizeci de tancuri de ţiţei erau arhisuficiente. Fiecare avea o capacitate de douăzeci de mii de tone de ţiţei. Într-o

atmosferă de încredere deplină în imposibilitatea producerii unei scurgeri de ţiţei, *Freya* naviga spre Abu Dhabi pentru a prelua prima ei încărcătură.

În Rue de Miollin din Paris există un bar modest unde se întîlneşte la un pahar de băutură plevuşca mercenarilor şi neguţătorilor de arme din întreaga lume. Aici au fost aduşi ucraineanul german şi colegul său englez de către francezul care era omul de legătură al celui dintîi.

Au urmat cîteva ceasuri de negocieri cu glas scăzut ale francezului cu alţi prieteni francezi de-ai săi. În cele din urmă, omul de legătură veni la masa celor doi ucraineni.

– Prietenul meu spune că se face, îi spuse el ucraineanului din Germania. Cinci sute de dolari bucata, dolari americani, *cash*. Inclusiv cu cîte un încărcător.

– De acord, dacă mai pune un pistol cu încărcător complet, spuse omul din Germania.

Peste trei ore, în garajul unei case particulare din apropiere de Neuilly, şase carabine mitralieră şi un pistol MAB automat, de nouă milimetri, au fost înfăşurate în cearşafuri şi aşezate în portbagajul maşinii ucraineanului. Banii au fost plătiţi. Peste alte douăsprezece ore, chiar înainte de miezul nopţii, pe 24 februarie, cei doi bărbaţi sosiră în apartamentul din Bruxelles şi depuseră echipamentul în fundul garderobei.

Cînd soarele răsări în 25 februarie *Freya* tocmai ieşise din Strîmtoarea Hormuz, iar pe punte se auzi un suspin general de uşurare cînd ofiţerii care urmăreau sonarul de adîncime văzură fundul de mare îndepărtîndu-se brusc, coborînd la adîncimea oceanului. Pe ecranul de afişaj cifrele se schimbau rapid de la douăzeci la o sută de braţe. *Freya* îşi reluă înaintarea în regim normal de cincisprezece noduri, în timp ce se îndrepta în direcţie sud-vestică, înapoi spre Golful Oman.

Era încărcată din greu, făcînd acum lucrul pentru care fusese proiectată şi construită, transportînd un milion de tone de ţiţei spre rafinăriile însetate ale Europei şi milioanele de familii ce

doreau să-l soarbă. Pescajul ei atinsese cele nouăzeci şi opt de picioare prevăzute, iar dispozitivele de alarmă primiseră informaţia şi ştiau ce aveau de făcut dacă fundul mării se apropia cumva prea mult.

Cele nouă tancuri de balast erau goale acum, acţionînd ca tancuri de flotabilitate. Departe, în faţă, în primul rînd de rezervoare, se afla cîte un rezervor plin cu ţiţei, la babord şi tribord, iar la mijloc, rezervorul de reziduuri. Pe rîndul următor se aflau primele trei rezervoare de balast. Al doilea rînd de rezervoare pentru balast era la mijlocul navei, iar cel de-al treilea la picioarele suprastructurii. La etajul cinci al acesteia, căpitanul Thor Larsen predase comanda navei primului ofiţer de cart şi se pregătea să coboare în cabina de zi pentru a lua micul dejun şi a se odihni puţin.

În dimineaţa zilei de 26 februarie, după o amînare de cîteva zile, judecătorul-şef al tribunalului de la Moabit începu să citească argumentaţia redactată de el împreună cu alţi doi colegi. A durat cîteva ore pînă să termine.

În boxa lor, înconjurată de ziduri, Mîşkin şi Lazarev ascultau răbdători. Din cînd în cînd fiecare din ei sorbea din paharele cu apă puse pe o masă în faţa lor. De pe banca arhiplină rezervată presei internaţionale erau observaţi în permanenţă, aşa cum erau urmărite şi chipurile judecătorilor în timp ce citeau argumentaţia. Un singur ziarist, reprezentînd o revistă germană lunară de stînga, părea mai degrabă interesat de paharele din care beau decît de prizonieri.

Curtea întrerupse şedinţa pentru masa de prînz, iar cînd aceasta reîncepu, ziaristul nu mai era la locul lui. Telefona dintr-una din cabinele aflate mai departe. Imediat după ora trei, judecătorul ajunse la sfîrşit. Cei doi bărbaţi fură invitaţi să se ridice în picioare pentru a auzi că fuseseră condamnaţi la cincisprezece ani închisoare.

Au fost apoi conduşi spre închisoarea Tegel, din partea de nord a oraşului, iar peste cîteva minute sala se golise. Sosiră femeile de serviciu să golească coşurile de hîrtie, să ia carafele

şi paharele. Una dintre femeile acelea de vîrstă mijlocie îşi făcuse de lucru în interiorul boxei. Fără să observe cineva, ea luă cele două pahare din care băuseră prizonierii, le împachetă pe fiecare în parte în cîte o cîrpă de şters praful şi le aşeză în sacoşă sub hîrtiile de la sandviciuri. Nimeni nu observă nimic, nimeni nu părea a se sinchisi.

În ultima zi a lunii, Vasili Petrov ceru şi fu primit într-o audienţă particulară în apartamentul din Kremlin al lui Maxim Rudin.

– Mîşkin şi Lazarev, spuse el fără vreun preambul.

– Ce-i cu ei? Au primit cincisprezece ani, deşi ar fi meritat plutonul de execuţie.

– Unul din oamenii noştri din Berlinul Occidental a sustras paharele din care au băut în timpul procesului. Amprenta palmei unuia din ei se potrivşte cu cea de pe maşina implicată în accidentul din Kiev, de anul trecut.

– Deci ei au fost, spuse Rudin mînios. Dracu să-i ia Vasili, elimină-i, lichidează-i cît poţi de repede. Dă-i pe mîna celor de la „afaceri umede".

KGB-ul, atît de vast şi complex în scopuri şi organisme, se compune din patru direcţii generale, şapte direcţii independente şi şase departamente independente.

Cele patru direcţii generale cuprind însă majoritatea organizaţiei. Una dintre ele, Direcţia Întîi, se ocupă exclusiv de activităţile clandestine din afara URSS-ului. Din acestea face parte şi secţia cunoscută simplu drept Departamentul V (de la Victor) sau Departamentul de Acţiuni Executive. Acesta este departamentul pe care KGB-ul ar vrea să-l ţină cît mai ascuns de restul lumii, din interiorul sau din afara URSS-ului. Căci printre sarcinile lui se numără sabotajele, şantajele, răpirile şi asasinatele. În jargonul KGB are însă alt nume – este departamentul aşa-ziselor *mokrie diela*, sau „afacerile umede", botezat astfel fiindcă în timpul operaţiunilor acestuia deseori cineva se umezeşte cu sînge. Conform ordinului pe care Maxim Rudin i

l-a dat lui Petrov acesta era departamentul care trebuia să se ocupe de lichidarea lui Mîşkin şi Lazarev.

– Am întreprins deja ceva, spuse Petrov. M-am gîndit să încredinţez afacerea colonelului Kukuşkin, şeful securităţii lui Ivanenko. Are toate motivele să ducă treaba la bun sfîrşit – îşi salvează propria piele şi în plus se răzbună pentru moartea lui Ivanenko şi umilinţa proprie. Şi-a făcut acum zece ani stagiul la cei de la „afaceri umede". Este pe deplin conştient de cele întîmplate în strada Rosa Luxembourg, fiindcă a fost acolo. Şi vorbeşte germana. Va raporta numai generalului Abrasov.

Rudin dădu supărat din cap.

– Bine, încredinţează-i lui operaţiunea. Poate să-şi aleagă echipa. Abrasov să-i dea tot ce are nevoie. Motivul aparent va fi răzbunarea morţii căpitanului de aviaţie Rudenko. Şi, Vasili, ar fi bine să reuşească de prima dată. Dacă încearcă şi dă greş, Mîşkin şi Lazarev ar putea deschide gura. După o încercare eşuată de a-i omorî, s-ar putea ca să-i şi creadă cineva. În orice caz, Vişnaev, ori ştii şi tu ce-nseamnă asta.

– Da, ştiu, spuse Petrov liniştit. Nu va da greş. Va face treaba chiar el.

CAPITOLUL 10

– E maximum ce putem obține, domnule președinte, spuse secretarul de stat David Lawrence. Părerea mea este că Edwin Campbell a făcut treabă bună la Castletown.

Adunați în fața biroului președintelui se aflau secretarii de stat de la Apărare și Finanțe, împreună cu Stanislaw Poklewski și Robert Benson de la CIA. În spatele ușilor cu geam, tufișurile de trandafiri se zgribuleau în bătaia vîntului rece. Zăpada se topise, dar ziua de 1 martie era mohorîtă și neprietenoasă.

Președintele William Matthews își așeză mîna pe dosarul gros din fața lui, proiectul de tratat obținut în urma discuțiilor de la Castletown.

– O parte din el e prea tehnic pentru mine, mărturisi el, dar rezumatul Departamentului Apărării e impresionant. Din cîte înțeleg lucrurile stau așa: dacă îl respingem acum, după ce Biroul Politic sovietic l-a acceptat, nu vor mai avea oricum loc alte negocieri. În trei luni de zile problema livrărilor de cereale devine în orice caz disperată pentru Rusia. Vor fi în plină foamete, Rudin va fi dat jos, iar Efrem Vișnaev va putea începe războiul. Așa e?

– Aceasta pare a fi inevitabila concluzie, spuse David Lawrence.

– Dar să ne gîndim și la revers, la concesiile pe care le-am făcut, spuse președintele.

– Protocolul comercial secret, spuse secretarul de la Finanțe, prevede ca noi să livrăm cincizeci și cinci de milioane de tone

de cereale la costurile de producţie şi tehnologie subvenţionată, în valoare de trei miliarde de dolari, pentru industria petrolieră, a calculatoarelor şi bunurilor de consum. Cheltuielile totale pentru Statele Unite se ridică la aproximativ trei miliarde de dolari. Pe de altă parte, reducerile substanţiale ale cheltuielilor de înarmare ne vor permite să recuperăm această sumă, dacă nu chiar mai mult.

– Dacă sovieticii se vor ţine de cuvînt, interveni grăbit secretarul de la Apărare.

– Dar dacă o fac, şi trebuie să credem că o vor face, ripostă Lawrence, conform calculelor specialiştilor noştri nu vor mai putea porni cu sorţi de izbîndă un război convenţional sau nuclear cel puţin cinci ani de acum înainte.

Preşedintele Matthews ştia că nu avea să mai candideze la alegerile prezidenţiale din anul următor. Dar dacă putea părăsi postul lăsînd în urma sa perspectiva unei jumătăţi de deceniu de pace cît şi stoparea împovărătoarei curse a înarmărilor din anii şaptezeci, putea fi sigur că avea să se numere printre cei mai mari preşedinţi ai SUA. În această primăvară a anului 1983 era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult.

– Domnilor, spuse el, trebuie să aprobăm tratatul aşa cum este. David, informează Moscova că sîntem de acord cu termenii conveniţi şi că propunem ca negociatorii să se reîntîlnească la Castletown ca să pregătească tratatul pentru semnare. Între timp vom începe operaţiunea de încărcare a vapoarelor cu cereale, pentru a fi gata de drum în ziua semnării. Asta-i tot.

Pe 3 martie, Azamat Krim şi colaboratorul său ucraineano-american bătură palma cu negustorul, intrînd în posesia unei şalupe puternice şi solide. Era genul de ambarcaţiune pe care o preferau pescarii sportivi de pe ţărmul Mării Nordului, cu carenă de oţel, lungă de doisprezece metri, rezistentă şi luată la mîna a doua. Era înregistrată în Belgia şi o găsiseră în apropiere de Ostend.

Sus, în faţă, avea o cabină al cărei acoperiş se întindea pe o treime din suprafaţă. O scăriţă ducea în jos spre un spaţiu de

odihnă strîmt, cu patru paturi, o toaletă mititică şi o butelie cu gaz pentru gătit. La pupa era deschisă, iar sub punte avea un motor puternic, capabil s-o propulseze prin Marea Nordului spre locurile de pescuit.

Krim şi tovarăşul său o aduseră de la Ostende la Blankenberge, mai sus pe coasta Belgiei, iar cînd acostă în portul pentru ambarcaţiunile de agrement nu atrase în nici un fel atenţia. O dată cu primăvara soseau la ţărm şi încercaţii pescari de mare, aducîndu-şi ambarcaţiunile şi echipamentul. Americanul rămase la bord ca să verifice motorul. Krim se întoarse la Bruxelles unde îl găsi pe Andrew Drake la masa din bucătărie pe care o transformase în banc de lucru, prins în propriile lui pregătiri.

Freya traversă pentru a treia oară Ecuatorul în această primă cursă, iar pe 7 martie pătrunse în Canalul Mozambic, îndreptîndu-se spre sud-sud-est, spre Capul Bunei Speranţe. Mergea de-a lungul liniei de o sută de braţe, lăsînd şase sute de picioare de ocean sub chilă, pe un drum care o abătea de la obişnuitele căi maritime. Nu mai văzuse pămînt de cînd ieşiseră din Golful Oman, dar în după-amiaza zilei de 7 martie ea trecu printre Insulele Comore, la nordul Canalului Mozambic. La tribord, echipajul, care profita de marea şi vîntul mai potolite, plimbîndu-se pe porţiunea lungă de un sfert de milă a punţii din faţă sau tolănindu-se lîngă peretele de sticlă al bazinului de înot de pe puntea C, văzu Insulele Comore, cu vîrfurile munţilor împăduriţi ridicîndu-se spre nori, în timp ce fuioarele de fum de la tufişurile ce ardeau se prelingeau peste apa verzuie. La căderea serii, cerul se acoperise cu nori cenuşii, vîntul deveni tăios. În faţa lor se întindeau mările învolburate ale Capului, apoi drumul spre nord şi Europa care îi aştepta cu surle şi trîmbiţe.

A doua zi, Moscova răspunse oficial la propunerea preşedintelui Statelor Unite ale Americii, salutînd adoptarea termenilor din proiectul de tratat şi declarîndu-se de acord ca negociatorii să se reîntîlnească la Castletown, pentru a redacta tratatul, rămînînd în contact permanent cu guvernele ţărilor lor.

Cea mai mare parte a flotei comerciale sovietice, Sovfraht, împreună cu numeroase alte vase închiriate de sovietici porniseră deja la invitația americanilor spre coasta de est a Americii de Nord pentru a fi încărcate cu cereale. De la Moscova soseau primele informații cu privire la cantități excesive de carne ce apăruseră pe piața țărănească, semn că începuse tăierea masivă a animalelor chiar și la gospodăriile de stat sau colective unde era interzisă. Ultimele rezerve de hrană pentru animale dar și pentru oameni erau pe cale de epuizare.

Într-un mesaj particular adresat președintelui Matthews, Maxim Rudin își exprima regretul că datorită stării sănătății sale nu putea participa personal la semnarea tratatului, dacă această ceremonie nu avea loc la Moscova, și propunea prin urmare ca semnarea să aibă loc la 10 aprilie, la Dublin, în prezența miniștrilor de externe.

La Cap bătea un vînt infernal; vara sud-africană se terminase, iar vînturile de toamnă urcau dinspre Antarctica năpustindu-se asupra regiunii. Pe 12 martie, *Freya* ajunsese în inima Curentului Agulhas, înaintînd pe direcția vestică prin marea verzuie și învolburată, luînd în babord vînturile dinspre sud-vest.

Afară, pe punte, era al naibii de frig, dar nu se afla nimeni acolo. În spatele geamurilor duble ale punții de comandă, căpitanul Thor Larsen și cei doi ofițeri de cart, împreună cu timonierul, radiotransmisionistul și alți doi ofițeri stăteau în cămașă. Se aflau la căldură, în siguranță, protejați de aura invincibilei tehnologii, priveau înainte, unde valurile de patruzeci de picioare, venind dinspre sud-vest, împinse de furtuna de gradul zece, se ridicau deasupra babordului lui *Freya*, rămîneau o clipă în așteptare, apoi se prăvăleau acoperind pentru o clipă gigantica-i punte și miile ei de conducte și supape într-o vîltoare de spumă albă. În timp ce valurile se spărgeau, nu se mai deslușea decît teuga, ca o entitate separată. În timp ce spuma se retrăgea, învinsă, *Freya* se scutura și își îngropa trupul într-un nou munte. La o sută de picioare sub oameni, nouăzeci de mii de cai putere

continuau să împingă milionul de tone de țiței spre Rotterdam.

Sus, pe cer, pescărușii Capului se roteau și alunecau în timp ce strigătele lor rămîneau neauzite în spatele plexiglasului. Unul din stewarzi servi cafeaua.

Peste două zile, luni în 14, Adam Munro ieși cu mașina din curtea Secției comerciale a ambasadei britanice și făcu dreapta pe Kutuzovski Prospekt, spre centrul orașului. Destinația sa era clădirea principală a ambasadei, unde fusese convocat de șeful cancelariei. Telefonul, cu siguranță ascultat de KGB, se referise la clarificarea cîtorva detalii privitoare la vizita pe care urma s-o facă o delegație comercială de la Londra. Ceea ce însemna că exista un mesaj pentru el în camera cifrului.

Camera cifrului din clădirea ambasadei de pe cheiul Maurice Thorez se află la subsol; o încăpere sigură, vizitată în mod regulat de „măturătorii", care nu sînt în căutarea prafului ci a aparatelor de ascultare. Funcționarii de la cifru fac parte din personalul diplomatic, dar verificați la cel mai înalt nivel. Cu toate acestea, uneori sosesc mesaje cu un cod care arată că nu trebuie și nu pot fi decodificate de mașina normală de decodificare. Indicatorul de pe aceste mesaje arată că acestea trebuie să fie transmise unui anumit funcționar, celui care are dreptul să știe fiindcă trebuie să știe. Uneori mesajele către Adam Munro erau astfel codificate, ca de pildă cel de astăzi. Funcționarul știa care era adevărata misiune a lui Munro, fiindcă trebuia să știe: dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-l proteja de cei ce nu știau.

Munro intră în camera cifrului, iar funcționarul îi ieși în întîmpinare. Se retraseră într-o anexă mică, unde funcționarul, un bărbat foarte exact, metodic, cu ochelari bifocali, scoase o cheie de la brîu ca să descuie o mașină separată de decodificare. Introduse mesajul de la Londra în ea și mașina scoase traducerea. Funcționarul nu o luă în seamă, întorcîndu-și privirea în timp ce Munro se îndepărta.

Munro citi mesajul și zîmbi. Îl memoră în cîteva secunde și aruncă biletul direct în tocătoarea de hîrtie, care o reduse la

bucăţele de dimensiuni infime. Îi mulţumi funcţionarului şi ieşi, în timp ce inima îi cînta de bucurie. Barry Ferndale îl informa că tratatul ruso-american fiind pe cale de a fi semnat, Privighetoarea putea fi scoasă, via Constanţa, în săptămîna 16-23 aprilie, urmînd să se bucure de o primire discretă, dar generoasă. Urmau alte detalii cu privire la plecare. I se cerea să se consulte cu Privighetoarea şi să confirme acceptul acesteia.

După ce primi mesajul personal al lui Maxim Rudin, preşedintele Matthews i se adresă lui David Lawrence:

– Cum acesta e mai mult decît un simplu acord de limitare a armelor, presupun că trebuie să-l numim tratat. Şi cum se pare că urmează să fie semnat la Dublin, fără îndoială că istoria îi va zice „Tratatul de la Dublin."

Lawrence se consultase cu guvernul Republicii Irlanda, care se declarase cu nedisimulată satisfacţie de acord să găzduiască în sala Saint Patrick din Castelul Dublin, în ziua de 10 aprilie, ceremonia oficială de semnare a tratatului de către David Lawrence pentru Statele Unite şi Dmitri Rîkov pentru URSS.

Prin urmare preşedintele Matthews îi răspunse, în 16 martie, lui Maxim Rudin, declarîndu-se de acord cu locul şi data propuse de acesta.

Există două cariere de piatră mai importante în munţii Bavariei, în apropiere de Ingolstadt. În timpul nopţii de 15 martie, paznicul uneia dintre ele fu atacat şi legat de patru oameni mascaţi, dintre care unul cel puţin avea pistol, după cum declarase, mai tîrziu, omul la poliţie. Bărbaţii care păreau a şti ce caută, deschiseră cu cheile paznicului uşa de la magazia de dinamită şi luară două sute cincizeci de kilograme de explozibil TNT, folosit pentru a arunca în aer stîncile, şi mai mulţi detonatori electrici. Plecaseră mult înainte de-a se lumina şi cum a doua zi era sîmbătă, în 19, se făcuse ora prînzului pînă cînd paznicul legat fedeleş fu găsit şi se descoperi furtul. Au urmat cercetări intense ale poliţiei, care s-au orientat asupra angajaţilor, avînd în vedere faptul că spărgătorii cunoşteau exact geografia

locului. Dar cercetările s-au concentrat asupra extremiştilor de stînga, iar numele lui Klimciuk, care lucrase la carieră cu trei ani în urmă, nu atrase în mod special atenţia, presupunîndu-se că era de origine poloneză. De fapt, era un nume ucrainean. În seara zilei de sîmbătă cele două maşini încărcate cu explozibil se înapoiaseră la Bruxelles, traversînd graniţa germano-belgiană pe şoseaua Aachen-Liege. Nu au fost opriţi, circulaţia de sfîrşit de săptămînă fiind deosebit de intensă.

În seara zilei de 20, *Freya* trecuse bine de Senegal, realizînd un timp bun de la Cap cu ajutorul alizeelor din sud-est şi al unui curent favorabil. Deşi pentru nord-europeni vara era încă departe, plajele Insulelor Canare erau pline de turişti.

Freya se afla departe de insule, dar imediat după răsărit, pe 21, ofiţerii de cart reuşiseră să vadă în zare vîrful lui Monte Teide, vulcanul de pe Tenerife, primul semn de pămînt de cînd apucaseră să zărească linia zdrenţuită a ţărmului de la Capul Province. În timp ce munţii de pe Canare se depărtau, se gîndeau că exceptînd Vîrful Madeira, pe care aveau să-l zărescă doar cu puţin noroc, următoarele semnale de pe uscat vor fi luminile de avertizare de pe coastele sălbatice din Mayo şi Donegal.

Timp de o săptămînă, Adam Munro aşteptase nerăbdător s-o revadă pe femeia iubită, dar nu exista nici o posibilitate să ajungă la ea înaintea datei prestabilite de întîlnire: în ziua de luni, 21 martie. De data aceasta alesese complexul Expoziţiei Realizărilor Economiei Sovietice, ale cărui două sute treizeci şi opt de hectare se uneau cu parcul Grădinii Botanice a Academiei de Ştiinţe din URSS. Aici, la adăpostul unui parc dendrologic o găsi aşteptîndu-l înainte de prînz. Cum exista pericolul să fie văzuţi de vreun trecător, se abţinu s-o ia în braţe şi s-o sărute aşa cum ar fi vrut. În schimb îi povesti, stăpînindu-şi emoţia, despre mesajul transmis de Londra. Şi ea era foarte bucuroasă.

– Am veşti pentru tine, îi spuse ea. În prima jumătate a lui aprilie o delegaţie a Comitetului Central va lua parte la congresul Partidului Comunist Român, iar eu am fost invitată să fac

parte din delegaţie. Saşa ia vacanţă pe 29, iar noi vom pleca în România pe 5. După zece zile, n-o să fie nici o problemă să-mi iau copilul şi să-l duc pentru o săptămînă într-o staţiune de vacanţă.

– Atunci stabilesc pentru noaptea de 18 aprilie. În acest fel vei beneficia de cîteva zile la Constanţa ca să te orientezi. Trebuie să închiriezi sau să împrumuţi o maşină şi să-ţi procuri o lanternă puternică. Valentina, draga mea, te rog să reţii acum cîteva detalii. Să nu le uiţi, fiindcă nu avem voie să greşim: La nord de Constanţa se află staţiunea Mamaia, unde se duc grupurile de turişti din vest. Porneşti din Constanţa spre nord şi traversezi Mamaia în seara zilei de 18. Exact la nouă kilometri la nord de Mamaia se face un drumeag care duce de la şosea spre plajă. Pe promontoriul din capăt o să vezi un turn de piatră, nu prea înalt, pe jumătate vopsit în alb. E un marcaj pentru pescari. Laşi maşina departe de drum şi cobori pe plajă. La două noaptea o să vezi o lumină dinspre mare: trei semnale lungi şi trei scurte. Tu ai la tine lanterna şi o îndrepţi exact în direcţia de unde a venit lumina. Apoi răspunzi inversînd semnalul: de trei ori scurt, apoi de trei ori lung. O barcă cu motor o să vină să vă ia, pe tine şi pe Saşa.

La bord se află un vorbitor de rusă şi doi marinari. Prezintă-te cu cuvintele: „Privighetoarea cîntă în Berkeley Square." Ai înţeles?

– Da, Adam. Unde e Berkeley Square?

– În Londra. E o piaţă foarte frumoasă, ca tine. Are mulţi copaci.

– Şi acolo sînt şi privighetori?

– Dacă e să dau crezare cuvintelor cîntecului, odinioară au existat. Draga mea, a mai rămas atît de puţin. De azi în patru săptămîni. Cînd ajungem la Londra am să-ţi arăt Berkeley Square.

– Adam, spune-mi ceva. Crezi că mi-am trădat poporul, poporul rus?

– Nu, spuse el pe un ton ferm, nu l-ai trădat. Conducătorii lui erau cît pe-aci s-o facă. Dacă tu n-ai fi făcut ceea ce ai făcut,

Vişnaev şi unchiul tău ar fi avut probabil cîştig de cauză şi ar fi pornit războiul. Acesta ar fi distrus Rusia, cea mai mare parte din America, ţara mea şi Europa de Vest. Nu, tu nu ţi-ai trădat poporul.

– Dar ei nu vor înţelege niciodată, nu mă vor ierta niciodată, spuse ea. În ochii ei întunecaţi luciră lacrimi. O să mă numească trădătoare. Voi fi o exilată.

– Într-o bună zi, cine ştie, toată nebunia asta ar putea lua sfîrşit. Poate că într-o bună zi ai să poţi să te întorci. Ascultă-mă, draga mea, nu mai putem rămîne aici. E prea riscant. Mai e un singur lucru. Am nevoie de numărul tău de telefon de acasă. Nu, ştiu că am convenit că n-am să te sun niciodată. Dar nu am să te mai revăd pînă cînd ajungi în Vest, la adăpost. Dar dacă din cine ştie ce întîmplare va interveni o schimbare în plan, asupra datei, s-ar putea să te caut pentru acest caz de maximă importanţă. Am să mă recomand drept prietenul tău Grigori şi am să-ţi explic că nu pot veni la masă în seara aceea. În acest caz, te rog să vii imediat în parcarea de la hotelul „Mojarski".

Ea dădu cuminte din cap si-i spuse numărul. El o sărută pe obraz.

– Ne vedem la Londra, draga mea, îi spuse el, şi dispăru printre copaci. În sinea lui ştia că va fi nevoit să demisioneze şi să suporte supărarea lui Sir Nigel Irvine cînd se va dovedi că Privighetoarea nu este Anatoli Krivoi, ci o femeie, care avea să devină soţia lui. Dar atunci, va fi deja prea tîrziu pentru ca firma să mai poată interveni în vreun fel.

Ludwig Jahn se holba la cei doi bărbaţi aşezaţi în singurele scaune din micuţul său apartament de burlac, aflat în Wedding, unul din cartierele muncitoreşti ale Berlinului. Aveau trăsăturile unor bărbaţi pe care îi văzuse de mult, cu foarte mult timp în urmă, şi pe care sperase să nu-i mai revadă nicicînd.

Cel care vorbea era fără îndoială neamţ, în privinţa aceasta era sigur. Ceea ce nu ştia era că omul era maiorul Schulz, din poliţia secretă est-germană, mult temutul *Staatssicherheitsdienst*,

cunoscut mai simplu drept SSD. Nu avea să afle niciodată numele omului, dar putea să-i ghicească ocupaţia.

De asemenea putea să ghicească fără multă greutate că SSD-ul avea dosare complete despre fiecare est-german care-şi părăsise ţara ca să vină în vest, aşa cum era cazul lui. Cu treizeci de ani în urmă, pe cînd avea optsprezece ani, Jahn luase parte la revoltele muncitorilor constructori din Berlinul de Est care se transformaseră în răscoala din Germania de Est. Avusese însă noroc. Deşi ridicat în timpul unuia din raidurile poliţiei ruseşti şi ale acoliţilor ei, comunişti est-germani, nu fusese închis. Dar îşi amintea mirosul celulelor de detenţie, figurile oamenilor care le conduceau. Vizitatorii săi de peste trei decenii din acea zi de 22 martie aveau aceleaşi figuri.

După revoltele din 1953, stătuse liniştit timp de opt ani, apoi, în 1961, înainte de terminarea Zidului, trecuse neobservat în Berlinul de Vest. În ultimii cincisprezece ani avusese un serviciu foarte bun în Serviciul public municipal, începînd ca paznic de închisoare şi ajungînd pînă la gradul de *Oberwachmeister*, adică supraveghetor-şef, la Blocul Doi al închisorii Tegel.

Celălalt bărbat din cameră nu spuse nimic. Jahn nu avea să afle niciodată că era un colonel sovietic pe nume Kukuşkin, trimis în misiune de departamentul „afaceri umede" al KGB-ului.

Jahn se holba îngrozitor la fotografiile pe care neamţul le scotea dintr-un plic mare şi le aşeza în faţa lui, cu mişcări încete, una cîte una. Ele o înfăţişau pe bătrîna sa mamă, de aproape optzeci de ani, într-o celulă, înspăimîntată, privind ascultătoare spre aparat, în speranţa că va fi eliberată. Mai erau cei doi fraţi mai tineri ai săi, cu cătuşe la mîini, închişi în celule diferite, ale căror ziduri se vedeau limpede în fotografiile de bună calitate.

– Apoi ar mai fi cumnatele tale şi cele trei nepoate. O, desigur, ştim totul despre darurile de Crăciun. Cum îţi spun? Unchiul Ludo? Ce drăguţ. Ia spune-mi, ai mai văzut vreodată locuri ca astea?

Şi urmau alte fotografii, care-l făcură pe grăsanul şi mulţumitul Jahn să închidă ochii timp de cîteva secunde. Figuri ciu-

date, ireale apăreau în aceste fotografii, acoperite cu zdrențe, rase în cap, chipuri cadaverice ce priveau cu ochii stinși la aparat.

Își acoperiseră, își oblojiseră, își înfășuraseră picioarele uscate în zdrențe ca să se ferească de frigul arctic. Erau chirciți, colțuroși, sub-umani. Erau locuitorii unuia dintre lagărele de muncă din complexul Kolîma, din îndepărtata Siberie, chiar la nord de Peninsula Kamceatka, unde aurul se extrage din mine ce ajung pînă la Cercul Polar.

– Condamnări pe viață în aceste... stațiuni... nu primesc decît dușmanii înveterați ai statului, domnule Jahn. Dar colegul meu, aici de față, poate obține astfel de condamnări pentru toată familia ta; chiar și pentru iubita-ți bătrînă mamă, cu un simplu telefon. Ei bine, spune-mi, vrei ca el să dea acest telefon?

Jahn căută privirea celui care pînă atunci nu rostise nici un cuvînt, dar ochii lui erau la fel de reci ca lagărele din Kolîma.

– Nu, șopti el, nu, vă rog. Ce vreți?

Îi răspunse neamțul.

– În închisoarea din Tegel se află doi tîlhari, Mîșkin și Lazarev. Îi știi?

Jahn dădu ascultător din cap.

– Da, au sosit acum patru săptămîni. S-a făcut multă vîlvă în jurul lor.

– Unde se află ei cu exactitate?

– Blocul Doi, etajul de sus, aripa dinspre răsărit. Detenție solitară, la cererea lor. Se tem de ceilalți prizonieri. Sau cel puțin așa spun. Deși eu nu văd de ce s-ar teme. Dacă ar fi răpit copii, ar fi avut motive, dar așa... cu toate acestea, ei insistă.

– Dar poți să-i vizitezi, domnule Jahn? Ai acces la ei?

Jahn rămase tăcut. Începuse să înțeleagă ce voiau vizitatorii de la cei doi răpitori. Veneau din Est, de acolo de unde fugiseră răpitorii. Oamenii ăștia nu veniseră să le aducă daruri.

– Mai uită-te o dată la fotografii, Jahn. Uită-te bine înainte de a te gîndi să ne refuzi.

– Da, pot să-i vizitez. În timp ce-mi fac rondul. Dar numai noaptea. În timpul zilei sînt trei paznici pe coridor. Unul dintre ei m-ar însoți dacă aș vrea să-i vizitez. În timpul zilei însă nici

n-aş avea motiv să-i vizitez. Numai noaptea aş putea face o verificare.

– Acum eşti în schimbul de noapte?

– Nu. În cel de zi.

– Între ce ore lucraţi noaptea?

– De la miezul nopţii la ora opt dimineaţa. Luminile se sting la zece seara. Turele se schimbă la miezul nopţii. Scularea e la opt dimineaţa. În timpul turei de noapte fac rondul de trei ori, însoţit de subofiţerul de serviciu la fiecare eraj.

Neamţul fără nume rămase o clipă pe gînduri.

– Prietenul meu de aici ar dori să-i viziteze. Cînd intri din nou în tură de noapte?

– Luni, 4 aprilie, spuse Jahn.

– Foarte bine, observă neamţul. Uite cum vom proceda.

Jahn primi instrucţiuni să scoată din dulapul unui coleg aflat în vacanţă uniforma necesară şi un permis. La orele două ale nopţii de duminică spre luni, 4 aprilie, avea să coboare la parter si să-l introducă pe rus prin intrarea de serviciu de la stradă. Avea să-l conducă apoi la ultimul etaj şi să-l ascundă în camera de zi a personalului, de la care îşi va fi procurat o cheie. Pe subofiţerul de serviciu avea să-l îndepărteze dîndu-i o sarcină oarecare şi preluînd garda în locul lui. În timp ce omul lipsea, îl va duce pe rus în coridorul cu celulele individuale, dîndu-i cheia de la cele două celule. După ce rusul îi va fi vizitat pe Mîşkin şi Lazarev, lucrurile aveau să se desfăşoare în ordine inversă. Rusul avea să se ascundă din nou pînă ce subofiţerul de serviciu se întorcea la postul lui. Apoi Jahn avea să-l conducă pe rus la intrarea de serviciu şi să-i dea drumul afară.

– N-o să meargă, şopti Jahn, conştient că de fapt va merge.

În cele din urmă vorbi şi rusul.

– Ar fi de dorit să meargă, spuse el. Dacă nu, am să mă ocup personal ca întreaga ta familie să aibă parte de un regim la Kolîma faţă de care detenţia ultrasevera să pară ca o lună de miere petrecută la un hotel de lux.

Jahn simţi cum i se strînge carnea pe el. Nici unul din durii închişi în aripa specială nu se putea compara cu omul ăsta. Înghiţi.

– Am s-o fac, şopti el.

– Prietenul meu va fi aici la ora şase în ziua de duminică, 3 aprilie, spuse est-germanul. Sper că nu-i pregăteşti o primire cu poliţie şi altele. Nu ţi-ar fi de nici un folos. Avem amîndoi paşapoarte diplomatice, pe alte nume. O să negăm totul şi nimeni n-o să se poată atinge de noi. Pregăteşte-i uniforma şi permisul.

Peste alte două minute plecaseră. Fotografiile le luaseră cu ei. Nu lăsaseră nici o urmă. Dar nu asta conta. Jahn revedea fiecare detaliu al vizitei lor în coşmarurile sale.

În jurul datei de 25 martie, două sute cincizeci de nave, primul val din flota comercială aflată în aşteptare, acostaseră în treizeci de porturi de pe coasta de răsărit a Americii de Nord, de la St. Lawrence în Canada pînă în Carolina. Pe St. Lawrence mai era încă gheaţă, însă ea fusese fărîmiţată de către spărgătoarele de gheaţă pentru ca navele de cereale să poată intra pe canal şi să acosteze lîngă silozuri.

O mare parte din aceste vapoare aparţineau flotei comerciale sovietice, Sovfraht, dar un număr la fel de important naviga sub pavilionul Statelor Unite, căci una dintre condiţiile tranzacţiei era ca primele cargouri ce urmau să transporte să fie cele americane.

În zece zile aveau să pornească în cursă, traversînd Atlanticul, îndreptîndu-se spre est, cu destinaţia Arhanghelsk şi Murmansk în Oceanul Arctic, Leningradul de la Marea Baltică, porturile de apă caldă de la Marea Neagră, Odessa, Simferopol şi Novorossisk. Printre ele se amestecau pavilioanele altor zece naţiuni pentru a efectua cel mai mare transport de marfă în vrac de la cel de-al doilea război mondial încoace. Din o sută de silozuri, din Winnipeg pînă la Charleston, pompele revărsau valuri aurii de grîu, ovăz, orez şi porumb în burţile vapoarelor, destinate milioanelor înfometate ale Rusiei.

Pe 26 martie, Andrew Drake se ridică de la masa lui din bucătăria apartamentului bruxellez, declarînd că era gata.

Explozibilul fusese împachetat în zece valize de fibre, mitralierele înfășurate în prosoape și îndesate în ranițe. Azamat Krim ținea detonatoarele învelite în vată într-o cutie de trabuce de care nu se despărțea niciodată. Cînd se lăsă întunericul, încărcătura a fost dusă în mai multe etape și încărcată în furgoneta de mîna a doua cu număr de înmatriculare belgian și cu toții porniră spre Blankenburge.

Micuța stațiune maritimă de la Marea Nordului era liniștită, iar portul pustiu cînd, sub pavăza întunericului, își transferară echipamentul în interiorul șalupei de pescuit. Era sîmbătă și deși un bărbat, care își plimba cîinele pe chei, îi văzu în timp ce lucrau, nu le dădu nici un fel de atenție. Grupurile de pescari de mare care își încărcau ambarcațiunea pentru o partidă de pescuit la sfîrșit de săptămînă erau destul de comune, deși era cam devreme în acel an, iar vremea nu se îmblînzise deloc.

Duminică în 27, Miroslav Kaminski își luă rămas-bun de la ei, se urcă la volanul mașinii și se întoarse la Bruxelles. Avea misiunea să curețe de-a fir-a-păr apartamentul, să-l părăsească și să ducă mașina într-un loc de întîlnire prestabilit de pe coasta olandeză. Acolo, avea s-o abandoneze, lăsînd cheia de contact într-un loc cunoscut, urmînd să ia feribotul de la Hook înapoi la Harwich și Londra. Învățase itinerariul pe de rost și era sigur că își putea duce la îndeplinire misiunea, ce făcea parte din plan.

Ceilalți șapte au ieșit din port navigînd de-a lungul coastei, pentru a-și pierde urma în insulele Walcheren și North Beveland, de partea cealaltă a Olandei. Acolo, scoaseră undițele la iveală, se opriră și așteptară. Jos în cabină, Andrew Drake se instalase în fața unui aparat de radio puternic, ascultînd toate mesajele de pe lungimea de undă a punctului de control al Estuarului Maas, recepționînd semnalele vapoarelor ce se îndreptau sau ieșeau din Europort sau Rotterdam.

– Colonelul Kukușkin va pătrunde în închisoarea de la Tegel în noaptea de 3 spre 4 aprilie, îi spuse Vasili Petrov lui Maxim Rudin în dimineața aceleiași zi de sîmbătă. Există un gardian-șef

care îl va ajuta să intre, îl va conduce la celulele lui Mîşkin şi Lazarev şi-l va scoate din clădirea închisorii prin uşa de serviciu, după ce-şi termină treaba.

– Gardianul e un om de-al nostru, de încredere? întrebă Rudin.

– Nu, dar familia lui e în Germania de Est. A fost convins să facă ce i se ordonă. Kukuşkin spune că omul nu va lua legătura cu poliţia. E prea speriat.

– Atunci ştie pentru cine lucrează. Ceea ce înseamnă că ştie deja prea mult.

– Kukuşkin are să-l lichideze şi pe el, de cum iese pe uşă. Nu va lăsa nici o urmă, spuse Petrov.

– Opt zile, mormăi Rudin. Să sperăm că va reuşi.

– Va reuşi, spuse Petrov, doar are şi el familie. De mîine într-o săptămînă Mîşkin şi Lazarev vor fi morţi, iar secretul lor va dispărea o dată cu ei. Cei ce i-au ajutat îşi vor ţine gura ca să-şi salveze pielea. Iar dacă vor vorbi, nu vor fi crezuţi. Simple declaraţii isterice. Nimeni nu le va da crezare.

Cînd soarele răsări în dimineaţa zilei de 29, primele raze o descoperiră pe *Freya* la douăzeci de mile vest de Irlanda, tăind în direcţia nord-nord-est pe longitudinea de unsprezece grade în drum spre Hebridele Exterioare. Radarele ei puternice detectaseră flota pescărească în urmă cu o oră, iar ofiţerul de cart o înregistrase cu grijă. Cea mai apropiată ambarcaţiune se afla la o distanţă apreciabilă în dreapta petrolierului.

Soarele strălucea deasupra stîncilor din Donegal, care pentru marinarii de pe puntea de comandă, aflaţi la o înălţime de treizeci de metri, apărea ca o linie subţire ce strălucea la orizont. Îşi revărsă razele asupra vaselor mici de pescuit ale oamenilor din Killybegs, care ieşeau în larg după macrou, hering şi merlan. Învălui silueta masivă a lui *Freya* în lumină, în timp ce aceasta trecea maiestuoasă prin faţa ambarcaţiunilor pescăreşti ce începuseră să-şi adune năvoadele.

Christy O'Byrne se afla la timona lui *Bernadette*, vasul pe care îl cumpărase împreună cu fratele său. Clipi de cîteva ori,

puse jos cana de cacao şi ieşi afară pe micuţa punte. Ambarcaţiunea lui se afla cel mai aproape de petrolierul care trecea prin faţă.

Văzînd-o pe *Freya*, pescarii din spatele lui se porniră să sune din sirene, umplînd văzduhul de corul ţipetelor lor prelungi. Pe puntea lui *Freya*, Thor Larsen făcu un semn cu capul spre tînărul ofiţer; peste cîteva secunde răgetul asurzitor al sirenelor răspunse flotei din Killybegs.

Christy O'Byrne se rezemă de balustradă urmărind-o pe *Freya* care ocupase tot orizontul, îi auzi motoarele puternice pulsînd sub apă şi o simţi pe *Bernadette* care începea să se legene în urma petrolierului.

– Sfîntă Marie, şopti el, dac-ai vedea cît e de mare.

Pe coasta de est a Irlandei, compatrioţii lui Christy O'Byrne îşi începuseră munca la Castelul Dublin, care timp de şapte sute de ani fusese sediul puterii britanicilor. Pe cînd era băietaş, cocoţat pe umărul tatălui său, Martin Donahue urmărise de afară plecarea trupelor britanice din Castel în urma semnării tratatului de pace. Peste şaizeci şi trei de ani, aflat în pragul pensionării, lucra ca om de serviciu, împingînd un aspirator Hoover încolo şi încoace peste covorul de un albastru-electric din Saint Patrick's Hall.

Nu fusese niciodată de faţă la înscăunarea preşedinţilor succesivi ai Irlandei sub magnificul tavan pictat de Vincent Waldré în 1778, şi nu avea să fie de faţă nici peste douăsprezece zile cînd cele două supraputeri aveau să semneze Tratatul de la Dublin sub flamurile nemişcate purtînd însemnele Cavalerilor de Saint Patrick. De patruzeci de ani se ocupa doar de curăţenia încăperii.

La Rotterdam se făceau de asemenea pregătiri, dar pentru altă ceremonie. Harry Wennerstrom sosise pe 30 şi se instalase în cel mai elegant apartament al hotelului Hilton.

Venise cu avionul său particular, care fusese garat la aeroportul Schiedam din afara oraşului. În timpul zilei, patru secretare se agitau în jurul lui, făcînd pregătirile pentru demnitarii

scandinavi şi olandezi, magnaţii petrolului şi marii armatori cît şi numeroşii ziarişti care aveau să ia parte la recepţia din seara zilei de 1 aprilie, care se dădea în cinstea lui Thor Larsen şi a ofiţerilor săi.

O societate selectă avea să fie invitată pe acoperişul plat al clădirii moderne ce adăpostea turnul de control al Estuarului Maas, situat chiar în vîrful ţărmului nisipos de la Cîrligul Olandei. Protejaţi împotriva brizei răcoroase de primăvară, aveau să urmărească de pe ţărmul nordic al estuarului cum *Freya*, trasă de şase remorchere, avea să intre pe Caland Kanal, iar de acolo pe Beer Kanal, pentru ca în cele din urmă să se oprească în dreptul noii rafinării de petrol a lui Clint Blake, aflată chiar în inima Europortului.

În timp ce pe *Freya* marinarii aveau să-şi petreacă toată după-amiaza oprind întregul ei sistem de navigaţie, grupul avea să se întoarcă cu limuzinele la Rotterdam, aflat la patruzeci de kilometri pe rîu în sus, pentru recepţia din acea seară. Aceasta avea să fie precedată de o conferinţă de presă, în timpul căreia Wennerstrom avea să-l prezinte presei din lumea întreagă pe căpitanul Thor Larsen.

Ştia că ziarele şi posturile de televiziune trimiseseră deja elicoptere care să înregistreze în totalitate ultimele mile parcurse de *Freya* şi acostarea ei.

Harry Wennerstrom era un bătrîn domn mulţumit.

În 30 martie, la orele mici ale dimineţii, *Freya* trecuse prin canalul dintre Insulele Orkney şi Shetland. Se întorsese spre sud, îndreptîndu-se spre Marea Nordului. De cum pătrunse pe căile aglomerate ale Mării Nordului, *Freya* luase legătura cu ofiţerii bazei de control a traficului aerian de la Wick, de pe coasta de nord a Scoţiei.

Din cauza dimensiunilor şi pescajului ei, era o „navă grea". Îşi redusese viteza la zece noduri şi urma indicaţiile ce i se transmiteau de la Wick prin radiotelefonul de frecvenţă foarte înaltă. În jurul ei, nevăzute, diferitele centre de control o înregistraseră

pe radare. Aceste centre sînt dotate cu calculatoare capabile să asimileze rapid informații despre vreme, maree și densitatea traficului.

În timp ce *Freya* se tîra urmînd drumul maritim ce ducea spre sud, navele mai mici din fața ei erau avertizate să se dea la o parte. La miezul nopții trecuse de Flamborough Head de pe coasta Yorkshireului, luînd-o spre est, îndepărtîndu-se de coasta britanică spre cea olandeză. Urmărise canalul de apă adîncă, de cel puțin douăzeci de brațe marine. Pe puntea de comandă, ofițerii urmăreau pe lîngă indicațiile permanente venite de pe țărm și semnalele sonarelor, înregistrînd bancurile și pragurile de pe fundul Mării Nordului, în timp ce treceau peste ele.

Exact înainte de apusul soarelui, pe 31 martie, ajunseră într-un punct precis, la cincisprezece mile marine est de Farul Gabbard, și la viteza de manevră de numai cinci noduri; uriașa navă viră ușor spre est și se așeză în poziție de noapte, venind la ancorajul aflat la 52 de grade nord. Era la douăzeci și șapte de mile vest de Estuarul Maas, la douăzeci și șapte de mile de casă și glorie.

La Moscova era miezul nopții. Adam Munro se hotărîse să meargă pe jos pînă acasă de la recepția oferită de ambasada sa; în stînga sa, se ridicau pereții roșii ai Kremlinului. Aveau să-l condamne pentru că nu respectase regulile, pentru că nu le spusese cine era, dar nu puteau minimaliza valoarea informației pe care le-o procurase.

Peste trei săptămîni ea avea să fie afară, la Londra, în siguranță. El, de asemenea, avea să fie dat afară, demisionînd, pregătindu-se să înceapă o viață nouă alături de singurul om din lume pe care îl iubea, pe care îl iubise sau avea să-l iubească vreodată.

Era bucuros la gîndul de a părăsi Moscova, cu secretoșenia ei, cu nesfîrșitele ei ascunzișuri, cu monotonia ei apăsătoare. Peste zece zile, americanii vor avea tratatul de reducere a armelor, Kremlinul cerealele și tehnologia, serviciul va primi

felicitări atît de la Downing Hall, cît şi de la Casa Albă. Iar peste încă o săptămînă el o avea pe cea care urma să devină soţia lui, iar ea va fi în libertate. Îşi ascunse faţa în gulerul de blană al paltonului şi traversă podul.

Miezul nopţii la Moscova înseamnă orele zece seara în Marea Nordului. La acea oră, *Freya* se opri locului. Parcursese 7085 de mile de la Chita la Abu Dhabi şi încă 12 015 mile de acolo pînă aici. Stătea nemişcată de-a lungul liniei mareei; de la prova fusese lăsat la apă un sigur lanţ de ancoră. Fiecare verigă a lanţului avea o lungime de aproape un metru, iar oţelul din care erau făcute era mai gros decît degetul mare al unui om.

Fiind atît de grea, căpitanul Larsen o lăsase el însuşi în jos, asistat de doi ofiţeri navigatori şi de timonier. Chiar şi peste noapte, deşi staţiona la ancora, îi lăsase de gardă pe secundul său, Stig Lundquist, pe ofiţerul III, Tom Keller, un danezo-american şi un marinar cu experienţă. Ofiţerii aveau să urmărească permanent ancorajul, iar marinarul avea să inspecteze periodic puntea.

Deşi motoarele lui *Freya* erau oprite, turbinele şi generatoarele bîzîiau încetişor, producînd energia necesară pentru a-i menţine sistemele în stare de funcţionare. De pildă, pe cele care aduceau informaţii legate de maree şi starea vremii; acestea din urmă erau, după ultimele ştiri, de-a dreptul îmbucurătoare. S-ar fi putut porni vînturile de martie; dar în loc de toate acestea, deasupra Canalului Mînecii şi a Mării Nordului se instalase un cîmp de înaltă presiune neobişnuit în acest sezon, care adusese primăvara în aceste locuri. Marea era calmă, netedă, o maree de un nod înainta în direcţie nord-estică, de la navă spre Friesland. Cerul fusese senin aproape întreaga zi şi, în pofida frigului care se lăsă în timpul nopţii, promitea să fie la fel şi a doua zi.

Urîndu-le ofiţerilor săi o noapte uşoară, căpitanul Larsen părăsi puntea de comandă şi coborî un etaj, pe puntea „D". Aici, la tribord, se afla apartamentul său. Cabina de zi spaţioasă şi

mobilată cu tot ce trebuie avea patru ferestre ce priveau în față de-a lungul vasului, și două ce dădeau spre tribord. În spatele cabinei de zi era dormitorul, după care urma camera de baie. Dormitorul avea de asemenea două ferestre, ambele spre tribord. Toate ferestrele erau fixe, cu excepția uneia, din cabina de zi, care se închidea și se deschidea manual din interior.

Pe direcția de înaintare, fațada suprastructurii cădea direct pe punte; spre tribord ferestrele dădeau spre o pasarelă de oțel, lungă de trei metri, mărginită de o balustradă, dincolo de care era marea. De la puntea „A" pornea o scară de oțel, compusă din cinci secțiuni, terminîndu-se fiecare în cîte un palier și ajungînd pînă la puntea de comandă din vîrf. Toate aceste scări și paliere erau deschise, în bătaia vînturilor și a ploii, dar erau foarte rar folosite, căci scările din interior erau încălzite și plăcute.

Thor Larsen ridică șervetul de pe farfuria cu friptură de pui și salată pe care stewardul-șef i-o lăsase pe masă, se uită la sticla de scotch din dulapul cu băuturi și își puse de o cafea. După masă, era hotărît să mai studieze, o dată în plus, hărțile canalului, în vederea acostării de a doua zi. Era o operațiune desfășurată la limită, și voia să știe canalul acela la fel de bine ca și cei doi piloți olandezi care aveau să sosească a doua zi, la șapte treizeci cu elicopterul de la Amsterdam ca s-o preia pe *Freya*. La ora șapte aștepta însă grupul de zece oameni, specialiști în operațiuni de acostare, care trebuia să vină cu o șalupă.

Cînd bătu miezul nopții, se așeză la masa lată din cabina de zi, își întinse hărțile și începu să le studieze.

La trei fără zece, afară se lăsase gerul, dar era senin. Marea unduitoare sclipea în lumina lunii. În interiorul punții de comandă, Stig Lundquist și Tom Keller ședeau la o ceașcă de cafea. Marinarul urmărea ecranele luminoase de pe consola punții.

– Domnule, spuse el, se apropie o șalupă.

Tom Keller se ridică și se duse spre ecranul radarului pe care i-l indica marinarul. Pe el apăreau o serie de puncte, unele

staționare, altele mișcătoare, dar toate la distanță de *Freya*. Un punct mititel părea să se apropie însă venind dinspre sud-est.

– Vreo barcă de pescari care vor să ajungă la locul de pescuit înainte de răsărit, spuse Keller.

Lundquist veni și el și se uită peste umărul lui. Comută pe o frecvență mai joasă.

– Se apropie foarte mult, spuse el.

Afară, pe mare, oamenii de pe șalupă distingeau silueta masivă a petrolierului care avea luminile de staționare aprinse deasupra punții de la prova și la pupa. În plus, puntea era luminată de reflectoare, iar castelul strălucea ca un pom de Crăciun. Șalupa, în loc să se îndepărteze, începu să se apropie, descriind bucle, de pupa navei.

– Pare că se pregătește de abordaj, spuse Keller.

– Nu poate fi echipa de specialiști, spuse și Lundquist. Nu sînt așteptați înainte de șapte.

– Poate că n-au putut să doarmă, au vrut să sosească din timp la bord, spuse Keller.

– Du-te jos la capătul scării, îi ceru Lundquist marinarului, și spune-mi ce vezi. Pune-ți căștile cînd ajungi acolo și ține legătura cu mine.

Scara de bord se afla la mijlocul navei. În cazul unui vapor mare e atît de grea că trebuie să fie coborîtă de la balustrada punții în mare sau ridicată și așezată paralel cu balustrada cu ajutorul unor cabluri de oțel antrenate de un motor electric. Pe *Freya*, chiar și cînd era încărcată, balustrada era la zece metri deasupra mării, inaccesibilă deci de pe mare, cînd scara era ridicată, așa cum era acum. Peste cîteva secunde, cei doi ofițeri îl văzură pe marinar părăsind castelul și luînd-o pe punte în jos. Cînd ajunse la capul scării, se urcă pe o mică platformă care ieșea deasupra mării și privi în jos. În timpul acesta scosese căștile dintr-o cutie etanșă și le puse pe urechi. De la puntea de comandă, Lundquist întoarse un buton, aprinzînd o lumină puternică ce se concentra direct pe marinarul care de pe platforma

îndepărtată de la mijlocul navei cerceta marea de dedesubt. Şalupa dispăruse de pe ecranul radar; ajunsese prea aproape ca să mai poată fi observată.

– Ce vezi? îl întrebă Lundquist prin microfon.

Vocea marinarului răsună în cabina de comandă.

– Nimic, domnule.

Între timp şalupa trecuse prin spatele lui *Freya*, pe sub pupa. Timp de cîteva secunde nu mai putu fi văzută. De ambele părţi ale pupei, balustrada de la puntea „A“ era punctul cel mai apropiat de mare, la şapte metri de la suprafaţa apei. Cei doi bărbaţi cocoţaţi pe acoperişul şalupei o reduseseră la trei metri. Cînd şalupa ieşi din umbra pupei cei doi bărbaţi azvîrliră în sus nişte ancore cu trei gheare pe care le ţineau în mînă şi ale căror cîrlige erau învelite în furtun de cauciuc negru.

Fiecare ancoră trase după sine cîte o frînghie de patru metri şi căzu peste balustradă, prinzîndu-se de margine. În timp ce şalupa îşi continua drumul, cei doi rămaseră atîrnaţi de frînghii, în mare. Apoi fiecare începu să urce, rapid, trăgîndu-se în braţe, neluînd în seamă carabinele prinse în spate. În două secunde şalupa ieşi în lumină şi înainta de-a lungul lui *Freya*, spre scara de acces.

– Acum o văd, spuse marinarul de sus. Arată ca o şalupă de pescari.

– Nu coborî scara pînă cînd nu se legitimează, îi ordonă Lundquist de pe punte.

În spatele lui şi mai jos cei doi se căţăraseră peste balustradă. Fiecare îşi scoase ancora şi o aruncă în mare, unde se scufundă cu frînghie cu tot. Cei doi bărbaţi porniră în pas rapid, în jurul tribordului, drept spre scările de oţel. Fără zgomot începură să se caţere rapid în sus pe pantofii lor cu talpă de cauciuc.

Şalupa se opri în dreptul scării, aflată la nouă metri deasupra cabinei strîmte în interiorul căreia stăteau înghesuiţi patru bărbaţi. La timonă, se afla un bărbat care privea tăcut spre marinarul de deasupra lui.

– Cine sînteţi? întrebă marinarul. Identificaţi-vă.

Nu primi nici un răspuns. Jos de tot, în lumina orbitoare a reflectorului bărbatul cu un fes negru tras peste faţă se mulţumea să privească spre marinar.

– Nu vrea să răspundă, spuse marinarul în microfon.

– Ţine reflectorul îndreptat asupra lor, îi ordonă Lundquist. Cobor să văd ce s-a întîmplat.

În timpul schimbului de cuvinte, atenţia lui Lundquist şi Keller era îndreptată în direcţia babordului şi înainte. Pe partea dinspre tribord, uşa care dădea spre puntea de comandă se deschise brusc, aducînd un val de aer îngheţat în încăpere. Cei doi ofiţeri se întoarseră spre uşă. Aceasta se închise. În faţa lor se aflau doi bărbaţi mascaţi, îmbrăcaţi în pulovere negre cu guler înalt, pantaloni groşi negri şi pantofi cu talpă de cauciuc. Fiecare din ei îndrepta cîte o carabină spre cei doi ofiţeri.

– Ordonă-i marinarului tău să coboare scara, spuse unul din ei în engleză. Cei doi ofiţeri se uitau la ei nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Asemenea lucru nu era posibil.

Omul ridică arma şi trase piedica ţintind spre Keller.

– Îţi dau trei secunde, îi spuse el lui Lundquist, apoi îi zbor creierii colegului tău.

Roşu de furie, Lundquist se întoarse spre microfon.

– Coboară scara, îi spuse el marinarului.

Vocea acestuia răsună în cabină:

– Dar, domnule...

– Fă ce-ţi spun, băiete, e-n ordine.

Dînd din umeri, marinarul apăsă pe un buton de pe consola din capul scării. Se auzi bîzîit de motor şi scara începu să coboare încet spre mare. Peste două minute, alţi patru bărbaţi îmbrăcaţi toţi în negru îl urmau pe marinar de-a lungul punţii spre suprastructură, în timp ce al cincilea lega şalupa. Peste alte două minute, cei şase pătrunseră pe puntea de comandă dinspre babord, în urma marinarului care făcuse ochii mari de spaimă. Înăuntru îi văzu pe ofiţerii săi ameninţaţi de alţi doi pistolari.

– Ce Dumnezeu...? întrebă marinarul.

– Stai cuminte, îi ordonă Lundquist. Apoi se întoarse spre bărbatul care-i vorbise în engleză şi-l întrebă: Ce vreţi?

– Vrem să vorbim cu căpitanul vostru, spuse omul mascat. Unde e?

Uşa de la timonerie spre scara interioară se deschise şi Thor Larsen intră pe punte. Dintr-o privire îi văzu pe cei trei oameni din echipaj cu mîinile ridicate la ceafă, şi şapte terorişti îmbrăcaţi în negru. În momentul cînd se întoarse spre omul care vorbise, ochii săi erau tot atît de albaştri şi de prietenoşi ca un gheţar.

– Sînt căpitanul Thor Larsen, comandantul navei, spuse el cu glas tărăgănat, şi aş vrea să ştiu voi cine sînteţi?

– Asta nu contează, spuse conducătorul teroriştilor. Nava ta e în mîinile noastre, iar dacă ofiţerii şi oamenii tăi nu fac ceea ce li se cere, o să începem prin a da un exemplu. Cu cine începem?

Larsen se uită încet în jur. Trei mitraliere erau îndreptate direct asupra tînărului de optsprezece ani. Acesta era alb ca varul.

– Domnule Lundquist, spuse Larsen formal, faceţi ceea ce vă spun oamenii aceştia. Şi întorcîndu-şi ochii înapoi la şeful teroriştilor: mai precis, ce dorinţe aveţi în legătură cu *Freya?*

– E destul de simplu, spuse teroristul fără să şovăie. Personal nu dorim să vă pricinuim nici un rău, dar dacă cererile noastre nu vor fi îndeplinite întocmai, nu vom ezita să facem ceea ce trebuie să facem pentru a convinge.

– Şi apoi? întrebă Lundquist.

– În termen de treizeci de ore, guvernul vest-german va elibera doi prieteni ai noştri aflaţi într-o închisoare din Berlinul Occidental şi îi va transporta într-un loc sigur. Dacă acest lucru nu se va întîmpla, tu, echipajul tău, nava ta şi un milion de tone de ţiţei, totul va sări în aer şi se va revărsa în marea aceasta.

CAPITOLUL 11

De la 3.00 la 9.00

Conducătorul celor şapte terorişti mascaţi îşi puse oamenii la lucru cu asemenea precizie metodică, încît era clar că exersase toate aceste lucruri de nenumărate ori în mintea lui. Rosti cu repeziciune un şir de comenzi într-o limbă pe care nici căpitanul Larsen, nici ofiţerii săi şi nici marinarul nu erau în stare s-o înţeleagă.

Cinci dintre ei îi conduseră pe cei doi ofiţeri şi pe marinar în fundul încăperii, la distanţă de instrumentele de bord, şi îi înconjurară.

Conducătorul îndreptă arma spre căpitanul Larsen şi spuse în engleză:

– Cabina dumitale, căpitane!

Unul după altul, cu Larsen în frunte, urmat de conducătorul teroriştilor şi unul din pistolarii lui încheind convoiul, cei trei bărbaţi coborîră pe puntea „D“, aflată imediat dedesubt. La mijlocul drumului, acolo unde scara făcea un cot, Larsen se întoarse şi privi în sus spre cei doi corsari, calculînd dacă era în stare să-i doboare pe amîndoi.

– Mai bine să nu încerci, spuse glasul din spatele măştii chiar lîngă umărul său. Nici un om cu capul pe umeri nu s-ar pune cu o mitralieră aflată la o distanţă de trei metri.

Larsen îşi continuă drumul pe scări în jos. Puntea „D“ era cartierul general al ofiţerilor superiori. Apartamentul căpitanului se afla, aşa cum se obişnuieşte, spre tribord. Îndreptîndu-se spre babord, urma o mică bibliotecă de hărţi maritime, care l-ar

fi putut conduce în orice ocean, orice golf, orice ancoraj din lume. Erau còpii după originalele făcute de Amiralitatea Britanică, şi cele mai bune din lume.

Venea apoi camera de conferinţe, o cabină spaţioasă unde căpitanul sau proprietarul putea primi un număr considerabil de vizitatori. Lîngă ea se aflau camerele proprietarului, închise şi goale, rezervate pentru cazul în care acestuia i-ar fi venit vreodată ideea să plece cu vaporul său. Înspre babord era un alt şir de cabine, identice, dar amplasate în ordine inversă decît cele ale căpitanului. Aici locuia inginerul-şef.

În spatele cabinelor căpitanului se afla un apartament mai mic pentru ofiţerul I, iar în spatele locuinţei inginerului-şef, se aflau încăperile intendentului-şef. Întregul complex forma un pătrat, în al cărui centru se afla scara spiralată ce cobora trei etaje, pînă la puntea „A".

Thor Larsen îi conduse pe cei doi bărbaţi la cabina lui, intrînd în camera de zi. Conducătorul teroriştilor îl urmă şi inspectă iute celelalte încăperi, dormitorul şi baia. Nu era nimeni acolo.

– Ia loc, căpitane, spuse el cu vocea uşor modificată din cauza măştii. Vei rămîne aici pînă ce mă întorc. Te rog să nu faci vreo mişcare greşită. Aşază-ţi mîinile pe masă şi ţine-le acolo, cu palmele în jos.

Din nou răsunară comenzi în acea limbă străină, iar pistolarul se plasă cu spatele spre peretele despărţitor al cabinei şi cu faţa spre Thor Larsen, ţinînd mitraliera îndreptată de la numai patru metri spre gulerul alb al puloverului pe care îl purta căpitanul. Şeful se îngriji ca draperiile să fie bine trase, apoi ieşi, închizînd uşa în urma lui. Ceilalţi doi locuitori ai punţii dormeau adînc în cabinele lor şi nu auziră nimic.

În cîteva minute şeful era înapoi pe puntea de comandă.

– Tu, spuse el cu arma spre tînărul marinar, vii cu mine.

Flăcăul privi rugător spre Stig Lundquist, secundul.

– Dacă îi faci vreun rău băiatului, am să te omor cu mîinile mele, spuse Tom Keller cu accentul lui american. Două mitraliere din mîinile bărbaţilor ce-i înconjurau se întoarseră uşor spre el.

– Cavalerismul dumitale e remarcabil, simţul realităţii deplorabil, spuse vocea din spatele măştii conducătorului. Nimeni nu va păţi nimic atîta timp cît nu face vreo prostie. Dacă nu, o să fie o baie de sînge şi nu va scăpa nimeni.

Lundquist făcu semn cu capul spre marinar.

– Du-te cu el, spuse el, fă ce-ţi spune.

Marinarul fu condus pe scări în jos. Cînd ajunseră la nivelul punţii „D", teroristul îl opri.

– În afară de căpitan, cine mai locuieşte la nivelul acesta? întrebă el.

– Inginerul-şef acolo, spuse marinarul. Ofiţerul-şef acolo, dar acum e sus pe puntea de comandă. Şi intendentul-şef acolo.

Din spatele uşilor nu răzbătea nici un semn de viaţă.

– Unde e magazia de vopsele? întrebă teroristul.

Fără un cuvînt, marinarul se întoarse şi o luă pe scări în jos. Trecură de punţile „C" şi „B". La un moment dat se auzi un murmur de voci din spatele uşii popotei, unde patru oameni care nu puteau dormi jucau probabil cărţi.

Ajunşi pe puntea „A" se aflau la baza suprastructurii. Marinarul deschise o uşă ce dădea spre exterior. Teroristul îl urmă. După căldura dinăuntru, aerul rece al nopţii îi făcu pe amîndoi să tremure. Se aflau în spatele suprastructurii, pe puntea pupa. Pe o latură a uşii prin care ieşiseră se înălţă coşul înalt de o sută de picioare.

Marinarul îl conduse spre o mică structură de oţel. Era un pătrat de aproximativ doi pe doi şi cam tot atît de înalt. Pe o parte se afla o uşă de oţel, închisă pe dinafară cu două bolţuri mari filetate şi piuliţă fluture.

– Acolo jos, spuse marinarul.

– Coboară, spuse teroristul. Băiatul se porni să răsucească mînerele piuliţei fluture, deşurubîndu-le, şi dădu de o parte opritoarele. Apucînd mînerul uşii, trase de aceasta, deschizînd-o. Înăuntru ardea o lumină deasupra unei platforme mititele şi a unei scări de oţel ce ducea pînă în măruntaiele lui *Freya*. La un semn cu arma, marinarul păşi înăuntru şi începu să coboare urmat de terorist.

Scările coborau peste douăzeci de metri, pe lîngă mai multe galerii închise cu uşi de oţel. Cînd ajunseră la capăt, se aflau cu mult sub nivelul apei, avînd sub picioare doar tablele chilei. Erau într-o îngrăditură cu patru uşi. Teroristul făcu semn cu capul spre cea din pupa.

– Unde dă uşa asta?

– Încăperea mecanismului de direcţie.

– Hai să aruncăm o privire.

Cînd uşa se deschise, se ivi o încăpere mare, căptuşită toată cu metal şi vopsită verde-pal. Era bine luminată. Mijlocul încăperii era ocupat de un munte de maşinării protejat în casete care, primind date de la calculatorul de pe punte, comanda mişcările cîrmei. Pereţii cavităţii erau curbaţi, urmînd linia cea mai de jos a carenei. În spatele ei, dincolo de învelişul de oţel, cîrma imensă a lui *Freya* atîrna nemişcată în apele întunecate ale Mării Nordului. Teroristul îi ordonă marinarului să închidă uşa la loc şi s-o zăvorască.

La stînga şi la dreapta încăperii ce adăpostea mecanismul de direcţie erau magazia de chimicale şi respectiv vopsele. Magazia de chimicale nu-l interesă pe terorist; nu avea de gînd să închidă nişte oameni într-un loc unde existau acizi cu care s-ar fi putut juca. Magazia de vopsele era mult mai bună. Era destul de mare, bine aerisită, iar peretele ei exterior era carena navei.

– Ce-i cu a patra uşă? întrebă teroristul.

Era o uşă care nu avea nici un fel de mînere.

– Duce în spatele camerei motoarelor, spuse marinarul. Se deschide din cealaltă parte.

Teroristul se rezemă cu putere în uşă. Era de neclintit. Păru mulţumit de rezultat.

– Cîţi bărbaţi sînt pe vapor? întrebă el. Sau femei. Să nu încerci să mă tragi pe sfoară. Dacă sînt mai mulţi decît îmi spui, pe cei în plus o să-i împuşcăm.

Băiatul îşi trecu limba peste buzele uscate.

– Nu sînt femei la bord, spuse el. S-ar putea să fie admise nevestele la următoarea cursă, dar nu de data aceasta, în prima cursă. Sînt treizeci de oameni, cu căpitan cu tot.

Aflînd ceea ce voia să ştie, teroristul îl împinse pe tînărul înfricoşat în magazia de vopsele, închise uşa şi puse unul din bolţuri la loc. Apoi se întoarse la scară.

Ajuns pe puntea pupa, evită scara interioară şi urcă în fugă pe scara exterioară pînă sus la puntea de comandă.

Făcu semn cu capul spre cei cinci tovarăşi ai săi, care continuau să stea cu armele îndreptate spre cei doi ofiţeri, şi dădu din nou un şir de ordine. Peste cîteva minute cei doi ofiţeri de punte, cărora li se alăturaseră intendentul-şef şi inginerul-şef, aduşi din cabinele lor de pe puntea „D", erau conduşi în jos spre magazia de vopsele. Majoritatea echipajului dormea pe puntea „B", unde se aflau cabinele lor, mult mai mici decît apartamentele ofiţerilor de deasupra.

Se auziră proteste, exclamaţii, înjurături în timp ce erau conduşi cu toţii jos. Dar de fiecare dată, conducătorul teroriştilor ţinea să-i informeze în engleză că Thor Larsen, căpitanul lor, era reţinut în cabina lui şi că avea să fie împuşcat dacă ei opuneau rezistenţă. Ofiţerii şi marinarii se supuseră ordinelor lui.

Jos, în magazia de vopsele, echipajul fu în cele din urmă numărat: douăzeci şi nouă. Bucătarul-şef şi doi dintre cei patru stewarzi fură trimişi în bucătăria de pe puntea „A" ca să aducă oamenilor de jos cornuri şi chifle, sticle cu limonadă şi cutii de bere. Au fost pregătite de asemenea două găleţi, pentru a servi drept toalete.

– Staţi liniştiţi, le spuse conducătorul teroriştilor celor douăzeci şi nouă de bărbaţi furioşi care îl priveau din interiorul magaziei de vopsele. N-o să staţi aici prea mult. Treizeci de ore în cel mai rău caz. Şi încă ceva: căpitanul are nevoie de omul de la pompe. Care din voi e?

Un suedez pe nume Martinsson făcu un pas înainte.

– Eu sînt acela, spuse el.

– Vino cu mine.

Era ora patru şi treizeci.

Puntea „A", primul nivel al suprastructurii, era destinată în totalitate serviciilor de întreţinere a gigantului maritim. Se aflau aici bucătăria principală, camera de congelare, camera frigorifică, cambuzele, magazia de băuturi, de rufe, încăperea cu maşinile de spălat, camera de control a încărcăturii, inclusiv cea

de supraveghere a gazelor inerte, de asemenea de combatere a incendiilor, numită şi camera cu spumă.

Deasupra era puntea „B", cuprinzînd toate cabinele neofiţerilor, popota, un cinema, o bibliotecă, patru camere de recreaţie şi trei baruri.

Pe puntea „C" se aflau cabinele ofiţerilor, cu excepţia celor patru care locuiau la următorul nivel, plus sufrageria ofiţerilor şi camera de fumat, clubul cu verandă, piscină, saună şi sală de gimnastică.

Pe terorist îl interesa camera de control a încărcăturii de la puntea „A" şi-i ordonă omului de la pompe să-l ducă acolo. Camera nu avea ferestre; era încălzită, cu aer condiţionat, liniştită şi bine iluminată. Din spatele măştii, ochii teroristului se plimbară peste panourile cu butoane şi comutatoare şi se opriră asupra consolei din spate. Aici, în spatele consolei de control la care se aşezase marinarul, peretele era acoperit de un ecran de trei pe unu. Acesta afişa sub formă de hartă planul rezervoarelor de ţiţei ale lui *Freya.*

– Dacă încerci să mă duci de nas, îi spuse el marinarului, s-ar putea ca unul din oamenii mei să moară, dar voi afla cu siguranţă acest lucru. Şi atunci n-o să te împuşc pe tine, ci pe căpitanul Larsen. Acum arată-mi, te rog, care sînt rezervoarele de balast şi care sînt de ţiţei.

Martinsson nu avea de gînd să se joace cu viaţa căpitanului său. Trecuse de douăzeci de ani, şi Thor Larsen era cu o generaţie mai mare decît el. Apucase să navigheze de două ori sub comanda lui Larsen, inclusiv în prima sa cursă, ca mecanic responsabil cu pompele, şi ca toţi ceilalţi avea respect şi afecţiune neţărmurită pentru uriaşul norvegian, cunoscut drept cel mai bun marinar al flotei Nordia, ce-şi respecta ca nimeni altul echipajul. Arătă cu degetul spre diagrama din faţa lui.

Cele şaizeci de rezervoare erau amplasate pe trei şiruri, de-a lungul lui *Freya*, formînd douăzeci de rînduri.

– Aici în faţă, spuse Martinsson, rezervoarele de la babord şi tribord sînt pline cu ţiţei. La mijloc e rezervorul de reziduuri, care acum este gol fiindcă n-am apucat să descărcăm. Aşa că n-am fost nevoiţi să purtăm rezervoarele de ţiţei şi să pompăm reziduurile

aici. Pe următorul rînd, toate trei rezervoarele sînt de balast; au fost umplute cu apă din Japonia pînă la Golf, acum sînt pline cu aer.

– Deschide supapele, spuse teroristul, între cele trei rezervoare de balast şi rezervorul de reziduuri.

Martinsson ezită.

– Hai, deschide-le.

Martinsson apăsă pe trei butoane de comandă de pe consola din faţa lui. Se auzi un zumzăit din spatele consolei. La un sfert de milă în faţă, jos, sub puntea de oţel, se deschiseră trei supape mari, de dimensiunea unei uşi de garaj normale, formînd o singură unitate din cele patru rezervoare care, fiecare în parte, avea o capacitate de douăzeci de mii de tone de lichid. Nu doar aerul, ci orice lichid care intra într-unul din rezervoare putea să ajungă fără oprire în celelalte trei.

– Unde sînt celelalte tancuri de balast? întrebă teroristul.

Martinsson arătă cu degetul spre zona din mijlocul navei:

– Aici, la mijloc, mai sînt trei pe un rînd, spuse el.

– Lasă-le în pace, spuse teroristul. Unde sînt celelalte?

– Sînt nouă tancuri de balast în total, spuse Martinsson, ultimele trei se află aici, unul lîngă altul, ca de obicei, chiar lîngă suprastructură.

– Deschide supapele încît să comunice unul cu celălalt.

Martinsson făcu aşa cum i se ceru.

– Bine, spuse teroristul. Acum, spune-mi dacă rezervoarele de balast pot fi unite cu rezervoarele de ţiţei?

– Nu, spuse Martinsson, nu-i cu putinţă. Tancurile de balast sînt folosite permanent pentru balast, adică apa mării sau aerul, dar niciodată pentru ţiţei. La fel şi tancurile de ţiţei care nu pot fi folosite decît pentru ţiţei. Cele două sisteme nu sînt interconectate.

– Bine, spuse omul mascat. Putem schimba toate acestea. Şi încă un lucru. Deschide toate supapele dintre rezervoarele de ţiţei pe lateral şi longitudinal, încît toate cincizeci să comunice între ele.

A durat cincisprezece secunde pînă ce Martinsson a apăsat pe toate butoanele de comandă. Jos, în întunecimea grea a ţiţeiului, se deschiseră numeroase supape gigantice, dînd naştere unui

singur rezervor ce conţinea un milion de tone de ţiţei. Martinsson privea îngrozit la ceea ce făcuse.

– Dacă se scufundă cu numai un sigur rezervor avariat, şopti el, tot milionul de tone se va revărsa în mare.

– Deci, autorităţile ar face bine să ia măsuri ca nava să nu se scufunde, spuse teroristul. Unde se află sursa de putere principală de la acest panou spre pompele hidraulice care comandă supapele?

Martinsson făcu un gest spre o cutie de conexiuni electrice de pe perete, chiar sub plafon. Teroristul întinse mîna, deschise cutia şi împinse întrerupătorul în jos. Apoi scoase cele zece siguranţe şi le băgă în buzunar. Marinarul îl privea speriat. Deschiderea supapelor devenise ireversibilă. Existau, desigur, siguranţe de rezervă, şi el ştia unde se află. Dar el avea să fie în magazia de vopsele. Un străin care ar fi intrat aici nu le putea găsi la timp pentru a închide acele supape vitale.

Bengt Martinsson ştia, fiindcă aceasta era meseria lui, că un petrolier nu putea fi încărcat şi descărcat la întîmplare. Dacă se încarcă doar rezervoarele de la tribord, iar celelalte rămîn goale, nava se va culca pe o parte şi se va scufunda. Dacă se umplu doar cele de la babord se va răsturna în cealaltă direcţie. Dacă se umplu doar rezervoarele din faţă, nava va intra cu nasul în apă, în timp ce pupa va rămîne în aer; şi invers dacă se umple doar partea din spate, iar faţa rămîne goală.

Şi dacă tancurile de balast de la pupa şi prova vor fi umplute cu apă în timp ce partea centrală rămîne goală, nava se va arcui ca un acrobat care face un salt spre spate. Petrolierele nu sînt proiectate să reziste la asemenea eforturi; masiva grindă longitudinală a lui *Freya* s-ar rupe la mijloc.

– Încă un lucru, spuse teroristul. Ce s-ar întîmpla dacă am deschide toate cele cincizeci de capace de vizitare ale rezervoarelor de ţiţei?

O clipă Martinsson s-a simţit tentat, al naibii de tentat să-i lase să încerce. Se gîndi însă la căpitanul Larsen care şedea undeva mai sus în faţa unei mitraliere. Înghiţi.

– Aţi muri, spuse el, dacă n-aţi purta un aparat de respiraţie.

Îi explică bărbatului mascat că atunci cînd rezervoarele petrolierului sînt pline, țițeiul nu ajunge niciodată pînă sus la plafon. În spațiul dintre suprafața lichidului și plafon se adună gazele degajate de țiței. Sînt gaze volatile, extrem de explozive. Dacă nu erau purjate, transformau nava într-o bombă.

Cu ani în urmă, purjarea gazelor se făcea printr-un sistem de țevi prevăzute cu supape ce permiteau ca gazele să iasă în atmosferă, undeva mai sus de punte, de unde, fiind ușoare, se ridicau direct în sus. Recent fusese elaborat un sistem mult mai sigur: gazele inerte evacuate de motorul principal erau captate și dirijate spre rezervoare, eliminînd oxigenul și etanșînd suprafața de țiței; aceste gaze erau în principal monoxid de carbon.

Creînd o atmosferă complet lipsită de oxigen, focul sau scînteia, care au nevoie de oxigen, nu mai constituie un pericol. Fiecare rezervor are însă cîte un capac de vizitare, cu un diametru de un metru; dacă acestea sînt deschise de un vizitator neavizat, acesta ar fi învăluit instantaneu într-un nor de gaz și ar muri asfixiat într-o atmosferă ce nu conține oxigen.

– Mulțumesc, îi spuse teroristul. Cine răspunde de aparatele de respirație?

– Ofițerul-șef, spuse Martinsson, dar știm toți cum să le folosim. Peste două minute era înapoi în magazia de vopsele, laolaltă cu restul echipajului. Era ora cinci.

În timp ce conducătorul teroriștilor fusese în camera de comandă a rezervoarelor împreună cu Martinsson, iar altul îl ținea pe Thor Larsen provizoriu în propria sa cabină, ceilalți cinci descărcaseră șalupa. Cele zece valize cu explozibil se aflau pe punte, la mijlocul navei, chiar în dreptul scării de acces la bord, și se așteptau instrucțiunile conducătorului pentru a fi amplasate. Aceste ordine veniră cu precizie matematică. Departe în față fură deșurubate și scoase capacele de vizitare ale rezervoarelor de balast de la tribord și babord, dînd la iveală scările de oțel ce coborau optzeci de picioare în adîncimile întunecate de aer stătut.

Azamat Krim își scoase masca, o îndesă într-un buzunar, își luă lanterna și coborî în primul rezervor. Două valize fură coborîte în urma lui cu ajutorul unor corzi lungi. Lucrînd la

lumina lanternei acolo jos, el plasă o valiză întreagă lîngă camera exterioară a navei şi o fixă în corzi de una din coastele verticale. Deschise apoi cealaltă valiză şi-i împărţi conţinutul în două. Jumătate îl amplasă lîngă peretele despărţitor din faţă, dincolo de care se aflau douăzeci de mii de tone de ţiţei; iar cealaltă jumătate lîngă peretele despărţitor din spate, dincolo de care se aflau alte douăzeci de mii de tone de ţiţei. Saci de nisip, aduşi şi ei cu şalupa, au fost plasaţi în jurul încărcăturii pentru a concentra explozia. După ce Krim puse detonatorii la locul lor şi îi legă de dispozitivul de declanşare, se întoarse sus pe punte.

Acelaşi lucru fu repetat de cealaltă parte a lui *Freya*, şi de alte două ori în rezervoarele de balast de la bord şi tribord de sub suprastructură. Folosise opt valize pentru patru rezervoare de balast. Pe cea de-a noua o plasă în rezervorul de balast din centrul navei, nu ca să facă o gaură spre mare, ci ca să rupă grinda longitudinală.

Cea de-a zecea încărcătură a fost dusă în camera motoarelor. Aici a fost pusă şi amorsată chiar pe fundul navei, lîngă peretele dinspre magazia de vopsele, fiind destul de puternică să le spargă pe amîndouă deodată. Dacă exploda, bărbaţii din magazia de vopsele, despărţiţi de ea printr-o tablă de oţel groasă de un centimetru, care ar fi supravieţuit exploziei ar fi murit înecaţi în mare, sub presiunea celor treizeci de metri de apă ce s-ar fi năpustit asupra lor.

Era ora şase şi cinsprezece şi se crăpa de ziuă peste punţile tăcute ale lui *Freya*, cînd Azamat veni să-i raporteze lui Andrew Drake.

– Încărcătura a fost plasată şi amorsată, Andrei, spuse el. Mă rog lui Dumnezeu să nu fim nicicînd nevoiţi s-o detonăm.

– Nu vom fi nevoiţi, spuse Drake. Dar trebuie să-l conving pe căpitanul Larsen. Numai după ce se va încredinţa cu ochii lui de pericol va fi stare să convingă autorităţile. Acestea or să facă atunci ce le cerem. Fiindcă nu au altă alternativă.

Doi membri ai echipajului au fost scoşi din magazia de vopsele, puşi să se îmbrace în salopete de protecţie, să folosească măşti şi butelii de oxigen şi să coboare pe punte ca să deschidă fiecare din cele cincizeci de capace de vizitare ale tancurilor de

petrol, de la pupa la prova. După ce-şi încheiară treaba, marinarii au fost conduşi înapoi în magazia de vopsele. Uşa de oţel a fost închisă în urma lor, bolţurile montate la loc, pentru a nu fi deschise decît după sosirea prizonierilor în Israel.

La şase treizeci, Andrew Drake, în continuare mascat, se întoarse în cabina de zi a căpitanului. Obosit, se aşeză în faţa lui Thor Larsen şi-i povesti de-a fir-a-păr tot ce făcuse. Norvegianul se uita la el impasibil, ţinut la respect de mitraliera ce-l fixa din colţul camerei.

După ce termină, Drake scoase la iveală o cutie neagră de plastic şi i-o arătă lui Larsen. Nu era mai mare decît două pachete de ţigări superlungi puse unul peste altul; pe suprafaţa ei se afla un buton roşu şi o antenă de zece centimetri ce ieşea de la unul din capete.

– Ştii ce-i asta, căpitane? întrebă Drake. Larsen dădu din cap. Se pricepea destul de bine la radiotransmisie pentru a recunoaşte un mic transmiţător tranzistorizat.

– E un oscilator, continuă Drake. Dacă apăs pe butonul acesta roşu va emite un sunet de foarte înaltă frecvenţă, ce creşte continuu în înălţime şi intensitate şi pe care urechile noastre nu pot să-l perceapă. Dar la fiecare încărcătură de explozibil de pe această navă există un receptor care poate şi trebuie să-l perceapă. Pe măsură ce sunetul creşte, un ac pe un cadran al receptoarelor va indica înălţimea, iar cînd acul va ajunge la capătul scalei se va produce un curent. Producerea acelui curent va fi mesajul pentru detonatorii care vor intra atunci în funcţiune. Ştii ce-ar însemna asta?

Thor Larsen privea ţintă spre chipul mascat din faţa lui. Nava lui, iubita lui *Freya* era siluită, iar el nu putea face nimic. Echipajul său stătea înghesuit într-un mormînt de oţel, la cîţiva centimetri distanţă de o încărcătură ce avea să-i zdrobească pe toţi şi să-i scufunde într-o clipită în apa îngheţată a mării.

Cu ochii minţii vedea o imagine apocaliptică. Dacă încărcăturile explodau, aveau să apară nişte găuri imense în pereţii de la tribord şi babord ai celor patru rezervoare de balast. Apa mării va năvăli cu infinită putere în interior, umplînd în cîteva minute cele două rînduri de rezervoare de balast. Fiind

mai grea decît țițeiul, apa va exercita o presiune mai mare și va pătrunde prin găurile din interior făcute de explozibil, împingînd țițeiul din tancuri în sus și scuipîndu-l prin găurile de vizitare, așa încît alte șase rezervoare aveau să se umple cu apă. Lucrul acesta se întîmpla atît în față, la prova, cît și în spate, chiar sub picioarele lui. În cîteva minute, camera motoarelor avea să fie inundată și ea de apă, de zeci de tone de apă verde. Pupa și prova se vor lăsa cu cel puțin zece picioare în jos, iar porțiunea din centru, goală, cu rezervoarele de balast neatinse va pluti mai sus. *Freya*, cea mai frumoasă dintre zeițele Nordului, se va arcui o dată, sub povara îngrozitoare, iar apoi se va rupe în două. Cele două jumătăți se vor scufunda opt metri, rămînînd acolo, cu cele cincizeci de trape deschise. Un milion de tone de țiței vor ieși gîlgîind la suprafața Mării Nordului.

Avea să dureze vreun ceas pînă ce preaputernica zeiță se va fi scufundat complet, dar procesul avea să fie ireversibil. În ape atît de mici, o parte a punții ei de comandă avea să rămînă poate vizibilă, dar ea nu va fi niciodată repusă pe linia de plutire. Avea să dureze poate trei zile pînă ce ultima cantitate de țiței va ajunge la suprafață, dar nici un scafandru nu se putea aventura printre cincizeci de coloane de petrol ce țîșneau spre suprafață. Nimeni nu avea să mai închidă vreodată trapele. Scurgerea țițeiului ca și distrugerea navei aveau să fie ireversibile.

Se uită țintă la omul mascat din fața lui, dar nu-i dădu nici un răspuns. În sinea lui se acumulase mînia adîncă, clocotitoare, dar nu se trăda în nici un fel.

– Ce vreți? mîrîi el.

Teroristul aruncă o privire la ceasul de afișaj de pe perete. Era șapte fără un sfert.

– Mergem acum în cabina radiotelegrafistului, spuse el. Luăm legătura cu Rotterdamul. Sau, mai bine zis, dumneata vei lua legătura cu Rotterdamul.

La douăzeci și șase de mile spre răsărit soarele ce răsărea atenuase strălucirea flăcărilor uriașe și galbene ce ieșeau zi și noapte de pe coșurile rafinăriilor din Europort. În timpul nopții, de pe puntea de comandă a lui *Freya* se văzuseră flăcările de pe cerul întunecat de deasupra rafinăriilor Chevron, Shell, BP, ca

de altfel şi strălucirea rece, albăstuie a străzilor Rotterdamului, aflat mai încolo.

Rafinăriile şi complexul labirintic al Europortului, cel mai mare terminal de ţiţei din lume, se află pe ţărmul sudic al Estuarului Maas. Pe ţărmul nordic este Cîrligul Olandei cu terminalul său de feribot şi turnul de control de la Maas, strivit sub numeroasele sale antene radar rotitoare.

Aici, la orele şase patruzeci şi cinci ale dimineţii zilei de 1 aprilie, ofiţerul de serviciu Bernhard Dijkstra se ridică de pe scaun căscînd şi întinzîndu-se. Peste cincisprezece minute avea să se ducă acasă, la un mic dejun meritat, iar mai tîrziu, după ce va fi tras un pui de somn, avea să iasă din nou ca să asiste la trecerea noului supertanc prin Estuarul Maas. Avea să fie o zi însemnată.

Răspunzînd parcă gîndurilor sale, difuzorul din faţa lui prinse glas.

– Pilot Maas, Pilot Maas, aici e *Freya*.

Supertancul transmitea pe canalul douăzeci, canalul obişnuit pentru petrolierele aflate în larg care luau legătura cu punctul de control. Dijkstra se aplecă înainte şi deschise un comutator.

– *Freya*, aici Pilot Maas. Te ascult.

– Pilot Maas, aici e *Freya*. Vă vorbeşte căpitanul Thor Larsen. Unde se află şalupa cu echipa care asigură acostarea?

Dijkstra verifică o planşetă cu clamă pentru hîrtii aflată în stînga consolei sale.

– *Freya*. Aici Pilot Maas. Au părăsit Cîrligul acum un ceas. Ar trebui să ajungă la voi peste douăzeci de minute.

Ceea ce urmă îl făcu pe Dijkstra să îndrepte brusc spatele.

– *Freya* către pilot Maas. Luaţi imediat legătura cu şalupa şi spuneţi-le oamenilor să se întoarcă în port. Nu putem să-i primim la bord. Informaţi-i de asemenea pe piloţii de la Maas să nu mai decoleze. Nu putem să-i primim la bord. Avem o urgenţă, repet, avem o urgenţă.

Dijkstra acoperi microfonul cu mîna şi răcni la colegul său să dea drumul magnetofonului pentru înregiatrarea conversaţiei.

Cînd rola începu să se rotească, Dijkstra luă mîna de pe microfon şi repetă prudent:

– *Freya*, aici Pilot Maas. Înţeleg că nu doriţi ca echipajul care asigură acostarea să mai vină la navă. Înţeleg că nu doriţi ca piloţii să mai decoleze. Vă rog, confirmaţi.

– Pilot Maas, aici *Freya*. Confirm. Confirm.

– *Freya*, vă rugăm să ne furnizaţi detalii în legătură cu situaţia de urgenţă.

Urmară zece secunde de tăcere, ca şi cum pe puntea de comandă a navei aflate în larg se duceau tratative. Apoi vocea lui Larsen răsună din nou în camera de control.

– Pilot Maas, *Freya*. Nu vă pot da detalii despre natura urgenţei. Dacă cineva încearcă să se apropie de *Freya*, vor muri oameni. Vă rog să rămîneţi la distanţă. Nu mai faceţi nici o încercare de a lua legătura cu *Freya* prin radio sau telefon. *Freya* va lua ea legătura cu voi la ora 9.00 fix. Să fie de faţă la convorbire şi preşedintele Autorităţii Portuare Rotterdam. Asta-i tot.

Vocea amuţi şi se auzi un declic. Dijkstra încercă de două sau trei ori să ia din nou legătura cu ei. Apoi privi spre colegul lui.

– Ce naiba înseamnă toate astea?

Ofiţerul Schipper dădu din umeri.

– Nu mi-a plăcut cum sună toată povestea, spuse el. Căpitanul Larsen părea a fi realmente în pericol.

– A spus ceva de oameni care vor muri, adăugă Dijkstra. Cum adică „vor muri"? Ce s-a întîmplat? Vreo revoltă? Vreun nebun?

– Mai bine să facem ce ne-a cerut, pînă cînd se vor limpezi lucrurile, spuse Schipper.

– Aşa e, confirmă Dijkstra. Tu vorbeşti cu preşedintele. Eu am să iau legătura cu şalupa şi cu cei doi piloţi de pe aeroportul Schiphol.

Şalupa care transporta echipajul suplimentar înainta pufăind cu o viteză constantă de zece noduri peste marea liniştită, îndreptîndu-se spre *Freya*, de care o mai despărţeau doar trei mile. Se anunţa o zi frumoasă de primăvară, caldă pentru acea

perioadă a anului. La orizont se desluşea deja silueta uriaşului petrolier, iar celor zece danezi care urmau să participe la acostarea ei, dar care n-o mai văzuseră niciodată, li se lungiseră gîturile privind-o în timp ce se apropiau.

Nimeni nu bănui ceva cînd radiotelegraful de lîngă timonier începu să pîrîie şi să ţiuie. Acesta ridică receptorul şi îl duse la ureche. Cu un mîrîit, lăsă motorul la ralanti şi ceru să i se repete. După ce ordinul fu repetat, roti brusc timona spre tribord făcînd şalupa să descrie un semicerc.

– Ne întoarcem, le spuse el oamenilor care îl priveau uluiţi. S-a întîmplat ceva. Căpitanul Larsen nu vă poate primi încă.

În spatele lor *Freya* se îndepărtă din nou în timp ce ei se întorceau spre Cîrlig.

Pe aeroportul Schiphol, la sud de Amsterdam, cei doi piloţi de estuar se îndreptau spre elicopterul Autorităţii Portuare care avea să-i ducă pe calea aerului şi să-i depună direct pe puntea petrolierului. Era vorba de o procedură de rutină; întotdeauna se duceau cu elicopterul la vasele aflate în aşteptare pe mare.

Primul pilot, un veteran încărunţit, cu douăzeci de ani de serviciu pe mare, certificat de calificare superioară şi cincisprezece ani de experienţă ca pilot pe Estuarul Maas, aducea cu el „cutia maro", instrumentul ce avea să-l ajute să conducă nava cu o precizie de un metru. Avînd în vedere că *Freya* ajungea pînă la şase metri de fundul apei, iar Canalul Interior nu era decît cu vreo cincisprezece metri mai lat decît *Freya* însăşi, ştia că în dimineaţa aceasta cutia urma să-i fie de mare trebuinţă.

În timp ce păşeau aplecaţi sub palele rotorului, pilotul se aplecă în afară şi le făcu semn cu mîna să nu urce.

– Se pare că s-a întîmplat ceva, ţipă el încercînd să acopere zgomotul motorului. Trebuie să mai aşteptăm. Pînă una alta opresc aparatul.

Motorul tăcu, palele rotorului se opriră.

– Ce naiba să fie? întrebă cel de-al doilea pilot.

Aviatorul dădu din umeri.

– Nu mă-ntrebaţi, spuse el, tocmai am primit mesajul de la turnul de control de la Maas. Nava nu e pregătită să vă primească.

În frumoasa lui casă de ţară din afara cartierului Vlaardingen, Dirk van Gelder, preşedintele Autorităţii Portuare, se afla la micul dejun. Era puţin înainte de ora opt cînd sună telefonul.

Nevasta lui răspunse.

– E pentru tine, strigă ea, iar apoi se duse înapoi la bucătărie, unde făcea cafeaua.

Van Gelder se ridică de la masă, puse ziarul pe scaun şi se îndreptă, tîrşîindu-şi papucii pe mochetă, spre telefonul din hol.

– Van Gelder, rosti el în receptor.

În timp ce asculta deveni băţos, ridicîndu-şi neîncrezător sprîncenele.

– Cum adică „vor muri"? întrebă el. În urechea lui răsunară iarăşi o mulţime de cuvinte. Bine, spuse van Gelder, rămîneţi pe loc. Sosesc la voi în cincisprezece minute.

Trînti receptorul în furcă, îşi azvîrli papucii din picioare, îşi puse pantofii şi sacoul. Peste două minute era la uşa garajului. În timp ce se urca în Mercedesul său şi dădea cu spatele pe aleea de pietriş lupta cu gîndurile negre ce-l năpădeau.

– Doamne, Dumnezeule, numai să nu fie un atac armat. Dă Doamne să nu fie un atac armat.

După ce puse la loc radiotelefonul de înaltă frecvenţă de pe puntea de comandă a lui *Freya*, căpitanul Thor Larsen fu dus sub ameninţarea armei să-şi inspecteze nava, pus să privească la lumina lanternei în rezervoarele de balast de la prova pentru a vedea pachetele mari fixate jos de tot, sub linia de plutire.

Mergînd de-a lungul punţii, văzuse şalupa cu echipajul de ajutor la trei mile de ei făcînd stînga-împrejur şi luînd-o înapoi spre ţărm. Un cargo mititel trecuse pe lîngă ei ieşind în larg şi transmise gigantului oprit la ancora un salut vesel. Nimeni nu-i răspunse.

Văzuse încărcătura din rezervorul de balast central şi pe cele din rezervoarele de la pupa, chiar de sub castel. Nu trebuia să

vadă magazia de vopsele. Ştia unde se află şi realiza cît de aproape era amplasat explozibilul.

La ora opt şi jumătate, în timp ce Dirk van Gelder intra cu paşi mari în clădirea punctului de control de la Maas, pentru a asculta înregistrarea pe bandă, Thor Larsen era condus înapoi în cabina sa. Observase un terorist, înfofolit ca să se apere de frig, plasat pe puntea de la provă, ţinînd sub observaţie porţiunea de mare din faţa vasului. Altul era sus de tot, pe vîrful coşului, la peste treizeci de metri înălţime, cuprinzînd cu privirea toată marea din jur. Al treilea era pe puntea de comandă, urmărind ecranele radarelor, putînd să vadă, datorită tehnicii de care beneficia *Freya*, pe un cerc cu diametrul de patruzeci şi opt de mile oceanul din jur şi cea mai mare parte a mării de dedesubt.

Din ceilalţi patru, doi, conducătorul şi un alt individ, erau cu el; iar ceilalţi doi erau probabil undeva sub punte.

Conducătorul teroriştilor îl forţă să ia loc la propria lui masă, în propria lui cabină. Bărbatul ciocăni cu degetul în oscilatorul prins de cureaua lui.

– Căpitane, te rog să nu mă obligi să apăs pe butonul roşu. Şi te rog să nu-ţi imaginezi cumva că n-aş face-o în caz că cineva de pe acest vapor ar avea ideea s-o facă pe eroul sau în caz că nu mi s-ar îndeplini cerinţele. Acum, te rog, citeşte asta.

Îi întinse căpitanului Larsen trei coli de hîrtie de scris acoperite cu un text în engleză, dactilografiat. Larsen îl parcurse cu repeziciune.

– La ora nouă vei transmite acest mesaj prin radio preşedintelui Autorităţii Portuare Rotterdam. Atît şi nimic altceva. Fără intervenţii în olandeză sau norvegiană. Fără întrebări suplimentare. Doar mesajul. Aţi înţeles?

Larsen dădu din cap mînios. Uşa se deschise şi un terorist mascat intră în cabină. Se vedea că fusese la bucătărie. Aducea o tavă cu ouă prăjite, unt, gem şi cafea, pe care o puse pe masa dintre ei.

– Micul dejun, spuse conducătorul teroriştilor, făcînd un gest spre Larsen. Te rog să te serveşti.

Larsen clătină din cap în semn de refuz, dar bău cafeaua. Stătuse treaz toată noaptea şi se sculase cu o zi înainte la ora şapte dimineaţa. Era treaz de douăzeci şi şase de ore, şi îl aşteptau ceasuri grele de acum înainte. Trebuia să aibă mintea vie şi spera să-l ajute ceaşca de cafea. Socoti că teroristul din faţa lui era şi el treaz de o bună bucată de vreme.

Teroristul îi făcu semn celuilalt să iasă. Cînd uşa se închise, rămaseră singuri, dar masa mare dintre ei îl punea pe terorist la adăpost de Larsen. Pistolul era la cîţiva centimetri de mîna dreaptă a bărbatului, iar oscilatorul îl avea în continuare la brîu.

– Nu cred că vom abuza de ospitalitatea dumitale mai mult de treizeci de ceasuri, cel mult patruzeci, spuse omul mascat. Dar dacă am să port această mască tot timpul am să mă sufoc. Nu m-ai văzut niciodată pînă acum, şi de poimîine n-ai să mă revezi vreodată.

Cu mîna stîngă omul îşi scoase ciorapul negru de pe cap. Larsen se trezi faţă în faţă cu un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochi căprui şi păr şaten. Îl uimi pe Larsen. Omul vorbea ca un englez, se purta ca un englez. Dar englezii nu atacă petroliere. Poate era irlandez? Din Armata Republicană Irlandeză? Dar menţiona ceva despre prieteni de-ai săi aflaţi într-o închisoare din Germania. Poate era arab? Existau terorişti din Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei în închisorile germane. Iar el le vorbea într-o limbă ciudată tovarăşilor săi. Nu suna ca araba, dar existau nenumărate dialecte arabe, foarte diferite, iar Larsen nu-i ştia decît pe arabii de la Golf. Poate că era totuşi irlandez.

– Cum să-ţi spun? îl întrebă el pe omul pe care nu avea să-l ştie niciodată cu numele de Andrei Drah sau Andrew Drake.

Omul rămase o clipă pe gînduri.

– Poţi să-mi spui „Svoboda“, răspunse el în cele din urmă. E un nume obişnuit în lumea mea, dar înseamnă şi ceva. Înseamnă „libertate“.

– Asta nu-i arabă, spuse Larsen.

Omul zîmbi pentru prima oară.

– Cu siguranţă, nu. Nu sîntem arabi, ci ucraineni, luptători ucraineni pentru libertate şi sîntem mîndri de acest lucru.

– Şi credeţi că autorităţile îi vor elibera pe prietenii voştri din închisoare? întrebă Larsen.

– Vor fi obligate, spuse Drake încrezător. N-au altă alternativă. Hai, e-aproape ora nouă.

CAPITOLUL 12

De la 9.00 la 13.00

– Pilot Maas, Pilot Maas, aici *Freya*.

Vocea baritonală a căpitanului Thor Larsen răsuna în camera principală de control din clădirea turtită aflată în vîrful Cîrligului. În biroul de la etajul întîi cu ferestrele sale panoramice privind spre Marea Nordului, acum cu storurile trase pentru a ecrana soarele strălucitor de dimineață și a face mai vizibile afișajele electronice, se aflau cinci oameni.

Dijkstra și Schipper rămăseseră de serviciu, uitînd de orice altceva. Dirk van Gelder stătea în spatele lui Dijkstra, gata să preia microfonul. La o altă consolă, unul din oamenii care intraseră de serviciu se ocupa de restul navigației pe estuar, controlînd intrarea și ieșirea navelor, dar avînd grijă ca acestea să rămînă la distanță de *Freya*, care pe ecranul radarului apărea ca un punct luminos, aflat chiar la limita razei de acțiune a radarului, dar cu toate acestea mai mare decît toate celelalte. De față mai era și ofițerul-șef, responsabil cu siguranța navigației de pe Maas.

Cînd veni apelul, Dijkstra se ridică de pe scaunul din fața microfonului, iar van Gelder se așeză în locul lui. Luă în mînă gîtul microfonului fixat pe masă, își drese glasul și roti butonul pe „transmisie".

– *Freya*, aici Pilot Maas. Te ascult.

Dincolo de zidurile clădirii, care arăta ca un turn de control decapitat şi aşezat pe o întindere de nisip, existau şi alte urechi care ascultau. În timpul primei transmisii, două alte nave prinseră o parte din conversaţie, iar apoi urmaseră o mulţime de schimburi de informaţii între radiotelegrafiştii de pe alte şi alte nave. Acum erau vreo duzină care asculau cu atenţie.

Pe *Freya*, Larsen ştia că ar putea comuta pe canalul şaisprezece, să se adreseze postului de radio Scheveningen şi să roage să i se facă legătura cu punctul de control de la Maas, ca să nu mai poată fi ascultat de toată lumea, dar ştia că ceilalţi aveau să i se alăture curînd şi pe acel canal. Aşa că rămase pe canalul douăzeci.

– *Freya* către Pilot Maas, aş dori să vorbesc direct cu preşedintele Autorităţii Portuare.

– Aici Pilot Maas. Aici Dirk van Gelder care vorbeşte. Sînt preşedintele Autorităţii Portuare.

– Aici căpitanul Thor Larsen, comandantul navei *Freya*.

– Da, căpitane Larsen, glasul dumneavoastră a fost recunoscut. Care e problema?

La celălalt capăt, pe puntea de comandă a lui *Freya*, Drake făcu semn cu vîrful armei spre declaraţia din mîna lui Larsen. Acesta dădu din cap, comută butonul de „transmisie" şi începu să citească în telefon.

– Vă citesc o declaraţie gata pregătită. Vă rog să nu întrerupeţi şi să nu puneţi întrebări. La orele trei zero zero ale acestei dimineţi *Freya* a fost ocupată de oameni înarmaţi. Am suficiente motive pentru a crede că ei reprezintă un pericol major, fiind gata să-şi pună în aplicare ameninţările în cazul în care cererile nu le vor fi îndeplinite.

În camera de control de pe ţărm se auzi doar cum Gelder suspină adînc. Cuprins de deznădejde închise apoi ochii. De ani de zile cerea să se ia măsuri pentru a proteja acele bombe plutitoare de eventualele atacuri banditeşti. Nimeni nu-i dăduse ascultare, iar acum se întîmplase tocmai lucrul de care el se

temuse tot timpul. Vocea din difuzor continuă, magnetofonul înregistra impasibil.

– În prezent, tot echipajul este închis în porțiunea cea mai de jos a navei, în spatele unor uși de oțel, fără vreo posibilitate de a scăpa de acolo. Pînă acum oamenii nu au pățit nimic. Eu însumi mă aflu pe puntea de comandă sub permanenta amenințare a armelor. În timpul nopții au fost amplasate încărcături explozive în diferite puncte strategice din interiorul carenei. Le-am văzut și eu și nu pot decît să confirm că, dacă acestea ar exploda, *Freya* s-ar rupe în două, echipajul ar muri pe loc și un milion de tone de țiței s-ar deversa în Marea Nordului.

– O, Doamne, spuse o voce din spatele lui van Gelder. Acesta făcu semn nerăbdător spre vorbitorul nepoftit.

– Iată cererile imediate ale oamenilor care au preluat controlul asupra navei. Unu, orice trafic maritim va înceta imediat pe aria cuprinsă în interiorul arcului de patruzeci și cinci de grade la sud de relevmentul spre est al lui *Freya*, și patruzeci și cinci de grade la nord de același relevment; adică în interiorul unui arc de nouăzeci de grade între *Freya* și coasta olandeză. Doi, nici un vas, de suprafață sau submarin, nu va încerca să se apropie de *Freya* la o distanță mai mică de cinci mile pe orice alt relevment. Trei, nici un avion nu va zbura deasupra lui *Freya* pe o arie cu raza de cinci mile și sub înălțimea de trei mii de metri. E limpede? Vă rog să răspundeți!

Van Gelder strînse gîtul microfonului.

– *Freya*, aici Pilot Maas. Dirk van Gelder la microfon. Da, e limpede. Voi opri orice trafic de suprafață din aria aflată în interiorul arcului de nouăzeci de grade dintre *Freya* și coasta olandeză, și din aria de cinci mile de la *Freya* pe orice direcție. Voi transmite turnului de control al aeroportului Schiphol să interzică orice zbor în interiorul cercului cu o rază de cinci mile și sub o înălțime de trei mii de metri. Am încheiat.

Urmă o pauză, apoi se auzi din nou glasul lui Larsen.

– Sînt infomat că la cea mai mică tentativă de nerespectare a acestor ordine se va riposta imediat, fără alte consultări. Fie că

vor fi deversate douăzeci de milioane de tone de țiței în mare, fie că unul din oamenii mei va fi... executat. Ați înțeles? Vă rog să răspundeți.

Dirk van Gelder se întoarse spre controlorii săi.

– Isuse, îndepărtați orice navă din zonă, repede. Luați legătura cu Schiphol și spuneți-le. Nici o cursă comercială, particulară, fără reporteri zburători sau altceva. Nici o mișcare.

În microfon se auzi apoi:

– Am înțeles, căpitane Larsen. Mai e ceva?

– Da, răspunse glasul fără trup. Se întrerupe orice contact radio cu *Freya* pînă la orele douăsprezece zero zero, cînd *Freya* va lua din nou legătura cu voi. Aș dori să discut atunci direct și personal cu primul-ministru al Olandei și cu ambasadorul vest-german. Să fie amîndoi prezenți. Asta-i tot.

Microfonul amuți. Pe puntea de comandă a lui *Freya*, Drake luă aparatul din mîna lui Larsen și îl puse la loc. Apoi îi făcu semn norvegianului să se întoarcă la cabina de zi. Odată așezați față în față la masa lată de doi metri, Drake puse arma jos și se rezemă de spătarul scaunului. În momentul în care puloverul să se ridică, Larsen văzu oscilatorul fixat de cureaua pantalonilor.

– Și acum ce facem? întrebă Larsen.

– Așteptăm, răspunse Drake. În timp ce Europa va înnebuni de-a binelea.

– O să te omoare, știi asta, nu, spuse Larsen. Ai ajuns pe navă, dar n-o să scapi viu și nevătămat. Poate că vor fi obligați să facă ceea ce le ceri, dar cînd vor fi gata, urmezi la rînd.

– Știu, spuse Drake. Dar știi, nu-mi pasă dacă mor. Voi lupta să scap, bineînțeles, dar voi muri, și voi ucide înainte de a-i lăsa pe ei să-mi ucidă planurile.

– Chiar atît de mult dorești eliberarea acestor doi oameni din Germania? întrebă Larsen.

– Da, chiar atît. Nu pot să-ți spun de ce, și chiar dacă aș face-o, tot n-ai înțelege. Însă de ani de zile, țara mea, poporul meu, frații mei au fost ocupați, persecutați, închiși și chiar uciși. Și nimănui nu i-a păsat nici cît negru sub unghie. Acum e de ajuns să

amenință că voi omorî un singur om sau că sînt gata să atentez la buzunarul Europei Occidentale, și ai să vezi că or să se dea peste cap. Ce nenorocire! Dar pentru mine, robia în care se află țara mea e cea mai mare nenorocire.

– Și visul ăsta al tău, cum se numește de fapt? întrebă Larsen.

– O Ucraină liberă, răspunse Drake simplu. Care nu poate fi realizată fără ca milioane de oameni să se ridice împotriva asupritorilor.

– În Uniunea Sovietică? zise Larsen. Lucrul acesta e cu neputință. Nu se va întîmpla niciodată.

– Ba ar putea, îi ripostă Drake. Ar putea. Așa cum s-a întîmplat în Germania de Est, Ungaria, Cehoslovacia. Dar mai întîi trebuie să luptăm împotriva convingerii acestor oameni că ei nu pot nicicînd cîștiga și că asupritorii lor sînt invincibili. Dacă reușim atîta lucru, am dat drumul la zăgazuri.

– Nimeni nu crede una ca asta, spuse Larsen.

– Nimeni în vest, așa e. Aici în vest oamenii vor spune că am făcut un calcul greșit. Dar Kremlinul știe că nu-i așa.

– Și pentru... revolta asta populară ești gata să mori? întrebă Larsen.

– Dacă voi fi obligat. Acesta e visul meu. Țara aceea și poporul acela, eu le iubesc mai mult decît viața. Și acesta e și avantajul meu: pe o rază de o sută de mile sînt singurul om care prețuiește mai mult libertatea țării sale decît propria lui viață.

Cu o zi mai devreme, Thor Larsen ar fi fost poate de acord cu acest fanatic. Dar ceva se petrecuse în uriașul și statornicul norvegian, ceva neașteptat. Pentru prima oară în viața lui ura un om într-atît încît era în stare să-l omoare. În mintea sa, răsuna o voce: „Puțin îmi pasă de visul tău ucrainean, domnule Svoboda. N-o să reușești să-mi ucizi echipajul și nava."

La Felixstowe, pe coasta Suffolkului, ofițerul de la paza de coastă se ridică de la aparatul lui radio și puse mîna pe telefon.

– Faceţi-mi legătura cu Departamentul Mediului Înconjurător de la Londra, îi spuse el telefonistei.

– Dumnezeule mare, olandezii au dat de belea, spuse adjunctul său, care ascultase şi el convorbirea dintre *Freya* şi turnul de control de la Maas.

– Nu doar olandezii, îi spuse şeful. Uită-te la hartă.

Pe perete era o hartă a porţiunii din sud a Mării Nordului şi a capătului nordic al Canalului Mînecii. Pe ea era cuprinsă coasta Suffolkului pînă la Estuarul Maas. Paznicul însemnase cu un creion moale poziţia de staţionare la ancoră a lui *Freya*. Era exact la jumătatea drumului dintre cele două coaste.

– Dacă sare în aer, băiete, ţărmurile noastre vor fi inundate de ţiţei de la Hull pînă jos la Southampton.

Peste cîteva minute discuta cu un funcţionar de la Londra, unul din angajaţii departamentului ce se ocupa direct de problema deversărilor de ţiţei. Ceea ce avu să-i spună produse atîta tulburare încît multe ceşti de ceai rămaseră nebăute în acea dimineaţă la Londra.

Dirk van Gelder reuşi să-l prindă pe primul-ministru la reşedinţa sa, cînd tocmai se pregătea să iasă. Insistenţa preşedintelui Autorităţii Portuare îl convinsese în cele din urmă pe tînărul asistent al cabinetului să-i facă legătura cu primul-ministru.

– Jan Grayling, spuse el în receptor.

În timp ce-l asculta pe van Gelder chipul său căpătă o expresie dură.

– Cine sînt oamenii aceia? întrebă el.

– Nu ştim, spuse van Gelder. Căpitanul Larsen a citit o declaraţie ce i-a fost pusă în faţă. Nu i s-a permis să se abată de la text sau să răspundă la întrebări.

– Fiind constrîns, n-a avut probabil altă posibilitate decît să confirme amplasarea explozibilului. Poate că totul nu-i decît un bluff, spuse Grayling.

– Nu cred, domnule, spuse van Gelder. Aţi fi de acord să vă aduc înregistrarea?

– Da, chiar acum, dumneata personal, spuse primul-ministru. Vino direct la cabinet.

Puse telefonul jos şi în timp ce se îndrepta spre limuzină mintea sa căuta cu febrilitate un răspuns. Dacă ameninţarea era adevărată, acea dimineaţă strălucitoare îi adusese vestea celei mai serioase crize din timpul guvernării sale. În timp ce maşina pornea din loc, urmată de nelipsitele maşini ale poliţiei, se lăsă pe spate, încercînd să-şi stabilească priorităţile. Fireşte, în primul rînd o întrunire de urgenţă a cabinetului. Apoi presa, care n-o să se lase mult aşteptată. Probabil că discuţia dintre navă şi uscat fusese ascultată şi de mulţi alţii; iar cineva avea să informeze presa încă înainte de prînz.

Apoi trebuia să informeze o serie de guverne prin ambasadorii lor. Şi să autorizeze organizarea unui comitet de criză format din specialişti. Din fericire, cunoştea cîţiva specialişti de cînd cu atacul armat organizat de moluccanii din sud acum cîţiva ani. Cînd maşina opri în faţa sediului guvernamental, premierul se uită la ceas. Era ora nouă şi jumătate.

Sintagma „comitet de criză" fusese deja gîndită, deşi nu fusese încă rostită, la Londra. Sir Rupert Mossbank, subsecretar permanent la Departamentul Mediului Înconjurător, vorbea la telefon cu secretarul Cabinetului, Sir Julian Flannery.

– E încă prematur, desigur, spuse Sir Rupert. Nu ştim cine sînt, cîţi sînt, dacă vorbesc într-adevăr serios, şi dacă realmente au amplasat bombe pe vapor. Dar dacă o asemenea cantitate de ţiţei s-ar scurge în mare, ar fi destul de grav.

Sit Julian rămase pe gînduri o clipă, privind prin ferestrele sale de la etajul întîi spre Whitehall.

– Mulţumesc oricum pentru telefon, Rupert, spuse el. Cred că cel mai bine ar fi să-l informez imediat pe primul-ministru. Între timp, ca o măsură de prevedere, ai putea oare să ceri unora dintre cei mai buni experţi ai tăi să întocmească un raport asupra consecinţelor unei posibile explozii? Cum va fi cu revărsarea ţiţeiului, suprafaţa de ocean pe care ar acoperi-o, viteza şi

direcţia de răspîndire, zona de coastă ce-ar putea fi afectată. Cam problemele acestea. Sînt destul de sigur că o să-mi ceară informaţii în această privinţă.

– Le-am pregătit deja, bătrîne.

– Bine, spuse Sir Julian, excelent. Cît se poate de rapid. Cred că va dori să fie informată. Întotdeauna vrea să fie informată.

Lucrase pînă acum sub trei prim-miniştri, iar acesta din urmă era cel mai consecvent şi cel mai hotărît. De ani de zile circula o glumă despre partidul de guvernămînt, cum că ar fi plin de femei bătrîne de ambele sexe, dar că din fericire era condus de un adevărat bărbat. Numele său era doamna Joan Carpenter. Secretarul cabinetului obţinu imediat o audienţă la primul-ministru, iar acum traversa cu pas hotărît, dar fără grabă, după cum îi era obiceiul, peluza spre Numărul 10. Afară strălucea soarele.

Cînd intră în biroul particular al primului-ministru, o găsi la birou, unde îşi începuse activitatea încă de la ora opt. Sir Julian era plin de admiraţie; femeia parcurgea mapa ca un tocător de hîrtie, încît la ora zece toate hîrtiile erau rezolvate: aprobate, respinse sau adresate cu cîteva întrebări pertinente sau observaţii prin care se cereau şi alte date.

– Bună dimineaţa, doamnă prim-ministru.

– Bună dimineaţa, Sir Julian, ce zi frumoasă, nu-i aşa?

– Într-adevăr, doamnă. Din nefericire însă am primit o veste mai puţin îmbucurătoare.

Luă loc la invitaţia ei şi îi prezentă cu precizie detaliile pe care le cunoştea privitoare la situaţia din Marea Nordului. Ea îl ascultă cu atenţie.

– Dacă toate acestea sînt adevărate, atunci nava aceasta, *Freya*, ar putea declanşa o catastrofă ecologică, spuse ea pe un ton scăzut.

– Într-adevăr, deşi nu avem încă date precise în legătură cu posibilităţile de a realiza scufundarea unui asemenea gigant cu un explozibil care, cel mai probabil, e folosit în mod obişnuit în industrie. Există, desigur, oameni care ar putea să ne furnizeze aceste date.

– Pentru cazul în care toate acestea ar fi adevărate, spuse primul-ministru, cred că ar trebui să formăm un comitet de criză care să ia în considerare toate implicaţiile. Iar dacă nu, putem spune că am avut ocazia să organizăm un exerciţiu realist.

Sir Julian ridică o sprînceană. Ideea de a pune pe jăratec o duzină de departamente ministeriale de dragul unui simplu exerciţiu nu i-ar fi trecut nicicînd prin minte. Dar nu era lipsită de farmec.

Timp de treizeci de minute primul-ministru şi secretarul cabinetului stabiliră domeniile din care aveau nevoie de experienţa profesioniştilor pentru a fi cît mai corect informaţi asupra alternativelor în cazul unui atac înarmat asupra unui petrolier aflat în Marea Nordului.

În ceea ce privea supertancul *Freya*, acesta era asigurat la Lloyd, care deţinea şi un plan complet al navei. În privinţa structurii rezervoarelor, existau specialişti în structura şi rezistenţa rezervoarelor la divizia maritimă a companiei British Petroleum, care puteau să studieze planurile existente la Lloyd şi să dea un verdict asupra fezabilităţii de scufundare.

Pentru problema scurgerilor, puteau apela la cercetătorii de la laboratoarele Warren Springs de la Stevenage, lîngă Londra, care erau subordonate atît Departamentului Comerţului şi Industriei cît şi Ministerului Agriculturii, Pescuitului şi Alimentaţiei.

Ministerul Apărării avea să pună la dispoziţie un ofiţer de la Royal Engineers, expert în explozibili, pentru a evalua acest aspect, iar Departamentul Mediului Înconjurător dispunea de oameni care puteau calcula dimensiunile unei asemenea catastrofe ecologice în Marea Nordului. Trinity House, care coordona serviciile de pilotaj din jurul ţărmurilor britanice, avea să fie solicitat să furnizeze informaţii despre viteza şi direcţia curenţilor şi mareelor. Stabilirea contactelor cu guvernele străine cădea în sarcina Foreign Office-ului, care avea să trimită un observator la întrunirea comitetului de criză. În jur de zece treizeci, lista părea a fi completată. Sir Julian se pregătea să plece.

– Credeți că guvernul olandez va putea face față acestei situații? întrebă primul-ministru.

– E încă prea devreme să ne pronunțăm. Pe moment, teroriștii doresc să adreseze cererile lor domnului Grayling personal, la ora douăsprezece fix, adică peste nouăzeci de minute. Nu mă îndoiesc că Haga va considera că este în stare să facă față situației. Dar dacă cererile nu pot fi îndeplinite sau dacă nava sare oricum în aer, în calitate de națiune riverană vom fi oricum implicați. În plus, capacitățile noastre de a trata scurgerile de țiței sînt cele mai avansate din Europa, așa că e foarte probabil ca aliații noștri de dincolo de Marea Nordului să ne cheme în ajutor.

– Atunci, cu cît ne pregătim mai repede cu atît va fi mai bine, spuse primul-ministru. Încă ceva, Sir Julian. Probabil că nu se va întîmpla așa, dar dacă cererile nu pot fi îndeplinite, s-ar putea să fim nevoiți să luăm în considerare și alternativa de a lua nava cu asalt, pentru a elibera echipajul și a dezamorsa bombele.

Pentru prima oară, Sir Julian nu se mai simțea în largul său. De o viață, de cînd absolvise cu nota maximă la Oxford, se angajase în serviciul public. Crezuse întotdeauna că un cuvînt, scris sau rostit, putea să rezolve, în timp, orice probleme. Ura violența.

– A, desigur, doamnă prim-ministru. Aceasta ar fi ultima soluție. Înțeleg că se numește „alternativa lungă".

– Israelienii au luat cu asalt avionul de la Entebbe, își aminti primul-ministru. Germanii pe cel de la Mogadiscio. Olandezii au luat cu asalt trenul de la Assen – cînd n-au mai avut nici o altă posibilitate. Dacă ar fi să se întîmple din nou...

– Mda, desigur, tot ce e posibil.

– Credeți că infanteria marină a olandezilor ar putea duce la bun sfîrșit o asemenea misiune?

Sir Julian își alese cuvintele cu grijă. În mintea lui văzu deja Whitenhallul năpădit de infanteriști mătăhăloși. Era mult mai bine să-i lași pe oamenii aceia să se joace de-a moartea cît mai departe.

– Dacă s-ar organiza asaltul aupra unei nave aflate pe mare, spuse el, nu cred că elicopterele ar fi o soluție. Ar fi reperate de paznicii aflați pe punte, iar vaporul mai are și un radar. De asemenea, orice încercare de a te apropia cu un vas de suprafață ar fi imediat detectată. Acesta nu-i un avion aflat pe o pistă de beton, nici un tren ce staționează. Acest vapor se află la douăzeci și cinci de mile de țărm.

Cu asta, spera el, încheiase orice discuție.

– Dar ce ziceți de scafandrii înarmați sau de oamenii-broască? întrebă ea.

Sir julian închise ochii. Da, oamenii-broască înarmați, ăștia mai lipseau. În sinea lui, era convins că politicienii citeau prea multe romane.

– Oameni-broască, doamnă prim-ministru?

Ochii albaștri de dincolo de birou rămaseră ațintiți asupra lui.

– Înțeleg, spuse ea răspicat, că în această privință sîntem cei mai avansați din Europa.

– Cred că așa este, doamnă prim-ministru.

– Și cine sînt acești experți subacvatici?

– Cei de la Special Boat Service*.

– Cine răspunde la Whitehall de legătura cu serviciile noastre speciale? întrebă ea.

– E un colonel din marina Regală, admise el, pe nume Holmes.

Lucrurile aveau să se complice, din cîte vedea el. Se foloseseră de Serviciile Speciale Aeriene sau SAS (Special Air Service) la Mogadiscio, pentru a-i ajuta pe germani, și la asediul din Balcombe Street. Lui Harold Wilson îi plăcuse întotdeauna să i se descrie în cele mai mici detalii jocurile mortale pe care acești bătăuși le practicau cu dușmanii lor. Acum aveau să pornească o nouă fantezie în stil James Bond.

---

* Serviciile Navale Speciale, prescurtat SBS.

– Spuneţi-i colonelului Holmes să ia parte la întrunirea comitetului de criză, dar desigur numai în calitate de consultant.

– Desigur, doamnă prim-ministru.

– Şi pregătiţi întîlnirea UNICORNE. Presupun că veţi prelua conducerea acestui comitet la prînz, cînd cererile teroriştilor vor fi cunoscute.

La cinci sute de kilometri depărtare, pe cealaltă parte a Mării Nordului, în Olanda, la acea oră a dimineţii se desfăşura deja o activitate febrilă.

De la biroul său din Haga, premierul Jan Grayling şi echipa lui organizau acelaşi gen de comitet de criză pe care îl avea în vedere şi doamna Carpenter la Londra. Primul lucru era să stabilească dimensiunea exactă a proporţiilor unei posibile tragedii ecologice şi umane cauzate de distrugerea unei nave ca *Freya*, şi diferitele opţiuni cu care se confrunta guvernul olandez.

Pentru a obţine aceste informaţii fuseseră chemaţi aceiaşi specialişti din diferite domenii: navigaţie, deversări de ţiţei, maree, viteze, direcţii, pronosticuri meteorologice şi chiar militari.

După ce predase înregistrarea cu mesajul de la ora nouă de pe *Freya*, Dirk van Gelder se întorsese, la cererea primului-ministru, la turnul de control de la Maas pentru a aştepta lîngă radiotelefon în caz că *Freya* mai încerca să ia legătura înainte de amiază.

Aşa se face că la ora zece şi jumătate el a fost cel care a stat de vorbă la telefon cu Harry Wennerstrom. În timp ce îşi lua micul dejun în luxosul său apartament de la Hilton, bătrînul armator nu ştia absolut nimic despre nenorocirea ce se abătuse asupra navei sale. Pur şi simplu, fiindcă nimeni nu se gîndise să-l anunţe.

Wennerstrom dădea telefon ca să se intereseze cum mergeau lucrurile pe *Freya* care, la ora aceea, ar fi trebuit să fie deja pe Canalul Exterior, îndreptîndu-se încet şi cu maximă prudenţă spre Canalul Interior pe o rută precisă de zero-opt-două grade şi jumătate. Se pregătea să părăsească Rotterdamul împreună cu

ceilalţi demnitari pentru a urmări apariţia lui *Freya* la orizont, în jurul prînzului, cînd fluxul atingea cota maximă.

Van Gelder îşi ceru scuze că nu-i telefonase la hotel şi-i explică pe larg ce se întîmplase la orele şapte treizeci şi nouă. La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Prima reacţie a lui Wennerstrom ar fi putut fi aceea de a aminti că era vorba de capturarea unui vas ce valora o sută şaptezeci de milioane de dolari americani care aduce un transport de ţiţei de o sută patruzeci de milioane de dolari, dar atunci cînd în cele din urmă spuse ceva, el tot la oameni se gîndi.

– Am treizeci de marinari acolo pe mare, domnule van Gelder. Şi vă spun de acum că în cazul în care oamenii mei păţesc ceva din cauză că cererile teroriştilor nu sînt îndeplinite, voi face direct răspunzătoare de aceasta autorităţile olandeze.

– Domnule Wennerstrom, spuse van Gelder, care fusese şi el comandant de nave, facem tot ce este posibil. Cererile teroriştilor cu privire la încetarea navigaţiei în jurul lui *Freya* au fost îndeplinite întocmai. Nu cunoaştem încă ce vor solicita de fapt. Primul-ministru a fost informat şi ia toate măsurile ce-i stau în putere; va fi şi el aici la prînz, cînd aşteptăm următorul mesaj de pe *Freya*.

Harry Wennerstrom puse jos aparatul şi rămase cu ochii pierduţi în zare, scrutînd parcă prin geamurile panoramice ale camerei de zi orizontul spre vest, unde nava visurilor sale staţiona la ancoră în largul mării, ameninţată de terorişti înarmaţi.

– Contramandaţi călătoria la Maas, îi spuse el dintr-o dată uneia din secretare. Contramandaţi şampania de la prînz. Contramandaţi recepţia de astă-seară. Contramandaţi conferinţa de presă. Plec.

– Unde domnule Wennerstrom? întrebă tînăra secretară uluită.

– La punctul de control de la Maas. Singur. Anunţaţi garajul că am coborît.

Cu acestea, bătrînul ieşi cu paşi grei din apartament şi porni spre ascensor.

În jurul lui *Freya*, marea începea să se golească. Colaborînd strîns cu colegii lor britanici de la Flamborough Head şi Felixstowe, controlorii olandezi deviară navigaţia pe drumurile maritime aflate la vest de *Feeya*, cel mai apropiat fiind la o depărtare de peste cinci mile.

La est de navă, orice circulaţie din apropierea ţărmului fusese stopată sau obligată să întoarcă, iar ieşirile sau intrările în Europort sau Rotterdam fuseseră oprite. Căpitanilor furioşi, ale căror voci se revărsau în camera de control de la Maas, li se răspundea că intervenise o stare excepţională şi că erau rugaţi să ocolească cu orice preţ zona ale cărei coordonate le erau transmise chiar atunci.

Era cu neputinţă să ţină presa în întuneric. Grupuri de jurnalişti ale unor publicaţii tehnice şi maritime cît şi corespondenţii celor mai importante cotidiene din ţările învecinate se aflau deja la Rotterdam, pentru recepţia oferită cu ocazia sosirii triumfale a lui *Freya* în acea după-amiază. În jurul orelor unsprezece, curiozitatea lor fusese deja stîrnită, parţial din cauza amînării călătoriei la Cîrlig, pentru a asista la apariţia navei la orizont, în momentul cînd intra pe Canalul Interior, parţial de unele informaţii care ajunseseră deja la ziare prin intermediul numeroşilor radioamatori cărora le place să asculte conversaţiile dintre nave şi dintre nave şi uscat.

Imediat după unsprezece, telefoanele începură să sune neîntrerupt în apartamentul domnului Harry Wennerstrom, amfitrionul lor, numai că acesta nu era acolo, iar secretarele sale nu ştiau unde plecase. Alte telefoane sunară la Maas, de unde fură îndreptate spre Haga. În capitala olandeză, telefonistele primiseră instrucţiuni să le facă legătura cu secretarul de presă al primului-ministru, iar tînărul om, hărţuit în fel şi chip, încerca să le facă faţă cît mai bine cu putinţă.

Lipsa de informaţii îi intrigă pe jurnalişti mai mult ca orice, aşa că se grăbiră să comunice şefilor lor că se petrecea ceva serios în legătură cu *Freya*. Şefii trimiseră şi alţi reporteri care bîntuiră toată dimineaţa în preajma punctului de control Maas, unde nu pătrunseră nici măcar dincolo de gardul ce împrejmuia clădirea. Alţii se adunară la Haga, aţinîndu-se prin diferite ministere, dar cel mai mult pe lîngă cabinetul primului-ministru.

Editorul ziarului „De Telegraaf" primi o informaţie de la un radioamator privind prezenţa unor terorişti pe bordul lui *Freya* şi că la prînz aceştia îşi vor face cunoscute cererile. Imediat ordonă ca un aparat radio legat de un magnetofon să fie reglat pe canalul douăzeci pentru a înregistra tot mesajul.

Jan Grayling îi telefonă personal ambasadorului vest-german, Konrad Voss, şi-i comunică ce se întîmplase. Voss sună imediat la Bonn, iar peste treizeci de minute îi răspunse premierului olandez că avea, bineînţeles, să-l însoţească la ora douăsprezece la Maas, aşa cum ceruseră teroriştii. Guvernul federal german avea să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a fi de ajutor.

Ministrul olandez de externe îi informă, din motive de curtoazie, pe toţi ambasadorii ţărilor ce aveau cît de cît o legătură cu această întîmplare: Suedia, sub al cărei pavilion naviga *Freya* şi ai cărei marinari erau la bord; Norvegia, Danemarca şi Finlanda care aveau de asemenea marinari la bord; Statele Unite ale Americii deoarece patru din marinari erau scandinavo-americani, avînd toţi paşapoarte americane şi dublă cetăţenie; Marea Britanie în calitate de ţară riverană şi a cărei companie, Lloyd, asigurase atît nava cît şi încărcătura; apoi Belgia, Franţa şi Germania de Vest care erau şi ele ţări riverane.

În nouă capitale europene, telefoanele sunau între miniştri şi departamente, de la cabinele telefonice în redacţii, în birourile de asigurări, agenţiile maritime şi casele particulare. Pentru cei din guvern, bănci, navigaţie, asigurări, forţe armate şi presă perspectivele unui sfîrşit de săptămînă liniştit se scufundaseră în oceanul

albastru şi liniştit, unde sub soarele cald al primăverii o bombă de un milion de tone numită *Freya* aştepta în tăcere şi nemişcată.

Harry Wennerstrom era la jumătatea drumului dintre Rotterdam şi Cîrlig cînd îi veni o idee. Limuzina sa trecea pe autostradă pe lîngă Schiedam în direcţia Vlaardingen cînd îşi aminti că avionul său particular era la Aeroportul Municipal Schiedam. Întinse mîna după telefon şi o sună pe secretara sa şefă care continua să fie asaltată de telefoanele presei. Cînd reuşi să ia legătura cu ea, la cea de-a treia încercare, îi dădu un şir de ordine pentru pilotul avionului său.

– Şi încă un lucru, spuse el. Vreau numele şi numărul de telefon ale şefului poliţiei din Alesund. Da, Alesund în Norvegia. De cum le obţii, îl suni şi îl rogi să rămînă pe loc pînă ce îi telefonez eu.

Biroul de informaţii al companiei fusese informat imediat după zece. Un cargou britanic se pregătea să intre pe Estuarul Maas, îndreptîndu-se spre Rotterdam, cînd interceptă convorbirea de la ora nouă dintre *Freya* şi Controlul Maas. Ofiţerul radiotelegrafist ascultă întreaga convorbire, o stenografie, o transcrise cuvînt cu cuvînt şi i-o arătă căpitanului său. Peste cîteva minute i-o dictă agentului vaporului de la Rotterdam, care o transmise la Londra. Biroul de la Londra sunase la Colchester în Essex şi transmise ştirea celor de la Lloyd. Unul din preşedinţii celor douăzeci şi cinci de firme separate ce semnaseră lista de subscrieri fusese contactat şi informat. Consorţiul ce adunase asigurarea pentru cele o sută şaptezeci de miloane de dolari cît valora *Freya* trebuia să fie mare; la fel şi grupul de firme ce acopereau încărcătura de un milion de tone pentru Clint Blake din Texas. Dar pe lîngă mărimea navei şi a încărcăturii ei, cea mai mare poliţă era cea de protecţie şi asigurare a membrilor echipajului şi de compensare a poluării. Poliţa aceasta avea să fie cea mai scumpă în cazul în care *Freya* sărea în aer.

Cu puţin timp înaintea prînzului, preşedintele companiei, aflat în biroul său din City, se uita la cîteva calcule notate pe o foaie de hîrtie.

– Vorbim despre o pierdere de un miliard de dolari dacă se produce ireparabilul, spuse el spre unul din asistenții săi particulari. Cine naiba sînt oamenii ăștia?

Conducătorul acelor oameni ședea în epicentrul furtunii, față în față cu un căpitan norvegian bărbos, în cabina de zi, sub aripa dinspre tribord a punții de comandă a navei *Freya*. Perdelele fuseseră trase deoparte și soarele strălucea încălzind atmosfera. Prin ferestre puteai cuprinde cu privirea întreaga punte, părăsită acum, întinzîndu-se pe o lungime de un sfert de milă pînă la teuga micșorată de distanță. Se zărea doar silueta miniaturală a unui bărbat așezat sus pe etravă, care stătea de cart căutînd să descopere orice mișcare de pe marea strălucitoare din jur. Pe ambele părți ale navei aceeași apă albastră, calmă, încrețită doar de zefirul blînd. În timpul dimineții briza aceasta risipise și norii invizibili de gaze otrăvitoare ce se ridicaseră din rezervoare cînd au fost scoase capacele de vizitare; puteai de-acum să umbli pe punte, altfel omul de pe teugă n-ar mai fi fost nici el acolo.

Temperatura din cabină se menținea stabilă, aerul condiționat intrînd automat în funcție în locul încălzirii centrale, cînd soarele începuse să încălzească tot mai serios cabina prin geamurile duble.

Thor Larsen se afla acolo unde șezuse toată dimineața, la un capăt al mesei, cu Andrew Drake la celălalt capăt.

De la convorbirea telefonică de la orele nouă pînă la zece se lăsase tăcerea între ei. Tensiunea așteptării începea să se facă simțită. Fiecare știa că peste apă, în ambele direcții se făceau pregătiri intense; întîi și întîi pentru a stabili ce se întîmplase de fapt la bordul lui *Freya* în timpul nopții, apoi pentru a estima dacă și ce se putea întreprinde în acest caz.

Larsen știa că nimeni nu va face nimic, nu va prelua inițiativa pînă la prînz, cînd vor fi comunicate cererile. În acest sens tînărul din fața lui nu era deloc prost. Obligîndu-l pe Larsen să vorbească în locul lui, nu le dăduse nici un fel de informații despre identitatea sau originea sa. Nici motivele sale nu erau

cunoscute celor din afară. Iar autoritățile ar fi vrut cu siguranță să știe mai multe, să analizeze înregistrările, să identifice structurile lingvistice, înainte de a trece la acțiune. Omul care-și zicea Svoboda le refuza toatre aceste informații, subminînd încrederea în sine a acelor oameni pe care el îi provocase să-l înfrunte.

De asemenea, lăsa presei rimp să se ocupe de catastrofă, fără să cunoască însă detalii; dîndu-le posibilitatea să evalueze dimensiunile catastrofei în cazul în care *Freya* era aruncată în aer, în așa fel încît să ia cu toții foc și să încerce să exercite presiuni asupra autorităților chiar înainte de a fi cunoscute cererile. Cînd cererile deveneau apoi publice, ele aveau să pară blînde pe lîngă cealaltă alternativă.

Larsen care cunoștea cererile, nu vedea nici un motiv pentru care autoritățile i-ar putea refuza. Alternativa era prea îngrozitoare pentru ei toți. Dacă Svoboda ar fi răpit un politician, cum făcuseră cei din grupul Baader-Meinhof cu Hans-Martin Schleyer, sau Brigăzile Roșii cu Aldo Moro, poate că eliberarea prietenilor săi i-ar fi fost refuzată. Dar el alesese să distrugă cinci țărmuri, o mare, treizeci de vieți și bani în valoare de un miliard de dolari.

– De ce sînt acești doi oameni atît de importanți pentru tine? întrebă Larsen dintr-o dată.

Tînărul îl privi în față.

– Sînt prieteni, răspunse el.

– Nu, spuse Larsen, îmi amintesc că am citit în ianuarie despre cei doi evrei din Lvov care nu primiseră aprobarea de emigrare, așa că au atacat un avion rusesc și l-au obligat să aterizeze în Berlinul de Vest. Cum o să declanșeze acești doi oameni revolta ta populară?

– Nu contează, spuse teroristul. E douăsprezece fără cinci. Hai să ne întoarcem pe puntea de comandă.

Pe punte nu se schimbase nimic, doar că mai apăruse un terorist, care dormea făcut covrig într-un colț, continuînd să țină arma în mînă. Era mascat la fel ca și cel care urmărea ecranele radarelor și sonarelor. Svoboda îl întrebă ceva în limba despre

care Larsen ştia acum că e ucraineana. Bărbatul clătină din cap şi răspunse în aceeaşi limbă. La un cuvînt al lui Svoboda, omul mascat îşi întoarse arma spre Larsen.

Svoboda se îndreptă spre scannere şi le privi. Exista un inel de cel puţin cinci mile spre sud, nord şi vest de *Freya* unde nu mai trecea nimic. Spre est marea era complet goală pînă la ţărmul olandez. Apoi ieşi prin uşa ce dădea spre pasarela punţii, se întoarse şi strigă în sus. De sus de tot, Larsen îl auzi pe omul plasat în vîrful coşului, răspunzîndu-i.

Svoboda se întoarse în cabina punţii.

– Haide, îi spuse el căpitanului, ascultătorii dumitale te aşteaptă. Dacă faci vreo încercare să mă duci de nas, am să-ţi împuşc unul din marinari, aşa cum ţi-am promis.

Larsen luă receptorul radiotelefonului şi comută pe poziţia de transmisie.

– Pilot Maas, Pilot Maas, aici *Freya*.

Deşi n-avea de unde să ştie, convorbirea era recepţionată în peste cincizeci de birouri. Cinci servicii majore de informaţii ascultau, selectînd canalul douăzeci din mulţimea celorlalte, folosind pentru acestea receptoarele lor cele mai sofisticate. Cuvintele erau ascultate şi retransmise simultan către Agenţia Naţională de Securitate din Washington, SIS, SDECE-ul francez, BND-ul vest-german, către Uniunea Sovietică şi diferitele servicii ale Olandei, Belgiei, Suediei. Ascultau o mulţime de ofiţeri radiotelegrafişti de pe nave, radioamatori şi jurnalişti.

De la Cîrligul Olandei răspunse un glas.

– *Freya*, aici Pilot Maas. Te ascult.

Thor Larsen începu să citească textul de pe hîrtia din faţa sa.

– Aici căpitanul Thor Larsen. Aş dori să vorbesc personal cu primul-ministru al Ţărilor de Jos.

Un nou glas, vorbind engleza, se făcu auzit de la Maas.

– Căpitane Larsen, aici Jan Grayling. Sînt primul-ministru al Regatului Ţărilor de Jos. Sînteţi bine?

Pe *Freya*, Svoboda acoperi cu mîna microfonul telefonului.

– Fără întrebări, îi spuse el lui Larsen. Întreabă-l doar dacă ambasadorul vest-german e prezent şi cere-i numele.

– Vă rog să nu-mi puneţi întrebări, domnule prim-ministru. Nu mi se permite să răspund la ele. Ambasadorul vest-german a sosit şi el?

La Maas, microfonul îi fu trecut lui Konrad Voss.

– Aici ambasadorul Republicii Federale a Germaniei, spuse el. Numele meu este Konrad Voss.

Pe puntea lui *Freya*, Svoboda făcu un semn aprobator spre Larsen.

– E-n ordine, zise el, poţi să-i dai drumul.

Cei şapte bărbaţi adunaţi în jurul consolei din camera de control de la Maas ascultau în linişte. Un premier, un ambasador, un psihiatru, un inginer radio pentru cazul în care s-ar fi ivit o defecţiune, van Gelder de la Autoritatea Portuară şi ofiţerul de serviciu. Comunicările cu toate celelalte nave fuseseră comutate pe un alt canal. Cele două magnetofoane înregistrau în linişte. Volumul era dat aproape la maxim, vocea lui Thor Larsen răsuna în cameră.

– Repet ceea ce v-am spus azi dimineaţă. *Freya* se află în mîinile unor partizani. Dispozitivele explozive au fost în aşa fel plasate încît, dacă ar detona, ar arunca nava în aer. Aceste dispozitive pot fi detonate prin simpla apăsare a unui buton. Repet, prin simpla apăsare a unui buton. Evitaţi orice încercare de apropiere de navă, de abordare sau asaltare a ei. În caz că s-ar întîmpla una ca asta, butonul detonatorului va fi acţionat instantaneu. Bărbaţii implicaţi în această acţiune m-au convins că sînt hotărîţi mai degrabă să moară decît să renunţe.

Repet: la cea mai mică încercare de apropiere, pe calea apei sau a aerului, unul din marinarii mei va fi executat, ori se vor deversa douăzeci de mii de tone de ţiţei, ori amble. Iată cererile partizanilor:

Cei doi prizonieri David Lazarev şi Lev Mîşkin, în momentul de faţă închişi la Tegel în Berlinul de Vest, vor fi eliberaţi. Ei vor fi transportaţi cu un avion civil vest-german din Berlin în

Israel. Înainte de aceasta, premierul statului Israel va da garanţii publice că cei doi nu vor fi nici repatriaţi în Uniunea Sovietică, nici extrădaţi în Germania de Vest şi nici întemniţaţi în Israel.

Eliberarea lor trebuie să aibă loc mîine în zori. Statul israelian va da declaraţiile cu privire la siguranţa şi libertatea celor doi pînă la miezul nopţii. În caz de refuz, întreaga responsabilitate pentru urmări o vor purta Israelul şi Germania de Vest. Asta e tot. Nu vom mai lua legătura, pînă cînd cererile nu au fost îndeplinite.

Radiotelefonul amuţi cu un declic. În încăpere tăcerea persistă timp îndelungat. Jan Grayling privi spre Konrad Voss. Ambasadorul vest-german dădu din umeri.

– Trebuie să iau de urgenţă legătura cu Bonnul, spuse el.

– Vă pot spune cu siguranţă că Thor Larsen, căpitanul, e sub un stress considerabil, interveni psihiatrul.

– Mulţumesc foarte mult, spuse Grayling. Şi noi. Domnilor, ceea ce ni s-a comunicat trebuie făcut public cît mai repede. Vă sugerez să ne întoarcem la birourile noastre. În ceea ce mă priveşte, voi pregăti o declaraţie pentru ştirile de la ora unu. Domnule ambasador, mă tem că de-acum greutatea începe să apese pe Bonn.

– Într-adevăr, aşa e, spuse Voss. Trebuie să mă întorc la ambasadă cît mai repede cu putinţă.

– Atunci veniţi cu mine la Haga, spuse Grayling. Am escortă de poliţie şi în maşină mai putem sta de vorbă.

Asistenţii aduseră cele două benzi, iar grupul plecă spre Haga, aflată la cincisprezece minute de drum mai sus pe coastă. După ce plecară, Dirk van Gelder urcă pînă sus pe acoperişul plat unde Harry Wennerstrom ar fi trebuit să ofere un dejun cu şampanie şi somon în timpul căruia, sorbind din pahare şi înfulecînd sandviciuri, musafirii ar fi privit necontenit spre vest, aşteptînd apariţia gigantului la orizont.

Acum, poate că nu avea să mai vină niciodată, îşi zise van Gelder scrutînd marea albastră. Avea şi el brevet de căpitan, fusese căpitanul unei nave comerciale olandeze pînă cînd i se

oferise acel post la țărm de care se lega promisiunea unei vieți liniștite alături de nevasta și copiii lui. Fiind marinar, se gîndea la echipajul de pe *Freya*, închis într-o încăpere sub apă, așteptîndu-și neputincios salvarea ori moartea. Dar fiind marinar, el nu mai avea să participe la negoieri. Nu mai avea nici un cuvînt de spus. Alții, bărbați mai abili, ce calculau mai degrabă în termeni politici decît umani, preluaseră treaba.

Se gîndi la uriașul norvegian pe care nu-l întîlnise niciodată, dar a cărui fotografie o văzuse, aflat acum față în față cu niște fanatici înarmați cu puști și dinamită, și se întrebă cum ar fi reacționat dacă i s-ar fi întîmplat lui toate acestea. Avertizase că un asemenea lucru s-ar putea întîmpla într-o bună zi, că supertancurile erau neprotejate și din cale afară de periculoase. Dar banii vorbiseră mai tare decît el; argumentul zdrobitor fuseseră cheltuielile suplimentare de instalare a echipamentelor ce ar fi protejat tancurile ca pe niște bănci sau magazii de explozibili, ceea ce într-un anumit fel și erau. Nimeni nu-l ascultase și nimeni nu avea să-l asculte. Oamenii erau preocupați de avioane fiindcă acestea s-ar putea prăvăli peste case, dar nu de petroliere, pe care nici nu le vedeau. Așa că politicienii nu insistaseră, oamenii de afaceri nu-și oferiseră sprijinul. Iar acum, fiindcă un supertanc putea fi capturat mai ușor decît o pușculiță, un căpitan și echipajul său de douăzeci și nouă de oameni ar putea să moară ca niște șobolani într-un vîrtej de apă și țiței.

Zdrobi țigara sub tocul pantofului, înfundînd-o în asfaltul acoperișului, și privi din nou spre orizontul ce rămînea gol.

– Bieții de voi, spuse el, săracii de voi. Dacă măcar cineva ar fi ascultat avertismentele astea.

CAPITOLUL 13

De la 13.00 la 19.00

Dacă reacţia mediilor la transmisia de la ora 9.00 fusese firavă şi mai degrabă speculativă, datorită surselor de informare oarecum nesigure, reacţia la transmisia de la ora 12.00 a fost frenetică.

După aceasta nu mai exista nici un dubiu că ceva, orice ar fi, se întîmplase cu *Freya*, iar cele comunicate de căpitanul Thor Larsen prin radiotelefon erau adevărate. Prea mulţi fuseseră cei care auziseră comunicatul. Titlurile cu litere de-o şchioapă, pregătite la ora 10.00 pentru ediţiile de seară, au fost scoase. Cele care le-au înlocuit la ora 12.30 erau şi mai mari, şi mai cutremurătoare. Propoziţiile nu se mai sfîrşeau cu semnul întrebării; editorialele erau pregătite în pripă, corespondenţii specialişti în probleme de navigaţie şi mediu înconjurător au fost solicitaţi să pregătească pe loc materialele.

Programele de radio şi de televiziune din întreaga Europă au fost întrerupte în acea zi de vineri la ora prînzului pentru a transmite acele ştiri ascultătorilor şi telespectatorilor.

La douăsprezece fără cinci fix, un bărbat cu cască de motociclist, cu ochelari şi batic în jurul gîtului, intră calm în holul de la numărul 85 din Fleet Street şi depuse un plic adresat redactorului de ştiri de la Press Association. Nimeni nu-şi aminti mai tîrziu figura omului; zeci de mesageri asemenea lui intră zilnic în holul clădirii.

Pe la douăsprezece şi cincisprezece redactorul de serviciu deschise plicul. Conţinea transcrierea declaraţiei citite de căpitanul Larsem cu cincisprezece minute în urmă, deci era clar că fusese pregătită dinainte. Redactorul îl informă pe redactorul-şef care anunţă poliţia metropolitană. Ceea ce nu-i opri să transmită imediat textul, dîndu-l şi vecinilor, celor de la Reuters, care îl difuzară în lumea întreagă.

Îndepărtîndu-se de Fleet Street, Miroslav Kaminski îndesă casca, ochelarii de motociclist şi fularul într-o pubelă, luă un taxi spre aeroportul Heathrow şi se urcă în avionul 1415 spre Tel Aviv.

Pe la ora două, presiunea jurnaliştilor atît asupra guvernului olandez cît şi a celui vest-german începuse să crească. Nici o parte nu avusese timp să ia în considerare cu linişte şi calm răspunsul la cererile teroriştilor. Ambele guverne începură să fie asaltate de telefoane ce îndemnau să aprobe eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev pentru a evita dezastrul ce-avea să-l provoace distrugerea lui *Freya* în largul coastelor olandeze.

La ora unu, ambasadorul german de la Haga vorbea cu ministrul afacerilor externe de la Bonn, Klaus Hagowitz, care îl întrerupse pe cancelar de la dejun. Textul apelului de la ora douăsprezece era deja cunoscut la Bonn, transmis pe de o parte de BND, serviciile secrete vest-germane, iar pe de altă parte, de teleprinterele agenţiei Reuters. Toate birourile presei germane primiseră textul de la Reuters, iar liniile telefonice spre serviciul de presă al Cancelariei erau de-acum supraîncărcate.

La ora unu patruzeci şi cinci, Cancelaria anunţă oficial convocarea de urgenţă a cabinetului, care se întrunea la ora trei pentru a lua în discuţie întreaga situaţie. Miniştrii renunţară la planurile lor de a părăsi Bonnul la sfîrşit de săptămînă. Mîncărurile fură prost digerate.

La ora două şi două minute directorul închisorii Tegel puse jos receptorul cu oarecare deferenţă. Nu se întîmpla prea des ca ministrul federal al justiţiei să treacă peste protocol, chemîndu-l

personal la telefon, fără a mai lua legătura cu primarul-general al Berlinului Occidental.

Luă unul din telefoanele de interior şi dădu un ordin uneia din secretarele sale. Fără îndoială că senatul Berlinului îl va contacta destul de curînd în aceeaşi problemă, dar atîta timp cît primarul general era plecat să ia masa cine ştie unde, el nu avea să-l refuze pe ministrul de la Bonn.

Peste alte trei minute unul din ofiţerii principali ai închisorii intră în birou.

– Ai ascultat ştirile de la două? îl întrebă directorul.

Nu era decît două şi cinci. Ofiţerul îi raportă că îşi făcea tocmai runda cînd bipperul din buzunarul lui ţiuise, drept care se dusese la primul telefon montat în perete pentru a răspunde la apel. Nu, nu ascultase ştirile. Directorul îl informă în legătură cu cererea teroriştilor de pe *Freya* de a-i elibera pe Mîşkin şi Lazarev. Ofiţerul rămase cu gura căscată.

– Te-am lăsat perplex, nu-i aşa? spuse directorul. Se pare că o să ajungem la jurnalul de ştiri cît ai zice peşte. Aşa că, vom coborî grilajele. Am dat deja ordine la intrarea principală: nu mai intră nimeni în afara angajaţilor. Toate întrebările presei se vor îndruma spre autorităţile de la Primărie.

Iar în ceea ce-i priveşte pe Mîşkin şi Lazarev, vreau ca garda la etajul lor şi mai ales pe coridorul lor să fie triplată. Anulezi toate zilele libere ca să ai destui oameni. Transferi toţi prizonierii de pe acelaşi coridor în alte celule, la alte etaje. Izolezi totul. Un grup de agenţi sosesc cu avionul de la Bonn ca să-i întrebe cine le sînt prietenii din Marea Nordului. Alte întrebări?

Ofiţerul înghiţi în sec şi clătină din cap.

– Ei bine, continuă directorul, nu ştim exact cît timp va dura starea de urgenţă. Cînd ieşi din tură?

– Diseară la ora şase.

– Şi te-ntorci luni la opt dimineaţa?

– Nu, domnule. Duminică la miezul nopţii. De săptămîna viitoare intru în tura de noapte.

– Trebuie să-ţi cer să rămîi la post în continuare, spuse directorul. Bineînţeles că pentru timpul tău liber vei fi recompensat după aceea cu o primă. Dar aş vrea să te ocupi de acum înainte de chestiunea asta. De acord?

– Da, domnule. Cum spuneţi dumneavoastră. Încep chiar acum.

Directorul, căruia îi plăcea să adopte o atitudine camaraderească faţă de angajaţii săi, se ridică de la birou, veni spre bărbatul din faţa lui şi îl bătu pe umăr:

– Eşti un om de treabă, Jahn. Nu ştiu ce ne-am face fără dumneata.

Conducătorul de escadrilă Mark Latham privi în jos spre pistă, recepţionă mesajul turnului de control care-i dădea permisiunea de decolare şi făcu un semn cu capul spre copilotul său. Mîna înmănuşată a bărbatului mai tînăr împinse încet maneta de gaze; la baza aripilor, cele patru motoare Rolls Royce Spey îşi măriră turaţia pentru a propulsa în afară un jet cu o forţă de douăzeci şi două de tone, iar reactorul Nimrod Mark Two ţîşni în sus de la baza Kinloss a Forţelor Aeriene Regale şi viră spre sud-est din Scoţia spre Marea Nordului şi Canalul Mînecii.

Tînărul conducător de escadrilă ştia că avionul la comanda căruia se afla era la ora aceea cel mai bun aparat din lume în materie de urmărire a navigaţiei vapoarelor şi a submarinelor. Cu echipajul său de doisprezece oameni, dispozitiv de putere îmbunătăţit, echipament de supraveghere ultraperformant, Nimrodul putea la fel de bine să zboare la nivelul valurilor, cu o viteză redusă şi constantă, ascultînd cu receptori electronici orice mişcare subacvatică, ori să patruleze la mare altitudine, ceas de ceas, cu două motoare oprite pentru a economisi combustibil, supraveghind o suprafaţă enormă de ocean.

Radarele sale puteau să detecteze cea mai mică mişcare a unei substanţe metalice de la suprafaţa apei, camerele sale puteau înregistra zi şi noapte; furtuna, zăpada, grindina, lapoviţa, ceaţa sau vîntul, lumina sau întunericul nu aveau nici un efect

asupra sa. Computerele sale preluau informaţiile pe care le primeau, identificau ceea ce vedeau şi transmiteau toate imaginile în termeni electronici sau vizuali, la bază sau spre un vas al flotei regale conectat la Datalink.

În acea zi de vineri, o zi însorită de primăvară, primise ordin să se plaseze la cinci mii de metri deasupra lui *Freya* şi să patruleze în cerc deasupra ei.

– Apare pe ecran, şefule, anunţă operatorul radar în microfon. Undeva în spatele calei, operatorul urmărea neîntrerupt ecranul, selectînd zona din jurul navei, unde încetase orice navigaţie, văzînd cum pe măsură ce se apropiau punctul mare şi lumios se deplasa dinspre periferie spre centrul ecranului.

– Daţi drumul la camere, spuse Latham calm. În burta avionului, camera tip F.126 pentru filmări la lumina zilei se roti ca o puşcă, o localiză pe *Freya* şi rămase pe ea. Automat îşi reglă distanţa şi diafragma pentru o rezoluţie optimă. Ca nişte cîrtiţe ce orbecăie, echipajul din spatele lui o văzu pe *Freya* apărînd pe ecran. De acum avionul putea zbura încolo şi încoace pe cer, camerele aveau să rămînă fixate pe *Freya*, reglîndu-şi mereu distanţa şi diafragma, rotindu-se pe suporţii lor pentru a compensa mişcările avionului. Chiar şi în cazul în care *Freya* s-ar fi pus în mişcare, ar rămîne fixate pe ea, ca un ochi permanent deschis.

– Şi transmiteţi, spuse Latham.

Prin Datalink imaginile au început să fie transmise spre Marea Britanie şi de acolo la Londra. Cînd Nimrod ajunse chiar deasupra lui *Freya*, viră spre stînga, iar din scaunul său comandantul Latham privi în jos. Camera de sub el se apropia mai bine de obiectiv, bătînd ochiul omenesc. Ea prinse figura solitară a teroristului de la provă cu faţa mascată întoarsă în sus spre rîndunica argintie ce zbura la cinci mii de metri deasupra lui. Îl prinse şi pe cel de-al treilea terorist din vîrful coşului şi îşi reglă distanţa focală pînă ce masca neagră umplu ecranul. Omul ţinea o mitralieră sub braţ.

– Uite-i, acolo sînt ticăloşii, spuse operatorul camerei.

Nimrod descrise un cerc larg deasupra lui *Freya*, apoi trecu pe pilot automat, rămase cu două motoare în funcţiune, reduse puterea la maxim şi începu să-şi îndeplinească misiunea. Se rotea pe cer, urmărea şi aştepta, raportînd totul la bază. Mark Latham îi ordonă copilotului să preia comanda, îşi scoase centura şi părăsi cabina de comandă. Se duse în spate, acolo unde era un loc de masă pentru patru persoane, trecu pe la toaletă, îşi spălă mîinile şi se aşeză în faţa tăvii de mîncare încălzite în vid. Era, îşi zise el, un mod destul de confortabil de a merge la război.

Volvoul strălucitor al şefului poliţiei din Alesund intră scîrţîind pe drumul acoperit cu pietriş ce ducea spre casa de lemn, stil ranch, de la Bogneset, aflată la douăzeci de minute de centru, şi se opri în faţa porţii.

Trygve Dahl era aceeaşi generaţie cu Thor Larsen. Crescuseră împreună la Alesund, şi Dahl se înscrisese în poliţie cam atunci cînd Larsen intrase în marina comercială. O ştia pe Lise Larsen de cînd prietenul său o adusese pe tînăra lui soţie de la Oslo. Proprii săi copii îi cunoşteau pe Kunt şi Kristina, se jucau cu ei la şcoală, se plimbau împreună cu barca în timpul vacanţelor lungi de vară.

Naiba să mă ia, îşi zise el în timp de cobora din maşină, cum să-i spun ce s-a întîmplat?

O sunase la telefon, dar nu-i răspunsese, ceea ce însemna că nu era acasă. Copiii erau probabil la şcoală. Dacă era cumva plecată la cumpărături, întîlnise probabil pe cineva care să-i spună. Sună la uşă şi cînd nu-i răspunse nimeni, porni spre spatele casei.

Lisei Larsen îi plăcea să cultive zarzavaturi şi el o găsi hrănind cu morcovi iepurele favorit al Kristinei. Ea ridică ochii şi-i zîmbi cînd îl văzu venind.

Nu ştie nimic, îşi zise el. Vîrî ultimii morcovi printre sîrmele cuştii şi veni spre el, scoţîndu-şi mănuşile de grădinărie.

– Trygve, îmi pare bine să te văd. Ce vînt te aduce pe la noi?

– Lisa, ai ascultat ştirile din dimineaţa aceasta?

Ea rămase pe gînduri:

– Am ascultat știrile de la ora opt, în timpul micului dejun. De atunci sînt aici, în grădină.

– N-ai răspuns la telefon?

Pentru prima oară se lăsă o umbră peste ochii ei căprui strălucitori. Zîmbetul îi pieri.

– Nu, nu l-aș fi auzit. A sunat?

– Ascultă, Lisa, să nu te sperii. S-a întîmplat ceva. Nu cu copiii, cu Thor.

Se făcu palidă sub bronzul auriu, de om ce-și petrece mult timp afară. Trygve Dahl îi povesti cu grijă cele întîmplate din zorii zilei pînă atunci, undeva la sud de Rotterdam.

– Din cîte știm e teafăr și sănătos. Nu i s-a întîmplat nimic și nici nu i se va întîmpla ceva. Nemții vor fi nevoiți să-i elibereze pe cei doi prizonieri și totul va fi bine.

Ea nu începu să plîngă. Rămase calmă printre răsadurile salatei de primăvară și răspunse:

– Vreau să merg la el.

Șeful poliției simți o mare ușurare. Trebuia să se aștepte de la ea să reacționeze în acest fel, dar totuși simți o mare ușurare. Acum se putea ocupa de treburi organizatorice. La asta se pricepea cel mai bine.

– Avionul particular al lui Harald Wennerstrom va fi pe aeroport în douăzeci de minute, spuse el. Te duc eu la avion. Wennerstrom m-a sunat acum un ceas. S-a gîndit că poate ai vrea să mergi la Rotterdam, să fii mai aproape de Thor. De copii să nu-ți faci grijă. O să-i iau de la școală înainte ca vreunul din profesori să le spună ceva. Ne ocupăm noi de ei; bineînțeles, vor sta la noi.

Peste douăzeci de minute se afla în mașina poliției, împreună cu Dahl, îndreptîndu-se în viteză spre Alesund. Șeful poliției opri prin radio feribotul care făcea traversarea spre aeroport. Nu trecuse mult de unu și jumătate cînd avionul cu reacție vopsit în albastru și argintiu al companiei Nordia Line porni cu motoarele

ambalate spre capătul pistei, se înălţă peste apele golfului şi dispăru în direcţie sudică.

Încă din timpul anilor şaizeci, dar mai ales prin anii şaptezeci, datorită valului sporit de terorism, guvernul britanic stabilise o procedură de rutină pentru a face mai uşor faţă unor asemenea situaţii. Procedura principală este cea numită comitetul de criză.

Cînd criza este destul de gravă, implicînd numeroase departamente şi secţii, comitetul, ce adună reprezentanţii din toate aceste departamente, se întîlneşte într-un punct central din sediul guvernului pentru schimbul de informaţii, corelarea deciziilor şi acţiunilor. Acest punct central este o încăpere bine apărată, aflată la două etaje sub birourile cabinetului din Whitehall şi la cîţiva paşi de Downing Street Nr. 10. În această încăpere se întîlneşte, aşadar, aşa-numitul United Cabinet Office Review Group (National Emergency) sau UNICORNE.

În jurul camerei principale de şedinţe sînt o serie de birouri mai mici; o microcentrală telefonică separată, care face legătura între UNICORNE şi orice alt departament al statului pe linii directe; o cameră cu teleimprimator conectat la principalele agenţii de ştiri; o cameră telex şi una radio; de asemenea o cameră pentru secretare, înzestrată cu maşini de scris şi copiatoare. Există chiar şi o bucătărie mică unde un angajat de încredere prepară cafele şi gustări.

Oamenii care se adunaseră în acea după-amiază de vineri sub preşedinţia lui Sir Julian Flannery reprezentau toate departamentele la care el se gîndise că ar putea fi implicate.

Pe moment nu erau prezenţi miniştri, deşi fiecare îşi trimisese cîte un reprezentant la nivel de subsecretar de stat cel puţin. Aceştia veneau de la Ministerul de Externe, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării, Departamentul Comerţului şi Industriei, Departamentele Mediului Înconjurător şi ale Energiei, Ministerul Agriculturii şi Pescuitului.

Împreună cu ei veniseră o sumedenie de specialişti, incluzînd trei oameni de ştiinţă din trei domenii diferite, ale explozibililor, navigaţiei şi poluării; unul din adjuncţii de la Apărare (un viceamiral), cineva de la Serviciile de Informare ale Armatei, de la MI5, de la SIS, un căpitan al Forţelor Aeriene Regale, şi un colonel din Marina Regală, numit Tim Holmes.

– Ei bine, domnilor, începu Sir Julian Flannery, am avut cu toţii timp să studiem transcrierea mesajului transmis la ora douăsprezece de căpitanul Larsen. În primul rînd cred că trebuie să ne oprim la cele cîteva fapte concrete. Să începem cu nava... ă... *Freya*. Ce ştim despre ea?

Toţi ochii se întoarseră spre specialistul în navigaţie, care făcea parte din delegaţia de la Comerţ şi Industrie.

– Am fost la Lloyd în această dimineaţă şi am obţinut un plan al navei, spuse el scurt. Îl am aici, toate detaliile pînă la ultima piuliţă.

Continuă să vorbească timp de zece minute, cu planul desfăşurat pe masă, descriind dimensiunile, capacitatea şi structura lui *Freya* în termeni clari, pe înţelesul nespecialistului.

După ce termină, fu invitat specialistul de la Departamentul Energiei. Acesta era însoţit de un asistent care aşeză pe masă modelul lung de aproape doi metri al unui supertanc.

– L-am împrumutat azi dimineaţă, spuse el, de la British Petroleum. E modelul unui supertanc al companiei, numit *Prinţesa*, de un sfert de milion de tone; dar diferenţele constructive sînt mici, *Freya* fiind doar mult mai mare, şi atîta tot.

Cu ajutorul modelului, el continuă să le arate unde se află puntea de comandă, unde ar trebui să fie cabina căpitanului şi unde s-ar afla, după toare probabilităţile, rezervoarele de ţiţei şi cele de balast, adăugînd că amplasarea lor exactă avea să fie cunoscută abia după ce compania Nordia Line le va fi transmis Londrei.

Cei din jur urmăriră şi ascultară demonstraţia cu atenţie. Nu mai mult decît colonelul Holmes; dintre toţi cei prezenţi el era cel ai cărui marinari ar fi urmat să ia cu asalt nava, învingîndu-i

pe terorişti. Şi ştia că oamenii lui, înainte de-a încerca să urce la bord, aveau să ceară informaţii în legătură cu orice şurub şi ungher al lui *Freya* cea adevărată.

– Ar mai fi un lucru, spuse cercetătorul de la Energie, e plină cu Mubaraqq.

– Dumnezeule, exclamă unul din bărbaţii de la masă.

Sir Julian privi cu blîndeţe spre vorbitor.

– Adică, doctore Henderson?

Cel care vorbise făcea parte din delegaţia de la Agricultură şi pescuit, şi era cercetător în laboratoarele Warren Springs.

– Vreau să spun, spuse doctorul, cu accentul său scoţian, inconfundabil, că Mubaraqq e un tip de ţiţei de la Abu Dhabi, care are proprietăţile motorinei.

Continuă să explice că atunci cînd ţiţeiul se varsă în mare, el conţine atît fracţiuni uşoare, ce se evaporă în aer, cît şi fracţiuni mai grele care nu se pot evapora şi care sînt acea masă vîscoasă şi neagră pe care apele o aduc de obicei pe ţărm.

– Ceea ce vreau să spun, încheie el, este că se va întinde pe toată suprafaţa, de la o coastă la alta, pînă ce fracţiunile uşoare se vor evapora. Va otrăvi toată Marea Nordului pentru săptămîni de zile, privînd viaţa marină de oxigenul ce-i este trebuincios pentru a trăi.

– Înţeleg, spuse Sir Julian pe un ton grav. Mulţumesc, doctore.

Urmară informările altor specialişti. Cel cu explozibilii, de la Royal Engineers, demonstră că, amplasată unde trebuie, dinamita industrială era capabilă să distrugă chiar şi un vapor de asemenea proporţii.

– Apoi se pune şi problema puterii latente existente într-o încărcătură de un milion de tone de ţiţei sau orice altceva. Dacă găurile datorate exploziei se fac acolo unde trebuie, masa neechilibrată ar putea s-o rupă în două. Şi încă ceva: mesajul citit de căpitanul Larsen vorbea despre „simpla atingere a unui buton", ceea ce înseamnă că explozia va fi declanşată prin radioemisie.

– E posibil? întrebă Sir Julian.

– Întru totul, spuse genistul, şi le explică felul în care funcţionează un oscilator.

– Dar ar fi putut să aibă sîrme spre fiecare încărcătură, legate de un detonator, spuse Sir Julian.

– Se pune însă din nou problema greutăţii, spuse inginerul. Sîrmele ar trebui să fie izolate, învelite în plastic. Iar greutatea acelor kilometri de sîrmă necesară pentru conexiuni ar fi de ajuns pentru a scufunda şalupa cu care au sosit teroriştii.

Alte informaţii s-au referit apoi la puterea distructivă a poluării cu ţiţei, la şansele reduse de a-i salva pe membrii echipajului, iar cei de la SIS au recunoscut că nu deţineau nici un fel de date care să le fie de folos în identificarea teroriştilor din grupurile străine cunoscute.

Ofiţerul de la MI5, care era de fapt adjunctul departamentului C4, care se ocupa exclusiv de terorismul ce afecta Marea Britanie, sublinie natura neobişnuită a cererilor teroriştilor de pe *Freya*.

– Bărbaţii aceştia, Mîşkin şi Lazarev, sublinie el, sînt evrei. Au încercat să fugă din URSS cu un avion şi au sfîrşit prin a împuşca un căpitan de aviaţie. Trebuie, aşadar, să presupunem că cei care vor să-i elibereze le sînt prieteni sau admiratori. Asta ne face să ne gîndim la alţi evrei. Singurii care ar intra în această categorie ar fi cei de la Liga de Apărare a Evreilor. Dar pînă acum, liga s-a ocupat mai mult de demonstraţii, iar din dosarele noastre nu reiese că ar exista evrei care să ameninţe că vor lua viaţa unor oameni pentru a-şi elibera prietenii, cel puţin n-am mai avut asemenea cazuri de cînd cu bandele Stern şi Irgun.

– O, Doamne, să sperăm că n-o s-o luăm de la capăt, remarcă Sir Julian. Dar dacă nu sînt ei, cine ar putea fi?

Bărbatul de la C4 dădu din umeri.

– Nu ştim, recunoscu el. Nici măcar nu avem pe cineva înregistrat în dosarele noastre care să bată la ochi printr-o absenţă îndelungată, iar din transmisiile căpitanului Larsen nu apare nici un indiciu cu privire la originile lor. M-am gîndit la arabi şi chiar

la irlandezi. Dar nici unul dintre aceştia n-ar mişca un deget pentru un evreu închis. Sîntem într-o fundătură.

Se adunaseră alte fotografii, luate de Nimrod cu o oră în urmă, cîteva din ele înfăţişîndu-i pe oamenii mascaţi făcînd de pază. Au fost examinate cu multă atenţie.

– MAT 49, spuse colonelul Holmes sec, studiind mitraliera pe care unul din bărbaţi o ţinea în braţe. E franţuzească.

– Ah, spuse Sir Julian, iată că s-a ivit ceva. S-ar putea oare ca indivizii să fie francezi?

– Nu-i obligatoriu, spuse Holmes. Lucrurile astea se pot cumpăra oriunde în lumea interlopă. Iar parizienii au o predilecţie pentru puştile mitraliere.

La ora trei şi jumătate Sir Julian Flannery întrerupse şedinţa. S-a convenit ca Nimrod să continue supravegherea navei, pînă la alte ordine. Adjunctul de la Apărare propuse, iar propunerea fu acceptată, ca o navă de război să fie trimisă să patruleze dincolo de limita vestică de cinci mile a lui *Freya*, pentru a fi pe fază în cazul în care teroriştii s-ar hotărî s-o părăsească sub pavăza întunericului. Nimrod i-ar detecta şi ar transmite poziţia lor marinei. Nava de război ar ajunge fără greutate şalupa din urmă.

Foreign Office-ul se declară de acord să ceară informaţii despre deciziile pe care le vor lua guvernul vest-german şi cel israelian cu privire la cererile teroriştilor.

– Pe moment se pare că guvernul Maiestăţii Sale nu este în măsură să facă mai mult decît atît, sublinie Sir Julian. Decizia se află în mîinile primului-ministru al Israelului şi ale cancelarului vest-german. Personal nu văd ce altceva le-ar rămîne de făcut decît să-i elibereze pe cei doi prizonieri şi să-i primească în Israel, oricît de mult mi-ar repugna ideea de a ceda şantajului.

După de ceilalţi bărbaţi ieşiseră din cameră, colonelul Holmes rămase în urmă. Se aşeză la loc, stînd cu ochii ţintă la modelul petrolierului britanic cu o capacitate de un sfert de milion.

Şi dacă n-o să-i elibereze, îşi zise el.

Începu să măsoare cu grijă distanţa de la mare la partea superioară a bolţii pupei.

Pilotul suedez al reactorului se afla la cinci mii de metri deasupra Insulelor Friziene, pregătindu-se să coboare spre aeroportul Schiedam din apropiere de Rotterdam. Se întoarse şi-i spuse ceva micuţei doamne care era pasagerul lui. Ea îşi scoase centura şi avansă spre locul unde era scaunul lui.

– V-am întrebat dacă aţi vrea s-o vedeţi pe *Freya,* repetă pilotul.

Femeia dădu din cap.

Reactorul viră spre mare, iar peste cinci minute se lăsă uşor pe o aripă. Din scaunul ei, cu faţa lipită de geamul mic, Lisa Larsen privi în jos. Sub ei, departe, pe o mare albastră, *Freya* staţiona la ancoră ca o balenă cenuşie plutind pe apă. În jurul ei nu era nici o navă; aştepta singură în captivitatea ei.

Deşi zburau la o înălţime de cinci mii de metri, prin aerul limpede de primăvară, Lisa Larsen putea desluşi unde se afla puntea e comandă, unde e tribordul punţii; acolo dedesubt, bărbatul ei stătea acum faţă în făţă cu un individ ce ţinea o armă îndreptată direct asupra lui. Nu ştia dacă bărbatul acela înarmat era nebun, brutal sau nesăbuit. Dar era sigură că era un fanatic.

Lacrimile începură să-i izvorască din ochi şi să i se prelingă pe obraji.

– Thor, dragul meu, te rog să ieşi de acolo viu şi nevătămat.

Şoptind aceste cuvinte, respiraţia ei aburi discul din plexiglas din faţa ei.

Reactorul viră din nou şi începu să coboare lin spre Schiedam. Nimrodul, aflat la cîţiva kilometri depărtare, îl urmări plecînd.

– Cine a fost? întrebă operatorul radar fără să se adreseze cuiva anume.

– Cine a fost ce? răspunse un operator de sonar care nu avea ce să facă.

– Mic reactor particular a făcut un tur peste *Freya*, a aruncat o privire şi a întins-o spre Rotterdam, spuse omul de la radare.

– Probabil proprietarul care-şi cercetează proprietatea, spuse glumeţul echipajului de la microfonul de pe consolă.

De pe *Freya* cei doi paznici priviră prin fantele din măşti spre aşchia argintie de sus ce se îndrepta spre ţărmul olandez. Nici măcar nu-l anunţară pe conducătorul lor; se afla la o înălţime de mai bine de trei mii de metri.

Întîlnirea cabinetului vest-german a început imediat după trei în birourile Cancelariei, avîndu-l pe Dietrich Busch în frunte. Aşa cum îi era obiceiul, cancelarul trecu direct la subiect.

– Un lucru să fie limpede de la bun început: situaţia nu e comparabilă cu cea de la Mogadiscio. De data aceasta nu e vorba de un avion german cu un echipaj şi numeroşi pasageri germani într-un loc ale cărui autorităţi erau gata să coopereze cu noi. Acesta e un vas suedez, aflat în ape internaţionale cu un căpitan norvegian; are un echipaj din cinci ţări diferite, inclusiv Statele Unite, încărcătură ce aparţine unei companii americane şi este asigurată în Marea Britanie, iar distrugerea sa ar afecta cel puţin cinci state riverane, incluzîndu-ne şi pe noi. Ce părere aveţi, domnule ministru de externe?

Hagowitz îi informă pe colegii săi că i se adresaseră deja întrebări politicoase din Finlanda, Norvegia, Suedia, Danemarca, Olanda, Belgia, Franţa şi Marea Britanie, referitoare la decizia pe care o va lua guvernul federal. La urma urmei, ei erau cei care îi ţineau prizonieri pe Mîşkin şi Lazarev.

– Sînt suficient de politicoşi ca să nu exercite nici un fel de presiuni pentru a influenţa decizia noastră, dar nu mă îndoiesc că un refuz din partea noastră de a-i trimite pe Mîşkin şi Lazarev în Israel ar fi privit cu adîncă nelinişte.

– O dată ce începi să cedezi şantajului teroriştilor, nici nu mai scapi de ei, interveni ministrul apărării.

– Să nu uităm, Dietrich, că acum mulţi ani am cedat o dată în afacerea Peter Lorenz şi am plătit pentru asta. Tocmai teroriştii pe care i-am eliberat s-au întors şi-au operat din nou. I-am înfruntat la Mogadiscio şi-am cîştigat; i-am înfruntat din nou în

cazul Schleyer şi ne-am ales cu un mort. Dar, cel puţin, toate acestea erau afaceri strict germane. Or, asta nu e. Vieţile aflate în joc nu sînt germare, nici nava şi nici încărcătura. În plus, deţinuţii de la Berlin nu fac parte dintr-un grup terorist german. Sînt evrei care au încercat să scape din Rusia pe singura cale pe care o ştiau. Ca să fiu sincer, sîntem prinşi la mijloc, încheie Hagowitz.

– Există vreo posibilitate ca totul să nu fie decît un bluff, o uriaşă inducere în eroare, iar ei să nu fie în stare să distrugă nava şi nici să-i omoare echipajul?

Ministrul de interne dădu din cap.

– Nu putem miza pe asta. Fotografiile pe care britanicii tocmai ni le-au transmis ne arată că oamenii aceia mascaţi şi înarmaţi par a fi destul de hotărîţi.

Le-am transmis şi celor de la GSG 9 să văd ce părere au. Dar necazul e că în domeniul vapoarelor care sînt echipate cu radare şi sonare care acoperă întreaga zonă din jur, ei nu prea au experienţă; e nevoie de scafandri şi oameni-broască.

Vorbind despre GSG 9, se referea la ultradurele unităţi de comando vest-germane, provenite din trupele de grăniceri, care ascultaseră şi capturaseră cu cinci ani în urmă avionul de la Mogadiscio.

Discuţiile continuară timp de un ceas: dacă să accepte cererile teroriştilor, avînd în vedere caracterul internaţional al urmărilor unui refuz, şi să-şi asume inevitabilele proteste din partea Moscovei, sau dacă să refuze şi să spună că totul e un bluff; sau dacă să nu se consulte cu aliaţii britanici în legătură cu posibilităţile de a lua cu asalt nava. O atitudine de compromis, de adoptare a unei strategii de aşteptare, pentru a cîştiga timp şi a pune la încercare hotărîrea teroriştilor de pe *Freya*, părea a cîştiga teren. La ora patru şi un sfert se auzi un ciocănit în uşă. Cancelarul Busch mîrîi enervat; nu-i plăceau întreruperile.

– *Herein**, strigă el.

---

* Intră (germ.).

Unul din asistenţi intră în cameră şi-i şopti ceva cancelarului la ureche. Şeful guvernului păli.

– *Du lieber Gott**! suspină el.

Cînd micul avion, identificat mai tîrziu drept Cessna particular închiriat de pe aeroportul Le Touquet din nordul Franţei, începu să se apropie, fu detectat pe loc de trei turnuri de control diferite, de la Heathrow, Bruxelles şi Amsterdam. Zbura spre nord, la o altitudine de două mii de metri, în direcţia lui *Freya*. Eterul se umplu de semnale radio.

– Avion neidentificat în poziţia... identificaţi-vă şi întoarceţi. Aţi pătruns într-o zonă interzisă...

Se folosi franceza şi engleza, apoi olandeza. Fără efect. Fie că pilotul îşi oprise staţia radio, fie comunica pe un canal greşit. Operatorii de la sol începură să-l caute pe toate frecvenţele.

Nimrod îl detectă la rîndul său pe radarele sale şi încercă să ia legătura cu el.

La bordul avionului, pilotul se întoarse disperat spre pasagerul său:

– O să-mi ia licenţa, zbieră el. Ăia de jos au înnebunit de-a binelea.

– Opreşte staţia, îi răspunse pasagerul său. Nu-ţi face griji, n-o să se întîmple nimic. Pur şi simplu nu i-ai auzit, da?

Pasagerul luă în mînă aparatul foto şi-i reglă teleobiectivul. Începu să prindă în vizor supertancul ce se apropia. Omul mascat de la proră rămase nemişcat şi privi în sus îngustîndu-şi ochii din cauza soarelui care acum se afla la sud-vest. Avionul venea dinspre sud. După ce-l urmări timp de cîteva secunde, scoase un *walkie-talkie* din canadiană şi vorbi iute în el.

Pe punte, unul din colegii săi recepţionă mesajul, privi înainte prin geamul panoramic şi ieşi în grabă afară. De acolo putea şi el auzi motorul. Se întoarse pe punte şi-l trezi pe colegul său care dormea, dînd cîteva ordine în ucraineană. Bărbatul coborî iute scările spre cabina de zi a căpitanului şi bătu la uşă.

---

* Dumnezeule mare (germ.).

În interiorul cabinei, Thor Larsen şi Andrei Drah, amîndoi neraşi şi mai obosiţi decît arătaseră cu douăsprezece ceasuri în urmă, continuau să şadă la masă, cu pistolul lîngă mîna dreaptă a ucraineanului. La cîteva zeci de centimetri se afla un radio-tranzistor puternic, la care ascultau ultimele ştiri. Bărbatul mascat intră şi spuse ceva în ucraineană. Conducătorul lui se încruntă şi-i ordonă omului să rămînă în cabină, în locul lui.

Drake părăsi iute cabina, urcă pe puntea de comandă şi de acolo afară pe pasarelă. În timp ce făcea asta, el îşi trase masca neagră peste cap. De acolo privi în sus spre Cessna, care zbura la trei sute de metri deasupra lor, descrise un cerc deasupra lui *Freya* şi porni înapoi spre sud, luînd altitudine. În timp ce vira, Drah văzu lentilele teleobiectivului strălucind în jos spre el.

În interiorul avionului, fotograful liber-profesionist nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

– În exclusivitate. Revistele o să-mi plătească un pogon de bani pentru ele.

Andrei Drah se întoarse pe puntea de comandă şi dădu cîteva ordine. Prin *walkie-talkie* îi ceru bărbatului din faţă să rămînă în continuare de pază. Paznicul de pe punte fu trimis jos să-i cheme pe doi dintre bărbaţii care dormeau acolo. Cînd toţi trei se întoarseră, le dădu alte instrucţiuni. Cînd reveni în cabina de zi, nu-i dădu drumul omului său aflat acolo.

– Cred că e timpul să le spunem idioţilor ăstora de pe uscat că nu glumim, îi spuse el lui Thor Larsen.

Peste cinci minute operatorul camerei de luat vederi de pe Nimrod îl chemă pe căpitan.

– Se-ntîmplă ceva acolo jos, şefule.

Conducătorul de escadrilă Latham părăsi cabina de pilotaj şi se duse înapoi în zona centrală a fuselajului unde pe un ecran apăreau imaginile pe care camera le înregistra. Doi bărbaţi mergeau pe puntea lui *Freya*, avînd în spate peretele uriaş al suprastructurii, iar în faţă puntea lungă şi părăsită. Unul dintre ei, cel din spate, era îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare şi avea o puşcă mitralieră. Cel din faţa lui purta pantofi sport,

pantaloni obişnuiţi şi un bluzon impermeabil cu trei dungi negre orizontale pe spate. Îşi puse gluga pe cap ca să se apere de briza rece a după-amiezii.

– Se vede că cel din spate e terorist, iar cel din faţă unul din marinari, spuse operatorul. Latham dădu din cap. Nu putea vedea culorile, imaginile erau alb-negru.

– Apropie-te şi transmite, spuse el.

Obiectivul îi încadră pe cei doi în centru, mergînd pe o porţiune de punte de vreo patruzeci de picioare.

Căpitanul Thor Larsen putea vedea culorile. Privea prin ferestrele largi din faţă ale cabinei spre punte, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În spatle său, paznicul ţinea mitraliera îndreptată exact spre spatele puloverului alb al norvegianului.

La jumătatea drumului pe punte, cele două siluete erau reduse din cauza distanţei la mărimea unor beţe de chibrituri: bărbatul în negru se opri, îşi ridică arma la ochi şi ţinti spatele celui din faţa lui. Detunătura străpunse liniştea, pătrunzînd şi prin ferestrele ermetice ale cabinei. Silueta în canadiană roşie se arcui ca şi cum ar fi fost izbită în spate, îşi azvîrli braţele în sus, se prăbuşi înainte, se rostogoli o dată şi se opri pe jumătate ascuns de una din pasarelele de inspecţie.

Thor Larsen închise încet ochii. Cînd nava fusese capturată, cel de-al treilea ofiţer al său, danezul american Tom Keller, purta pantaloni brun-roşcaţi şi un bluzon roşu cu trei dungi negre orizontale pe spate. Apoi se îndreptă de spate şi se întoarse spre bărbatul pe care îl ştia drept Svoboda, uitîndu-se ţintă la el.

Andrei Drah îi înfruntă privirea.

– I-am avertizat, spuse el furios. Le-am spus exact ce ar putea să se întîmple, iar ei şi-au zis că se pot juca. Acum ştiu că nu e cazul.

Peste douăzeci de minute, fotografiile cu secvenţele celor întîmplate pe *Freya* ieşeau dintr-o maşină undeva în centrul Londrei. Peste alte douăzeci de minute, detaliile acestei întîmplări soseau pe teleimprimator la Cancelaria din Bonn. Era ora şaisprezece treizeci.

Cancelarul Busch se uita la membrii cabinetului său.

– Din nefericire trebuie să vă informez că acum un ceas, un avion particular s-a apropiat de navă intenţionînd, după toate probabilităţile, să facă fotografii de la o distanţă de numai trei sute de metri. Peste zece minute, teroriştii l-au scos pe unul din membrii echipajului pe punte şi l-au executat sub ochii camerelor de pe Nimrod. Corpul său se află acum pe jumătate sub o pasarelă, pe jumătate sub cerul liber.

În cameră se lăsă o tăcere mormîntală.

– Poate fi identificat? întrebă unul din miniştri, cu glas scăzut.

– Nu, faţa îi este în cea mai mare parte acoperită de gluga bluzonului pe care îl purta.

– Ticăloşii, spuse ministrul apărării. Acum treizeci de familii din Scandinavia se vor teme pentru mortul necunoscut. Au început să-şi arate colţii, nemernicii.

– Avînd în vedere şi acest ultim eveniment, la fel vor face cele patru guverne ale Scandinaviei, iar eu nu ştiu ce-aş putea să le răspund ambasadorilor, spuse Hagowitz. Cred că, într-adevăr, nu mai avem altă alternativă.

Cînd li se ceru să voteze, majoritatea a susţinut propunerea lui Hagowitz; de a-l instrui pe ambasadorul german din Israel să ia de urgenţă legătura cu primul-ministru israelian şi să-l roage, la cererea expresă a Germaniei, de a da garanţiile pe care teroriştii le solicitaseră. Drept care, guvernul federal avea să anunţe cu regret că, neavînd altă alternativă, pentru a evita alte nenorociri şi a salva vieţile unor oameni inocenţi din afara Germaniei Occidentale, nu putea decît să-i elibereze pe Mîşkin şi Lazarev.

– Teroriştii i-au dat timp pînă la miezul nopţii premierului israelian pentru a da garanţiile acelea, spuse cancelarul Busch. Iar nouă pînă mîine în zori ca să-i urcăm pe cei doi deţinuţi într-un avion. Nu anunţăm nimic pînă ce Israelul nu-şi va da acordul. Fără acesta, oricum nu putem face nimic.

La ora cinci după-amiază, gărzile fură schimbate. Omul de la pază şi cel de pe coş, care stătuseră de pază zece ore, au avut

voie să se întoarcă, înghețați de frig și înțepeniți de nemișcare, în interior să mănînce, să se încălzească și să doarmă. Pentru noapte fură schimbați cu alții, echipați cu transmițătoare și lanterne puternice.

Cu acordul aliaților NATO, aparatul Nimrod al Forțelor Aeriene Regale rămase singurul care o supraveghea pe *Freya* de la înălțime, descriind cercuri la nesfîrșit, urmărind și notînd, și trimițînd imagini la bază ori de cîte ori apărea ceva deosebit, fotografii care plecau imediat la Londra și în capitalele țărilor implicate.

Acordul aliaților în legătură cu Nimrod nu se referea și la navele de suprafață. Fiecare națiune riverană a ținut să-și trimită la fața locului un observator din propria sa marină. La sfîrșitul după-amiezii, crucișătorul francez *Montcalm* își făcu pe furiș apariția dinspre sud și rămase la distanță de cinci mile de *Freya*. Dinspre nord, unde trecuse pe lîngă ținuturile friziene, sosi fregata olandeză *Breda*, care se opri la șase mile maritime la nord de petrolierul neputincios. Acesteia i se alătură fregata germană *Brunner*, iar cele două nave purtătoare de rachete staționau la o diatanță de cinci cabluri marine una de alta, urmărind amîndouă silueta palidă de la orizont.

Din portul scoțian Leith, unde fusese într-o vizită de curtoazie, nava maiestății sale, *Argyll*, ieși în larg, iar cînd primele stele ale serii se iviră pe cer, ea se afla deja în poziție la vest de *Freya*. Era un crucișător ușor, cunoscut sub numele DLG, pînă în șase mii de tone, echipat cu baterii de rachete Exocet. Turbinele cu gaze și motoarele cu aburi de concepție modernă îi permiteau să iasă imediat în larg, iar în chila ei avea un computer conectat prin Datalink cu cel de pe Nimrod, care patrula la o altitudine de cinci mii de metri. Transporta pe o platformă de pe puntea dinspre pupă propriul ei elicopter marca Westland Wessex.

Pe sub apă, sonarele vaselor de război o înconjurară pe *Freya* din trei părți; deasupra apei fasciculele radar măturau oceanul la intervale regulate.

Avîndu-l pe Nimrod deasupra, *Freya* era înconjurată într-un cocon invizibil de supraveghere electronică. Plutea tăcută și

nemişcată în timp ce soarele se pregătea să apună dincolo de ţărmul englez.

În Europa Occidentală era ora cinci, dar în Israel era deja şapte cînd ambasadorul vest-german ceru o audienţă personală la premierul Beniamin Golen. I se răspunse îndată că sabatul începuse cu un ceas în urmă şi că, în calitate de evreu credincios, premierul se retrăsese pentru odihnă la reşedinţa sa. Cu toate acestea mesajul a fost transmis, căci atît cabinetul primului-ministru cît şi primul-ministru însuşi erau de-acum informaţi despre cele ce se întîmplau în marea Nordului. Într-adevăr, încă de la apelul de la orele nouă al căpitanului Thor Larsen, serviciul israelian de informaţii, Mossad Aliyah Bet, informase Ierusalimul, iar în urma cererilor exprimate la prînz în privinţa Israelului fuseseră pregătite şi rapoartele detaliate cu privire la poziţia pe care trebuia s-o adopte Israelul în diferite cazuri. Încă înainte de începerea oficială a sabatului, premierul Golen le citise pe toate.

– Nu sînt pregătit să-mi întrerup sabatul şi să vin cu maşina la birou, îi spuse el asistentului care îi telefonase, deşi acum răspund la acest telefon. Iar ca să vin pe jos, drumul e cam lung. Roagă-l pe ambasador să vină el personal la mine.

Peste zece minute maşina ambasadei germane opri în faţa casei ascetic de modeste, din suburbiile Ierusalimului a premierului. Cînd fu primit, ambasadorul ştia că în primul rînd trebuia să-şi ceară scuze.

După tradiţionalul schimb de saluturi „Şalom sabat“, ambasadorul spuse:

– Domnule prim-ministru, nu v-aş fi deranjat nici în ruptul capului în timpul orelor de sabat, dar înţeleg că este permis să întrerupi sabatul atunci cînd la mijloc e viaţa unui om.

Premierul încuviinţă din cap.

– Este permis dacă viaţa omului este pusă în pericol, aprobă el.

– Or tocmai despre acest lucru e vorba acum, spuse ambasadorul. Sînteţi probabil informat în legătură cu cele ce se

petrec de douăsprezece ore la bordul supertancului *Freya* din Marea Nordului.

Premierul era mai mult decît informat; era profund preocupat, căci de la prînz devenise limpede că teroriştii, oricine ar fi fost ei, nu puteau fi arabi palestinieni, ba ar fi putut fi chiar fanatici evrei. Deşi propriile sale agenturi, Mossadul pentru exterior şi Sherut Bitachon pentru interior, numit după iniţialele sale Shin Bet, nu fuseseră în stare să detecteze absenţa unor fanatici de la locurile lor obişnuite.

– Sînt informat, domnule ambasador, şi îmi exprim compasiunea pentru marinarul ucis. Ce doreşte Republica Federală de la Israel?

– Domnule prim-ministru, cabinetul ţării mele a dezbătut timp de cîteva ore toate variantele posibile. Deşi nu poate decît să dezaprobe cedarea în faţa şantajului terorist şi ar fi încercat chiar să reziste, dacă ar fi fost vorba de un caz intern, german, în situaţia de faţă consideră că trebuie să cedeze. Prin urmare, cererea guvernului meu este ca statul Israel să-i accepte pe Lev Mîşkin şi David Lazarev, dîndu-le garanţiile de neextrădare şi neprivare de libertate pe care teroriştii le solicită.

De fapt, premierul Golen se gîndise timp îndelungat la răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dea. Toate acestea nu mai erau o surpriză pentru el. Îşi pregătise poziţia. Guvernul său era o coaliţie sensibil echilibrată, iar personal era conştient de faptul că mulţi, dacă nu chiar majoritatea compatrioţilor săi, erau atît de sensibilizaţi de continua persecuţie a evreilor şi a religiei lor în interiorul URSS încît, pentru ei, Mîşkin şi Lazarev nu erau nişte terorişti comparabili cu cei din grupul Baader-Meinhof sau PLO*. Ba unii ar fi putut chiar simpatiza cu ei, pentru că răpiseră un avion sovietic, şi erau gata să accepte că pistolul se declanşase din întîmplare omorîndu-l pe pilot.

– Trebuie să înţelegeţi două lucruri, domnule ambasador. Unu, că Mîşkin şi Lazarev sînt evrei, ce-i drept, dar că statul

---

* *Palestine Liberation Organization* – Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei.

Israel nu are nimic în comun cu crimele pe care le-au comis şi nici cu actualele lor cereri.

Dacă se vor dovedi cumva că teroriştii sînt şi ei evrei, cîţi o să ne mai creadă, îşi zise el.

– Doi, că statul Israel nu este direct afectat nici de soarta echipajului de pe *Freya* şi nici de efectele distrugerii ei. În acest caz, asupra statului Israel nu se pot exercita presiuni şi nu poate fi şantajat.

– Acest lucru se-nţelege, domnule prim-ministru, spuse neamţul.

– Dacă, prin urmare, Israelul acceptă să-i primească pe cei doi bărbaţi trebuie să fie limpede pentru toată lumea că o face la cererea expresă şi urgentă a guvernului federal german.

– Această cerere vă este adresată acum, domnule prim-ministru, de către mine în numele guvernului pe care îl reprezint.

Peste cincisprezece minute căzuseră de acord asupra felului în care aveau să procedeze. Germania Occidentală va anunţa în mod public că adresase Israelului cererea în numele său. Imediat după aceea, Israelul avea să anunţe că, deşi cu părere de rău, admisese totuşi cererea Germaniei. Apoi, Germania Occidentală putea să comunice eliberarea prizonierilor la orele 8.00 ale dimineţii următoare. Anunţurile aveau să fie transmise de la Bonn şi Ierusalim şi aveau să fie sincronizate la intervale de zece minute, începînd peste un ceas. Era ora şapte treizeci în Israel, cinci treizeci în Europa.

Pe continent, ultimele ediţii ale ziarelor de după-amiază fură răspîndite pe străzi şi înghiţite instantaneu de un public de trei sute de milioane de oameni care de la mijlocul dimineţii încoace urmăreau cu răsuflarea tăiată drama. Ultimele noutăţi se refereau la uciderea unuia dintre marinari, rămas neidentificat, la arestarea unui fotograf francez liber-profesionist şi a unui pilot pe aeroportul Le Touquet.

Buletinele de la radio transmiteau ştirea că ambasadorul vest-german din Israel îl vizitase pe primul-ministru Golen la locuinţa acestuia în timpul sabatului şi că întrevederea durase

douăzeci de minute. Nu se cunoşteau amănunte în legătură cu acea întîlnire, iar speculaţiile nu mai conteneau. Televiziunea transmitea nenumărate imagini cu cei care erau de acord să se lase filmaţi şi mai puţine cu cei care preferau să n-o facă. Aceştia din urmă erau cei care ştiau ce se întîmplă. Nu a fost autorizată transmiterea imaginii cu marinarul ucis, luată de Nimrod.

Cotidienele ce-şi pregăteau ediţiile din acea noapte lăsaseră loc pe paginile din faţă pentru cazul în care Bonnul sau Israelul ar fi dat vreo declaraţie sau pentru vreun alt apel de pe *Freya*. Articolele analitice de pe paginile din interior cu date despre *Freya*, încărcătura ei, efectele vărsării ţiţeiului, speculaţii cu privire la identitatea teroriştilor şi numeroase cereri de a-i elibera pe cei doi prizonieri se întindeau pe multe coloane ale fiecărui ziar.

Un apus blînd şi îmbălsămat puse capăt unei zile de primăvară însorite, cînd Sir James Flannery îşi încheia raportul către primul-ministru în biroul ei din Downing Street 10. Era cuprinzător şi cu toate acestea succint, o capodoperă în felul său.

– Trebuie deci să înţeleg, Sir Julian, spuse ea în cele din urmă, că teroriştii există cu siguranţă, că au preluat complet comanda asupra lui *Freya*, că sînt în măsură s-o arunce în aer şi s-o scufunde, că n-ar da înapoi de la asemenea faptă şi că urmările în plan uman, ecologic şi financiar ale dezastrului ar atinge dimensiuni înspăimîntătoare.

– Aceasta ar părea să fie versiunea cea mai pesimistă, doamnă prim-ministru; cu toate acestea comitetul de criză consideră că ar fi pripit să adopte un ton mai optimist, răspunse secretarul de cabinet.

– Au fost văzuţi doar patru, cei doi paznici şi înlocuitorii lor. Trebuie să presupunem, că mai există unul pe puntea de comandă, unul care îi păzeşte pe prizonieri, şi un conducător; aceasta ar însemna un minim de şapte. S-ar putea ca ei să fie prea puţini pentru a opri un asalt înarmat, dar noi nu putem lua de bun acest lucru. S-ar putea ca ei să nu aibă dinamita la bord, sau prea puţină, sau s-o fi plasat greşit, dar noi nu putem lua de

bun acest lucxru. S-ar putea ca dispozitivul lor de declanşare să dea greş, să nu aibă un al doilea de rezervă, dar noi nu putem lua de bun acest lucru. S-ar putea ca ei să nu fie pregătiţi să mai omoare şi alţi marinari, dar noi nu putem lua de bun nici acest lucru. În cele din urmă s-ar putea chiar ca ei să nu fie cu adevărat pregătiţi s-o arunce pe *Freya* în aer şi să moară o dată cu ea, dar nu putem lua de bun acest lucru. Comitetul dumneavostră consideră că ar fi greşit să luăm de bun altceva decît posibilul, care este şi lucrul cel mai rău.

Telefonul din birou sună subţire şi ea răspunse. După ce puse receptorul jos, îi adresă lui Sir Julian un zîmbet fugar.

– Se pare că pînă la urmă nu vom avea nici un fel de dezastru, spuse ea. Guvernul vest-german a anunţat tocmai că a adresat o cerere Israelului, Israelul a anunţat că acceptă cererea Germaniei. Bonnul a răspuns, anunţînd că cei doi bărbaţi vor fi eliberaţi mîine la orele opt dimineaţa.

Era ora şapte fără douăzeci.

Aceleaşi ştiri ajunseră pe calea undelor şi în cabina căpitanului Thor Larsen. Ţinîndu-l tot timpul sub supraveghere, Drake aprinse luminile din cabină, cu un ceas în urmă, şi trăsese draperiile. Cabina era bine luminată, caldă, aproape plăcută. Filtrul de cafea fusese golit şi umplut la loc de cinci ori. Continua să bolborosească şi acum. Amîndoi bărbaţii, marinarul şi fanaticul, erau neraşi şi obosiţi. Dar unul dinre ei nu simţea dacît durere pentru moartea prietenului, şi furie; celălalt triumfa.

– Au fost de acord, spuse Drake. Ştiam că aşa va fi. Aveam toate atuurile de partea noastră, iar consecinţele ar fi fost prea grave.

Thor Larsen ar fi putut fi bucuros la auzul ştirii că nava urma să fie eliberată. Dar furia pe care şi-o stăpînea era prea mare pentru a simţi vreo uşurare.

– Nu s-a terminat încă, mîrîi el.

– Dar se va termina. Curînd. Dacă prietenii mei vor fi eliberaţi la opt, vor sosi la Tel Aviv în jurul orei treisprezece, cel

tîrziu paisprezece. Cu un ceas cît va dura identificarea şi transmiterea ştirii, cred că pe la trei sau patru, ar trebui să ştim şi noi. După lăsarea întunericului o să vă părăsim, vii şi nevătămaţi.

– Cu excepţia lui Tom Keller de pe punte, sări norvegianul.

– Regret acest episod. Dar demonstraţia a fost necesară, ca să înţeleagă cît de serioase sînt intenţiile noastre. Nu mi-au lăsat altă alternativă.

Cererea ambasadorului sovietic era neobişnuită, chiar foarte neobişnuită, prin aceea că a fost repetată, cu insistenţă şi îndărătnicie. Deşi reprezintă o aşa-zisă ţară revoluţionară, ambasadorii sovietici sînt de obicei deosebit de meticuloşi în privinţa respectării uzanţelor diplomatice, stabilite de naţiunile capitaliste.

David Lawrence a întrebat în repetate rînduri dacă, în calitatea sa de secretar de stat al Statelor Unite, nu putea vorbi el cu ambasadorul Konstantin Kirov. Kirov a răspuns că mesajul era adresat preşedintelui Matthews personal, că era extrem de urgent şi că privea probleme pe care preşedintele Rudin personal dorea să le aducă la cunoştinţa preşedintelui Matthews.

Preşedintele îi acordă lui Kirov acea întrevedere între patru ochi, iar limuzina lungă şi neagră, cu secera şi ciocanul pe drapel, intră în parcul Casei Albe pe la ora prînzului. Ambasadorul a fost condus direct în Biroul Oval pentru a-l întîlni pe preşedintele care era uimit, intrigat şi curios în acelaşi timp. Formalităţile salutului au fost respectate, dar nici una din părţi nu era cu gîndul la ele.

– Domnule preşedinte, spuse Kirov, am primit instrucţiuni de la preşedintele Maxim Rudin personal de a vă solicita această întrevedere urgentă. Am primit instrucţiuni să vă transmit mesajul său personal, fără nici o modificare. Acesta spune: „În cazul în care tîlharii şi criminalii Lev Mîşkin şi David Lazarev vor fi eliberaţi din închisoare şi scutiţi de pedeapsă, URSS nu va mai fi în măsură să semneze, peste două săptămîni şi nici altă

dată, Tratatul de la Dublin. Uniunea Sovietică va respinge definitiv tratatul..."

Preşedintele Matthews îl privea uluit pe ambasadorul sovietic. A durat cîteva secunde pînă ce a fost în stare să spună ceva.

– Vreţi să spuneţi că Maxim Rudin va rupe pur şi simplu înţelegerea?

Kirov rămase ţeapăn ca o scîndură, formal şi neclintit.

– Domnule preşedinte, aceasta a fost doar prima parte a mesajului pe care am fost instruit să vi-l transmit. În continuare trebuie să vă spun că dacă natura conţinutului acestui mesaj va fi dezvăluită, din partea URSS se va produce aceeaşi reacţie.

După de ambasadorul plecă, William Matthews se întoarse neputincios spre Lawrence.

– David, ce naiba se-ntîmplă? Nu putem să-i facem pe vest-germani să revină asupra deciziei fără să le explicăm de ce.

– Domnule preşedinte, mă tem că nu aveţi încotro. Maxim Rudin nu v-a lăsat nici o altă alternativă.

CAPITOLUL 14

De la 19.00 la miezul nopții

Președintele William Matthews rămăsese uluit de rapiditatea, ineditul și brutalitatea reacției sovietice. Aștepta sosirea directorului CIA, Robert Benson, și a consilierului său în probleme de apărare, Stanislaw Poklewski.

Cînd în Biroul Oval cei doi i se alăturară secretarului, Matthews le explică de ce venise ambasadorul Kirov la el.

– Ce naiba pun la cale? întrebă președintele.

Nici unul dintre principalii săi consilieri nu fu în stare să-i dea un răspuns. Nu puteau decît să sugereze; că Maxim Rudin suferise o înfrîngere în Biroul Politic și nu putea duce la bun sfîrșit Tratatul de la Dublin; că toată povestea cu *Freya* nu era decît un pretext ca să nu mai semneze.

Ideea aceasta a fost însă respinsă: fără tratat Uniunea Sovietică nu va mai primi pîine, or se știa că ajunsese la fundul sacului. S-a mai sugerat că pilotul mort, căpitanul Rudenko, reprezenta pentru Kremlin un soi de umilință pe care nu putea s-o înghită. Și această presupunere a fost respinsă: nu se rup tratate internaționale din cauza unor piloți morți.

După o oră de discuții, directorul de la Central Intelligence rezumă sentimentele celor de față:

– Nu are nici un fel de sens, și totuși trebuie să aibă. Maxim Rudin nu ar reacționa ca un nebun dacă nu ar avea un motiv, un motiv pe care noi nu-l cunoaștem.

– Ceea ce nu ne scoate pe noi din situaţia dificilă în care ne aflăm, spuse preşedintele Matthews. Avem două alternative: nu intervenim, Mîşkin şi Lazarev vor fi eliberaţi, iar în acest fel ratăm cel mai important tratat de dezarmare al generaţiei noastre şi asistăm la izbucnirea războiului într-un an, sau ne folosim de poziţia noastră, ca să oprim eliberarea lor, iar Europa Occidentală va fi victima celui mai mare dezastru ecologic al generaţiei noastre.

– Trebuie să găsim o a treia soluţie, spuse David Lawrence. Dar, fir'ar să fie, unde?

– Nu există decît un loc unde trebuie să căutăm, spuse Poklewski. La Moscova. Răspunsul se află undeva la Moscova. Nu cred că putem elabora o politică de evitare a celor două catastrofe atîta timp cît nu ştim de ce a reacţionat în acest fel Maxim Rudin.

– Înţeleg că te gîndeşti la Privighetoare, interveni Benson. Dar nu avem timp. Aici nu e vorba de săptămîni, nici măcar de zile. Avem doar cîteva ceasuri. Cred, domnule preşedinte, că ar trebui să încercaţi să vorbiţi personal cu Maxim Rudin, pe linia directă. Întrebaţi-l ca de la preşedinte la preşedinte de ce a adoptat această atitudine în privinţa celor doi atacatori.

– Şi dacă refuză să dea vreo explicaţie? întrebă Lawrence. Ar fi putut s-o facă prin Kirov sau să fi trimis o scrisoare personală...

Preşedintele Matthews se hotărî:

– Am să-i telefonez lui Maxim Rudin, spuse el. Dacă nu va răspunde la telefon ori refuză să-mi dea vreo explicaţie va trebui să presupunem că asupra lui însuşi se exercită vreo presiune, din interiorul propriului său cerc. Aşa că în timp ce aştept telefonul, o să-i comunic doamnei Carpenter ce s-a întîmplat aici, o fac părtaşă la secretul nostru şi o rog să ne ajute prin Sir Nigel Irvine şi Privighetoare. În ultimă instanţă am să-l sun pe cancelarul Busch la Bonn şi am să-i cer un răgaz.

Cînd cel ce telefonă îl ceru pe Jahn personal, telefonista de la Tegel era gata să-l întrerupă. Primiseră o sumedenie de astfel

de telefoane care cereau să vorbească cu anumiţi angajaţi pentru a obţine de la aceştia date despre Mîşkin şi Lazarev. Telefonista primise indicaţia: fără telefoane.

Dar cînd cel ce sună i-a explicat că era vărul lui Jahn şi că Jahn ar fi urmat să ia parte a doua zi la prînz la nunta nepoatei sale, telefonista se înmuie. Îi făcu legătura; Jahn răspunse la telefonul biroului său.

– Cred că-ţi aminteşti de mine, îi spuse vocea.

Jahn şi-l amintea prea bine, era rusul cu ochii de lagăr.

– N-ar fi trebuit să mă suni, şopti el răguşit. Nu te pot ajuta. Gărzile au fost triplate, turele schimbate. Acum sînt în tură permanentă, dorm aici la birou. Pînă la alte ordine; aşa sună instrucţiunile. Acum, cei doi oameni sînt intangibili.

– Vezi, cere-ţi permisie pentru un ceas, spuse vocea colonelului Kukuşkin. La patru sute de metri de intrarea de serviciu e un bar.

Îi spuse numele şi-i dădu adresa localului. Jahn nu-l ştia, dar ştia strada.

– Peste un ceas, spuse vocea, altfel..., şi telefonul se întrerupse.

Era ora opt seara la Berlin şi destul de întuneric.

Primul-ministru britanic tocmai lua cina împreună cu soţul ei în apartamentul personal din Downing Street 10, cînd fu rugată să accepte o convorbire telefonică din partea preşedintelui Matthews. Ajunse în biroul ei, cînd telefonul sună. Cei doi conducători se cunoşteau destul de bine şi se întîlniseră de mai multe ori de cînd prima doamnă premier a Marii Britanii îşi preluase funcţia. Cînd se întîlneau îşi spuneau pe numele mic, dar acum respectară toate formalităţile, căci această convorbire peste Atlantic, deşi superprotejată, ascultarea ei nefiind cu putinţă, avea să fie înregistrată oficial.

În cuvinte succinte, alese cu grijă, preşedintele Matthews îi comunică mesajul pe care îl primise de la Maxim Rudin prin ambasadorul acestuia de la Washington.

John Carpenter era uluită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă ea.

– Asta-i şi problema mea, doamnă prim-ministru, răsună peste Atlantic accentul tărăgănat de sudist al preşedintelui. Nu există nici o explicaţie. Nici un motiv. Şi încă două lucruri. Ambasadorul Kirov mi-a indicat că în cazul în care conţinutul mesajului său va fi făcut public, tratatul va avea aceeaşi soartă. Pot să mă bazez pe discreţia domniei voastre?

– E de la sine înţeles, răspunse ea. Şi cel de-al doilea lucru?

– Am încercat să iau legătura cu Maxim Rudin pe firul roşu. N-am reuşit. Din aceasta deduc că el însuşi are mari probleme cu cei din conducerea Kremlinului şi nu poate vorbi despre ele. Ca să fiu sincer, în acest fel mă aflu într-o poziţie imposibilă. Dar într-o anumită privinţă sînt absolut hotărît. Nu pot permite ca acest tratat să fie distrus. E mult prea important pentru întreaga lume occidentală. Trebuie să lupt pentru el. Nu pot accepta ca doi bandiţi dintr-o închisoare din Berlin să-i pună capăt; şi nici ca o mînă de terorişti de pe un petrolier din Marea Nordului să declanşeze un conflict armat între Est şi Vest.

– Sînt cu totul de acord cu dumneavoastră, domnule preşedinte. Ce doriţi de la mine? Îmi închipui că aveţi oricum mai multă influenţă decît mine asupra cancelarului Busch.

– Nu despre aceasta este vorba, doamnă prim-ministru. Alte două lucruri. Noi deţinem anumite informaţii despre consecinţele exploziei unei nave ca *Freya*, dar presupun că dumneavoastră sînteţi mai bine documentaţi. Aş vrea să fiu informat despre orice opţiune şi consecinţă posibilă în cazul în care teroriştii de la bordul navei vor face ce-i mai rău.

– Desigur, spuse doamna Carpenter, toată ziua de azi oamenii noştri au pus la punct un studiu amănunţit asupra navei, a încărcăturii ei, a posibilităţilor de a opri deversarea şi aşa mai departe. Pînă în prezent nu am luat în considerare posibilitatea de a lua nava cu asalt; s-ar părea că acum trebuie s-o facem. Am să cer ca toate informaţiile în legătură cu aceste aspecte să vă parvină în cîteva ceasuri. Şi ce-ar mai fi?

– Aceasta e problema cea mai dificilă şi nici nu ştiu cum să încep, spuse William Matthews. Noi sîntem încredinţaţi că există o explicaţie pentru comportamentul lui Rudin, iar atîta timp cît nu o cunoaştem bîlbîim în întuneric. Ca să pot ţine sub control această criză, trebuie să văd o geană de lumină. Am nevoie de această explicaţie. Trebuie să ştiu dacă mai există şi o a treia alternativă. Aş vrea să vă rog să le cereţi oamenilor dumneavoastră s-o reactiveze pe Privighetoare pentru ultima oară, ca să-mi obţină acest răspuns.

Joan Carpenter rămase pe gînduri. Fusese dintotdeauna politica ei de a nu se amesteca în felul în care Sir Nigel îşi conducea serviciile. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre predecesorii ei, refuzase constant să se amestece în activitatea serviciilor de informaţii pentru a-şi satisface propria curiozitate. Ajungînd la putere, ea dublase bugetul celor doi directori, de la SIS şi MI5, alesese pentru aceste posturi profesionişti bine pregătiţi şi fusese răsplătită de loialitatea ce i-o purtau. Bazîndu-se pe această loialitate, era aproape sigură că nu o vor refuza.

– Am să fac tot ce-i posibil, spuse ea în cele din urmă. Dar vorbim despre ceva ce se întîmplă în inima Kremlinului şi de un răgaz de cîteva ceasuri. Dacă va fi posibil, se va rezolva. Vă promit.

După ce telefonul fu pus jos în lăcaşul său, îl anunţă pe soţul ei să n-o mai aştepte; avea să rămînă la birou toată noaptea. Ceru o ceaşcă de cafea de la bucătărie. După ce latura practică a lucrurilor fusese aranjată, îl sună pe Sir Julian Flannery acasă şi-i comunică simplu, pe linie deschisă, că apăruse o nouă criză şi prin urmare îl ruga să se întoarcă imediat la birou. Al doilea telefon nu mai era public; era pentru ofiţerul de serviciu de la sediul firmei. Îi ceru să-l găsească pe Sir Nigel oriunde s-ar fi aflat şi să-i comunice că era aşteptat de urgenţă la Numărul 10. În timp ce aştepta, deschise televizorul din birou ca să urmărească ştirile de la ora nouă ale BBC. Începea noaptea cea lungă.

Ludwig Jahn se strecură în local şi se aşeză pe un scaun, transpirînd uşor. De cealaltă parte a mesei, rusul îl măsura cu priviri reci. Gardianul cel greoi n-avea de unde să ştie că înspăimîntătorul rus lupta de fapt pentru supravieţuirea sa; omul nu se trăda în nici un fel.

Ascultă în timp ce Jahn îi explica noile regulamente, instituite de la ora două. De fapt nu avea nici un fel de acoperire diplomatică; se ascundea într-o casă conspirativă a SSD-ului din Berlinul Occidental, fiind musafirul colegilor săi est-germani.

– Vedeţi deci, încheie Jahn, că nu pot să fac nimic. Mi-e cu neputinţă să vă introduc pe acel coridor. Sînt trei colegi de serviciu, cel puţin, zi şi noapte. Trebuie să arăţi legitimaţia de fiecare dată cînd intri sau ieşi pe uşa aceea, şi doar ne cunoaştem unii pe alţii. Lucrăm împreună de ani de zile. N-ar fi admisă nici o figură nouă fără a face o verificare la conducere.

Kukuşkin dădu încet din cap. Jahn simţi o mare uşurare. Aveau să-i dea drumul; avea să-l lase în pace; familia lui nu va păţi nimic. Se terminase.

– Dar tu intri pe acel coridor, spuse rusul. Poţi să intri şi în celule.

– Păi, da, doar sînt *Oberwachmeister*. La anumite intervale trebuie să verific dacă totul e-n ordine.

– Noaptea dorm?

– S-ar putea. Au auzit însă despre povestea din Marea Nordului. Li s-au luat aparatele radio chiar după ştirile de la ora douăsprezece, dar unul dintre prizonieri le-a strigat ce s-a transmis la radio înainte de golirea celulelor de pe coridor. Poate că vor dormi, poate că nu.

Rusul dădu din cap supărat.

– Atunci, spuse el, o să faci singur toată treaba.

Jahn rămase cu gura căscată.

– Nu, nu, bîigui el. Nu-nţelegi. N-aş putea folosi o armă. N-aş putea omorî pe nimeni.

Drept răspuns, rusul puse două tuburi subţiri ca nişte stilouri pe masa dintre ei.

– Nu cu arme, spuse el. Cu acestea. Plasezi capătul deschis aici, la cîţiva centimetri de gura şi nasul omului care doarme. Apeşi pe butonul de aici. Moartea survine în trei secunde. Inhalarea de cianură de potasiu provoacă moartea instantanee. După un ceas efectele sînt identice cu cele ale unui atac cardiac. După ce-ai isprăvit, închizi celulele, te întorci în camera de serviciu, ştergi amprentele de pe tuburi, iar pe acestea le strecori în sertarul altui gardian care are acces la cele două celule. Foarte simplu, foarte curat. Iar tu nu vei fi în nici un fel amestecat.

Ceea ce Kukuşkin pusese sub ochii îngroziţi ai supraveghetorului-şef era o versiune actualizată a acelor pistoale cu gaze otrăvitoare, pe care departamentul „afacerilor umede" al KGB-ului le folosise pentru asasinarea celor doi conducătri naţionalişti ucraineni, Stepan Bandera şi Lev Rebet, în Germania, cu două decenii în urmă. Principiul era la fel de simplu, eficienţa gazului fusese sporită datorită cercetărilor ulterioare. Butonul de declanşare antrena un arc care acţiona asupra unui ciocănel ce spărgea sticla. Substanţa se evapora simultan, o dată cu aerul comprimat dintr-o butelie activată de aceeaşi mişcare de împingere a butonului declanşator. Sub presiunea aerului, vaporii ieşeau din tub pătrunzînd pe căile respiratorii. După un ceas, cunoscutul miros al acidului prusic dispărea, muşchii cadavrului erau din nou relaxaţi; simptomele erau cele ale unei crize cardiace.

Nimeni nu avea să dea crezare poveştii cu două infarcte simultane la doi bărbaţi tineri; aveau să se facă cercetări. Tuburile găsite în sertarul altui gardian aveau să-l incrimineze pe acela.

– Dar eu... eu nu pot să fac una ca asta, şopti Jahn.

– Eu însă pot şi o să am grijă ca întreaga ta familie să ajungă pentru tot restul vieţii într-un lagăr de muncă de la Marea Arctică, murmură rusul. Ai de ales, domnule Jahn. Să-ţi înfrîngi scrupulele timp de zece minute, în schimbul vieţii lor. Gîndeşte-te la asta.

Kukuşkin luă mîna lui Jahn, o întoarse şi-i puse cele două tuburi în palmă.

– Mai gîndeşte-te, îi spuse el, dar nu prea mult. Apoi du-te în celulele alea şi isprăveşte odată treaba. Asta-i tot.

Se ridică de la locul lui şi dus a fost. Peste cîteva minute, Jahn strînse în mînă cele două tuburi, le strecură în buzunarul mantalei de ploaie şi se înapoie la închisoarea Tegel. La miezul nopţii, peste trei ceasuri, avea să-l înlocuiască pe supraveghetorul din schimbul doi. La ora unu noaptea avea să intre în celulă şi s-o facă. Ştia că nu există o altă alternativă.

În timp ce ultimele raze de soare se stingeau pe cer, operatorul camerei de luat vederi din Nimrod înlocuia tipul F.126 cu F.135, versiunea pentru noapte. În rest nu se schimbă nimic.

Noua cameră de luat vederi în infraroşu putea detecta aproape tot ce se întîmpla la cinci mii de metri dedesubt. Dacă era cazul ar fi putut face fotografii cu ajutorul flash-ului electronic.

Dar camera de luat vederi nu observă silueta în hanorac, care zăcuse toată după-amiaza pe punte, iar acum începuse să se mişte, tîrîndu-se sub pasarelă, iar de acolo, retrăgîndu-se pas cu pas spre suprastructură. Cînd figura se rostogoli în cele din urmă peste pragul uşii pe jumătate deschise şi se ridică în picioare, nimeni nu-l văzu. La răsărit se presupuse că trupul fusese pur şi simplu aruncat în mare.

Omul în hanorac coborî în galeria de jos, frecîndu-şi mîinile şi tremurînd. La bucătărie îl găsi pe unul din colegi şi se servi cu o cafea fierbinte, aburindă. După ce-şi bău cafeaua se întoarse pe puntea de comandă şi îşi puse propriile haine, pantalonul şi puloverul negru, cu care urcase la bord.

– Măăăi, îi spuse el omului de pe punte, cu accentul său american, dar ştiu că ai ochit bine. Am simţit gloanţele alea oarbe izbindu-mă în spate.

Paznicul de pe puntea de comandă rînji.

– Andrei mi-a spus s-o fac cum trebuie, răspuse el. Şi-a mers. Mîşkin şi Lazarev vor fi eliberaţi mîine dimineaţă la opt. La prînz o să fie deja la Tel Aviv.

– Grozav, spuse ucraineano-americanul. Să sperăm că planul lui Andrei de a ne scoate de pe vaporul ăsta o să meargă la fel de bine.

– Aşa va fi, spuse celălalt. Mai bine ţi-ai pune masca şi te-ai duce să-i înapoiezi hainele iancheului din magazia de vopsele. Apoi încearcă să tragi un pui de somn. Intri de pază mîine dimineaţă la şase.

În decurs de o oră de la convorbirea sa particulară cu primul-ministru, Sir Julian Flannery recchemă comitetul de criză. Îl informase şi de ce se schimbase situaţia, dar numai el şi Sir Nigel aveau să ştie, iar ei nu aveau să sufle un cuvînt. Membrii comitetului vor afla doar că din raţiuni de stat preconizata eliberare a lui Mîşkin şi Lazarev din zorii zilei ar putea fi amînată sau suspendată, în funcţie de reacţia cancelarului german.

În altă încăpere din Whitehall, tot materialul privitor la *Freya*, echipaj, încărcătură, posibile accidente era transmis pagină de pagină prin telefax la Washington.

Sir Julian avusese noroc: majoritatea principalilor specialişti locuiau pe o rază de şaizeci de minute de mers rapid cu maşina. Pe cei mai mulţi i-a prins în timpul mesei de seară acasă, nici unul nu plecase la ţară; doi au fost depistaţi la restaurant, iar un al treilea la teatru. La nouă treizeci, cei mai mulţi dintre ei se aflau aşezaţi din nou în sala de şedinţe.

Sir Julian le explică în ce consta prezenta lor misiune: de a reanaliza întreaga afacere în măsura în care aceasta ieşise din sfera speculaţiilor şi intra în categoria crizelor majore.

– Pornim de la faptul că şeful guvernului german va fi de acord să amîne eliberarea pînă la clarificarea altor chestiuni. Dacă o va face, e de presupus că teroriştii ar putea să-şi pună în aplicare prima ameninţare şi să deverseze o cantitate de ţiţei în

mare. Acum trebuie să luăm în calcul cum limităm şi anihilăm o posibilă deversare de douăzeci de milioane de tone de ţiţei; în al doilea rînd, să ne gîndim că acea cifră ar putea fi înmulţită cu cincizeci.

Perspectivele erau sumbre. Indiferenţa publică de ani de zile dusese la neglijarea acestor chestiuni de către politicieni; cu toate acestea cantităţile de emulsificatori de care dispuneau britanicii şi vehiculele de transport spre locul unde se afla pata de ţiţei erau oricum mult mai mari decît cele ale tuturor ţărilor europene laolaltă.

– Trebuie să presupunem, că va cădea în sarcina noastră de a limita dezastrul ecologic, spuse specialistul de la Warren Springs. Cînd a fost accidentul cu *Amoco Cadiz*, în 1978, francezii au refuzat să accepte ajutorul nostru, deşi noi aveam emulsificatori mai buni şi sisteme de transport puse la punct. Pescarii lor au plătit pentru această prostie. Detergentul pe care l-au împrăştiat în locul emulsificatorului nostru a fost la fel de toxic ca ţiţeiul însuşi. Şi nici din acesta n-au avut destul, iar sistemul de livrare n-a funcţionat cum trebuie. A fost ca şi cum ar fi încercat să prindă o caracatiţă cu o puşcă de copil.

– Nu mă-ndoiesc că în acest sens germanii, olandezii şi belgienii nu vor ezita să propună o operaţiune comună a aliaţilor, spuse omul de la Ministerul de Externe.

– În cazul acesta trebuie să fim pregătiţi, spuse Sir Julian. Ce cantităţi avem?

– Cel mai bun emulsificator în stare concentrată, continuă doctorul Henderson, va emulsiona ţiţeiul – adică îl va diviza în globule minuscule, permiţînd astfel bacteriilor naturale să continue distrugerea – de douăzeci de ori propriul său volum. Un galon de emulsificator pentru douăzeci de galoane de ţiţei. Iar noi avem o mie de tone în stoc.

– Cît să ne ajungă pentru primele douăzeci de tone de ţiţei, remarcă Sir Julian. Dar cum rămîne cu milionul de tone?

– Nici o şansă, spue Henderson. Nici urmă de şansă. Dacă începem să producem acum, putem fabrica o tonă la patru zile.

Pentru un milion de tone am avea nevoie de cincizeci de mii de tone de emulsificator. Ca să fiu cinstit, marinarii ăia cu măşti negre ar putea ucide toate vietăţile marine din marea Nordului şi Canalul Mînecii, să distrugă plajele de la Hull pînă la Cornwall pe partea noastră, şi de la Bremen la Ushant pe partea cealaltă.

Pentru un timp în cameră se lăsă tăcerea.

– Să luăm în considerare o primă deversare, spuse Sir Julian calm. Cealaltă depăşeşte orice imaginaţie.

Comitetul conveni să emită pe loc comenzi pentru eliberarea, încă din timpul acelei nopţi, a întregii cantităţi de emulsificator din depozitul de la Hampshire; să comande autocisterne de la toate companiile prin Departamentul Energiei; să aducă întreaga cantitate în parcul de maşini din Lowestoft, de pe ţărmul estic; şi să strîngă la Lowestoft orice navă maritimă dotată cu echipament de pulverizare, inclusiv navele de pompieri din portul Londrei şi din Royal Navy. Se spera că în acest fel, a doua zi dimineaţă, întreaga flotilă avea să se afle la Lowestoft pentru a fi încărcată cu emulsificatori.

– Dacă marea rămîne calmă, spuse doctorul Henderson, pata se va deplasa încet în direcţie nord-estică, o dată cu fluxul, îndreptîndu-se spre nordul Olandei cu o viteză de două noduri. În acest fel cîştigăm timp. Cînd direcţia mareei se schimbă, va veni încet înapoi. Dar dacă vîntul se înteţeşte, s-ar putea ca ea să se deplaseze mai repede în orice direcţie, în funcţie de vînt, care la suprafaţă va fi mai puternic decît mareea. Şi ar trebui să facem faţă unei deversări de douăzeci de mii de tone de ţiţei.

– Nu putem deplasa navele în zona de cinci mile din jurul navei şi nu putem pătrunde între ea şi coasta olandeză, observă şi adjunctul de la Apărare.

– Dar putem urmări pata de pe Nimrod, spuse căpitanul de la RAF. Iar din clipa în care iese din zona interzisă, cei de la Marină se pot pune pe treabă.

– Pînă aici toate bune, în privința celor douăzeci de mii de tone, spuse omul de la Foreign Office. Dar ce se va întîmpla apoi?

– Nimic, spuse doctorul Henderson. După asta noi ne-am cheltuit toate rezervele.

– Ei bine, asta e. Ne așteaptă o imensă sarcină administrativă, spuse Sir Julian.

– Dar mai există și o altă opțiune, spuse colonelul Holmes de la Royal Marines. Opțiunea dură.

În jurul mesei se lăsă o tăcere neplăcută. Numai viceamiralul și căpitanul nu împărtășeau neliniștea celorlalți; ba se arătară chiar interesați. Oamenii de știință și birocrații erau obișnuiți cu problemele tehnice și administrative, cu planuri de măsuri și soluții. Fiecare din ei își închipuia că vlăjganul acela de colonel în haine civile nu se gîndea decît să tragă cu pușca în oameni.

– S-ar putea să nu vă placă această opțiune, spuse Holmes, încercînd să fie înțelegător, dar acești teroriști au ucis cu sînge rece un marinar. S-ar putea să mai omoare douăzeci și nouă. Nava costă o sută șaptezeci de milioane de dolari, încărcătura o sută patruzeci de milioane, operațiunile de curățare triplează costurile. Dacă, din cine știe ce motiv, cancelarul Busch nu va voi sau nu va putea să-i elibereze pe acești deținuți din Berlin, s-ar putea să nu mai avem altă alternativă decît aceea de a încerca să luăm nava cu asalt și să-l doborîm pe omul cu detonatorul înainte ca el să facă uz de acesta.

– Ce propuneți cu exactitate, colonele Holmes? întrebă Sir Julian.

– Propun să-l chemăm pe maiorul Fallon de la Dorset și să-l ascultăm, spuse Holmes.

Au fost cu toții de acord, iar cu aceasta întîlnirea fu amînată pînă la ora trei dimineața. Era ora douăzeci și unu și cincizeci.

În timpul acelei întruniri, într-un loc nu prea depărtat de Cabinet Office, primul-ministru îl primi pe Sir Nigel Irvine.

– Aceasta este situaţia, Sir Nigel, încheie ea. Dacă nu putem oferi o a treia opţiune, fie că oamenii aceia vor fi eliberaţi, iar Tratatul de la Dublin nu va mai fi încheiat, sau rămîn în închisoare, iar prietenii lor vor arunca în aer nava. În cel de-al doilea caz, s-ar putea ca pînă la urmă să dea înapoi şi să n-o facă, dar nu ne putem totuşi face speranţe în această privinţă. Există posibilitatea de a lua nava cu asalt, dar şansele de a izbuti sînt mici. Pentru a putea lua în considerare o a treia opţiune, trebuie să ştim de ce Maxim Rudin a procedat în acest fel. Dacă, de exemplu, a mizat totul pe ultima carte. Dacă încearcă să ducă de nas Occidentul ca să-l ajute să-şi rezolve problema cerealelor? Îşi va duce într-adevăr la îndeplinire ameninţarea? Trebuie să ştim.

– Cît timp aveţi, doamnă prim-ministru? Cît timp are preşedintele Matthews? întrebă directorul general al SIS.

– Trebuie să presupunem că dacă deţinuţii nu vor fi eliberaţi mîine în zori, va trebui să-i oprim pe terorişti şi să încercăm să cîştigăm timp. Dar sper ca pînă mîine după-amiază să am ceva informaţii pentru preşedinte.

– În calitatea mea de funcţionar cu ani mulţi de serviciu, aş zice că acest lucru este imposibil. E miezul nopţii la Moscova. Privighetoarea e practic inabordabilă, cu excepţia întîlnirilor prestabilite. Încercarea de a lua pe loc legătura ar putea să arunce totul în aer.

– Ştim care sînt regulile dumneavoastră, Sir Nigel, şi le înţelegem. Securitatea agentului de acolo e mai presus de orice. Dar aici e vorba de raţiuni de stat. Distrugerea tratatului sau distrugerea navei *Freya* constituie raţiuni de stat. În primul caz, pacea lumii ar fi periclitată ani de zile de acum încolo, dacă nu cumva Efrem Vişnaev va ajunge la putere, cu toate urmările acestei ascensiuni. Pe de altă parte, pierderile financiare suportate de compania Lloyd, iar prin Lloyd de întreaga economie britanică, în cazul în care *Freya* va fi distrusă şi o dată cu ea întreaga Mare a Nordului, ar fi dezastruoase, ca să nu mai vorbim de pierderea celor treizeci de vieţi omeneşti. Nu vă cer un

lucru oarecare, Sir Nigel; vă cer să luaţi în considerare anumite opţiuni în comparaţie cu prezumtivele riscuri ale unui singur agent rus.

– Am să fac tot ce-mi stă în puteri, doamnă prim-ministru. Aveţi cuvîntul meu, spuse Sir Nigel şi plecă spre sediul firmei.

Dintr-un birou al Ministerului Apărării, colonelul Holmes telefonă la Poole, Dorset, sediul unui alt serviciu special: SBS. Maiorul Simon Fallon a fost găsit la un pahar de bere în popota ofiţerilor şi chemat de urgenţă la telefon. Cei doi marinari se cunoşteau bine.

– Eşti la curent cu afacerea *Freya*? întrebă Holmes de la Londra.

De la celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

– M-am gîndit că pînă la urmă o să daţi şi pe aici, spuse Fallon. Ce vor?

– Lucrurile iau o întorsătură urîtă, spuse Holmes. Se pare că nemţii o să-şi schimbe părerea şi pînă la urmă nu le mai dau drumul celor doi indivizi din Berlin. Am avut din nou o întrunire a comitetului de criză. Nu le place, dar s-ar putea să fie nevoiţi să ia în considerare propunerile noastre. Ai vreo idee?

– Fireşte, spuse Fallon. M-am gîndit toată ziua la asta. Dar am totuşi nevoie de un model şi de un plan. Şi de echipament.

– În ordine, spuse Holmes. Am planul aici şi un model destul de bun al unui vas similar. Adună-i pe băieţi. Scoateţi tot echipamentul din magazii: subacvatic, magnetic, tot instrumentarul, grenade, tu hotărăşti. Orice. Ceea ce nu folosiţi va fi înapoiat. Voi cere să trimită o navă de la Portland să încarce totul, echipament şi oameni. Laşi pe cineva de încredere în locul tău, te urci în maşină şi vii la Londra. Mă cauţi la birou cum ajungi.

– Nu-ţi face griji, spuse Fallon. Am scos şi am sortat echipamentul şi l-am împachetat. Trimite mijlocul de transport cît mai repede. Eu am pornit deja la drum.

Cînd maiorul cel îndesat se întoarse, la bar se lăsă liniştea. Oamenii lui ştiau că primise un telefon de la Londra. Peste cîteva minute îi trezeau pe soldaţii aflaţi în barăci, îşi schimbară rapid hainele obişnuite pe care le purtaseră în popotă – uniforma cu beretă verde şi şnururi negre a unităţii lor. Înainte de miezul nopţii se adunaseră pe cheiul de piatră din porţiunea rezervată bazei navale, aşteptînd sosirea vaselor care urmau să-i transporte cu echipament cu tot acolo unde era nevoie de ei.

Luna strălucea la vest peste Portland Bill în timp ce trei vase rapide de patrulare *Sabre, Cutlass* şi *Scimitar* ieşeau din port îndreptîndu-se în direcţie estică spre Poole. Cînd acceleraţiile fură deschise la maxim, prorele celor trei nave se ridicară, pupele se îngropară în apa spumegîndă şi bubuitul lor răsună peste tot golful.

Aceeaşi lună îşi revărsa lumina şi asupra autostrăzii de la Hampshire, în timp ce Roverul maiorului Fallon înghiţea kilometrii ce-l despărţeau de Londra.

– Ei bine, ce naiba am să-i spun eu acum cancelarului Busch? îşi întrebă preşedintele Matthews consilierii.

Era cinci după-amiază la Washington; iar peste Europa se lăsase deja noaptea; soarele după-amiezii tîrzii scălda grădina de trandafiri din faţa ferestrelor, unde se iviseră deja primii muguri.

– Nu cred că puteţi să-i dezvăluiţi conţinutul mesajului primit de la Kirov, spuse Robert Benson.

– De ce naiba nu pot? I l-am spus lui Joan Carpenter, iar ea i l-a transmis cu siguranţă lui Nigel Irvine.

– Există însă o diferenţă, sublinie şeful CIA. Britanicii vor lua măsurile necesare pentru a face faţă unei probleme ecologice ce le ameninţă ţărmurile, bazîndu-se pe specialiştii lor. E o problemă tehnică; Joan Carpenter n-a fost nevoită să convoace o şedinţă a cabinetului. Lui Dietrich Busch i se va cere să-i reţină pe Mîşkin şi Lazarev cu riscul de a provoca o catastrofă pentru vecinii săi europeni. Din această cauză el va fi obligat să-şi consulte miniştrii...

– Dar e un om de onoare, interveni Lawrence. Dacă va şti că preţul este Tratatul de la Dublin, se va simţi obligat să împărtăşească această informaţie cabinetului său.

– Şi tocmai aici e problema, încheie Benson. Că un minim de cincisprezece persoane va afla acest lucru. Unii dintre miniştri ar putea să se confeseze soţiilor sau asistenţilor lor. Încă n-am dat uitării afacerea Gunter Guillaume. Există prea multe scurgeri la Bonn. Dacă s-ar afla ceva, Tratatul de la Dublin ar fi oricum ratat, ca să nu mai vorbim de cele ce s-ar întîmpla în Marea Nordului.

– O să primesc legătura dintr-o clipă în alta. Ce naiba să-i spun? repetă Matthews.

– Spuneţi-i că deţineţi informaţii pe care pur şi simplu nu i le puteţi divulga la telefon, chiar pe o linie transatlantică hiperprotejată, sugeră Poklewski. Spuneţi-i că eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev ar provoca un dezastru mult mai mare decît amînarea cu cîteva ore a teroriştilor de pe *Freya*. Cereţi-i pentru moment un răgaz.

– Cît de lung? întrebă preşedintele.

– Cît de lung cu putinţă, spuse Benson.

– Şi după ce trece şi acesta? întrebă preşedintele.

Primi legătura cu Bonnul. Cancelarul Busch fusese găsit acasă. A fost făcută legătura cu domiciliul său, în condiţii de protejare a convorbirii. Nu aveau nevoie de interpret, deoarece Dietrich Busch vorbea curent engleza. Preşedintele Matthews îi vorbi timp de zece minute, în vreme ce şeful guvernului german îl asculta cu tot mai multă uimire.

– Dar de ce? spuse el în final. Cu siguranţă că problema aceasta nu afectează prea mult Statele Unite?

Matthews se simţi ispitit să-i spună. Robert Benson ridică un deget, avertizîndu-l.

– Dietrich, te rog să mă crezi. Te rog să ai încredere în mine. Pe această cale, pe orice cale peste Atlantic nu pot fi atît de sincer pe cît aş dori. A intervenit ceva, de proporţii inestimabile. Ascultă, încerc să-ţi spun cît pot. Am aflat aici ceva în legătură

cu cei doi oameni, eliberarea lor ar fi un dezastru în acest stadiu, în următoarele ceasuri. Îți cer doar un răgaz, Dietrich, prietene, puțin timp. O amînare pînă ce anumite lucruri vor putea fi rezolvate.

Cancelarul german stătea în biroul său în timp ce acorduri din Beethoven străbăteau din camera de zi alăturată, unde se delectase cu un trabuc și cu un concert stereo. A spune despre el că devenise suspicios însemna prea puțin. În ceea ce-l privea, linia transatlantică, realizată cu ani în urmă pentru a face legătura între șefii guvernelor NATO și verificată în permanență, era sută la sută sigură. În plus, își zise el, Statele Unite au linii foarte bune de comunicare cu ambasada lor de la Bonn și ar fi putut să-i trimită un mesaj personal pe această cale. Nu-i dădu prin cap că Washingtonul ar fi putut, pur și simplu, să nu aibă încredere în miniștrii săi, ferindu-se să le împărtășească un secret de asemenea amploare, după repetatele descoperiri de agenți est-germani în cele mai intime cercuri ale puterii de pe Rin.

Pe de altă parte, președintele Statelor Unite nu era omul care să telefoneze noaptea și să lanseze apeluri isterice. Avea el, probabil, motivele sale. De asta Busch era sigur. Dar ceea ce i se cerea acum nu putea să hotărască el, fără a-i consulta pe ceilalți.

– Aici e trecut de zece seara, îi spuse el lui Matthews. Avem timp să hotărîm pînă în zori. Pînă atunci nu cred să se mai întîmple ceva. Am să reconvoc cabinetul în timpul nopții. Mai mult decît atît nu pot promite.

Președintele Matthews trebui să se declare satisfăcut cu atît.

După ce puse telefonul la loc, Dietrich Busch rămase timp îndelungat pe gînduri. Se punea ceva la cale, își zise el, ceva ce-i privea pe Mîșkin și Lazarev, care se aflau fiecare în celula lui din închisoarea Tegel. Dacă li se întîmpla ceva, nu mai exista nici o cale de scăpare pentru guvernul federal, care avea să fie pur și simplu sfîrtecat de media în combinație cu opoziția. Și cum urmau să aibă loc alegeri locale...

În primul rînd îi telefonă lui Ludwig Fischer, ministrul său de justiție, aflat și el în casa lui din capitală. Nici unul din

miniştri, conveniseră ei în ajun, nu avea să plece pentru sfîrşitul de săptămînă din Bonn. Sugestia lui a fost imediat acceptată de ministrul justiţiei – de a-i transfera, ca o măsură de precauţie necesară, pe cei doi din închisoarea destul de demodată de la Tegel în cea de la Moabit, mai nouă şi mult mai sigură. Nici un agent CIA nu avea să pătrundă pînă la ei în interiorul Moabitului. Fischer transmise de urgenţă instrucţiunule la Berlin.

Există anumite expresii, destul de inocente, care, folosite de funcţionarul-şef de la cifru din ambasada britanică de la Moscova şi adresate acelui membru al personalului despre care ştie că este angajatul SIS-ului, ajung să însemne: „mişcă repede încoace; urmează un mesaj urgent de la Londra". Cam acesta era mesajul care îl scoase pe Adam Munro la miezul nopţii din pat (timpul Moscovei), în timp ce la Londra era zece seara, şi-l făcu să traverseze tot oraşul pînă la clădirea de pe cheiul Maurice Thorez.

Pe drumul de întoarcere din Downing Street 10 spre biroul său, Sir Nigel Irvine realizase că primul-ministru avea perfectă dreptate. În comparaţie cu anularea Tratatului de la Dublin, pe de o parte, sau distrugerea lui *Freya*, a echipajului şi a încărcăturii ei, pe de altă parte, expunerea unui agent rus era răul cel mai mic. Lucrul pe care urma să i-l ceară însă lui Munro şi felul în care avea să i-l ceară nu-i făcea nici o plăcere. Dar încă înainte de a ajunge la clădirea firmei, ştia că acest lucru trebuia făcut.

Jos la subsol, camera de transmisie prelua obişnuitul flux de informaţii, cînd îşi făcu el apariţia, făcîndu-l să tresară pe funcţionarul de serviciu. Dar telexul codificat ajunse la Moscova în mai puţin de zece minute. Nimeni nu punea în discuţie dreptul şefului cel mare de a vorbi în mijlocul nopţii cu omul său de la Moscova. Peste treizeci de minute, telexul din camera cu cifru de la Moscova imprima mesajul pe care Munro îl aştepta deja la faţa locului.

Operatorii de la ambele capete, oameni de încredere, cu experienţă îndelungată, puteau fi iniţiaţi în orice secret; aşa trebuia să fie, căci ei erau oamenii care mînuiau mesaje ce ar fi putut răsturna guverne.

Funcţionarul de la cifru se întoarse spre Munro care stătea lîngă el.

– E chiar de la şeful cel mare, spuse el citind indicativul de cod pe mesajul ce sosea. Cred că treaba e încurcată rău.

Sir Nigel era obligat să-i comunice lui Munro conţinutul mesajului pe care ambasadorul Kirov i-l transmisese preşedintelui Matthews cu numai trei ceasuri în urmă. Fără a şti acest lucru, Munro nu putea să-i ceară Privighetorii un răspuns la întrebarea lui Matthews: de ce?

Telexul ţăcăni timp de cîteva minute. Munro citi oripilat textul pe care acesta îl scuipă.

– Nu pot să fac asta, îi spuse el funcţionarului impasibil, peste umărul căruia citea textul. Cînd mesajul de la Londra ajunse la sfîrşit, el îi spuse funcţionarului: Răspunde după cum urmează: „Nici o repetiţie, imposibil să obţin acest tip de răspuns la timp". Trimite-l.

Schimbul de mesaje dintre Sir Nigel şi Adam Munro continuă timp de cincisprezece minute. Trebuia să existe o metodă de a contacta P fără preaviz, sugeră Londra. Da, dar numai în caz de extremă urgenţă, replică Munro. Iar acesta este de o sută de ori un caz de extremă urgenţă, ţăcăni maşina de la Londra. Dar P nu putea începe investigaţia mai repede de cîteva zile, arătă Munro. Următoarea şedinţă a Biroului Politic e programată pentru joia viitoare. Dar ce-ar fi să obţinem înregistrările de la ultima şedinţă de joi? propuse Londra. Dar joi *Freya* nu fusese încă atacată, ripostă Munro. În cele din urmă Sir Nigel spuse ceea ce sperase că nu va fi nevoit să spună.

„Regret, bătu maşina, ordin de la primul-ministru. În cazul în care nu se face o încercare de a înlătura catastrofa, operaţiunea de a aduce P în vest nu va avea loc."

Munro privea fişia de hîrtie ce ieşea din telex şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Pentru prima oară se vedea prins în plasa propriilor sale tentative de a ţine ascuns faţă de superiorii săi de la Londra sentimentul pe care îl nutrea pentru agentul său. Sir Nigel ştia că Privighetoarea era un defector rus înrăit, pe nume Anatoli Krivoi, mîna dreaptă a războinicului Vişnaev.

– Transmite următoarele la Londra, îi spuse el abătut funcţionarului: „voi încerca în această noapte, stop, îmi declin orice responsabilitate dacă P refuză sau va fi demascat în timpul încercării, stop“.

Răspunsul de la şeful cel mare fu foarte scurt: „De acord. Continuă.“

La Moscova era ora unu şi jumătate noaptea, şi foarte frig.

Era şase şi jumătate la Washington, iar amurgul se lăsa peste pajiştile de dincolo de ferestrele antiglonţ din spatele scaunului preşedintelui, iar în interior se aprinseseră luminile. Grupul din Biroul Oval aştepta; îl aştepta pe cancelarul Busch, îl aştepta pe agentul necunoscut de la Moscova, îl aştepta pe teroristul mascat, ale cărui origini rămăseseră necunoscute şi care şedea pe o bombă de un milion de tone lîngă ţărmurile Europei, avînd un detonator la centură. Aştepta şansa unei a treia alternative.

Telefonul sună. Era pentru Stanislaw Poklewski. Ascultă, puse apoi mîna peste microfonul receptorului şi-i spuse preşedintelui că Departamentul Marinei, răspunzînd cererii sale de acum un ceas, găsise o navă a marinei Statelor Unite ce se afla în vecinătatea lui *Freya*. Făcuse o vizită de curtoazie în portul danez Esbjerg, iar acum se întorcea la escadrila ei din forţele navale permanente ale Atlanticului, care pe moment navigau la vest de Norvegia. Se depărtase de coasta daneză, pe direcţie nord-nord-vest pentru a se alătura flotei.

– Schimbaţi-i ruta, spuse preşedintele.

Poklewski transmise ordinul comandantului-şef al Departamentului Navigaţiei care începu imediat să trimită semnale prin cartierul general de la Stanforlant spre nava sa de război.

Trecuse de unu noaptea cînd nava *Moran*, aflată la jumătatea drumului între Danemarca şi Insulele Orkney, schimbă direcţia, ambală motoarele şi porni cu viteză maximă spre sud, în direcţia Canalului Mînecii. Avea la bord rachete şi un deplasament de opt mii de tone şi intra în categoria distrugătoarelor, deşi era mai grea decît crucişătorul britanic *Argyll*. Deplasîndu-se pe marea liniştită, reuşea să scoată aproape treizeci de noduri pentru a ajunge în locul de staţionare, la cinci mile de *Freya*, pînă la ora opt dimineaţa.

Nu erau multe maşini în parcarea hotelului „Mojarski", aflat chiar la capătul bulevardului Kutuzovski. Iar acestea erau goale şi întunecate. În afară de două.

Munro văzu farurile celeilalte maşini aprinzîndu-se scurt, apoi ieşi din propria lui maşină, îndreptîndu-se spre cealaltă. Cînd se aşeză în scaunul de lîngă şofer, Valentina era speriată şi tremura.

– Ce s-a întîmplat, Adam? De ce m-ai sunat acasă? Telefonul a fost sigur înregistrat.

El o prinse cu braţul peste umăr, simţind-o cum tremură pe sub haină.

– Am sunat de la cabină, spuse el, şi nu a fost vorba decît de Grigori care se scuza că nu poate veni la petrecerea ta. Nimeni n-o să bănuiască ceva.

– La două noaptea, protestă ea, nimeni nu dă asemenea telefoane în toiul nopţii. Am fost văzută părăsind complexul de blocuri de către paznicul de noapte. Şi el o să raporteze.

– Draga mea, iartă-mă şi ascultă.

El îi povesti despre vizita ambasadorului Kirov la preşedintele Matthews cu o seară înainte; despre informaţia transmisă Londrei; despre cererea Londrei ca el să încerce să afle de ce Kremlinul adoptase o asemenea atitudine în problema Mîşkin şi Lazarev.

– Nu ştiu, spuse ea simplu. N-am nici cea mai vagă idee. Poate fiindcă animalele alea l-au ucis pe căpitanul Rudenko, un om cu nevastă şi copii.

– Valentina, am ascultat ce s-a vorbit în ultimele două luni în Biroul Politic. Tratatul de la Dublin e vital pentru poporul vostru. De ce ar periclita Rudin totul, numai din cauza acestor doi oameni?

– Dar n-a făcut-o, spunse Valentina. Occidentul poate ţine sub control scurgerea de ţiţei în cazul în care nava sare în aer. Poate să facă faţă costurilor. Occidentul e destul de bogat.

– Draga mea, sînt treizeci de oameni la bordul acelei nave. Şi ei au neveste şi copii. Vieţile a treizeci de oameni să atîrne mai puţin decît privarea de libertate a celor doi. Trebuie să existe alt motiv, mult mai serios.

– Nu ştiu, repetă ea. Nu s-a amintit nimic în şedinţele Biroului Politic. Ştii şi tu asta.

Munro privea abătut prin parbriz. Sperase, în pofida oricărei raţiuni, ca ea să aibă un răspuns pentru Washington, ceva ce auzise în Comitetul Central. În cel din urmă îi spuse.

După ce termină, ea rămase cu ochii aţintiţi în bezna de afară. Cîteva lacrimi străluciră în lumina lunii.

– Au promis, suspină ea, au promis că mă vor scoate, împreună cu Saşa, peste două săptămîni, din România.

– Şi-au luat cuvîntul înapoi, mărturisi el. Îţi cer acest ultim serviciu.

Ea îşi propti fruntea în mîna înmănuşată pe care o ţinea pe volan.

– O să mă prindă, murmură ea. Mi-e atît de frică.

– N-o să te prindă, încercă el s-o consoleze. KGB-ul acţionează mult mai încet decît îşi închipuie oamenii, şi cu cît e mai important suspectul cu atît se mişcă ei mai încet. Dacă poţi obţine această informaţie pentru preşedintele Matthews, cred că-i pot convinge să te scoată în cîteva zile, pe tine şi pe Saşa, şi să nu mai aştepţi două săptămîni. Te rog încearcă, draga mea. E singura noastră şansă ca să putem trăi împreună.

Valentina se uită înainte.

– În seara asta a vut loc o şedinţă a Biroului Politic, spuse ea în cele din urmă. Eu nu am fost de faţă. A fost o şedinţă extraordinară. De obicei, vinerea pleacă toţi la ţară. Transcrierea începe

mîine; adică azi la ora zece. Funcţionarii trebuie să renunţe la sfîrşitul lor de săptămînă ca să isprăvească totul pînă luni. Poate că au amintit în vreun fel problema.

– Ai putea să vezi notiţele, să asculţi benzile? întrebă el.

– În toiul nopţii? Ar bate la ochi.

– Inventează o scuză, draga mea. Orice. Că vrei să începi mai devreme ca să termini mai devreme.

– Am să-ncerc, spuse ea în cele din urmă. Am să-ncerc, pentru tine, Adam, nu pentru oamenii aceia de la Londra.

– Eu îi cunosc pe oamenii aceia de la Londra, spuse Adam Munro. O să te scoată pe tine şi pe Saşa dacă îi ajuţi şi de data asta. Acesta va fi ultimul risc, realmente ultimul.

Ea părea să nici nu-l fi auzit; reuşise să-şi controleze pe moment spaima de KGB, de riscurile de a fi descoperită, de groaza consecinţelor în cazul în care nu avea să scape la timp. Cînd vorbi, tonul ei era cel obişnuit.

– Cunoşti magazinul „Dietski Mir"? Raionul de jucării din pluş. La zece, în dimineaţa asta.

Rămase pe asfaltul negru, uitîndu-se după luminile din spate ale maşinii ei în timp ce se depărta. O făcuse. Îi ceruseră s-o facă, îi impuseseră s-o facă, iar el o făcuse. El beneficia de protecţie diplomatică şi nu avea cum să ajungă la Lubeanka. Lucrul cel mai rău ce se putea întîmpla era ca luni dimineaţa ambasadorul să fie convocat la Ministerul Afacerilor Externe, să i se înmîneze un protest, iar Rîkov să ceară înlocuirea lui. Dar Valentina se ducea acum direct la arhivele secrete fără să aibă măcar paravanul unui comportament normal, obişnuit, justificat, care s-o protejeze. Se uită la ceas. Şapte ore, mai avea şapte ore înainte, şapte ore de nervi întinşi la maximum şi stomac contractat. Se înapoie la maşina sa.

Ludwig Jahn stătea în poarta deschisă a închisorii Tegel, uitîndu-se în urma furgonetei blindate ce-i transporta pe Mîşkin şi Lazarev.

Spre deosebire de Munro, el nu avea ce să mai aştepte, emoţiile nu aveau să se mai prelungească pînă dimineaţa tîrziu. Pentru el aşteptarea se terminase.

Se îndreptă spre biroul său de la etajul întîi şi închise uşa. Cîteva clipe rămase în dreptul ferestrei deschise, apoi îşi luă avînt şi azvîrli una din fiolele de cianură departe în noapte. Era gras, supraponderal, greoi. Un atac cardiac era plauzibil, cu condiţia să nu se găsească nici o dovadă.

Aplecîndu-se peste geam, se gîndi la nepoţelele lui de dincolo de Zid, în Berlinul de Răsărit, la chipurile lor rîzătoare cînd unchiul Ludo le adusese acum patru luni daruri de Crăciun. Închise ochii, ţinu celălalt tub sub nări şi apăsă butonul declanşator.

Durerea îl lovi în piept ca un ciocan uriaş. Degetele descleştate dădură drumul tubului care căzu jos pe asfaltul străzii. Jahn se îndoi, lovi pervazul ferestrei şi se prăbuşi înapoi în cameră; era deja mort. Cei care aveau să-l găsească, puteau să presupună că deschisese fereastra ca să ia aer cînd se instalaseră primele dureri. Kukuşkin nu avea să triumfe de data aceasta. Zgomotele nopţii fură înecate de bubuitul unui camion care zdrobi fiola.

Atacul armat asupra lui *Freya* făcuse prima sa victimă.

CAPITOLUL 15

De la miezul nopții pînă la 8.00

Membrii cabinetului vest-german se reîntîlniseră în clădirea Cancelariei la ora unu noaptea, iar la auzul rugăminții transmise de Washington lui Dietrich Busch, starea lor de spirit oscila între disperare și mînie.

– Bine, și de ce naiba nu ne dă și nouă un motiv? întrebă ministrul apărării. Nu are încredere în noi?

– Pretinde un motiv de importanță majoră, pe care nu-l poate divulga, nici măcar pe firul scurt, răspunse cancelarul Busch. Iar noi n-avem decît să credem ori nu. Eu însă n-aș zice că minte.

– Mă-ntreb dacă are habar de ce vor face teroriștii cînd or să afle că Mîșkin și Lazarev nu vor fi eliberați în zori, remarcă altcineva.

– Cred că are. I-au trecut prin mînă cel puțin toate schimburile de mesaje dintre *Freya* și punctul de control de la Maas. După cum știm cu toții, au amenințat că vor ucide un alt marinar sau că vor deversa douăzeci de mii de tone de țiței, sau și una și alta.

– Atunci, n-are decît să-și asume el toată responsabilitatea, îi îndemnă ministrul de interne. De ce să se dea vina pe noi, în caz că se întîmplă ceva?

– N-am nici cea mai mică intenție să-mi asum această răspundere, replică Busch, dar nu acesta e răspunsul la întrebarea

mea. Problema e dacă îi îndeplinim rugămintea preşedintelui Matthews?

Un timp se lăsă tăcerea. Ministrul de interne interveni în cele din urmă:

– Cît timp ne cere?

– Cît mai mult cu putinţă, spuse cancelarul. Se pare că are un plan care să ne scoată din impas, o a treia alternativă. Dar care e acest plan, ori care ar fi alternativa, numai el ştie; el şi cîţiva cărora le-a încredinţat secretul, adăugă el cu amărăciune. Pe moment însă, noi nu ne numărăm printre aceştia.

– Ei bine, personal cred că au întins cam mult coarda, spuse ministrul de externe, dar în acelaşi timp cred că trebuie să le acordăm acel răgaz, arătînd clar, cel puţin în mod neoficial, că am făcut-o la cererea lor.

– Poate că plănuiesc să ia cu asalt nava? sugeră ministrul apărării.

– Specialiştii noştri spun că ar fi extrem de riscant, răspunse ministrul de interne. Oamenii ar trebui să se apropie pe sub apă, cel puţin pe ultimele două mile; să se caţere pe un perete de oţel ca să ajungă pe punte; să pătrundă în suprastructură, fără să fie observaţi de paznicul de pe coş, şi să găsească cabina unde se află conducătorul teroriştilor. Dacă, după cum presupunem, omul dispune de un dispozitiv de telecomandă pentru detonarea explozibilului, el ar trebui împuşcat şi ucis înainte de-a apuca să apese pe buton.

– În orice caz, operaţiunea nu mai poate avea loc înainte de răsăritul soarelui, spuse ministrul apărării. Ea trebuie să se desfăşoare pe întuneric, iar asta înseamnă cel devreme ora zece seara, peste douăzeci de ceasuri.

La trei fără un sfert, cabinetul german se declară în sfîrşit de acord să accepte cererea preşedintelui Matthews de a amîna pe o perioadă nedeterminată eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev, re-

zervîndu-şi în acelaşi timp dreptul de a analiza în permanenţă consecinţele şi de a reveni asupra acestei hotărîri în cazul în care în Europa Occidentală se considera că cei doi prizonieri nu mai puteau fi reţinuţi.

În acelaşi timp, purtătorul de cuvînt al guvernului primi însărcinarea să lase să transpire ştirea că schimbarea la faţă a Berlinului se datora numai unor masive presiuni din partea Washingtonului.

Era unsprezece seara la Washington şi patru dimineaţa în Europa cînd preşedintele Matthews primi răspunsul de la Bonn. Îi transmise mulţumirile sale cordiale cancelarului Busch şi-l întrebă pe David Lawrence:

– Avem vreo veste de la Ierusalim?

– Nici una, spuse Lawrence. Ştim doar că ambasadorul nostru de acolo a fost primit de primul-ministru Beniamin Golen.

Cînd primul-ministru al Israelului fu deranjat pentru a doua oară în acea noapte a sabatului, răbdarea sa ajunsese aproape la capăt. Pe ambasadorul american îl primi în halat de casă, cu o mină glacială. Erau orele trei ale dimineţii în Europa, dar cinci la Ierusalim, iar prima geană de lumină a acelei zile de sîmbătă se ivise deasupra dealurilor Iudeei.

Ascultă imperturbabil rugămintea pe care ambasadorul i-o transmise din partea preşedintelui Matthews. În sinea lui avea doar temeri cu privire la identitatea teroriştilor de pe *Freya*. De pe vremea tinereţii sale nu mai avusese loc nici o acţiune teroristă cu scopul eliberării unor evrei din închisoare. Iar atunci fusese vorba de eliberarea unor partizani evrei dintr-o închisoare britanică de la Acre, chiar de pe acest pămînt, şi el însuşi luase parte la acea luptă, dar perspectivele se schimbaseră. Acum Israelul era cel care condamna cu vehemenţă terorismul, luarea de ostatici, şantajarea guvernelor. Şi cu toate acestea...

Şi cu toate acestea, sute de mii de conaţionali ai săi aveau să simpatizeze pe ascuns cu cei doi tineri care încercaseră să scape de teroarea KGB-ului, alegînd singura cale ce le mai rămăsese. Aceiaşi alegători nu aveau să-i întîmpine, ce-i drept, cu urale pe cei doi tineri, dar nici să-i considere criminali. Cît despre bărbaţii mascaţi de pe *Freya*, exista posibilitatea ca şi ei să fie evrei, ba poate chiar (ferească Dumnezeu) israelieni. Sperase în ajun ca toată povestea să se încheie înainte de apusul soarelui din ziua sabatului; prizonierii din Berlin aveau să fie în Israel, teroriştii de pe *Freya* prinşi ori morţi. Lumea avea să se agite, ca apoi să se potolească.

Acum, afla că prizonierii nu mai puteau fi eliberaţi. Ştirea nu avu darul să-i trezească bunăvoinţa; cererea americanilor nu putea fi acceptată. După ce-l ascultă pe ambasador clătină din cap.

– Vă rog să-i transmiteţi bunului meu prieten William Matthews că doresc din toată inima ca această poveste îngrozitoare să se încheie fără alte pierderi de vieţi omeneşti, răspunse el. Dar, în privinţa lui Mîşkin şi Lazarev, poziţia mea e aceasta; dacă, în numele guvernului şi poporului israelian şi la rugămintea expresă a Germaniei Occidentale m-am angajat în mod solemn şi public că nu îi voi aresta aici şi nici nu îi voi extrăda, atunci sînt obligat să-mi respect angajamentul. Regret, dar nu pot să fac ceea ce îmi cereţi şi să-i trimit înapoi la închisoare în Germania, după ce *Freya* va fi eliberată.

Nu trebuia să explice ceea e ambasadorul american ştia deja; că, dincolo de problema onoarei naţionale, în acest caz nu se putea aduce drept justificare nici faptul că promisiunile obţinute cu forţa nu ar fi angajante. Revolta pe care ar provoca-o în rîndurile Partidului Naţional-Religios, ale extremiştilor Gush Emunim, ale Ligii pentru Apărarea Evreilor şi ale celor o sută de mii de alegători israelieni originari din URSS, toate acestea erau de ajuns pentru a-l împiedica pe primul-ministru israelian

de a reveni asupra unui angajament internaţional cu privire la eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev.

– Ei bine, a meritat să-ncercăm totuşi, spuse preşedintele Matthews cînd, peste o oră, telegrama sosi la Washington.

– Era o a treia posibilă opţiune care acum nu mai există, observă David Lawrence, chiar dacă Maxim Rudin ar fi acceptat-o, ceea ce mă-ndoiesc.

Mai era o oră pînă la miezul nopţii, luminile ardeau în cinci departamente guvernamentale, răspîndite în tot oraşul, aşa cum ardeau şi în Biroul Oval şi în multe alte încăperi ale Casei Albe, unde bărbaţi şi femei şedeau la telefoane şi teleimprimatoare, aşteptînd veşti din Europa. Cei patru bărbaţi din Biroul Oval se aşezară în aşteptarea reacţiei de pe *Freya.*

Medicii spun că orele trei ale dimineţii reprezintă perioada de maxim reflux al spiritului uman, orele de scădere a funcţiilor, de lentoare a reacţiilor şi de profundă depresie. Pentru cei doi bărbaţi aflaţi faţă în faţă în cabina de pe *Freya*, ele însemnau şi încheierea unui ciclu complet al soarelui şi lunii. Nici unul din ei nu dormise în acea noapte, şi nici în cea dinainte; fiecare din ei petrecuse ultimele patruzeci şi patru de ore fără să se odihnească; fiecare din ei era obosit, cu ochii roşii.

Thor Larsen, care se afla acum în epicentrul unui taifun în care fuseseră prinse cabinete şi consilii naţionale, ambasade şi adunări, oameni ce plănuiau şi se consultau pe trei continente, de la Ierusalim la Washington, juca propriul său joc. El îşi măsura forţele, capacitatea de a rămîne treaz, cu voinţa acelui fanatic din faţa lui, ştiind că în joc erau nava şi echipajul său.

Larsen ştia că omul care îşi zicea Svoboda, mai tînăr şi aţîţat de un foc interior, cu nervii încordaţi de cafeaua neagră şi partida pe care o juca împotriva lumii întregi, ar fi putut ordona oamenilor săi să-l lege pe căpitanul norvegian pentru ca el să se

poată odihni. Aşa că marinarul bărbos înfrunta acum pistolul îndreptat asupra lui, punînd la încercare mîndria duşmanului său, sperînd că omul va răspunde provocării, nu va da înapoi şi nu se va recunoaşte bătut în acel joc de-a nesomnul.

Larsen a fost cel care a cerut ceşti după ceşti de cafea neagră tare, el care altfel nu bea cafea decît cu lapte şi zahăr. El a fost cel care a vorbit în tot timpul zilei şi al nopţii, provocîndu-l pe ucrainean cu sugestii privitoare la un posibil eşec, retractînd apoi cînd omul se enerva prea tare. Anii îndelungaţi de experienţă, nopţile albe şi antrenamentul dur al unui căpitan de cursă lungă îl învăţaseră pe uriaşul bărbos să rămînă treaz şi pe fază în timpul orelor de cart, cînd ofiţerii picoteau şi marinarii aţipeau.

Aşa că el juca partida lui solitară, fără arme sau muniţii, fără teleimprimatoare sau camere cu obiective pentru văzut noaptea, fără sprijin şi fără tovarăşi. Toată acea tehnologie extraordinară cu care japonezii îi echipaseră nava îi era acum tot atît de folositoare ca un cui ruginit. Dacă îl împungea prea mult pe bărbatul de vizavi, acesta putea să-şi iasă din sărite şi să tragă. Dacă îl făcea să se simtă nesigur, putea să ordone executarea unui alt membru al echipajului. Şi dacă acesta începea să se simtă istovit, putea oricînd să cheme un alt terorist, mai în formă, ca el să se culce, zădărnicind tot ceea ce Larsen pusese la cale.

Larsen avea încă toate motivele să creadă că Mîşkin şi Lazarev urmau să fie eliberaţi în zori. După sosirea lor la Tel Aviv, teroriştii aveau să se pregătească să părăsească *Freya*. Dar aveau oare s-o şi facă? Erau oare în stare? Navele de război ce-i încojuraseră aveau oare să le dea drumul? Chiar şi după ce pleca de pe *Freya*, dacă era atacat de flota NATO, Svoboda tot mai putea să apese pe buton şi să arunce nava în aer.

Dar asta nu era tot. Omul în negru îl omorîse pe un marinar al său. Din cauza asta Thor Larsen nu voia să-i dea drumul. Şi-l

voia mort. Aşa că toată noaptea vorbi cu bărbatul din faţa lui, obligîndu-l să rămînă treaz.

Nici la Whitehall nu se dormea. Comitetul de criză se întrunise de la trei dimineaţa, iar într-un ceas întreaga operaţiune fusese pusă la punct.

În sudul Angliei, uriaşele camioane-cisternă, comandate de la Shell, British Petroleum şi alte cîteva companii erau umplute cu concentrat emulsificator din depozitul de la Hampshire. Şoferii cu ochii înroşiţi de nesomn îşi conduceau maşinile goale spre Hampshire şi apoi încărcate spre Lowestoft, deplasînd sute de tone de concentrat spre portul din Suffolk. În jurul orei patru, depozitele erau goale; toate cele o mie tone reprezentînd stocul naţional se îndreptau spre coasta estică. Tot într-acolo erau transportate şi estacade gonflabile ce se folosesc pentru a opri ţiţeiul să înainteze spre coastă pînă ce agenţii chimici îşi fac efectul. Fabrica producătoare de emulsificatori fusese solicitată să lucreze la capacitate maximă pînă la un nou contraordin. La ora trei şi treizeci, de la Washington sosi ştirea că guvernul de la Bonn se declarase de acord să-i mai reţină un timp pe Mîşkin şi Lazarev.

– Preşedintele Matthews ştie oare ce face? întrebă cineva.

Pe chipul lui Sir Julian nu se putea citi nimic.

– Presupunem că ştie, spuse el domol. De asemenea trebuie să presupunem că, de data aceasta, se va produce o deversare de ţiţei de pe *Freya*. Eforturile noastre n-au fost zadarnice. Cel puţin sîntem aproape gata.

– Trebuie de asemenea să presupunem, spuse înaltul funcţionar de la Ministerul de Externe, că atunci cînd ştirea va deveni publică, Franţa, Belgia şi Olanda ne vor cere sprijin în combaterea petelor de ţiţei.

– Atunci vom fi gata să facem ce putem, spuse Sir Julian. Care este însă situaţia cu avioanele folosite pentru pulverizare şi remorcherele antiincendiu?

Raportul din camera unde se întrunise UNICORNE oglindea ceea ce se petrecea pe mare. Din estuarul Humber remorcherele porniseră spre sud, spre portul Lowestoft, în timp ce de pe Tamisa şi chiar din îndepărtata bază navală de la Lee alte remorchere capabile să pulverizeze lichidul pe suprafaţa mării se deplasau spre punctul de întîlnire de pe coasta Suffolkului.

Dar, în acea noapte, acestea nu erau singurele obiecte plutitoare din jurul coastei sudice. Dinspre stîncile abrupte de la Beachy Head, cuirasatele *Cutlass, Scimitar* şi *Sabre*, ce transportau armamentul şi complicata tehnică a celei mai dure echipe de scafandri folosiţi în operaţiuni antiteroriste, îşi întorseseră nasul spre nord-est pentru ca, trecînd pe lîngă Sussex şi Kent, să ajungă în Marea Nordului, în locul unde crucişătorul *Argyll* se afla la ancoră.

Bubuitul motoarelor lor răsună printre pereţii de cretă ai coastei sudice, iar locuitorii din Eastbourne, cel puţin cei cu somnul mai uşor, fură treziţi de zgomotul de pe mare.

Doisprezece soldaţi din infanteria marină se aflau lîngă balustrada navei, păzind armele şi explozibilul neobişnuit, preţioasele caiace şi echipamentul de scufundare, elemente pe care se sprijinea toată iscusinţa lor şi care acum erau transportate ca încărcătură de punte.

– Sper, strigă tînărul comandant al lui *Cutlass* spre secundul care se afla lîngă el, că tot hocus-pocusul pe care îl transportăm acolo în spate n-o să ne facă nici o figură.

– N-o să facă, răspunse căpitanul de marină încrezător, atîta timp cît nu-l folosim.

Într-o cameră de lîngă sala principală de întruniri, comandantul comitetului de criză studia fotografii ale lui *Freya*, luate

atît în timpul zilei cît şi al nopţii. Compara imaginea din fotografiile făcute de Nimrod cu planul pus la dispoziţie de Lloyd şi modelul supertancului *Princess* oferit de British Petroleum.

– Domnilor, le spuse colonelul Holmes bărbaţilor adunaţi în camera de alături, cred că e timpul să luăm în considerare şi opţiuni mai puţin plăcute.

– Ah, da, spuse Sir Julian cu regret, opţiunea dură.

– Dacă, îşi urmă Holmes gîndul, preşedintele Matthews continuă să se opună eliberării lui Mîşkin şi Lazarev, iar Germania Occidentală va ţine în continuare seama de această cerere, s-ar putea să sosească momentul cînd teroriştii vor realiza că jocul s-a sfîrşit, că şantajul lor va rămîne fără efect. În acel moment s-ar putea ca ei să refuze să se dea bătuţi şi s-o arunce pe *Freya* în aer. Personal nu cred că acest lucru are să se întîmple înainte de căderea nopţii, în aşa fel încît mai avem şaisprezece ore la dispoziţie.

– De ce la căderea nopţii, colonele? întrebă Sir Julian.

– Fiindcă în cazul în care nu sînt cu toţii sinucigaşi, cum de altfel par a fi, s-ar putea ca ei să încerce să scape profitînd de confuzia generală. Ei bine, dacă vor să trăiască, atunci trebuie să părăsească nava şi să acţioneze asupra detonatorului cu telecomanda de la o anumită distanţă de navă.

– Şi care e propunerea dumneavoastră, colonele?

– Dublă, domnule. În primul rînd, ambarcaţiunea lor. Se află încă fixată de scara de acces. La căderea întunericului, un scafandru s-ar putea apropia de ea pentru a aplica dedesubt un dispozitiv exploziv cu acţiune întîrziată. Dacă *Freya* ar sări în aer, în jur s-ar distruge totul pe o rază de o jumătate de milă. Prin urmare propun o încărcătură care să fie detonată de un mecanism acţionat de presiunea apei; pe măsură ce şalupa se îndepărtează de navă, în urma acestei mişcări de înaintare apa va

pătrunde printr-un tunel de sub chilă şi va acţiona asupra unui trăgaci. Peste şaizeci de secunde şalupa va sări în aer, pînă ca teroriştii să ajungă la o jumătate de milă de *Freya*, aşadar, înainte ca ei să acţioneze asupra propriului lor detonator.

În jurul mesei se auzi un murmur de uşurare.

– Dar explozia şalupei n-ar putea produce detonarea încărcăturii lor de pe *Freya*? întrebă cineva.

– Nu. Dacă teroriştii au un detonator cu telecomandă, acesta nu poate fi acţionat decît electronic. Dacă sare în aer, şalupa va fi făcută praf şi pulbere. Nimeni nu are vreo şansă de supravieţuire.

– Dar dacă detonatorul s-ar scufunda, presiunea apei n-ar putea acţiona asupra butonului? întrebă unul din oamenii de ştiinţă.

– Nu. Odată ajuns sub apă, detonatorul ar fi neutralizat. N-ar mai putea să transmită mesajele sale pe calea undelor radio pînă la încărcăturile din rezervoarele vaporului.

– Minunat, spuse Sir Julian. Dar mă-ntreb dacă planul n-ar putea fi pus în aplicare înainte de lăsarea întunericului?

– Nu, nu se poate, spuse Holmes. Omul-broască lasă în urmă o dîră de bule. Pe vreme furtunoasă, aceasta ar putea rămîne neobservată, dar pe o mare liniştită se vede. Unul din paznici ar putea observa bulele care se ridică. Ori în acest fel am provoca ceea ce încercăm să împiedicăm.

– Atunci rămîne după căderea întunericului, spuse Sir Julian.

– Cu excepţia unui lucru pentru care nu putem să ne bazăm doar pe ideea sabotării şalupei ca unică soluţie. Dacă, aşa cum s-ar putea să se întîmple, conducătorul teroriştilor e gata să moară o dată cu *Freya*, s-ar putea ca el să nu părăsească nava împreună cu ceilalţi oameni. Aşadar, vom fi nevoiţi să luăm nava cu asalt în timpul nopţii şi să punem mîna pe el înainte să facă uz de dispozitiv.

Secretarul cabinetului oftă.

– Înţeleg. Neîndoielnic că aveţi un plan şi în acest sens?

– Personal nu am. Dar aş vrea să-l cunoaşteţi pe maiorul Simon Fallon, comandantul Serviciilor Navale Speciale.

Acesta era omul coşmarurilor lui Sir Julian Flannery. Maiorul de marină nu era mai înalt de un metru şaptezeci, dar părea a fi cel puţin la fel de lat în umeri, şi făcea parte din acea rasă de oameni care vorbesc despre reducerea celorlalte fiinţe umane la părţile lor componente, aşa cum Lady Flannery vorbea despre tocarea legumelor pentru una din faimoasele ei salate provensale.

De cel puţin trei ori paşnicul secretar al cabinetului avusese prilejul să întîlnească ofiţerii de la SAS, dar era pentru prima oară cînd îl vedea pe comandantul acelei unităţi mai mici şi mai specializate, cunoscută drept SBS. Făceau parte cu toţii, îşi zise el, din aceeaşi familie.

Unitatea SBS fusese organizată iniţial pentru războiul convenţional, ca o echipă specializată în atacuri lansate de pe mare asupra instalaţiilor de pe coastă. De aceea, oamenii erau recrutaţi din rîndurile infanteriei marine. Era absolut obligatoriu pentru aceştia să îndeplinească în cel mai înalt grad toate condiţiile fizice, să înoate, să vîslească, să se scufunde, să se caţere, să mărşăluiască şi să lupte ca nişte profesionişti.

Pornind de la acestea, au fost antrenaţi intens, devenind specialişti în paraşutism, încărcături explozive, demolări de obstacole şi în aparent infinitele tehnici de a tăia beregata sau de a frînge gîtul cu cuţitul, laţul sau, pur şi simplu, cu mîna goală. În toate acestea, precum şi în privinţa capacităţii lor de a trăi pentru lungi perioade de timp izolaţi, la ţară, fără a lăsa vreo urmă a prezenţei lor erau pe de-a întregul asemenea verişorilor lor de la SAS.

Dar în ceea ce privea aptitudinile lor subacvative se deosebeau de ceilalţi. Puteau înota pe distanţe apreciabile cu tot echipamentul de scafandru, să pună încărcături explozive sau să calce apa fără ca aceasta să facă cea mai mică încreţitură, în timp ce-şi scoteau costumul de scafandru pentru a se ivi din adîncuri cu tot arsenalul de arme speciale înfăşurat în jurul trupului.

Unele piese de armament erau destul de obişnuite: cuţite şi alte asemenea unelte. Dar de cînd cu explozia terorismului de la sfîrşitul anilor şaizeci, primiseră jucării noi, ce-i umpleau de încîntare. Fiecare era un ochitor de prima mînă cu puşca Finlanda, o piesă de înaltă precizie, fabricată manual de norvegieni, ce ajunsese să fie considerată drept cea mai bună armă din lume. Aceasta putea fi, şi de obicei şi era, echipată cu un intensificator de imagine, o lunetă lungă cît o bazucă şi un amortizor extrem de eficient.

Pentru a năvăli într-o jumătate de secundă printr-o uşă ferecată, preferau, ca şi colegii lor de la SAS, puştile cu ţeavă scurtă şi încărcătură grea. Cu acestea nu trăgeau niciodată în broasca uşii, căci puteau exista şi alte încuietori în afară de aceasta, ci ţinteau în doi, simultan, asupra balamalelor, punînd uşa jos şi deschizînd apoi focul cu pistoalele automate Ingram.

Din arsenalul cu care cei de la SAS îi ajutaseră pe germani la Mogadiscio făceau parte şi grenadele *flash-bang-crash*, o variantă dezvoltată şi mult mai sofisticată a grenadelor „şoc". Acestea făceau însă mai mult decît să şocheze, ele paralizau. La o jumătate de secundă după ce trăgeai cuiul, grenadele acestea, aruncate într-un spaţiu închis, unde se aflau atît terorişti cît şi ostatici, aveau trei efecte: lumina puternică a flashului îi orbea pe cei ce priveau în acea direcţie pentru cel puţin treizeci de secunde, zgomotul le spărgea timpanele, provocînd instantaneu durere şi o pierdere a concentrării, iar în final apărea un anumit

sunet tonal ce pătrundea în urechea mijlocie provocînd o paralizie de zece secunde a tuturor muşchilor.

În timpul testelor, în momentul cînd grenada exploda, unul dintre oamenii lor încercase să apese trăgaciul pistolului pe care îl ţinea lipit de colegul său. I-a fost cu neputinţă. Atît teroriştii cît şi ostaticii îşi pierd timpanele, dar acestea se pot reface. Nu însă şi ostaticii morţi.

Cît timp durează efectul paralizant, unii dintre salvatori trag din plin, la zece centimetri deasupra nivelului capetelor, în timp ce alţii se năpustesc asupra ostaticilor, doborîndu-i la pămînt. În acea clipă, trăgătorii îşi coboară ţinta cu cincisprezece centimetri.

Poziţia exactă a ostaticilor şi teroriştilor dintr-o cameră închisă poate fi determinată cu ajutorul unui stetoscop electronic, aplicat pe dinafara uşii. Nu e nevoie nici măcar să se vorbească în interiorul camerei; respiraţia poate fi auzită şi localizată cu precizie. Salvatorii comunică printr-un sistem elaborat de semnale ce nu lasă loc neînţelegerilor.

Maiorul Fallon plasă modelul petrolierului *Princess* pe masa de conferinţe, ştiind că atenţia tuturor se concentrase asupra lui.

– Propun, începu el, să cerem crucişătorului *Argyll* să se întoarcă la travers de *Freya*, încît să putem veni chiar înainte de lăsarea întunericului cu bărcile de asalt, cu oameni şi echipament cu tot, pînă sub *Argyll*, acolo unde paznicul de pe vîrful coşului nu ne poate vedea nici cu binoclul. În acest fel vom putea desfăşura pregătirile necesare în timpul după-amiezii, fără să fim văzuţi. Pentru cazul în care presa a închiriat niscaiva avioane, aş vrea ca toate zborurile să fie interzise, iar transportoarele de detergenţi aflate în raza noastră vizuală să nu transmită absolut nimic.

Nimeni nu se opuse. Doar Sir Julian îşi notă două lucruri.

– M-aş apropia de *Freya* cu patru caiace de două persoane, care să oprească la o distanţă de trei mile, în întuneric, înainte de

răsăritul lunii. Radarele nu le vor detecta. Sînt mici, nu ies prea mult din apă şi sînt făcute din lemn şi pînză, care nu se observă pe radar. Oamenii sînt îmbrăcaţi în cauciuc, piele, tricouri de lînă, şi totul va fi învelit în plastic. Pe radarele de pe *Freya* n-ar trebui să se vadă nimic.

Bărbaţii de pe scaunele din spate vor purta echipament pentru înotul subacvatic; buteliile lor de oxigen sînt de metal, dar la o distanţă de trei mile ar putea fi luate drept butoaie goale de petrol, prea puţin însemnate pentru a produce alarmă pe puntea lui *Freya*. La trei mile distanţă de *Freya*, oamenii-broască îşi vor fixa direcţia, cu ajutorul busolei, spre pupa navei, pe care o pot vedea deoarece este bine luminată, iar apoi vor porni înot spre ea. Sînt echipaţi cu busole de mînă luminiscente şi se vor orienta după ele.

– De ce nu se duc spre provă? întrebă căpitanul de aviaţie. Acolo e oricum mai întuneric.

– Mai întîi pentru că asta ar însemna să-l eliminăm pe paznicul aflat sus pe teugă, care mai mult ca sigur ţine legătura printr-un radiotransmiţător cu puntea de comandă, spuse Fallon. Apoi ar fi de parcurs o distanţă a naibii de lungă pe puntea aceea, şi există un reflector acţionat de pe puntea de comandă. Şi-n cele din urmă, fiindcă suprastructura văzută din faţă se prezintă ca un perete de oţel înalt cît o clădire cu cinci etaje. Pe care l-am escalada fără probleme, dacă n-ar avea ferestre, dincolo de care sînt cabine, unde ar putea fi oameni.

Cei patru scufundători, dintre care unul am să fiu chiar eu, au întîlnire la pupa lui *Freya*. Aceasta ar trebui să aibă o proeminenţă de cîţiva metri. Apoi mai este şi omul care stă de pază sus pe coş, la o înălţime de treizeci de metri. Dar, după cum se ştie, cei aflaţi la asemenea înălţime au tendinţa să privească înainte şi mai puţin drept în jos. Ca să-l ajut în acest sens, aş dori ca *Argyll* să-şi aprindă propriile reflectoare în direcţia uneia

dintre navele de alături, pentru a-i oferi un spectacol omului care stă de pază.

– Cum o să urcaţi pe peretele lui *Freya* cu o încărcătură de douăzeci de kilograme de metal după ce aţi înotat trei mile? întrebă unul dintre funcţionarii ministeriali.

Fallon zîmbi.

– Nu sînt decît cel mult zece metri pînă sus la bolta pupei, spuse el. Cînd facem exerciţii pe instalaţiile petroliere din Marea Nordului escaladăm pereţi verticali de oţel de cincizeci de metri în patru minute.

Nu găsi de cuviinţă să dea alte detalii privitoare la condiţia fizică necesară unui asemenea efort, nici la echipamentul indispensabil. Cercetătorii dezvoltaseră cu ani în urmă pentru SBS dispozitive cu totul remarcabile pentru căţărare. Printre acestea se numărau şi rondelele magnetice pentru căţărat. Acestea erau de mărimea unor farfurii întinse şi aveau o bordură de cauciuc, aşa încît puteau fi aplicate pe metal fără zgomot. Farfuria în sine avea o margine de oţel sub cauciuc, iar acest inel de oţel putea fi magnetizat, transformîndu-se într-un magnet foarte puternic. Forţa magnetică putea fi la rîndul ei produsă sau întreruptă cu ajutorul unui comutator aflat lîngă degetul mare al omului care ţinea mînerul ce se găsea pe fundul farfuriei. Energia electrică provenea de la o baterie mică, dar foarte rezistentă, de nichel-cadmiu, montată în interiorul farfuriei.

Scafandrii erau antrenaţi să iasă din mare, să întindă o mînă în sus şi să aplice prima farfurie, iar apoi să dea drumul la curent. Magnetul fixa farfuria pe structura de oţel. Atîrnaţi de aceasta, oamenii se întindeau cu mîna cealaltă mai sus şi fixau cea de-a doua farfurie. Abia după ce aceasta era asigurată, cea dintîi era desprinsă şi fixată mai sus. Punînd aşa mînă peste mînă, ieşeau din mare şi urcau mai departe, în timp ce trunchiul, picioarele şi

tot echipamentul atîrnau în aer, cu toată greutatea în mîini şi braţe.

Într-atît de puternici erau magneţii şi într-atît de puternice le erau braţele şi umerii, încît membrii comandoului puteau urca, dacă erau nevoiţi, un perete înclinat la patruzeci şi cinci de grade spre exterior.

– Primul om se caţără cu ajutorul rondelelor, spuse Fallon, desfăşurînd în urma lui o frînghie. Dacă pe puntea pupei nu se întîmplă nimic, fixează frînghia, iar ceilalţi trei pot ajunge sus în zece secunde. Ajunşi aici, la piciorul coşului, ne aflăm într-o zonă de umbră unde nu bate lumina de deasupra uşii ce duce la nivelul „A“. Aici ne vom aduna. Vom purta costume de scafandru negre, vom avea mîini, picioare şi chipuri negre.

Primul moment de risc major îl constituie traversarea porţiunii de punte luminată pînă la suprastructura în care se află cartierul general.

– Şi cum o să-l rezolvaţi? întrebă viceamiralul, fascinat de această întoarcere de la tehnologie înapoi în zilele amiralului Nelson, învingătorul de la Trafalgar.

– În nici un fel, spuse Fallon. Ne vom afla de cealaltă parte a coşului faţă de locul de staţionare a lui *Argyll*. Tragem nădejde ca în acele momente paznicul din vîrful coşului să privească spre *Argyll* şi nu spre noi. Ne deplasăm din umbra carcasei turbinelor şi ocolim colţul suprastructurii pînă în punctul acesta, de lîngă fereastra ce duce spre depozitul de rufe murdare. Vom tăia geamul în linişte cu ajutorul unui jet de plasmă produs de o butelie mică de gaz şi vom pătrunde în interior pe geam. Şansele ca uşile unei asemenea încăperi să fie încuiate sînt destul de mici. Nimeni nu şterpeleşte rufărie murdară, aşa că nimeni nu încuie uşile. Ajunşi în interiorul suprastructurii vom răzbate spre un pasaj aflat la cîţiva metri de scara principală ce duce la nivelurile „B“, „C“ şi „D“ şi la puntea de comandă.

– Unde îl veți găsi pe liderul teroriștilor, pe omul cu detonatorul? întrebă Sir Julian Flannery.

– În timp ce urcăm scara, ascultăm la fiecare ușă, spuse Fallon. Unde auzim vreo mișcare, deschidem ușa și-i lichidăm cu automatele echipate cu amortizor de zgomot pe toți cei aflați în încăpere. Doi intră în cabină, doi rămîn pe coridor de gardă. Pînă sus în vîrful suprastructurii. La fel procedăm cu cei pe care i-am putea întîlni pe scară. Numai în acest fel putem ajunge neobservați pe puntea „D". Aici trebuie să facem un mic calcul. Prima spre care ne vom îndrepta este cabina căpitanului; unul dintre noi va face asta. Deschide ușa, pătrunde în interior și trage fără preaviz. Altul va proceda în același mod în cabina inginerului-șef, aflată la același nivel, pe cealaltă parte. Ultimii doi iau cu asalt însăși puntea de comandă; unul cu grenadele, celălalt cu armele Ingram. Puntea e prea întinsă ca să luăm în vizor anumite ținte. Va trebui s-o măturăm pur și simplu, trăgînd din plin și lichidîndu-i pe toți cei aflați acolo după ce grenada i-a paralizat.

– Și dacă unul din ei e căpitanul Larsen? întrebă un alt ministerial.

Fallon examină tăblia mesei.

– Îmi pare rău, dar nu există nici o posibilitate să identificăm țintele, spuse el.

– Și dacă liderul nu se află în nici una din cabine și nici pe puntea de comandă? Și dacă omul cu detonatorul se află altundeva? Afară pe punte, ca să ia o gură de aer? La toaletă? În vreo altă cabină unde doarme?

Maiorul Fallon ridică neputincios din umeri.

– Am dat-o în bară, spuse el, asta-i tot.

– Avem douăzeci și nouă de membri ai echipajului încuiați acolo jos, protestă unul din oamenii de știință. Nu puteți să-i scoateți? Sau măcar să-i aduceți pe punte de unde ar avea o șansă să se salveze înotînd.

– Nu, domnule. Am cercetat toate posibilitățile de a ajunge jos în depozitul de vopsele, dacă oamenii sînt într-adevăr acolo. Dacă încercăm să ajungem jos direct de pe punte am putea fi descoperiți; de bolțurile care scîrțîie, de lumina care ar inunda puntea în momentul în care deschidem ușa de oțel. Dacă încercăm să ajungem jos prin suprastructură, pînă la camera motoarelor, ca să-i scoatem pe acolo, ar însemna să-mi divizez forțele. Apoi, camera motoarelor e foarte mare; cu trei niveluri și boltită ca o catedrală. Un singur om acolo jos, care ar reuși să ia legătura cu liderul lor înainte de a-l anihila, și totul ar fi pierdut. Sînt de părere că cea mai bună cale pentru noi este de a ajunge la omul cu detonatorul.

– Dacă pînă la urmă tot sare în aer, cu oamenii voștri la bord, presupun că puteți să vă aruncați în apă și să înotați înapoi pînă la *Argyll*? sugeră unul din funcționarii ministeriali.

Maiorul Fallon se uită la el vizibil supărat.

– Aș dori să vă spun, domnule, că dacă *Freya* sare în aer, orice înotător pe o rază de două sute de metri va fi supt de curenții de apă ce se vor prăvăli în hăurile ei.

– Vă rugăm să ne scuzați, domnule maior, interveni grăbit secretarul cabinetului. Sînt convins că de fapt colegul meu era mai degrabă preocupat de securitatea dumneavoastră. Problema se pune însă în următorul fel: șansele voastre de a-l nimeri pe omul cu detonatorul sînt indiscutabile. Un eșec, în schimb, ar provoca tocmai dezastrul pe care ne străduim să-l evităm...

– Cu respect, Sir Julian, interveni acum colonelul Holmes, dacă însă teroriștii amenință în cursul zilei că o vor arunca în aer pe *Freya* la o anumită oră a serii, iar cancelarul Busch tot nu va accepta să-i elibereze pe Mîșkin și pe Lazarev, va trebui să încercăm calea pe care ne-a propus-o maiorul Fallon. În acel moment nu vom mai avea nimic de pierdut. Nemaiexistînd altă alternativă.

Se auzi un murmur de încuviințare. Sir Julian se dădu bătut.

– Prea bine. Ministerul Apărării va comunica navei *Argyll* să se întoarcă la travers de *Freya*, pentru a oferi un adăpost bărcilor de asalt ale maiorului Fallon, cînd vor sosi. Mediul Înconjurător va da instrucțiuni tuturor controlorilor de zbor de a lua legătura și de-a întoarce înapoi din drum orice aparat care se apropie de *Argyll*, indiferent de altitudine; diferitele departamente vor da instrucțiuni transportatorilor și celorlalte nave din apropiere de *Argyll* să nu transmită nimic în legătură cu pregătirile echipei maiorului Fallon. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră, domnule maior, cum vă putem fi de folos?

Comandantul de marină aruncă o privire la ceas. Era cinci și cincisprezece.

– Marina îmi pune la dispoziție un elicopter de pe eliportul de la Battersea, care să mă ducă pînă pe *Argyll*. Voi fi acolo în momentul în care oamenii și echipamentul vor sosi pe mare, dacă plec chiar acum...

– Atunci vă dorim drum bun și... succes, tinere.

Cei de față se ridicară în picioare în timp ce maiorul, puțin încurcat, își strîngea planurile, fotografiile și modelul de navă, plecînd împreună cu colonelul Holmes spre parcul de elicoptere de pe cheiul Tamisei.

Obosit, Sir Julian Flannery părăsi și el camera plină de fum, îndreptîndu-se prin răcoarea acelei dimineți de primăvară spre cabinetul primului-ministru, pentru a-i da raportul.

La orele șase ale dimineții, Bonnul a transmis o simplă declarație, prin care se afirma că, luînd în considerare o serie de factori, guvernul federal ajunsese la concluzia că nu era bine să cedeze șantajului și că, prin urmare, eliberarea lui Mîșkin și Lazarev, prevăzută pentru orele opt ale dimineții, nu va avea loc.

În schimb, se spunea mai departe, guvernul federal va face tot ce-i stă în putinţă pentru a negocia cu cei care capturaseră nava, în vederea stabilirii unor propuneri alternative în schimbul părăsirii navei şi eliberării echipajului.

Aliaţii europeni ai Germaniei Occidentale au fost puşi la curent cu conţinutul acestei declaraţii numai cu o oră înainte de a fi transmisă. În sinea sa, fiecare premier şi-a pus probabil aceeaşi întrebare: „Ce naiba i-a apucat pe cei de la Bonn?“

Cu excepţia Londrei, care ştia deja. Pe cale neoficială însă, fiecare guvern a fost informat că această răsturnare a situaţiei se datora unor presiuni exercitate de americani asupra guvernului de la Bonn şi că Bonnul se declarase de acord să amîne eliberarea ce va avea însă loc, sperînd că lucrurile vor avea o evoluţie favorabilă.

O dată cu transmiterea ştirii, purtătorul de cuvînt al guvernului de la Bonn avusese două scurte întîlniri particulare cu unii dintre cei mai influenţi jurnalişti germani, în timpul cărora gazetarilor li s-a dat de înţeles că această schimbare de poziţie se datora presiunilor masive exercitate de Washington.

Primele buletine de ştiri ale zilei au transmis proaspăta declaraţie a guvernului de la Bonn, în timp ce ascultătorii puteau citi în ziarele de dimineaţă despre preconizata eliberare a celor doi terorişti. Redacţiile cotidienelor nu s-au arătat încîntate de cele întîmplate şi s-au pornit să bombardeze biroul de presă al guvernului, solicitînd explicaţii. Nici una nu avu însă darul să-i mulţumească. Ziarele de duminică, ce-şi pregăteau în acea sîmbătă ultimele materiale, rezervaseră spaţii extinse pentru a reflecta evoluţia situaţiei din acea dimineaţă.

Declaraţia guvernului de la Bonn, retransmisă de BBC World Service, postul pe care îşi reglase Drake aparatul său portativ, ajunse pe *Freya* la ora şase treizeci. Asemenea tuturor celor

prinşi în acest joc, ucraineanul ascultase ştirile în linişte, apoi izbucnise.

– Ce dracu îşi închipuie ăştia că fac?

– A intervenit probabil ceva, spuse Thor Larsen abătut. Şi-au schimbat părerea. Cine ştie ce s-a întîmplat.

Drept răspuns, Drake se apleacă peste masă, îndreptînd pistolul direct spre faţa norvegianului.

– Nu te bucura, urlă el. Nu-i vorba de prietenii mei de la Berlin, de care îşi bat ei joc. Şi nici măcar de mine. Ci de scumpa ta navă şi de echipaj. Cu astea se joacă ei acum, ţine minte!

Rămase pe gînduri cîteva minute, apoi se folosi de radioemiţătorul căpitanului pentru a chema pe unul dintre oamenii săi de pe punte. Cînd intră în cabină, omul rămase mascat şi vorbi cu şeful său în ucraineană, dar judecînd după ton părea îngrijorat. Drake îl puse să-l păzească pe căpitanul Thor Larsen şi dispăru pentru cincisprezece minute. Cînd se întoarse, îi ceru comandantului de pe *Freya* să-l însoţească pe puntea de comandă.

Apelul a fost recepţionat de turnul de control de la Maas la şapte fără un minut. Canalul douăzeci rămăsese liber pentru comunicarea cu *Freya*, iar operatorul de serviciu se aştepta la un mesaj căci auzise şi el ştirile de la Bonn. Cînd *Freya* ceru legătura, rolele magnetofonului se învîrteau deja.

Larsen părea obosit; cu toate acestea citi mesajul răpitorilor săi pe un ton neutru: „Urmare a deciziei stupide a guvernului de la Bonn de a reveni asupra acordului cu privire la eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev la orele opt ale acestei dimineţi, cei ce deţin în prezent controlul asupra navei *Freya* doresc să anunţe următoarele: în cazul în care Mîşkin şi Lazarev nu vor fi eliberaţi şi transportaţi cu avionul la Tel Aviv pînă astăzi la prînz, *Freya* va deversa la orele douăsprezece fix douăzeci de tone de ţiţei în

Marea Nordului. Orice încercare de a împiedica sau de a interveni în acest proces, şi orice încercare a unor nave sau aparate de zbor de a pătrunde în zona de apă liberă din jurul lui *Freya* va duce instantaneu la distrugerea navei, a echipajului şi a încărcăturii.“

Transmisia încetă şi legătura fu întreruptă. Nu s-au pus nici un fel de întrebări. Cel puţin o sută de posturi recepţionaseră mesajul, iar în următoarele cincisprezece minute fu retransmis de toate programele de radio ale Europei.

Biroul Oval al preşedintelui Matthews începuse să semene cu un consiliu de război, la acele ore înaintate ale nopţii de vineri spre sîmbătă.

Cei patru bărbaţi îşi scoseseră sacourile şi îşi desfăcuseră cravatele. Aghiotanţii veneau şi plecau cu mesaje de la sala de transmisii pentru unul sau altul dintre consilierii prezidenţiali. Sălile de transmisie de la Langley şi de la Departamentul de Stat fuseseră conectate la Casa Albă. Era şapte şi cincisprezece dimineaţa în Europa şi doar două şi cincisprezece noaptea cînd cineva aduse ştirea cu ultimatumul lui Drake şi i-o înmînă lui Robert Benson. Acesta i-o întinse fără nici un cuvînt preşedintelui Matthews.

– Presupun că acest lucru era de aşteptat, spuse preşedintele îngrijorat, dar asta nu-nseamnă că ţi-e mai uşor cînd îl afli.

– Credeţi că cel de acolo o să treacă într-adevăr la fapte? întrebă David Lawrence, secretarul de stat.

– Pînă acum s-a ţinut de cuvînt şi-a făcut tot ce-a promis, răspunse Stanislaw Poklewski.

– Presupun că Mîşkin şi Lazarev se află de-acum sub supraveghere foarte strictă la Tegel, spuse Lawrence.

– Nu mai sînt la Tegel, replică Benson. Au fost mutaţi încă înainte de miezul nopţii, ora Berlinului, la Moabit. E o închisoare mai modernă şi mai sigură.

– De unde ştii, Bob? întrebă Poklewski.

– Am pus oamenii mei să supravegheze ce se întîmplă la Tegel şi Moabit de cînd cu mesajul de la prînz de pe *Freya*, spuse Benson.

Lawrence, diplomatul de modă veche, îl privi exasperat.

– Asta e noua noastră politică, să ne spionăm şi aliaţii? bombăni el.

– Nu tocmai, răspunse Benson. Facem asta dintotdeauna.

– Şi de ce-au schimbat închisoarea, Bob? întrebă Matthews. Se tem oare că ruşii ar putea să încerce să pună mîna pe Mîşkin şi pe Lazarev?

– Nu, domnule preşedinte, îşi închipuie că noi o vom face, spuse Benson.

– Iată, se iveşte o posibilitate la care ar trebui poate să ne gîndim, interveni Poklewski. Dacă teroriştii de pe *Freya* se ţin de cuvînt şi deversează douăzeci de tone de ţiţei în cursul zilei de astăzi, presiunile asupra lui Busch vor deveni de nesuportat...

– Mai mult ca sigur, remarcă Lawrence.

– Ceea ce vreau să spun e că Busch ar putea să ia o decizie unilaterală şi să-i elibereze pe terorişti. Să nu uităm că el nu cunoaşte preţul acestei acţiuni: compromiterea Tratatului de la Dublin.

Timp de cîteva secunde se lăsă tăcerea.

– Nu se poate face nimic pentru a-l opri, observă preşedintele Matthews calm.

– Ba da, se poate, spuse Benson. Atenţia celor trei se îndreptă instantaneu asupra lui. În timp ce le povestea ce se poate face, pe chipurile lui Matthews, Lawrence şi Poklewski nu se putea citi decît dezgust.

– N-aş putea da un asemenea ordin, spuse preşedintele.

– E un lucru îngrozitor, încuviinţă Benson, dar e unica posibilitate de-a o lua înaintea cancelarului Busch. Iar noi vom şti dacă încearcă să pună la cale eliberarea celor doi. Nu contează cum; important e că vom şti. Să fim cinstiţi; alternativa ar fi compromiterea tratatului şi urmările pe care le-ar produce în planul reluării cursei înarmării. Dacă tratatul va fi compromis, nu vom mai face probabil nici transporturile de cereale în Rusia. În acest caz Rudin va cădea...

– Iar reacţia sa în această privinţă e cu atît mai absurdă, sublinie Lawrence.

– Aşa e, dar aceasta e reacţia lui, şi pînă nu-i aflăm motivele nu putem şti cît de absurdă e, continuă Benson. Iar pînă cînd vom şti, planul pe care vi l-am propus este singura modalitate de a-l mai ţine un timp în frîu pe cancelarul Busch. Aşa că ar fi bine să-l punem în temă.

– Vrei să spui că putem doar să-l ţinem ca pe o ameninţare deasupra capului lui Busch, fără să-l punem vreodată în aplicare, întrebă plin de speranţă Matthews.

În acel moment, de la Londra sosi un mesaj personal pentru preşedite din partea primului-ministru Carpenter.

– Asta zic şi eu femeie, exclamă el după ce-l citi. Britanicii apreciază că pot face faţă la prima deversare de douăzeci de tone de petrol, dar nu la mai mult. Pregătesc un plan ca după căderea întunericului să ia cu asalt nava, cu ajutorul oamenilor-broască, pentru a-l anihila pe omul cu detonatorul. Şi consideră că au şanse mari să reuşească.

– Deci nu ne rămîne de făcut decît să-l ţinem în frîu pe cancelarul german în cursul următoarelor douăsprezece ore, spuse Benson. Domnule preşedinte, vă implor să aprobaţi planul pe care vi l-am propus. Avem cele mai mari şanse să nu-l punem nicicînd în aplicare.

– Dacă însă va fi nevoie, Bob? Dacă va fi nevoie?

– Atunci, aşa va fi.

William Matthews îşi puse palmele pe obraji şi începu să-şi frece ochii obosiţi cu vîrful degetelor.

– Dumnezeule mare, nimeni n-ar trebui să fie nevoit să dea asemenea ordine, spuse el. Dar dacă aşa trebuie... Bob, atunci aşa vom face.

Soarele se ivise la orizont, spre est, deasupra coastei olandeze. De pe puntea crucişătorului *Argyll*, întors acum la travers de *Freya*, maiorul Fallon privea în jos spre cele trei nave rapide de atac, priponite la adăpostul ei. Din punctul de observaţie de pe coşul *Freya* nici una dintre ele nu putea fi zărită. Cum de altfel nu se observa nimic nici din activitatea febrilă de pe punţile lor, unde echipele de comando ale lui Fallon îşi pregăreau bărcile şi despachetau piesele atît de puţin obişnuite ale echipamentului lor. Soarele se ridicase deasupra orizontului, vestind o nouă zi, caldă şi luminoasă. Marea era liniştită ca o baltă. Căpitanul Richard Preston, comandantul lui *Argyll*, veni şi el sus, alăturîndu-i-se lui Fallon.

Stăteau unul lîngă altul, contemplînd cele trei nave cenuşii, ca trei ogari lucioşi, care aduseseră oamenii cu echipament cu tot în opt ore de la Poole. Navele se legănau pe valurile iscate de un vas de război ce trecea la o distanţă de cîteva cabluri la vest de ei.

– Cine-s ăia? întrebă Fallon ridicîndu-şi privirea şi făcînd semn cu capul spre vaporul cenuşiu ce arbora drapelul cu dungi şi stele în timp ce-şi continua drumul spre sud.

– Marina americană a trimis un observator, spuse căpitanul Preston. Pe *Moran*. Se va plasa undeva între noi şi *Montcalm*, mai spuse el şi aruncă o privire la ceas.

– Şapte treizeci. Micul dejun se serveşte la popotă, dacă ai chef că mănînci ceva.

Era ora şapte şi cincizeci cînd răsunară nişte bătăi în uşa cabinei căpitanului Mike Manning, comandantul de pe *Moran*.

În sfîrşit, după cursa din acea noapte, lăsaseră ancora la apă iar Manning, care stătuse tot timpul la comandă, îşi trecea tocmai aparatul de ras peste tuleiele de pe obraz. Cînd telegrafistul intră, Manning luă mesajul pe care acesta i-l întinse şi aruncă o privire asupra lui, continuînd să se bărbierească. Se opri şi se întoarse spre telegrafist.

– Dar e codificat, spuse el.

– Aşa e, domnule căpitan. Vă este adresat dumneavoastră personal.

După ce ofiţerul plecă, Manning se îndreptă spre seiful din perete şi scoase de acolo decodorul personal. Era un lucru neobişnuit, dar nu nemaiîntîlnit. Începu să parcurgă cu un creion coloanele de cifre, căutînd grupurile de pe mesajul din faţa lui şi combinaţia de litere ce le corespundea. După ce termină decodificarea, rămase aşezat la birou, cu ochii holbaţi la mesaj, încercînd să descopere vreo greşeală. Reverifică începutul mesajului, sperînd din toată inima că era doar o glumă. Dar nu era nici o glumă. Îi era adresat lui, via Stanforlant, prin Ministerul Marinei de la Washington. Şi era un ordin prezidenţial, adresat lui personal de către comandantul suprem al forţelor armate ale Statelor Unite, de la Casa Albă, din Washington.

– Nu poate să-mi ceară să fac una ca asta, îngăimă el. Nimeni nu poate să-i ceară unui marinar să facă un asemenea lucru.

Dar mesajul îi cerea asta, fără alte discuţii.

În cazul în care guvernul vest-german încearcă să elibereze în mod unilateral piraţii aerului din închisoarea de la Berlin, nava

Moran va bombarda şi scufunda supertancul *Freya*, luînd toate măsurile pentru a incendia încărcătura şi a reduce distrugerile în mediul înconjurător. Această acţiune va avea loc în momentul recepţionării de către *Moran* a mesajului „Lovitură de trăsnet“, repet „Lovitură de trăsnet“. Distrugeţi mesajul.

Mike Manning avea patruzeci şi trei de ani, era căsătorit şi tată a patru copii, care trăiau împreună cu mama lor în Norfolk, Virginia. De douăzeci şi unu de ani servea ca ofiţer în marina Statelor Unite şi niciodată nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială un ordin de serviciu.

Se îndreptă spre hubloul cabinei şi privi peste cele cinci mile de apă la silueta ce se contura la orizont între el şi soarele ce se înălţa. Se gîndi la obuzele pe bază de magneziu care aveau să-i izbească pereţii, pătrunzînd pînă la ţiţeiul din interior. Se gîndi nu numai la cei douăzeci şi nouă de bărbaţi, înghesuiţi acolo jos, sub linia apei, la treizeci de metri adîncime, într-un sicriu de oţel, aşteptînd să fie salvaţi, ci şi la familiile lor din pădurile Scandinaviei. Strînse hîrtia în pumn.

– Domnule preşedinte, şopti el, nu ştiu dacă pot să fac una ca asta.

CAPITOLUL 16

De la 8.00 la 15.00

„Dietski mir“ înseamnă „Lumea copiilor“ şi este cel mai mare magazin de jucării din Moscova, patru etaje de păpuşi, figurine şi jocuri. Comparativ cu ceva asemănător din Occident, prezentarea este cenuşie şi oferta sărăcăcioasă, dar e tot ce are mai bun capitala sovietică, în afară de magazinele pe valută „Beriozka“, la care se duc mai cu seamă străinii.

Printr-o ironie a soarţii, pe partea cealaltă a pieţei Dzerjinski se află cartierul general al KGB, care cu siguranţă nu este o lume a copiilor. Adam Munro ajunse la raionul cu jucării de pluş de la parter chiar înainte de ora zece, ora Moscovei, cu două ore în plus faţă de ora din Marea Nordului. Începu să examineze un urs de plastic, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să-l cumpere pentru odraslă.

La zece şi două minute cineva înaintă spre tejgheaua de lîngă el. Cu coada ochiului văzu că era palidă, cu buzele, de obicei cărnoase, subţiate, strînse, de culoarea scrumului de ţigară.

Ea dădu din cap. Vocea i se acordă cu a lui, ton scăzut, de conversaţie, neimplicat.

– Am reuşit să văd transcrierea, Adam. E serios.

Luă în mînă o marionetă, o maimuţică din blană artificială şi îi spuse încet ce descoperise.

– Imposibil, mormăi el. E în convalescenţă, după un atac de cord.

– Nu. A fost împuşcat mortal pe o stradă din Kiev, în miez de noapte, la 31 octombrie.

Două vînzătoare care rezemau peretele, şase metri mai încolo, îi priviră fără curiozitate şi se întoarseră la flecăreala lor. Unul dintre avantajele de a face cumpărături la Moscova îl reprezenta singurătatea absolută pe care ţi-o garantează colectivul de vînzători.

– Au fost cei doi din Berlin? întrebă Munro.

– Aşa se pare, spuse ea înăbuşit. Se tem că, dacă fug în Israel, vor ţine o conferinţă de presă şi vor provoca Uniunii Sovietice o umilinţă intolerabilă.

– Provocînd căderea lui Maxim Rudin, şopti Munro. Nu-i de mirare că nu le va îngădui să scape. Nu poate. Nici el nu are de ales. Dar tu, draga mea eşti în siguranţă?

– Nu ştiu. Nu cred. Există suspiciuni. Nerostite, dar există. Cît de curînd, omul de la centrala telefonică va raporta despre convorbirea ta; portarul le va spune superiorilor lui despre călătoria mea nocturnă. Vor fi puse cap la cap.

– Ascultă, Valentina, am să te scot de-aici. Repede, în următoarele zile.

Se întoarse şi îl privi pentru prima oară. El văzu că avea ochii plini de lacrimi.

– S-a sfîrşit, Adam. Am făcut ce mi-ai cerut şi acum este prea tîrziu. Se întinse şi îl sărută scurt, sub privirile uimite ale vînzătoarelor. Rămîi cu bine, Adam, iubitule. Îmi pare rău.

Se întoarse, stătu o clipă să se adune, apoi se îndepărtă, ieşi în stradă prin uşile de sticlă, întorcîndu-se prin spărtura din Zid înapoi în Est. Stînd aşa cum rămăsese, cu un bebeluş de plastic

în mînă, el o urmări pînă cînd ajunse pe caldarîm și dispăru din vedere. Un bărbat în balonzaid cenușiu, care ștersese parbrizul unei mașini, se îndreptă, făcu un semn din cap colegului de după parbriz și porni în urma ei.

Adam Munro simți mîhnirea și furia urcîndu-i în gît ca un ghem de acreală cleioasă. Zgomotele din magazin, ca un muget înăbușit, îi umplură urechile. Mîna i se încleștă în jurul capului păpușii, strivind, sfărîmînd, rupînd zîmbitoarea față rozalie de sub boneta cu dantele.

O vînzătoare își făcu dintr-o dată apariția.

– Ați stricat-o, zise ea. Face patru ruble.

Comparativ cu vîrtejul de public și de presă care se concentrase asupra Cancelariei vest-germane în după-amiaza precedentă, învinuirile revărsate asupra Bonnului în acea dimineață de sîmbătă păreau mai degrabă un uragan.

Ministerul de Externe primea un șuvoi neîntrerupt de cereri exprimate în termenii cei mai urgenți din partea ambasadelor Finlandei, Norvegiei, Suediei, Danemarcei, Franței, Olandei și Belgiei, fiecare pretinzînd primirea respectivilor ambasadori. Fură aprobate toate solicitările și ambasadorii puseră pe rînd, cu frazeologia curtenitoare a diplomației, aceeași întrebare: Ce dracu' se întîmplă?

Ziarele, televiziunea și posturile de radio își chemară oamenii din weekend și încercară să acopere evenimentul cu suficient material informativ, ceea ce nu era lucru ușor. Nu mai erau alte fotografii cu *Freya*, cu excepția celor făcute de mercenarul francez, care însă fusese arestat, iar fotografiile confiscate. În realitate, ele erau în studiu la Paris, dar seriile de fotografii luate din Nimrod erau aproape la fel de bune și guvernul francez oricum le primise.

Din lipsă de noutăţi importante, ziarele încercau să pună mîna pe orice. Doi englezi întreprinzători mituiră personalul hotelului „Hilton" din Rotterdam să le împrumute uniformele şi încercară să ajungă la apartamentul de sub acoperiş în care erau asediaţi Harry Wennerstrom şi Lisa Larsen.

Alţii căutară foşti prim-miniştri, deţinători de portofolii şi căpitani de tancuri petroliere pentru a le cere părerea. Sume extraordinare fură fluturate în faţa nevestelor membrilor de echipaj, cărora li se dădu de urmă, ca să fie fotografiate rugîndu-se pentru eliberarea soţilor.

Un fost comandant de mercenari propuse să ia singur cu asalt nava *Freya*, în schimbul unui onorariu de un milion de dolari; patru arhiepiscopi şi şaptesprezece parlamentari cu diverse convingeri şi ambiţii se oferiră ei înşişi ostatici în schimbul căpitanului Larsen şi al echipajului său.

– Separat sau împreună? se răsti Dietrich Busch atunci cînd fu informat. Aş vrea să fie la bord William Matthews, în schimbul celor treizeci de marinari. L-aş ţine acolo pînă la Crăciun.

Pe la jumătatea dimineţii, scurgerile de informaţii către cele două staruri germane ale presei şi radioului începură să-şi facă efectul. Comentariile lor de la radioul şi televiziunea din Germania fură preluate de către agenţiile de ştiri şi de către corespondenţii de presă şi dezbătute pe larg. Începu să se insinueze opinia că Dietrich Busch acţionase de fapt sub masiva presiune americană.

Bonnul nu confirmă ştirea, dar nici nu o infirmă. Tonul evaziv al purtătorului de cuvînt al guvernului spuse presei propria versiune.

Cînd se iviră zorii la Washington, cinci ore mai tîrziu decît în Europa, atenţia se concentră asupra Casei Albe. Pe la ora şase, reprezentanţii presei acreditaţi pe lîngă Casa Albă cereau insistent un interviu cu însuşi preşedintele. Li se oferi un purtător de cuvînt oficial, obosit şi evaziv, care n-avea cum să-i mulţu-

mească. Era evaziv, numai din cauză că nu ştia ce să spună; apelurile lui repetate către Biroul Oval nu se soldaseră decît cu indicaţia de a le spune reporterilor că toată chestiunea era o problemă europeană şi că europenii trebuie să facă aşa cum cred că e mai bine. Ceea ce arunca afacerea înapoi în ograda tot mai furiosului cancelar german.

– Cît poate să mai continue iadul ăsta? strigă William Matthews tremurînd de furie, către consilierii lui, în timp ce împingea deoparte o farfurie cu ouă jumări. La Washington se făcuse ora şase.

Aceeaşi întrebare fusese pusă în cursul acelei dimineţi de sîmbătă în vreo douăzeci de birouri de-a lungul Americii şi Europei, fără ca să răspundă cineva.

Din biroul său din Texas, proprietarul celor un milion de tone de ţiţei de la Mubarraq care dormitau periculos sub puntea vasului *Freya* dăduse telefon la Washington.

– Mă doare în cot cît e ceasul, strigă el la secretara directorului campaniei electorale a partidului. Cheamă-l şi spune-i că la telefon e Clint Blake, ai auzit?

Cînd ajunse în sfîrşit pe fir, directorul de campanie al partidului preşedintelui nu avu de ce să fie fericit. Puse receptorul în furcă vădit posomorît. O contribuţie de un milion de dolari pentru campanie electorală nu-i un fleac în nici o ţară, iar ameninţarea lui Clint Blake că retrage banii de la propriul partid şi îi donează opoziţiei nu era o glumă.

Faptul că încărcătura era complet asigurată la Lloyd nu însemna mare lucru pentru el. Texanul era foarte furios în dimineaţa aceea.

Cea mai mare parte a dimineţii, Harry Wennerstrom telefonă de la Rotterdam la Stockholm, vorbind cu toţi prietenii şi cu toate legăturile pe care le avea în navigaţie, la bănci sau în guvern, încercînd să facă presiuni asupra premierului suedez. Presiunile fură eficiente şi se transmiseră la Bonn.

La Londra, preşedintele companiei Lloyd, Sir Murray Kelso, îl găsi pe subsecretarul Departamentului Mediului în biroul lui de la Whitehall. În mod normal, funcţionarii superiori din serviciile guvernamentale ale Marii Britanii nu erau de găsit sîmbăta în birouri, dar astăzi nu era o sîmbătă normală. Cînd primise din Downing Street vestea că Mîşkin şi Lazarev nu aveau să fie eliberaţi, Sir Rupert Mossbank se întorsese în grabă, înainte de ivirea zorilor, de la casa lui de la ţară. Îşi invită oaspetele să ia loc.

– Blestemată afacere, spuse Sir Murray.

– Absolut îngrozitoare, fu de acord Sir Rupert.

Li se servi cîte un Butter Osborne şi cei doi cavaleri sorbiră din ceai.

– Problema este, spuse într-un tîrziu Sir Murray, că sumele implicate sînt atît de mari. Aproape un miliard de dolari. Chiar dacă ţările atinse de deversarea petrolului – în cazul în care *Freya* explodează – or să pretindă daune mai degrabă Germaniei decît nouă, tot va trebui să suportăm pierderea navei, a încărcăturii şi a echipajului. Adică în jur de patru sute de milioane de dolari.

– Veţi fi în stare să acoperiţi suma, desigur, spuse îngrijorat Sir Rupert.

Lloyd era mai mult decît o simplă companie, era o instituţie, şi cum departamentul lui Sir Rupert se ocupa de navigaţia comercială, era îngrijorat.

– Da, o vom acoperi. Trebuie, zise Sir Murray. Numai că o asemenea sumă se va reflecta tot anul în veniturile invizibile ale ţării. De fapt, probabil că va dezechilibra balanţa. Şi ce se va întîmpla cu cererea pentru un nou împrumut de la FMI?

– Ştii, de fapt, e problema Germaniei, spuse Mossbank. Nu sîntem noi în măsură să hotărîm.

– Cu toate acestea, cineva ar putea presa Germania ceva mai mult. Indivizii aceia sînt nişte ticăloşi, fără îndoială, dar de ce nu i-am lăsa să plece pur şi simplu. Să scăpăm de ei.

– Bizuie-te pe mine, spuse Mossbank. Să văd ce pot face.

Ştia că personal nu putea să facă nimic. Corespondenţa oficială încuiată în safe îl anunţase că maiorul Fallon intenţiona să ajungă cu caiacul în unsprezece ore, şi primul-ministru ordonase ca pînă atunci să nu se întreprindă nimic.

Cancelarul Dietrich Busch află pe la jumătatea dimineţii, în cursul unei întrevederi între patru ochi cu ambasadorul Marii Britanii, că se plănuia un atac submarin. Se calmă puţin.

– Deci despre asta-i vorba, spuse el după ce examină planul întins în faţă. De ce nu mi s-a spus nimic înainte?

– Înainte nu eram convinşi că o să meargă, zise moale ambasadorul, aşa cum primise instrucţiuni. Am lucrat toată după-amiaza trecută şi astă-noapte. În zori am fost siguri că planul este perfect operaţional.

– Ce şanse de reuşită îi daţi? întrebă Dietrich Busch.

Ambasadorul îşi drese glasul.

– Trei şanse la una în favoarea noastră, zise. Soarele apune la nouăsprezece treizeci. Pe la ora douăzeci şi unu e complet întuneric. Oamenii vor ajunge la noapte, la ora douăzeci şi două.

Cancelarul se uită la ceas. Încă douăsprezece ore. Dacă englezii reuşeau, ar fi fost meritul scafandrilor-ucigaşi, dar şi al lui, pentru că îşi ţinuse firea. Dacă eşuau, responsabilitatea ar fi fost a lor.

– Aşadar, totul depinde acum de acest maior Fallon. Foarte bine, domnule ambasador, voi continua să-mi joc rolul pînă diseară, la zece.

În afară de bateriile de rachete dirijate, vasul *Moran* era înarmat şi cu două tunuri maritime Mark 45 de cinci ţoli, unul la prova, celălalt la pupa. Erau arme dintre cele mai moderne. Asis-

tate de calculator şi cu sistem radar de ochire. Fiecare putea să tragă o serie de douăzeci de obuze fără reîncărcare, iar succesiunea diferitelor tipuri de proiectile putea fi prestabilită de calculator.

Vremurile cînd muniţia tunurilor de pe nave trebuia cărată din depozite, ridicată pînă la turela tunului cu ajutorul forţei aburilor şi îndesată în obturator de către tunari asudaţi trecuseră de mult. Pe *Moran* obuzele puteau fi selectate în funcţie de tip şi performanţe de către calculator, ajungeau la turelă automat, iar tunurile de cinci ţoli se încărcau, luau foc, se goleau, se reîncărcau şi trăgeau din nou, fără ca omul să pună mîna.

Ochirea se făcea prin radar; ochiul invizibil al navei descoperea ţinta în conformitate cu instrucţiunile programate, lua în calcul vîntul, raza de acţiune şi mişcarea ţintei şi a platformei de foc. Apoi reţinea toate aceste date pînă la noi ordine. Calculatorul acţiona împreună cu radarul, asimila într-o fracţiune de secundă orice schimbare de direcţie, cît de mică, a lui *Moran*, a obiectivului sau a vîntului. Odată fixată, ţinta putea începe să se mişte, iar nava pleca oriîncotro dorea; tunurile se mişcau fără zgomot pe suporţi, ţinîndu-şi ţevile ucigaşe îndreptate mereu către locul înspre care trebuiau să plece obuzele. Marea agitată putea sili vasul să se încline sau să se rotească; ţinta putea intra în derivă sau în balans; nu avea nici o importanţă, calculatorul făcea operaţiunile. Chiar şi modul în care trebuiau să cadă obuzele cu dus-întors putea fi prestabilit.

Pentru orice siguranţă, ofiţerul tunar putea cerceta vizual ţinta, cu ajutorul unei camere montate sus, şi putea transmite comenzi noi atît radarului cît şi calculatorului, atunci cînd dorea să schimbe obiectivul.

De acolo de unde stătea, căpitanul Mike Manning nu scăpa din ochi vasul *Freya*. Cel care îl sfătuise pe preşedinte ştiuse bine lecţia.

În cazul distrugerii navei *Freya*, răspîndirea celor o mie de tone de țiței ar fi produs o catastrofă ecologică. Dacă toată încărcătura lua însă foc cît mai era în rezervoare, sau în cele cîteva secunde în care se rupea nava, țițeiul ar fi ars. Sau mai mult decît atît – ar fi explodat.

În mod normal, țițeiul arde deosebit de greu, dar încălzit ajunge inevitabil să se aprindă. Cel de tipul Mubarraq, transportat de *Freya*, era unul dintre cele mai ușoare, și dacă în el s-ar fi scufundat bulgări aprinși de magneziu, arzînd la o temperatură de peste o mie de grade Celsius, mai mult de nouăzeci la sută din încărcătură n-ar fi ajuns niciodată în ocean sub formă de țiței; ar fi ars, născînd o minge de foc înaltă de mai bine de trei mii de metri.

Din încărcătură ar mai fi rămas doar o spumă plutind pe apă și un val negru de fum la fel de mare ca norul ridicat pe vremuri deasupra Hiroshimei. Din navă n-ar mai fi rămas nimic, însă problema mediului înconjurător ar fi căpătat proporții controlabile. Mike Manning îl invită la el, acolo lîngă parapet, pe ofițerul artilerist, locotenent-colonelul Chuck Olsen.

– Vreau să încarci și să poziționezi tunul de la prora, spuse Manning răspicat.

Olsen începu să noteze comenzile:

– Artilerie: trei proiectile semiperforante, trei obuze cu magneziu, două explozive. Total: zece. Apoi se repetă secvența. Total: douăzeci.

– Da, domnule comandant. Trei SP, cinci M, două E. În ce fel?

– Primul obuz în țintă, al doilea două sute de metri mai departe, al treilea încă două sute de metri mai încolo. În spate, la interval de patruzeci de metri, cele cinci M. Apoi din nou la pupa, cu obuzele explozive, la distanță de o sută de metri unul față de altul.

Locotenent-colonelul nota ceea ce îi cerea comandantul. Manning privi peste parapet. Cinci mile mai încolo, *Freya* era îndreptată exact cu fața către *Moran*. Modelul de atac pe care îl dictase avea să facă obuzele să cadă în linie, din vîrf și pînă la baza suprastructurii vasului, apoi la prora, apoi din nou asupra suprastructurii, cu explozivele. Semiperforantele aveau să pătrundă prin puntea de metal la rezervoare, tot așa cum un bisturiu taie pielea; prin spărturi aveau să cadă pe rînd cele cinci obuze cu magneziu; explozibilul avea să scoată țițeiul arzînd din toate magaziile dintre babord și tribord.

– S-a făcut, domnule căpitan. Punctul de lovire pentru primul obuz?

– Zece metri de la prora.

Stiloul lui Olsen se opri pe hîrtie. Se uită la ce scrisese, apoi își aruncă privirea către *Freya*.

– Domnule căpitan, spuse el încet, dacă faceți asta, nu numai că o să se scufunde; nu numai că o să ardă; nu numai că o să explodeze. Pur și simplu se va spulbera!

– Acestea sînt ordinele, domnule Olsen, spuse Manning cu o mină împietrită.

Tînărul suedez-american de lîngă el pălise.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sînt treizeci de marinari scandinavi pe vasul acela!

– O știu prea bine, domnule Olsen. Ori îmi execuți ordinele și îndrepți tunul spre țintă, ori mă anunți că refuzi.

Ofițerul înțepeni în poziție de drepți.

– Voi încărca și voi potrivi tunul pentru dumneavoastră, domnule căpitan Manning, zise el, dar nu voi trage. Dacă asta trebuie, n-aveți decît să apăsați singur butonul „Foc“.

Salută impecabil și se îndreptă către pupitrul de control de sub punte.

„Nu va fi nevoie s-o faci tu, gîndi Manning. Dacă îmi va da ordin preşedintele, va trebui să deschid focul. Apoi o să demisionez din armată."

O oră mai tîrziu, elicopterul Westland Wessex de pe *Argyll* veni deasupra lui şi pe puntea lui *Moran* coborî un ofiţer al Marinei Regale. Ceru să vorbească în particular cu Manning şi fu condus în cabina americanului.

– Complimente din partea căpitanului Preston, domnule, zise sublocotenentul, înmînîndu-i lui Manning o scrisoare de la Preston. După ce termină de citit, Manning se aşeză ca un om a cărui execuţie fusese amînată. Era anunţat că englezii aveau să trimită o echipă de scafandri înarmaţi pentru la noapte la ora zece şi că toate guvernele fuseseră de acord să nu întreprindă nici o acţiune independentă pînă atunci.

Pe cînd cei doi ofiţeri discutau la bordul lui *Moran*, avionul de pasageri care-l aducea pe Adam Munro înapoi în vest depăşise graniţa sovieto-poloneză.

De la magazinul de jucării din piaţa Dzerjinski, Munro se dusese la o cabină telefonică şi îl sunase pe şeful cancelariei de la ambasadă. În limbaj codificat îi spuse diplomatului uluit că aflase ceea ce voiau patronii lui să ştie, dar că nu se va înapoia la ambasadă. Se ducea direct spre aeroport, ca să prindă avionul de prînz.

Diplomatul informă Ministerul de Externe, Ministerul informă Serviciul Secret, dar mesajul de răspuns ca Munro să transmită telegrafic informaţiile ajunse prea tîrziu. Munro era deja la bordul avionului.

– Ce dracu' face? îl întrebă Sir Nigel Irvine pe Barry Ferndale, la sediul SIS din Londra, aflînd că „pasărea furtunii" zbura acasă.

– Habar n-am, răspunse inspectorul Secției Sovietice. Poate că Privighetoarea a căzut și trebuie să se întoarcă urgent, înainte să explodeze incidentul diplomatic. Să-l întîmpin?

– Cînd aterizează?

– Unu patruzeci și cinci, ora Londrei, zise Ferndale. Cred că ar fi cazul să-l aștept. Ca să fiu sincer, sînt curios să aflu despre ce e vorba.

– Și eu, spuse Sir Nigel. Ia o mașină cu telefon și ține legătura cu mine personal.

La douăsprezece fără un sfert, Drake trimise un om după marinarul ce răspundea de pompe pe *Freya*, să-l aducă sus în camera de control a încărcăturii aflată pe puntea „A". Lăsîndu-l pe Thor Larsen în paza altui terorist, Drake coborî și el acolo; scoase siguranțele din buzunar și le puse la loc. Pompele primiră din nou curent.

– Ce faci ca să descarci încărcătura? îl întrebă el pe omul din echipaj. Căpitanul tău are o țeavă de pușcă mitralieră sub nas și dacă umbli cu trucuri voi ordona să tragă.

– Sistemul de conducte al vasului se termină într-un singur punct, un mănunchi căruia îi spunem colector, zise pompagiul. Furtunurile instalației de pe țărm se cuplează la colector. Pe urmă se deschid valvele colectorului și nava începe să pompeze.

– Cu ce debit?

– Douăzeci de mii de tone pe oră, spuse omul. Echilibrul se păstrează în timpul descărcării golind simultan cîteva rezervoare din zone diferite ale vasului.

Drake remarcase că un flux ușor se simțea în direcția Insulelor Friziene. Indică un rezervor de la babord.

– Deschide valva celui de colo, zise el.

Omul ezită o secundă, apoi se supuse.

– Cînd îţi spun eu, adăugă Drake, porneşte pompele şi goleşte rezervorul.

– În mare? întrebă pompagiul neîncrezător.

– În mare, spuse neînduplecat Drake. Cancelarul Busch o să afle ce înseamnă cu adevărat presiune internaţională.

Pe măsură ce se apropia miezul zilei de sîmbătă, 2 aprilie, Europa îşi ţinea răsuflarea. După cum ştia toată lumea, teroristul executase deja un marinar pentru o pătrundere în spaţiul aerian de deasupra lor şi ameninţase că o va face din nou sau că va deversa ţiţei.

La bordul lui Nimrod, comandantul de escadrilă Lathman se întoarse în cabină, alături de copilotul său, iar camerele fură pregătite pentru apropierea prînzului.

La multe mile deasupra lui era plasat un satelit Condor, care expedia în flux neîntrerupt imagini de-a lungul pămîntului, acolo unde un preşedinte american, tras la faţă, stătea în Biroul Oval şi urmărea ecranul unui televizor. *Freya* înainta puţin cîte puţin în cadru, ca un deget ascuţit.

La Londra, oameni cu rang înalt şi influenţă se strîngeau în jurul unui ecran în sala de consiliu a guvernului, unde se prezentau imaginile luate de Nimrod. De la douăsprezece fără cinci, Nimrod filma încontinuu, iar fotografiile erau transmise la nava *Argyll* de dedesubt şi de acolo la Whitehall.

De pe *Montcalm*, *Breda*, *Brunner*, *Argyll* şi *Moran*, marinari din cinci ţări îşi treceau binoclurile din mînă în mînă. Ofiţerii stăteau în picioare cît de sus puteau, cu telescoape la ochi.

La postul de radio BBC, Big Ben bătu de amiază. La două sute de metri de Big Ben, în sala de consiliu a guvernului, cineva strigă: „Christoase, deversează!“ La cinci mii de kilometri depărtare, patru americani cu mînecile cămăşilor suflecate urmăreau în Biroul Oval acelaşi spectacol.

De la babordul navei *Freya* erupse o coloană maroniu-roşcată de ţiţei.

Era de grosimea unui trunchi de bărbat. Împins de pompele de pe vas, ţiţeiul trecea peste parapetul de la babord, era aruncat circa opt metri, apoi cădea în mare. În cîteva secunde apa albastru-verzuie îşi schimbă culoarea şi se murdări. Petrolul îi acoperea suprafaţa şi începu să se lăţească – o pată pe care fluxul o împingea tot mai departe de vas.

Revărsarea de ţiţei ţinu o oră, pînă cînd rezervorul se goli. Pata mare lua forma unui ou, lată către coasta olandeză şi îngustîndu-se în apropierea navei. Pînă la urmă se desprinse de *Freya* şi începu să fie purtată de valuri. Marea era calmă, aşa că pata rămăsese una, numai că începu să se întindă. La ora paisprezece, la o oră după ce se isprăvise deversarea, avea cincisprezece kilometri în lungime şi zece în lăţime.

La Washington, Condorul îşi urmă drumul şi pe ecran pata se îndepărtă. Stanislaw Poklewski apăsă pe întrerupător.

– Asta-i numai a cincisprezecea parte din cît transportă, zise el. Europenii se vor înfuria rău de tot.

Robert Benson primi un telefon şi se întoarse către preşedintele Matthews.

– Londra tocmai a luat legătura cu Langley, zise el. Omul lor de la Moscova a telegrafiat că are un răspuns la întrebarea noastră. Pretinde că ştie de ce ameninţă Maxim Rudin să rupă Tratatul de la Dublin dacă sînt eliberaţi Mîşkin şi Lazarev. Vine personal la Londra cu noutăţile de la Moscova şi va ateriza peste o oră.

Matthews ridică din umeri.

– Dacă maiorul Fallon este gata să acţioneze cu scafandrii lui peste nouă ore, poate că nu mai contează atît de mult, spuse el, dar, desigur, m-ar interesa să ştiu.

– Îi va raporta lui Sir Nigel Irvine, care îi va spune doamnei Carpenter. I-aţi putea cere să folosească firul direct atunci cînd va afla, sugeră Benson.

– Aşa am să fac, zise preşedintele.

La Washington era ora opt seara, dar abia unu la prînz în Europa, atunci cînd Andrew Drake, care rămăsese gînditor şi retras în timpul deversării petrolului, hotărî să ia din nou legătura cu ţărmul.

La 13.20, căpitanul Thor Larsen vorbi cu punctul de control de la Maas, căruia îi ceru numaidecît să fie pus în legătură cu Jan Grayling, premierul olandez. Legătura cu Haga nu necesită timp; fusese deja prevăzută posibilitatea ca premierul să aibă mai devreme sau mai tîrziu şansa de a vorbi personal cu conducătorul teroriştilor şi de a cere negocieri în numele Olandei şi al Germaniei.

– Aici Jan Grayling. Te ascult, căpitane Larsen, îi spuse olandezul norvegianului în engleză.

– Domnule prim-ministru, aţi văzut deversarea celor douăzeci de mii de tone de ţiţei de pe nava mea? întrebă Larsen, cu ţeava puştii la doi centimetri de ureche.

– Da, cu mare părere de rău, zise Grayling.

– Şeful partizanilor propune o întrevedere.

Vocea căpitanului răsună în biroul de la Haga al primului-ministru. Grayling privi iute la cei doi funcţionari superiori care i se alăturaseră. Magnetofonul se învîrtea impasibil.

– Înţeleg, spuse Grayling, care nu înţelegea deloc, dar încerca să cîştige timp. Ce fel de întrevedere?

– O întîlnire directă cu reprezentanţii ţărilor de pe coastă şi ai altor părţi interesate, zise Larsen, citind de pe hîrtia ţinută în faţa lui.

Jan Grayling acoperi receptorul cu mîna.

– Bandiţii vor să stăm de vorbă, spuse el agitat, apoi vorbi din nou în telefon. În numele guvernului olandez, accept să fiu gazda unei asemenea întrevederi. Te rog adu-i asta la cunoştinţă şefului partizanilor.

Pe puntea vasului *Freya*, Drake clătină din cap şi acoperi şi el receptorul cu mîna. Avu o scurtă discuţie cu Larsen.

– Nu pe uscat, spuse apoi Larsen în telefon. Aici, pe mare. Cum se numeşte crucişătorul britanic?

– *Argyll*, răspunse Grayling.

– Are elicopter, continuă Larsen în conformitate cu indicaţiile lui Drake. Întrunirea va avea loc la bordul lui *Argyll*. La ora cincisprezece. Vor fi prezenţi, în afară de dumneavoastră, ambasadorul Germaniei şi căpitanii celor cinci nave de război ale NATO. Nimeni altcineva.

– S-a înţeles, spuse Grayling. Va veni liderul partizanilor în persoană? Ar fi necesar să discut cu englezii în legătură cu garantarea liberei treceri.

Se făcu linişte şi pe punte avu loc o nouă convorbire. Apoi se auzi vocea căpitanului Larsen.

– Nu, nu va veni şeful. Va trimite un reprezentant. La paisprezece cincizeci şi cinci, elicopterul de pe *Argyll* va primi permisiunea să vină deasupra eliportului de pe *Freya*. Să nu aibă la bord soldaţi. Numai pilotul şi omul de la troliu, amîndoi neînarmaţi. Scena va fi urmărită de pe punte. Nu sînt permise aparate de fotografiat. Elicopterul nu va coborî mai jos de şase metri. Omul de la troliu va lăsa un ham şi emisarul va fi ridicat de pe puntea principală şi trecut pe *Argyll*. S-a înţeles?

– Perfect, răspunse Grayling. Pot să întreb cine va fi emisarul?

– O clipă, spuse Larsen şi linia amuţi.

Larsen se întoarse către Drake şi întrebă:

– Domnule Svoboda, pe cine trimiţi în locul dumitale?

Drake zîmbi scurt.

– Pe dumneata, spuse el. Mă vei reprezenta dumneata. Eşti persoana cea mai potrivită ca să-i convingi că nu glumesc deloc, nici în legătură cu nava, nici cu echipajul sau încărcătura. Şi că răbdarea mea a ajuns la capăt.

Telefonul din mîna premierului Grayling prinse din nou glas.

– Am fost informat că emisarul voi fi eu, spuse Larsen, şi legătura se întrerupse.

Jan Grayling se uită la ceas.

– Două fără un sfert, zise. Încă şaptezeci şi cinci de minute. Aduceţi-l pe Konrad Voss; pregătiţi un elicopter care să decoleze cît mai aproape de aici. Vreau un fir direct cu doamna Carpenter, la Londra.

Abia tremină de vorbit şi secretarul său particular îi spuse că la telefon era Harry Wennerstrom. Bătrînul milionar din apartamentul său de lux de la Hilton din Rotterdam făcuse rost în timpul nopţii de un radioreceptor şi rămăsese pe recepţie pe canalul douăzeci.

– O să zburaţi cu elicopterul pe *Argyll*, îi spuse el premierului olandez, fără nici o introducere. V-aş fi recunoscător dacă aţi lua-o cu dumneavoastră pe Lisa Larsen.

– Nu ştiu dacă..., începu Grayling.

– Fie-ţi milă, omule, izbucni suedezul, teroriştii n-or să afle niciodată. Şi dacă treaba nu merge cum trebuie, ar putea fi ultima dată cînd îl mai vede.

– Aduceţi-o aici în patruzeci de minute, zise Grayling. Decolăm la paisprezece treizeci.

Convorbirea de pe canalul douăzeci fusese ascultată de toate reţelele de informaţii şi de aproape întreaga presă. Legăturile dintre Rotterdam şi alte nouă capitale europene zbîrnîiau.

Agenţia Naţională de Securitate de la Washington îi trimise o copie preşedintelui Matthews prin teleimprimator. Un aghiotant se repezi de la Cabinet Office pînă la locuinţa din Downing Street 10 a doamnei Carpenter. Ambasadorul Israelului la Bonn îi ceru cancelarului Busch să afle de la căpitanul Larsen dacă teroriştii erau sau nu evrei, iar şeful guvernului german îi promise să-l ajute.

Ziarele de după-amiază şi posturile de radio şi televiziune avură titlurile asigurate penru ediţiile de ştiri de la ora şaptesprezece şi se telefonă asiduu celor patru miniştri ai marinei, pentru a face declaraţii despre întrunire – dacă şi cînd va avea loc.

În timp ce Jan Grayling încheia convorbirea cu Thor Larsen, turboreactorul care îl aducea de la Moscova pe Adam Munro ateriza pe pista zero-unu a aeroportului Heathrow din Londra.

Permisul de liberă trecere al Ministerului de Externe îl ajutase pe Barry Ferndale să ajungă pînă la scara avionului; îl pofti pe posomorîtul lui coleg de la Moscova pe bancheta din spate. Maşina era mai bună decît cele pe care le folosea de obicei firma; între şofer şi pasageri se ridica un ecran şi avea telefon direct cu sediul. În timp ce treceau prin tunelul dintre aeroport şi autostrada M4, Ferndale rupse tăcerea.

– Neplăcută călătorie, bătrîne.

Nu se referea la drumul cu avionul.

– Dezastruoasă, se răsti Munro. Cred că Privighetoarea a căzut. Urmărită în mod cert de opoziţie. Pînă acum cred că au şi ridicat-o.

Ferndale ţîţîi compătimitor.

– Afurisit ghinion, zise. E teribil să pierzi un agent. Blestemată pacoste. Şi eu am pierdut, ştii. Unul a murit într-un mod al dracului de neplăcut. Dar asta-i meseria noastră, Adam. Este o parte din ceea ce Kipling numea Marele Joc.

– Numai că nu-i un joc, zise Munro, iar ce-o să-i facă KGB-ul Privighetorii nu-i glumă.

– Absolut deloc. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun asta. Ferndale tăcu aşteptînd, în timp ce maşina intra în şuvoiul traficului de pe M4. Dar ai aflat răspunsul care ne interesa? De ce se opune Rudin atît de disperat eliberării lui Mîşkin şi Lazarev?

– Răspunsul la întrebarea doamnei Carpenter, spuse Munro. Da, l-am aflat.

– Şi care e?

– Ea a întrebat, ea va primi răspuns. Sper să-i placă. A costat o viaţă de om.

– S-ar putea să nu fie prea înţelept , Adam, fiule, zise Ferndale. Nu poţi să te duci pur şi simplu la primul-ministru. Chiar şi Patronul trebuie să-şi fixeze o întîlnire.

– Atunci spune-i să fixeze una, zise Munro arătînd către telefon.

– Din păcate sînt nevoit s-o fac, spuse Ferndale liniştit. Era trist să vezi cum un om plin de talent îşi face praf cariera, dar nu încăpea îndoială că Munro ajunsese la capătul puterilor. Ferndale nu avea să-i stea în drum; şeful îi spusese să-l ţină la curent. Exact asta şi făcu.

Zece minute mai tîrziu, doamna Joan Carpenter asculta atentă la telefon vocea lui Sir Nigel Irvine.

– Să-mi dea răspunsul mie personal, Sir Nigel? întrebă ea. Nu-i cam neobişnuit?

– Extrem de neobişnuit, doamnă. De fapt, nici nu s-a mai întîmplat pînă acum. Dar, în afară de cazul în care le-aş cere specialiştilor să-i smulgă informaţia, cu greu aş putea să-l forţez pe Munro să mi-o spună mie. Vedeţi, a pierdut un agent care în ultimele nouă luni îi devenise prieten apropiat şi este la capătul puterilor.

Joan Carpenter stătu cîteva clipe pe gînduri.

– Îmi pare foarte rău că am provocat o asemenea neplăcere, zise ea. Aş vrea să-l rog pe domnul Munro să mă ierte pentru ce i-am cerut să facă. Vă rog, spuneţi-i şoferului să-l aducă în Downing Street 10. Şi veniţi imediat şi dumneavoastră.

Legătura se întrerupse. Sir Nigel Irvine se uită o vreme la receptor. „Femeia asta nu încetează să mă surprindă, se gîndi. Bine, Adam, fiule, vrei momentul tău de glorie şi o să-l ai. Dar va fi ultimul. După asta te înţarc. Nu ne putem permite vedete în serviciu."

Coborînd din maşină, Sir Nigel reflecta că, oricît ar fi fost de interesantă explicaţia pe care o aştepta, avea să rămînă numai teorie. Peste şapte ore, maiorul Simon Fallon avea să se furişeze la bordul navei *Freya* împreună cu trei camarazi şi să-i nimicească pe terorişti. Şi, după aceea, Mîşkin şi Lazarev aveau să rămînă încă cincisprezece ani acolo unde erau.

La ora două, întors în cabina de zi, Drake se apleacă în faţă către Thor Larsen şi îi spuse:

– Probabil că te întrebi de ce am pus la cale întrunirea de pe *Argyll*. Ştiu că atunci cînd vei ajunge acolo le vei spune cine şi cîţi sîntem, cum sîntem înarmaţi şi unde sînt plasate încărcăturile de exploziv. Acum ascultă-mă bine, căci trebuie să le mai spui ceva, dacă vrei să-ţi salvezi de la distrugere nava şi echipajul.

Vorbi vreo jumătate de oră. Thor Larsen ascultă impasibil, atent la cuvinte şi la implicaţiile lor. Cînd celălalt termină, căpitanul norvegian zise:

– Am să le spun. Nu pentru că ţin la pielea dumitale, domnule Svoboda, ci pentru că îmi pasă de echipajul şi nava mea.

În cabina izolată acustic ţîrîi soneria interfonului. Drake răspunse şi privi pe fereastră spre teugă. Dinspre mare se apropia încet şi cu grijă elicopterul Wessex de pe *Argyll*, cu însemnele Marinei Regale vizibil imprimate pe coadă.

Cinci minute mai tîrziu, sub ochii camerelor care trimit imaginile în lumea întreagă, urmăriţi de bărbaţi şi femei din birouri subterane de la sute sau chiar mii de kilometri depărtare, căpitanul Thor Larsen, comandantul celui mai mare vapor construit vreodată, ieşi pe punte. Insistase să-şi pună pantalonii negri şi peste puloverul alb îmbrăcase haina marinei comerciale, cu cele patru trese aurii de căpitan. Pe cap purta un chipiu cu fireturi şi cu emblema liniei maritime Nordia: casca de viking. Era în uniforma pe care ar fi îmbrăcat-o cu o seară înainte la întîlnirea cu presa din lumea întreagă. Îndreptîndu-şi umerii, începu lunga şi solitara călătorie pe enormul său vas, pînă acolo unde atîrna hamul coborît din elicopter, la şase sute de metri în faţa lui.

CAPITOLUL 17

De la 15.00 la 21.00

Maşina personală a lui Sir Nigel Irvine, în care se aflau Barry Ferndale şi Adam Munro, ajunse în Downing Street 10 cîteva secunde înainte de ora trei. Cînd cei doi apărură în anticamera apartamentului primului-ministru, Sir Nigel Irvine era deja acolo. Îl întîmpină pe Munro cu răceală.

– Sper că insistenţa de a-i raporta primului-ministru personal se va justifica, Munro, zise el.

– Cred că aşa va fi, Sir Nigel, răspunse Munro.

Directorul general al SIS îşi privi subalternul cu coada ochiului. Omul era în mod evident epuizat şi marcat de Afacerea Privighetoarea. Nu era însă o scuză pentru încălcarea disciplinei. Uşa apartamentului se deschise şi îşi făcu apariţia Sir Julian Flannery.

– Poftiţi, domnilor, zise el.

Adam Munro nu se întîlnise niciodată cu primul-ministru în persoană. Deşi nu dormise de două zile, părea proaspătă şi stăpînă pe sine. Îl întîmpină întîi pe Sir Nigel, apoi dădu mîna cu cei doi pe care nu-i întîlnise pînă acum, Barry Ferndale şi Adam Munro.

– Domnule Munro, spuse, dă-mi voie să-mi exprim profundul regret de a fi pus în pericol viaţa agentului dumitale din Moscova. N-am intenţionat aşa ceva, dar răspunsul la întrebarea

președintelui Matthews era realmente de o importanță internațională – să știi că nu folosesc ușor această expresie.

– Vă mulțumesc, doamnă, răspunse Munro.

Ea continuă, explicîndu-le că Thor Larsen, căpitanul de pe *Freya*, fusese transportat pe crucișătorul *Argyll* pentru o întîlnire și că, în aceeași seară, o echipă de oameni-broască avea să ia cu asalt nava în încercarea de a o curăța de teroriști și de explozibilul lor.

Fața lui Munro se făcu de piatră. Spuse răspicat.

– Doamnă, dacă acest comando reușește, atacul banditesc va lua sfîrșit, cei doi prizonieri din Berlin vor rămîne acolo unde sînt, iar agentul meu se va fi expus inutil.

Ea binevoi să pară stînjenită.

– Pot numai să-mi repet scuzele, domnule Munro. Planul de a lua cu asalt *Freya* a fost pus la punct abia azi-dimineață, la opt ore după ce Maxim Rudin i-a prezentat președintelui Matthews ultimatumul. Te întîlniseși deja cu Privighetoarea. Era imposibil să mai recuperăm agentul.

Sir Julian intră în încăpere și îi spuse premierului:

– S-au reunit, doamnă.

Primul-ministru își invită oaspeții să ia loc. În colțul biroului fu așezat un difuzor, ale cărui cabluri comunicau cu o cameră din vecinătate.

– Domnilor, începe întrunirea de pe *Argyll*. Să ascultăm, apoi vom afla de la domnul Munro și motivele extraordinarului ultimatum al lui Maxim Rudin.

Cînd Thor Larsen se desprinse din hamuri, la sfîrșitul amețitoarei plimbări de cinci mile prin cer, agățat de Wessex, zgomotul motoarelor de deasupra lui fu străpuns de șuieratul de bun-venit al sirenelor.

Căpitanul de pe *Argyll* păși spre el, salută și îi întinse mîna.

– Richard Preston, se prezentă el.

Larsen salută şi el şi îi strînse mîna.

– Bun-venit la bord, căpitane, spuse Preston.

– Mulţumesc, răspunse Larsen.

– Eşti de acord să coborîm în careul ofiţerilor?

Cei doi ofiţeri se îndreptară către cabina cea mai mare a crucişătorului, care servea şi drept popotă pentru ofiţeri. Căpitanul Preston făcu prezentările.

– Excelenţa Sa, Jan Grayling, prim-ministru al Olandei. Cred că deja aţi vorbit la telefon... Excelenţa Sa Konrad Voss, ambasador al Republicii Federale Germania... Căpitanii Desmoulins, din marina franceză, de Jong din marina olandeză, Hasselmann din marina germană şi Manning din marina americană.

Mike Manning întinse mîna şi îl privi în ochi pe bărbosul norvegian.

– Încîntat să te cunosc, căpitane. Cuvintele i se înecară în gît. Larsen îl privi o fracţiune de secundă mai mult decît pe ceilalţi comandanţi, apoi trecu mai departe.

– Şi, la sfîrşit, zise căpitanul Preston, permite-mi să ţi-l prezint pe maiorul Simon Fallon din trupele de comando ale Marinei Regale.

Larsen privi în jos către soldatul scund şi mătăhălos şi îi simţi mîna încleştîndu-i-o pe a lui. „Deci Svoboda avea dreptate", se gîndi el.

Capitanul Preston îi invită pe toţi să se aşeze în jurul mesei mari.

– Căpitane Larsen, îţi mărturisesc că discuţia noastră se va înregistra şi va fi transmisă direct la Whitehall, unde va fi ascultată de primul-ministru.

Larsen aprobă dînd din cap. Îl privi cu mirare pe american; toată lumea se uita la el cu interes, în timp ce acesta studia masa de mahon.

– Cu ce pot să te servesc înainte de a începe? Ceva de băut? Mîncare? Ceai sau cafea?

– Mulţumesc, doar o cafea. Neagră, fără zahăr.

Căpitanul Preston îi făcu un semn stewardului de lîngă uşă şi acesta dispăru.

– S-a stabilit că la început voi pune eu întrebările care interesează guvernele domniilor voastre, continuă căpitanul Preston. Domnii Grayling şi Voss au avut amabilitatea să îngăduie această procedură. Evident, oricine poate pune o întrebare pe care eu am scăpat-o din vedere. Mai întîi, căpitane Larsen, aş vrea să te întreb ce s-a întîmplat în timpul dimineţii de ieri.

„N-a fost decît ieri“ se gîndi Larsen. Da, vineri dimineaţa la ora trei. Trecuseră doar treizeci şi şase de ore. Dar parcă era o săptămînă.

Descrise clar şi pe scurt capturarea navei *Freya* din timpul nopţii, cum ajunseră atacatorii la bord fără efort şi cum făcuseră prizonier echipajul.

– Deci sînt şapte? întrebă maiorul. Sînteţi sigur că nu-s mai mulţi?

– Absolut sigur, răspunse Larsen. Numai şapte.

– Şi ştiţi cine sînt? întrebă Preston. Evrei? Arabi? Brigăzi roşii?

Larsen se uită cu surprindere la şirul de chipuri. Uitase că nimeni nu ştia, în afară de cei de pe *Freya*, cine erau banditii.

– Nu, zise el. Sînt ucraineni. Naţionalişti ucraineni. Şeful îşi spune Svoboda. Zice că asta în ucraineană înseamnă „libertate“. Vorbesc între ei ceva ce pare a fi limba ucraineană. În orice caz e o limbă slavă.

– Atunci de ce naiba vor eliberarea de la Berlin a doi evrei ruşi? întrebă exasperat Jan Grayling.

– Nu ştiu, spuse Larsen. Şeful pretinde că sînt prieteni de-ai lui.

– Un moment, interveni ambasadorul Voss. Ne-am lăsat ameţiţi de faptul că Mîşkin şi Lazarev sînt evrei şi doresc să meargă în Israel. Dar ei amîndoi sînt din Lvov, Ucraina. Guvernul meu s-a gîndit că ar putea fi partizani ucraineni.

– Şi de ce cred ei că eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev ar fi de folos cauzei naţionaliştilor ucraineni? întrebă Preston.

– Nu ştiu, zise Larsen. Svoboda nu vrea să spună. L-am întrebat şi aproape că începuse să-mi explice, dar apoi a tăcut. A afirmat numai că eliberarea celor doi ar putea provoca o asemenea explozie la Kremlin, încît ar declanşa o revoltă populară.

Pe feţele celor din jur se vedea că nu înţeleg. Întrebările privind planul navei, locul în care stăteau Larsen şi Svoboda, aşezarea teroriştilor, luară mai mult de zece minute. La sfîrşit, căpitanul Preston îi privi pe ceilalţi căpitani şi pe reprezentantul Olandei şi Germaniei. Aceştia încuviinţară din cap. Preston se aplecă înainte.

– Căpitane Larsen, cred că a venit vremea să-ţi spun. La noapte, maiorul Fallon, aici de faţă, şi un grup de colegi se va apropia de *Freya* pe sub apă, va urca şi îi va elimina pe Svoboda şi pe camarazii lui.

Se lăsă pe spate să urmărească efectul.

– Nu, zise încet Thor Larsen, n-or s-o facă.

– Poftim?

– Nu va fi nici un atac submarin, dacă nu vreţi ca *Freya* să sară în aer şi să se scufunde. Asta m-a trimis Svoboda să vă spun.

Căpitanul Larsen depănă fir cu fir mesajul lui Svoboda. Înainte de apusul soarelui urmau să se aprindă toate reflectoarele de pe *Freya*. Omul de pe teugă avea să fie retras; întreaga punte, de la prova la baza suprastructurii, urma să fie scăldată în lumină. În spaţiile de locuit, toate uşile care duceau spre exterior aveau să fie încuiate şi zăvorîte pe dinăuntru. Uşile interioare

urmau să fie încuiate şi ele, pentru a preîntîmpina eventualul acces printr-o fereastră.

Svoboda însuşi, cu detonatorul lui cu tot, avea să rămînă înăuntrul suprastructurii, alegînd una dintre cele mai mult de cincizeci de cabine ca să stea în ea. Urmau să se aprindă în fiecare cabină toate luminile şi să se tragă perdelele.

Pe punte avea să rămînă un singur terorist, comunicînd prin *walkie-talkie* cu omul din vîrful coşului. Ceilalţi patru trebuiau să patruleze fără încetare pe partea superioară a bolţii pupei, purtînd lămpi puternice şi urmărind suprafaţa mării. Teroriştii erau hotărîţi să deschidă focul la orice semn că din adînc se ridică bule de aer sau la orice clipocit care s-ar fi auzit lîngă vas. Omul de pe coş trebuia să-l alerteze pe cel care supraveghea puntea, iar acesta să telefoneze în cabina unde se adăpostea Svoboda. Linia telefonică urma să fie păstrată deschisă toată noaptea. Dacă auzea alarma, Svoboda avea să apese butonul roşu al detonatorului.

Cînd Larsen termină, în jurul mesei se lăsase tăcerea.

– Ticălosul, zise pătimaş căpitanul Preston. Toate privirile se întoarseră către maiorul Fallon, care se uita la Larsen fără să clipească.

– Domnule maior? întrebă Grayling.

– Am putea urca la bord altfel decît pe la proră, zise Fallon.

Larsen clătină din cap.

– Paza de pe punte v-ar vedea în lumina reflectoarelor. N-aţi apuca să faceţi nici jumătate din drumul pînă la punte.

– Nu ne mai rămîne decît să ajungem cumva în barca de salvare, spuse din nou Fallon.

– S-a gîndit şi Svoboda la asta, zise Larsen. Au tras-o la pupa, unde este luminată de pe punte.

Fallon ridică din umeri.

– Atunci nu ne mai rămîne decît un atac frontal, spuse. Apărem din apă, folosim mai mulţi oameni, urcăm la bord în ciuda oricărei opoziţii, spargem uşa şi luăm cabinele la rînd.

– Nici o şansă, spuse ferm Larsen. Înainte să ajungeţi voi la balustradă, Svoboda o să afle şi o să ne arunce pe toţi în aer.

– Mă tem că trebuie să-i dau dreptate căpitanului Larsen, zise Jan Grayling. Nu cred că guvernul olandez ar putea fi de acord cu o misiune sinucigaşă.

– Nici guvernul german, spuse Voss.

Fallon încercă o ultimă mişcare.

– Eşti multă vreme singur cu el, căpitane Larsen. Ai putea să-l omori?

– Cu plăcere, zise Larsen, dar dacă vă gîndiţi să-mi daţi o armă, mai bine lăsaţi-o baltă. La întoarcere voi fi percheziţionat pînă la piele. Dacă ar găsi orice fel de armă, ar mai executa un marinar. Nu pot să iau nimic cu mine. Nici arme, nici otravă.

– Mă tem că s-a isprăvit, domnule maior Fallon, zise căpitanul Preston politicos. Soluţia asta nu mai are şanse.

Se ridică de la masă.

– Domnilor, cred că nu mai are rost să-i punem căpitanului Larsen şi alte întrebări. Răspunsurile vor fi trimise guvernelor interesate. Domnule căpitan Larsen, mulţumesc pentru timpul alocat şi pentru răbdare. În cabina mea este cineva care ar vrea să vă vorbească.

Thor Larsen fu condus spre ieşire de un steward. Mike Manning îl urmări neliniştit cum pleacă. Dacă planul de atac al maiorului Fallon cădea, se punea din nou problema actualizării ordinului pe care îl primise în dimineaţa aceea de la Washington.

Stewardul îi arătă căpitanului norvegian uşa apartamentului personal al lui Preston. Lisa Larsen se ridică de pe colţul de pat unde aşteptase, privind prin hublou la conturul ceţos al vasului *Freya*.

– Thor! exclamă ea.

Larsen împinse uşa cu piciorul şi o închise. Apoi desfăcu braţele şi o îmbrăţişă pe femeia care alerga către el.

– Salut, şoricelule.

În biroul particular din Downing Street al primului-ministru, transmisia de pe *Argyll* se întrerupse.

– S-a ales praful, zise Sir Nigel, exprimînd opinia tuturor.

Primul-ministru se întoarse spre Munro.

– Domnule Munro, se pare că acum noutăţile dumitale nu mai sînt deloc pur teoretice. Dacă explicaţia poate să ne ajute în vreun fel să ieşim din impas, riscurile n-au mai fost în van. Spune-mi într-o frază, de ce se comportă Maxim Rudin în felul acesta?

– Pentru că, aşa cum ştim cu toţii, supremaţia lui în Biroul Politic atîrnă de un fir...

– Sigur, problema acordurilor de dezarmare cu americanii, zise doamna Carpenter. Vişnaev doreşte să profite de ea ca să-l dea jos.

– Doamnă prim-ministru, Efrem Vişnaev a intrat în jocul pentru puterea supremă în Uniunea Sovietică şi acum nu mai poate da înapoi. Va folosi orice mijloc de a-l da jos pe Rudin, căci altfel, după semnarea Tratatului de la Dublin, îl va distruge Rudin pe el. Cei doi din Berlin îi pot furniza lui Vişnaev mijlocul de care are nevoie ca să convingă unu sau doi membri din Biroul Politic să-şi schimbe votul şi să se alăture facţiunii sale.

– În ce fel? întrebă Sir Nigel.

– Vorbind. Deschizînd gura. Dacă ajung vii în Israel şi ţin o conferinţă de presă, vor atrage asupra Uniunii Sovietice umilirea internaţională.

– Pentru că au ucis un căpitan de aviaţie de care n-a auzit nimeni, niciodată? întrebă primul-ministru.

– Nu. Nu pentru asta. Omorîrea căpitanului Rudenko în carlinga avionului n-a fost decît un accident. Pentru ei era vital să ajungă în vest ca să facă vîlvă şi să obţină mediatizarea internaţională de care aveau nevoie. Pentru că vedeţi, doamnă prim-ministru, în noaptea de 31 octombrie, pe o stradă din Kiev, Mîşkin şi Lazarev l-au asasinat pe Iuri Ivanenko, şeful KGB-ului.

Sir Nigel Irvine şi Barry Ferndale tresăriră de parcă i-ar fi înţepat cineva.

– Deci asta s-a întîmplat cu el, şuieră Ferndale, expertul în probleme sovietice. Credeam că este în dizgraţie.

– Nu în dizgraţie, în mormînt, zise Munro. În Biroul Politic se ştie, evident, şi unul sau doi dintre membrii facţiunii favorabile lui Rudin au ameninţat că vor trece de partea cealaltă dacă asasinii sînt eliberaţi şi umilesc Uniunea Sovietică.

– Domnule Ferndale, are vreun sens lucrul acesta, ţinînd cont de psihologia rusească? întrebă primul-ministru.

Ferndale ştergea cu batista lentilele ochelarilor, lustruindu-le furios.

– Absolut, doamnă, zise el agitat. Pe plan intern şi extern. În vremuri de criză, cum ar fi raţionalizarea alimentelor, este imperios necesar ca KGB să inspire teamă şi respect poporului, mai ales celorlalte naţionalităţi, pentru a le putea ţine în şah. Dacă teama se risipeşte, dacă teribilul KGB devine ţinta bătăii de joc, consecinţele pot fi teribile – evident, din punctul de vedere al Kremlinului. Pe plan extern, în special pentru ţările din lumea a treia, impresia că puterea Kremlinului este cea a unei impenetrabile fortăreţe este de cea mai mare importanţă pentru ca Moscova să-şi menţină influenţa şi să-şi continue expansiunea. Într-adevăr, tipii ăştia doi sînt o bombă cu efect întîrziat pentru Maxim Rudin. Afacerea *Freya* a aprins fitilul şi timpul fuge.

– Atunci de ce nu i se poate spune cancelarului Busch despre ultimatumul lui Rudin? întrebă Munro. Şi-ar da seama că

Tratatul de la Dublin care influențează masiv și țara lui este mai important decît *Freya*.

– Fiindcă, interveni Sir Nigel, pînă și știrea că Rudin a prezentat un ultimatum este secretă. Dacă s-ar auzi, lumea și-ar da seama că toată povestea este mai încurcată decît moartea unui căpitan de aviație.

– Domnilor, zise doamna Carpenter, toate acestea sînt foarte interesante, fascinante chiar. Dar nu ne pot ajuta să rezolvăm problema. Președintele Matthews are în față două alternative: să-i permită cancelarului Busch să-i elibereze pe Mîșkin și Lazarev și să piardă tratatul. Sau să ceară ca ei să rămînă în închisoare, pierzînd astfel *Freya* și cîștigîndu-și în schimb antipatia guvernelor a vreo douăsprezece țări, plus condamnarea lumii.

El a încercat o a treia soluție; să ceară primului-ministru Golen să-i trimită pe cei doi înapoi în închisoare în Germania, după elieberarea navei *Freya*. Ideea era să încerce să-i facă pe plac lui Maxim Rudin. Putea să țină sau nu. Oricum, Beniamin Golen a refuzat.

Apoi, am încercat noi o altă cale: să atacăm nava și să o eliberăm. Dar acum a devenit imposibil. Mă tem că nu avem altceva de ales, în afară de ceea ce bănuiesc că și-au pus în minte americanii.

– Ce anume? întrebă Munro.

– Să o facă să sară în aer cu ajutorul obuzelor, spuse Sir Nigel Irvine. Nu avem nici o dovadă, dar tunurile de pe *Moran* sînt îndreptate exact către *Freya*.

– Mai există o alternativă. Care să-l mulțumească pe Maxim Rudin și care să și meargă.

– Explică-te, te rog, ceru primul-ministru.

Munro se execută. Îi luă vreo cinci minute. Se făcu liniște.

– Găsesc că este o soluție extrem de respingătoare, zise pînă la urmă doamna Carpenter.

– Cu tot respectul, doamnă, cred că e la fel ca şi sacrificarea agentului meu, răspunse Munro ferm.

Ferndale îi aruncă o privire atentă.

– Avem la dispoziţie un asemenea echipament diabolic? îl întrebă doamna Carpenter pe Sir Nigel.

Sir Nigel îşi studia vîrfurile degetelor.

– Cred că departamentul de specialitate ne-ar putea da o mînă de ajutor, spuse el liniştit.

Joan Carpenter respiră adînc.

– Slavă Domnului, nu sînt eu cea care trebuie să ia hotărîrea. Decizia îi aparţine preşedintelui Matthews. Dar, să i se explice personal despre ce este vorba. Domnule Munro, ai fi de acord să-i prezinţi acest plan?

Munro se gîndi la Valentina, îndepărtîndu-se în lungul străzii, către omul în balonzaid cenuşiu care o aştepta.

– Da, zise el, fără nici un scrupul.

– N-a prea mai rămas timp ca să ajungi la Washington în seara asta, zise ea iute. Sir Nigel, ai vreo idee?

– La ora şaptesprezece pleacă noua cursă Concorde spre Boston, răspunse el. Dacă preşedintele este de acord, ar putea să facă o escală la Washington.

Doamna Carpenter se uită la ceas. Era ora şaisprezece.

– La drum, domnule Munro, spuse ea. Îl voi informa pe preşedintele Matthews în legătură cu noutăţile pe care le-ai adus de la Moscova şi îi voi cere să te primească. Îi vei putea explica personal macabra dumitale propunere. Dacă te va primi într-un timp atît de scurt.

Lisa Larsen continua să-l ţină în braţe pe soţul ei, la cinci minute după ce acesta intrase în cabină. O întrebă despre casă, despre copii. Vorbise cu ei acum două ore; sîmbăta nu aveau şcoală, aşa că erau acasă împreună cu familia Dahl. Erau bine,

zise ea. Tocmai se întorseseră după ce dăduseră de mîncare iepurilor, la Bogneset. Scurta conversaţie se epuiză.

– Ce se întîmplă, Thor?

– Nu ştiu. Nu înţeleg de ce nu-i eliberează germanii pe cei doi. Nu înţeleg de ce nu le dau americanii voie s-o facă. Am stat de vorbă cu miniştri şi ambasadori şi nici ei n-au ştiut ce să-mi spună.

– Dacă prizonierii nu sînt eliberaţi, teroristul... o să facă aşa cum a spus? întrebă ea.

– S-ar putea, zise Larsen gînditor. Cred că va încerca. Şi dacă o face, voi încerca să-l opresc. Trebuie.

– De ce nu vor să te ajute toţi căpitanii ăştia de aici?

– Nu pot, şoricelule. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuie s-o fac singur sau, dacă nu, n-o va face nimeni.

– N-am încredere în căpitanul american, şopti ea. L-am văzut cînd am venit cu domnul Grayling la bord. N-a vrut să mă privească în faţă.

– N-a putut. Nici pe mine n-a putut să mă priveacă în faţă. Ştii, a primit ordin s-o arunce pe *Freya* în aer.

Ea se dezlipi de el şi îl privi, cu ochii mari.

– N-o să poată, spuse. Nici un om n-ar face asta altui om.

– Dacă trebuie, o va face. Nu sînt sigur, dar am bănuieli. Tunurile de pe nava lui sînt îndreptate către noi. Dacă americanii cred că trebuie s-o facă, or s-o facă. Dacă dau foc vasului, pierderile ecologice vor fi mai mici şi şantajul înlăturat.

Ea se cutremură şi se lipi din nou de el. Începu să plîngă.

– Îl urăsc, zise.

Thor Larsen o mîngîie pe păr, cu mîna lui mare care aproape că acoperea capul ei mic.

– Să nu-l urăşti, murmură. Are de îndeplinit ordine. Toţi îndeplinesc ordine. Vor face cu toţii ceea ce le vor spune să facă

oameni care stau în birouri, departe de aici, în Europa şi în America.

– Nu-mi pasă. Îi urăsc pe toţi.

El rîse şi o mîngîie, liniştind-o.

– Te rog să faci ceva pentru mine, şoricelule.

– Orice.

– Întoarce-te acasă. Întoarce-te la Alesund. Pleacă de aici. Ai grijă de Kurt şi Kristina. Pregăteşte casa pentru mine. Cînd o să se termine totul, am să vin şi eu. Trebuie să crezi în asta.

– Vino cu mine. Acum.

– Ştii că trebuie să plec. Timpul a trecut.

– Nu te întoarce pe vas, îl rugă ea. Te vor omorî.

Inspiră tare, încercînd să nu plîngă, încercînd să nu-l facă să sufere.

– Este nava mea, spuse el blînd. Este echipajul meu. Ştii că trebuie să mă duc.

Plecă, lăsînd-o în fotoliul căpitanului Preston.

În acest timp, maşina care-l transporta pe Adam Munro plecă din Downing Street, lăsînd în urnă mulţimea de turişti care sperau să apuce să-i zărească pe cei mari în acest moment de criză, şi se întoarse în Piaţa Parlamentului, luînd-o pe Cromwell Road şi apoi pe autostrada către Heathrow.

Cinci minute mai tîrziu, Thor Larsen era încătărămat în hamuri de doi marinari englezi, cu părul fluturînd din cauza elicelor elicopterului Wessex de deasupra lor.

Căpitanul Preston, împreună cu şase dintre ofiţerii lui şi cu cei patru căpitani ai navelor NATO, aşteptau aliniaţi cîţiva metri mai încolo. Elicopterul începu să se ridice.

– Domnilor, zise căpitanul Preston.

Cinci mîini se ridicară simultan spre cinci chipie, salutînd.

Mike Manning îl urmări îndepărtîndu-se pe bărbosul marinar legat de mîini. I se părea că, de la înălţimea de treizeci de metri la care ajunsese, norvegianul se uita în jos, drept la el.

„Ştie, se gîndi cu groază Manning. O, Doamne, ştie!“

Thor Larsen se întoarse în cabina de zi a apartamentului său de pe *Freya* cu ţeava unei puşti mitraliere înfiptă în spate. Svoboda stătea în scaunul lui obişnuit. Larsen fu condus spre cel din celălalt capăt al mesei.

– Te-au crezut? întrebă ucraineanul.

– Da, zise Larsen, m-au crezut. Ai avut dreptate. Pregătiseră un atac cu scafandri, pentru la noapte. Au renunţat.

Drake pufni:

– Cu atît mai bine, spuse. Dacă ar fi încercat, aş fi apăsat pe buton fără să ezit, cu riscul sinuciderii. N-aş fi avut de ales.

Zece minute înainte de amiază, preşedintele Matthews închise telefonul la care vorbise un sfert de oră cu premierul de la Londra şi se uiă la cei trei consilieri. Ascultaseră cu toţii convorbirea.

– Deci asta este, spuse el. Englezii n-o scot la capăt cu atacul de noapte. Încă o posibilitate pierdută. Ne-a mai rămas planul de a spulbera nava. Vasul nostru de război e pe poziţie?

– Da, cu tunurile încărcate şi pregătite, confirmă Stanislaw Poklewski.

– Poate că acest Munro are vreo idee folositoare, sugeră Robert Benson. Sînteţi de acord să-l întîlniţi, domnule preşedinte?

– Bob, m-aş întîlni şi cu dracul dacă mi-ar arăta cum să scap din laţ, zise Matthews.

– Cel puţin de un lucru putem fi siguri acum, spuse David Lawrence. Maxim Rudin n-a reacţionat disproporţionat. Pur şi

simplu n-a avut de ales. În lupta cu Efrem Vişnaev, nici el nu are prea multe atuuri. Cum naiba au ajuns cei doi din închisoarea Moabit să-l împuşte pe Iuri Ivanenko?

– Trebuie să credem că i-a ajutat cel care conduce grupul de pe *Freya*, zise Benson. Tare mi-ar plăcea să pun mîna pe acest Svoboda.

– Fără îndoială că l-ai omorî, spuse Lawrence dezgustat.

– Te înşeli, replică Benson. L-aş înrola la noi. E deştept, ingenios şi fără milă. Zece guverne europene dansează cum le cîntă el.

Era ora prînzului la Washington, iar la Londra era ora şaptesprezece; cursa Concorde de după-amiază se desprinse de pe betonul de la Heathrow, îşi îndreptă botul către cer şi, depăşind bariera sonică, se îndreptă către apus.

Regula obişnuită conform căreia era permisă spargerea zidului sonic după ce avionul ajungea deasupra mării fusese anulată de această dată, prin ordin direct venit din Downing Street. Săgeata subţire tură cele patru motoare Olympus la puterea maximă imediat după decolare şi cele şaptezeci de mii de kilograme ale avionului fură împinse către stratosferă.

Căpitanul estima că va ajunge la Washington în trei ore, dintre care două cu soarele în faţă. La jumătatea drumului peste Atlantic, îi anunţa cu adînc regret pe pasagerii care se îmbarcaseră pentru Boston că avionul va face o scurtă escală la aeroportul internaţional Dulles, Washington, „din motive operaţionale“. După aceea urma să se îndrepte într-adevăr către Boston.

La ora nouăsprezece în Europa de Vest, dar douăzeci şi unu ora Moscovei, Efrem Vişnaev se întîlni în sfîrşit cu Maxim Rudin, după ce solicitase toată ziua această întrevedere, neobişnuită pentru o seară de sîmbătă.

Bătrînul dictator al Rusiei Sovietice fu de acord să-l primească pe teoreticianul partidului în sala de şedinţe a Biroului Politic de la etajul trei al clădirii Arsenalului.

Vişnaev sosi însoţit de mareşalul Nikolai Kerenski, dar îl găsi pe Rudin împreună cu aliaţii lui, Dmitri Rîkov şi Vasili Petrov.

– Bag de seamă că puţini au profitat de aceste zile de primăvară ca să plece la ţară, spuse Vişnaev acru.

Rudin ridică din umeri.

– Eram în mijlocul unei cine cu prietenii, zise. Ce vă aduce la ora asta la Kremlin, tovarăşi?

Încăperea fusese golită de secretari şi gărzi; nu erau acolo decît cei cinci capi ai Uniunii, înfruntîndu-se sub luminile globurilor agăţate de tavanul înalt.

– Trădarea, zise sec Vişnaev. Trădarea, tovarăşe secretar general.

Liniştea fu ameninţătoare, de rău augur.

– Trădarea cui? întrebă Rudin.

Vişnaev se aplecă peste masă şi vorbi la jumătate de metru de faţa lui Rudin:

– Trădarea celor doi evrei scîrboşi din Lvov, şuieră el. Trădarea celor doi care sînt acum în închisoare la Berlin. Oameni a căror eliberare este cerută de o bandă de ucigaşi de pe un petrolier din Marea Nordului. Trădarea lui Mîşkin şi Lazarev.

– Este adevărat, spuse atent Rudin, faptul că cei doi l-au ucis în decembrie pe căpitanul Rudenko de la Aeroflot constituie...

– Nu e la fel de adevărat, întrebă ameninţător Vişnaev, şi că ei l-au ucis pe Iuri Ivanenko?

Maxim Rudin îi aruncă o privire piezişă lui Vasili Petrov, care era lîngă el. Ceva nu era în regulă. Se produsese o scurgere de informaţii.

Petrov strînse buzele de nu mai rămăsese în locul lor decît o linie dreaptă. Ştia şi el, care controla acum KGB-ul prin intermediul generalului Abrasov, că cercul celor care ştiau adevărul era restrîns, foarte restrîns. Era sigur că cel care vorbise era colonelul Kukuşkin, care mai întîi nu reuşise să-i asigure şefului său protecţia, apoi nu reuşise să-i lichideze pe ucigaşi. Încerca să-şi salveze cariera, poate chiar viaţa, trecînd în cealaltă tabără şi făcîndu-i mărturisiri lui Vişnaev.

– Este numai o bănuială, zise Rudin cu grijă. Nu un fapt dovedit.

– Ba *este* un fapt dovedit, trînti Vişnaev. Cei doi au fost identificaţi cu certitudine drept ucigaşii iubitului nostru tovarăş Iuri Ivanenko.

Rudin se gîndi ce mult îl urîse Vişnaev pe Ivanenko şi cît de tare dorise să-l vadă mort.

– Este un punct de vedere teoretic, spuse Rudin. Oricum, cei doi sînt sortiţi să fie lichidaţi în închisoarea din Berlin, fie şi numai pentru omorîrea căpitanului Rudenko.

– Poate că nu, spuse Vişnaev cu o mînie bine simulată. S-ar părea că Germania de Vest îi va elibera şi îi va trimite în Israel. Occidentul e slab, nu poate să ţină piept multă vreme teroriştilor de pe *Freya*. Dacă ajung vii în Israel, cei doi vor vorbi. Cred, prieteni, da, chiar cred că ştim cu toţii ce vor spune.

– Şi ce doriţi? întrebă Rudin.

Vişnaev se ridică. Kerenski îi urmă exemplul şi se ridică şi el.

– Cer, spuse Vişnaev, o şedinţă extraordinară a întregului Birou Politic aici, în această cameră, mîine seară la ora douăzeci şi unu. Într-o chestiune de excepţională urgenţă naţională. Am dreptul acesta, tovarăşe secretar-general.

Rudin dădu încet din capul înconjurat de păr cărunt. Se uită la Vişnaev pe sub sprîncene:

– Da, mormăi el, ai acest drept.

– Atunci mîine la aceeaşi oră, spuse scurt teoreticianul şi ieşi ţanţoş din încăpere.

Rudin se întoarse către Petrov.

– Colonelul Kukuşkin? întrebă.

– Aşa pare. În orice caz, Vişnaev ştie.

– Vreo posibilitate de a-i elimina pe Mîşkin şi Lazarev în închisoarea Moabit?

Petrov dădu din cap.

– Nu pînă mîine. Nici o şansă să punem la cale o operaţiune nouă într-un timp atît de scurt. Există vreo cale de a sili Occidentul să nu-i elibereze cu nici un chip?

– Nu, răspunse scurt Rudin. Am încercat toate presiunile cu putinţă împotriva lui Matthews. Nu mai pot folosi nimic în plus. Depinde de el acum, de el şi de blestematul de cancelar german de la Bonn.

– Mîine, spuse Rîkov calm, Vişnaev şi oamenii lui îl vor aduce pe Kukuşkin şi îl vor întreba ceea ce am auzit deja. Şi dacă pînă atunci Mîşkin şi Lazarev ajung în Israel...

La ora douăzeci – ora Europei – Andrew Drake, vorbind prin intermediul căpitanului Thor Larsen de pe *Freya*, transmise ultimatumul.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, adică peste treisprezece ore, *Freya* urma să deverseze în Marea Nordului o sută de mii de tone de ţiţei, dacă Mîşkin şi Lazarev nu erau deja îmbarcaţi într-un avion în drum spre Tel Aviv. Dacă la ora douăzeci nu ajunseseră în Israel, *Freya* avea să fie aruncată în aer.

– Asta-i ultima picătură, strigă Dietrich Busch cînd află ultimatumul transmis de pe *Freya* cu zece minute mai devreme. Cine se crede William Matthews? Nimeni, dar nimeni nu-l poate forţa pe cancelarul Germaniei să se amestece într-o astfel de şaradă. S-a terminat!

La ora douăzeci și douăzeci de minute, guvernul Germaniei Federale anunța că a hotărît în mod unilateral eliberarea lui Mîșkin și Lazarev, a doua zi dimineață la ora opt.

La ora opt și jumătate căpitanul Mike Manning de pe *Moran* primi un mesaj codificat. Decodat, acesta spunea: „Fii gata pentru ordinul de tragere, mîine dimineață la ora șapte."

Îl mototoli în pumn și se uită la *Freya* prin hublou. Era luminată ca un pom de Crăciun, reflectoare și ghirlande de becuri îi scăldau suprastructura într-o baie de lumină albă. Stătea în mijlocul oceanului, la o distanță de cinci mile, pierdută, fără speranță; aștepta ca unul dintre cei doi care intenționau să o execute să termine cu ea.

În timp ce Thor Larsen vorbea cu punctul de control de la Maas prin radio-telefon, avionul Concorde care îl transporta pe Adam Munro se rotea deasupra perimetrului împrejmuit al aeroportului Dulles, cu flapsurile și trenul de aterizare coborîte, cu botul în sus, ca o pasăre de pradă încercînd să atingă pista.

Pasagerii dezorientați, ca niște pești de acvariu privind prin ferestrele micuțe, observară că avionul nu rulă pînă la clădirea terminalului, ci se opri numai, cu motoarele mergînd, în dreptul unei parcări. Acolo așteptau o scară și o limuzină neagră.

Un singur pasager, fără pardesiu și fără bagaj de mînă, se ridică de undeva din față, păși către ușa deschisă și coborî treptele. Cîteva secunde mai tîrziu, scara era retrasă, ușa închisă, iar căpitanul anunța că vor decola din nou, cu destinația Boston.

Adam Munro urcă în mașină în spatele celor doi însoțitori solizi și fu imediat lăsat fără pașaport. Cei doi agenți ai Serviciului Secret prezidențial îl studiară absorbiți, în timp ce mașina traversa cu ei pista enormă pînă la locul unde îi aștepta, la adăpostul unui hangar, un elicopter cu elice învîrtindu-se.

Agenţii erau oficiali, politicoşi. Aveau ordinele lor. Înainte de a urca, Munro fu percheziţionat amănunţit, cercetat dacă nu are arme ascunse. Cînd se declarară în sfîrşit satisfăcuţi, cei doi îl conduseră la bord şi elicopterul se ridică, îndreptîndu-se spre Washington pe deasupra Potomacului şi a întinselor pajişti de lîngă Casa Albă. Peste o jumătate de oră de la sosirea pe aeroportul Dulles, la ora cincisprezece şi treizeci a unei după-amieze călduroase de primăvară, aterizară la treizeci de metri de ferestrele Biroului Oval.

Cei doi agenţi îl escortară pe Munro pînă de partea cealaltă a peluzei, unde începea o străduţă îngustă, prinsă între marea clădire cenuşie a Executivului – o monstruozitate victoriană, cu porticuri şi coloane intersectate cu o năucitoare varietate de ferestre de diferite tipuri – şi Aripa de Vest, mult mai mică, albă, un fel de cutie înghesuită, parţial îngropată sub nivelul solului.

Agenţii îl conduseră pe Munro pînă la o uşiţă de la demisolul acestei clădiri. Înăuntru, se legitimară cu toţii, în faţa unui poliţist care şedea la un birouaş. Munro fu surprins. Era mare diferenţă între ceea ce vedea aici şi faţada impunătoare a intrării principale a reşedinţei din Pennsylvania Avenue, atît de bine cunoscută turiştilor şi atît de iubită de americani.

Poliţistul vorbi cu cineva prin interfon şi cîteva minute mai tîrziu îşi făcu apariţia o secretară. Îi conduse pe cei trei dincolo de poliţist şi coborîră pe un coridor la capătul căruia urcară pe o scară îngustă. Un etaj mai sus ajunseră la nivelul solului şi pătrunseră printr-o uşă într-un hol acoperit cu covoare, unde un aghiotant îmbrăcat în costum gri-închis îl privi, ridicînd din sprîncene, pe englezul nebărbierit şi ciufulit.

– Intraţi imediat, domnule Munro, zise el, arătîndu-i drumul. Cei doi agenţi rămaseră cu fata.

Munro fu condus de-a lungul coridorului şi trecu pe lîngă un bust al lui Abraham Lincoln. Doi funcţionari venind din partea

cealaltă mergeau în tăcere. Cel care îl conducea o luă la stînga și ajunse față în față cu un alt ofițer în uniformă, așezat la birou în fața unei uși lambrisate, albe, îngropată în zid. Polițistul examină din nou pașaportul, se uită la felul cum arăta Munro, cu evidentă dezaprobare, apoi umblă sub birou și apăsă un buton. Se auzi un bîzîit și aghiotantul împinse ușa. Apoi păși înapoi și îl lăsă pe Munro să treacă înaintea lui. Munro făcu doi pași în față și se trezi în Biroul Oval. Ușa țăcăni, închizîndu-se în spatele lui.

Era evident că cei patru bărbați îl așteptau pe el, privind cu toții către ușa curbată care acum se confunda din nou cu zidul din care se desprinsese. Îl recunoscu pe președintele William Matthews, dar era un președinte așa cum nu-l văzuseră niciodată alegătorii: obosit, răvășit, mai bătrîn cu zece ani decît cel care zîmbea încrezător, matur și energic pe afișe.

Robert Benson se ridică și se apropie de el.

– Sînt Bob Benson, zise el. Îl pofti pe Munro spre birou. William Matthews se aplecă în față și îi strînse mîna. Apoi Munro fu prezentat lui David Lawrence și lui Stanislav Poklewski, pe care îi știa deja din ziare.

– Așadar, spuse președintele Matthews, privindu-l curios pe agentul englez din fața biroului lui, dumneata ești acela care o dirijează pe Privighetoarea.

– Care o dirija pe Privighetoarea, domnule președinte, preciză Munro. Cred că acum vreo douăsprezece ore acest agent a căzut în mîinile KGB-ului.

– Îmi pare rău, spuse Matthews. Cunoști ultimatumul pe care mi l-a dat Maxim Rudin după povestea asta cu petrolierul? Înțeleg că trebuia să știu de ce a procedat așa.

– Știm acum, interveni Poklewski, dar asta nu schimbă lucrurile prea mult; dovedește doar că Rudin este prins în corzi, ca și noi. Explicația e nemaipomenită – omorîrea lui Iuri

Ivanenko de către doi asasini amatori pe o stradă din Kiev. Dar tot nu reuşim să ieşim din cursă...

– Nu mai e nevoie să-i explicăm domnului Munro importanţa Tratatului de la Dublin sau probabilitatea unui război în cazul în care vine la putere Efrem Vişnaev, zise David Lawrence. Ai citit toate acele rapoarte ale discuţiilor din Biroul Politic pe care le-a furnizat Privighetoarea, domnule Munro?

– Da, domnule secretar, răspunse Munro. Le-am citit în ruseşte imediat după ce mi-au fost remise. Ştiu ce pun în joc ambele părţi.

– Şi cum naiba să scăpăm din asta? întrebă preşedintele Matthews. Primul-ministru din ţara dumitale m-a rugat să te primesc pentru că ai o propunere pe care nu poate s-o prezinte ea prin telefon. De asta eşti aici, nu-i aşa?

– Da, domnule preşedinte.

Sună telefonul. Benson ascultă cîteva secunde, apoi închise.

– Mergem spre pierzanie, zise. Svoboda, tipul de pe *Freya*, tocmai a anunţat că va deversa o sută de mii de tone de petrol mîine dimineaţă la nouă, ora Europei – adică la ora patru la noi. Peste numai douăsprezece ore.

– Aşadar, domnule Munro ce propui? întrebă preşedintele.

– Domnule preşedinte, există două opţiuni fundamentale. Fie Mîşkin şi Lazarev sînt lăsaţi să zboare spre Israel, caz în care vor vorbi imediat ce vor ajunge acolo şi îl vor distruge pe Maxim Rudin, deci şi Tratatul de la Dublin; fie vor rămîne acolo unde sînt, caz în care *Freya* se va autodistruge sau va fi distrusă, cu tot echipajul la bord.

Nu pomeni despre bănuiala englezilor în legătură cu adevăratul rol al navei *Moran*, dar Poklewski îi aruncă o privire ascuţită impasibilului Benson.

– Asta ştim, domnule Munro, spuse preşedintele.

– Dar spaima lui Maxim Rudin nu are legătură directă cu locul geografic în care se găsesc Mîşkin şi Lazarev. Grija lui este legată de ocazia pe care ar avea-o de a spune lumii ce au făcut acum cinci luni pe strada aceea din Kiev.

William Matthews oftă.

– Ne-am gîndit şi noi, spuse el. I-am cerut primului-ministru Golen să-i preia pe cei doi, să-i ţină fără posibilitate de comunicare pînă la eliberarea navei *Freya*, apoi să-i trimită înapoi la închisoarea Moabit, sau să-i ţină izolaţi într-o închisoare din Israel încă zece ani. A refuzat. A spus că, dacă face un aranjament public cu teroriştii, nu va mai putea da înapoi. Şi nu va mai voi să dea înapoi. Îmi pare rău, dar călătoria dumitale se dovedeşte fără rost, domnule Munro.

– Nu la asta mă gîndeam, spuse Munro. În timpul zborului am pus pe hîrtie propunerea mea, sub formă de memoriu.

Scoase din buzunarul interior un teanc de hîrtii şi le puse pe birou.

Preşedintele Statelor Unite citi memoriul cu o expresie de oroare crescîndă.

– Este îngrozitor, zise terminînd de citit. N-am de ales. Orice aş alege, vor muri oameni.

Adam Munro se uită la el fără simpatie. Învăţase că politicienii au destul de puţine obiecţii la pierderile de vieţi, cu condiţia ca publicul să nu ştie că au avut legătură cu asta.

– S-a mai întîmplat, domnule preşedinte, spuse el ferm, şi fără îndoială că se va mai întîmpla. Noi îi spunem „alternativa diavolului".

Preşedintele Matthews trecu memoriul fără un cuvînt lui Robert Benson, care îl citi repede.

– Ingenios, spuse acesta. S-ar putea să meargă. Poate fi făcut la timp?

– Echipamentul îl avem, zise Munro. Timpul e scurt, dar nu prea scurt. Ar trebui să fiu la Berlin la ora şapte, ora Berlinului, adică peste zece ore.

– Dar chiar şi aşa, dacă noi acceptăm, Maxim Rudin va fi oare şi el de acord? întrebă preşedintele. Fără concursul lui, Tratatul de la Dublin va fi pierdut.

– Trebuie să-l întrebăm, spuse Poklewski terminînd de citit memoriul şi trecîndu-i-l lui David Lawrence.

Secretarul de stat din Boston puse hîrtia jos ca şi cum s-ar fi murdărit pe mîini cu ea.

– Găsesc că ideea este cinică şi respingătoare, spuse. Nici un guvern al Statelor Unite n-ar putea să-şi pună parafa pe un asemenea plan.

– Este mai rău decît să laşi să ardă de vii cei treizeci de marinari de pe *Freya*? întrebă Munro.

Telefonul sună iar. După ce vorbi, Benson se întoarse către preşedinte.

– Cred că nu mai avem altceva de făcut decît să cerem acordul lui Maxim Rudin, zise el. Cancelarul Busch tocmai a anunţat că Mîşkin şi Lazarev vor fi liberi la opt, ora Berlinului. Şi de data aceasta nu se va răzgîndi.

– Atunci trebuie să încercăm, spuse Matthews. Dar nu-mi iau răspunderea singur. Maxim Rudin trebuie să fie de acord şi el cu acest plan. Trebuie prevenit. Am să-i telefonez eu însumi.

– Domnule preşedinte, interveni Munro, Maxim Rudin n-a folosit linia directă atunci cînd v-a transmis ultimatumul. Nu este sigur de loialitatea unora din propria lui echipă de la Kremlin. În aceste lupte intestine, chiar şi unii dintre cei mărunţi au trecut de partea cealaltă şi au sprijinit opoziţia cu informaţii. Cred că trebuie să audă numai el propunerea, altfel va fi obligat să refuze.

– Eşti sigur că ai timp să zbori la noapte la Moscova şi să fii în zori la Berlin? întrebă Poklewski.

– Ar fi o posibilitate, adăugă Benson. La baza din Andrews este un avion Blackbird care ar putea acoperi distanţa în timp util.

Preşedintele Matthews hotărî.

– Bob, condu-l tu însuţi pe domnul Munro la baza Andrews. Anunţă echipajul de pe Blackbird să fie gata de decolare peste o oră. Voi vorbi personal cu Maxim Rudin şi îi voi cere să permită intrarea avionului în spaţiul aerian sovietic şi să te primească în calitate de trimis personal al meu. Mai e nevoie de ceva, domnule Munro?

Munro scoase din buzunar încă o hîrtie.

– Aş vrea ca acest mesaj să ajungă urgent la Sir Nigel Irvine pentru ca el să poată să aibă grijă de terminalele de la Londra şi Berlin.

– Se va face, spuse preşedintele. La drum, domnule Munro. Şi mult noroc.

CAPITOLUL 18

De la 21.00 la 6.00

Elicopterul se ridică de pe pajiştea de la Casa Albă, lăsîndu-i jos pe agenţii Serviciului Secret. Un pilot uluit îi transportă singur pe misteriosul englez în haine mototolite şi pe directorul CIA. La dreapta lor, rîul Potomac sclipea în soarele după-amiezii tîrzii. Pilotul se îndreptă către sud-est, spre baza aviatică Andrews.

În Biroul Oval, Stanislaw Poklewski vorbea cu comandantul bazei, invocînd la fiecare frază autoritatea preşedintelui Matthews. Protestele ofiţerului se înmuiară. Pînă la urmă, consilierul în probleme de securitate naţională îi întinse telefonul lui William Matthews.

– Da, generale, William Matthews la telefon. Acestea sînt ordinele mele. Îl vei informa pe colonelul O'Sullivan că trebuie să pregătească imediat planul unui zbor peste pol direct Washington-Moscova. Autorizaţia de a intra nevătămat în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice va fi transmisă prin radio înainte de a părăsi Groenlanda.

Preşedintele se întoarse lîngă telefonul roşu de la care încerca să vorbească la Moscova direct cu Maxim Rudin.

La baza Andrews, elicopterul fu întîmpinat de comandant în persoană. Dacă n-ar fi fost acolo şi Robert Benson, pe care ge-

neralul de aviaţie îl ştia din vedere, probabil că nu l-ar fi acceptat pe englezul necunoscut ca pasager al celui mai rapid avion de recunoaştere şi nu ar fi ţinut cont de ordinul de a aproba decolarea avionului în direcţia Moscova. Deşi era folosit de zece ani, avionul era încă secret, atît de sofisticate erau componentele şi sistemele sale.

– Bine, domnule director, zise pînă la urmă generalul, dar vreau să vă previn că O'Sullivan este un tip din Arizona furios la culme.

Avea dreptate. În timp ce Adam Munro era condus la magazia piloţilor ca să primească un costum de zbor, cizme şi cască de protecţie cu mască de oxigen, Robert Benson îl găsi pe colonelul George T. O'Sullivan în camera de navigaţie, cu ţigara atîrnîndu-i între buze, meditînd deasupra unor hărţi ale Arcticei şi estului Mării Baltice. Directorul CIA era mai mare în grad decît el, dar colonelul nu părea dispus să fie politicos.

– Chiar îmi ordoni să zbor cu pasărea asta peste Groenlanda şi Scandinavia pînă în inima Rusiei? întrebă el violent.

– Nu, colonele, spuse cu răbdare Benson, preşedintele Statelor Unite este cel care îţi ordonă.

– Fără navigator la bord? Cu nu-ştiu-ce acritură blestemată de englez răsturnat în scaunul lui?

– Întîmplarea face că blestemata acritură de englez duce un mesaj personal al preşedintelui Matthews pentru preşedintele Rudin al Uniunii Sovietice, care trebuie să-l primească în noaptea asta şi care nu-i poate fi trimis în nici un alt mod, răspunse Benson.

Colonelul de aviaţie se uită la el.

– Mă rog, consimţi O'Sullivan, poate că o fi al naibii de important.

La şaptesprezece şi patruzeci, Adam Munro fu condus în hangarul avionului, în jurul căruia roiau tehnicienii de la sol, pregătindu-l pentru zbor.

Auzise deja despre avionul Lockhead SR-71, supranumit Blackbird din cauza culorii lui; îl văzuse în fotografii, dar niciodată în realitate. Era absolut impresionant. De pe botul îngust se ridica în sus, sub un unghi larg, conul protector în formă de glonte. Din fuselaj se desprindeau două aripi foarte subţiri, în formă de delta, care răspundeau împreună cu coada la aceleaşi comenzi.

Aproape de vîrful fiecărei aripi erau aşezate motoarele, ca nişte gogoşi lucioase care adăposteau turbo-elicele Pratt & Whitney JT-11-D, capabile fiecare de o forţă de reacţie de cincisprezece mii de kilograme forţă. În vîrful fiecărui motor se ridicau două dispozitive în formă de lamă de cuţit, pentru controlul direcţiei. Fuselajul şi motoarele păreau trei seringi hipodermice unite printr-o aripă.

Steluţele mici şi albe ale drapelului SUA indicau naţionalitatea avionului; în rest, SR-71 era negru de la bot pînă la coadă.

Ajutoarele de la sol îl sprijiniră pe Munro să intre în cadrul strîmt al locului din spate. Se simţi scufundîndu-se tot mai mult între marginile cockpitului. Capacul care se ridicase deasupra lui era aproape la acelaşi nivel cu fuselajul, pentru a contracara efectul de frînare. Dacă se uita afară, nu putea să vadă decît stelele de deasupra.

Omul care ocupa de obicei acest loc se descurca probabil în hăţişul de ecrane radar, aparate electronice de măsură şi monitoare de control, căci SR-71 era în primul rînd un avion de recunoaştere, proiectat şi echipat să zboare la altitudini neatinse de cele mai multe dintre avionele de interceptare şi dintre rachete, şi să fotografieze ceea ce se vedea dedesubt.

Mîini grijulii conectară tuburile care ieşeau din costumul lui la sistemele aparatului de zbor: radio, oxigen, antigravitaţie. Îl urmări pe colonelul O'Sullivan urcîndu-se pe locul din faţă, cu uşurinţa obişnuită şi legîndu-se singur la sistemele de protecţie. Fu conectat radioul şi în urechile lui Munro bubui vocea celui din Arizona.

– Eşti scoţian, domnule Munro?

– Da, scoţian, răspunse Munro în cască.

– Eu sînt irlandez, îi răsună în urechi vocea celuilalt. Eşti catolic?

– Ce să fiu?

– Catolic, pentru numele lui Dumnezeu!

Munro stătu să se gîndească. Nu era deloc religios.

– Nu, răspunse el. Biserica Scoţiei.

Cel din faţă fu evident dezgustat.

– Isuse, douăzeci de ani petrecuţi în aviaţia militară a Statelor Unite ca să ajung şoferul unui scoţian protestant.

Acoperişul capabil să reziste enormelor diferenţe de presiune atmosferică de la altitudine foarte mare se închise deasupra lor. Un ţiuit indică faptul că acum cabina era complet presurizată. Avionul SR-71 ieşi din hangar în lumina serii.

Din interior, motoarele pornite nu se auzeau decît ca un bîzîit. Afară, echipa de la sol tremura, chiar şi cu antifoanele la urechi, din cauza bubuitului care răsuna printre hangare.

Colonelul O'Sullivan primi imediat autorizaţia de decolare, deşi el îşi vedea mai departe de pregătirile preliminare, aparent interminabile. La începutul pistei principale, avionul se opri, se legănă pe roţi în timp ce colonelul îl alinia; Munro îi auzi vocea:

– La orice Dumnezeu te-ai ruga, dă-i drumul; şi ţin'te bine.

Pe scaunul din spate, Munro se încordă.

Ceva ca o locomotivă îl lovi din toate puterile drept în spinare; era scaunul turnat în care fusese legat cu centura. Nu se

vedeau clădiri, aşa că nu putea să-şi dea seama de viteză. Era doar cerul decolorat de deasupra. Cînd reactorul atinse o sută cincizeci de noduri, botul se ridică de pe pistă; jumătate de secundă mai tîrziu se desprinseră roţile şi O'Sullivan ridică trenul de aterizare.

Scăpat de povară, aparatul SR-71 se înclină pe spate pînă ce propulsoarele ajunseră să fie îndreptate perpendicular pe sol, apoi se înălţă. Se ridică aproape vertical, făcîndu-şi drum către cer ca o rachetă, ceea ce aproape şi era. Munro şedea pe spate, cu picioarele în sus, conştient numai de continua presiune a scaunului asupra spinării lui. Avionul Blackbird se îndreptă către cerul devenit mai întîi albastru-închis, apoi violet, pînă la urmă negru.

Pe scaunul din faţă, colonelul O'Sullivan naviga el însuşi, urmînd instrucţiunile afişate pe un ecran din faţa lui de către computerul de la bord. Acesta furniza date în legătură cu altitudinea, viteza, rata de urcare, rută şi direcţie, temperaturi interne şi externe, temperatura motorului şi propulsoarelor, cantitatea de oxigen şi apropierea de viteza sunetului.

Undeva sub ei, Philadelphia şi New York arătau ca nişte oraşe de jucărie. Depăşiseră bariera sonică deasupra nordului statului New York, dar încă urcau şi încă accelerau. La înălţimea de douăzeci şi patru de kilometri, opt kilometri mai sus decît putea ajunge un Concorde, colonelul O'Sullivan deconectă injectoarele şi începu să zboare orizontal.

Deşi soarele încă nu apusese, cerul era întunecat, căci la această altitudine sînt puţine molecule de aer care să poată reflecta razele solare, şi de aceea nu este lumină. Dar moleculele sînt încă de-ajuns de multe încît să provoace o frecare periferică unui avion ca Blackbird. Înainte să treacă peste statul Maine şi peste frontiera canadiană, ajunseseră la o viteză de croazieră de trei ori mai mare decît viteza sunetului. Ochii uluiţi ai lui Munro

putură vedea cum învelişul negru al aparatului SR-71, făcut din titan pur, începea să devină vişiniu din cauza căldurii.

În interiorul cockpitului, sistemul de răcire al navei păstra pentru călători o temperatură confortabilă.

– Pot vorbi? întrebă Munro.

– Sigur, răspunse laconic vocea pilotului.

– Unde sîntem?

– Deasupra golfului St. Lawrence, spuse O'Sullivan, şi ne îndreptăm către Newfoundland.

– Cîte mile mai sînt pînă la Moscova?

– De la baza Andrews, patru mii opt sute cincizeci şi şase.

– Şi cît timp de zbor?

– Trei ore şi cincizeci de minute.

Munro calculă. Decolaseră la şase după-amiaza, ora Washington-ului, unsprezece ora Europei. La Moscova era deja duminică, 3 aprilie, ora unu noaptea. Aveau să aterizeze în jurul orei cinci, ora locală. Dacă Rudin îi accepta planul şi avionul Blackbird îl ducea la Berlin, ar fi cîştigat două ore zburînd în direcţie contrară. Era de ajuns ca să ajungă la Berlin în zori.

Zburaseră mai puţin de o oră cînd Capul Harrison, ultima bucată de pămînt canadian, se pierdu în depărtare şi se treziră deasupra Atlanticului de Nord, înconjurînd extremitatea sudică a Groenlandei, capul Farewell.

– Vă rog să mă ascultaţi, domnule preşedinte Rudin, spuse William Matthews. Vorbise grav, într-un microfon de pe birou, la aşa-numitul telefon direct, care de fapt nu e deloc un telefon. Într-un amplificator de lîngă microfon cei din Biroul Oval puteau auzi murmurul translatorului care-i vorbea lui Rudin în ruseşte.

– Maxim Andreevici, cred că sîntem amîndoi prea vechi în meseria asta şi că am muncit prea greu şi prea multă vreme să

asigurăm popoarelor noastre pacea ca să fim încurcaţi şi escrocaţi în final de o bandă de ucigaşi de pe un petrolier din Marea Nordului.

Cîteva secunde fu linişte, apoi se auzi vocea răguşită a lui Rudin, vorbind ruseşte. Lîngă preşedinte, un tînăr aghiotant de la Departamentul de Stat turui în şoaptă traducerea.

– Atunci prietene William, trebuie să distrugi petrolierul şi să înlături şantajul, pentru că eu nu pot proceda altfel.

Bob Benson îi aruncă preşedintelui o privire de avertizare. Nu trebuia să-i spună lui Rudin că Occidentul ştia deja adevărul despre Ivanenko.

– Ştiu, spuse Matthews în microfon. Dar nici nu pot să distrug petrolierul. Ar însemna să mă distrug pe mine. Trebuie să mai existe o cale. Te rog din suflet să-l primeşti pe cel care este chiar acum la bordul unui avion şi va zbura peste Moscova. Are o propunere care ar putea să fie scăparea amîndurora.

– Cine este americanul? întrebă Rudin.

– Nu-i american, e englez, răspunse Matthews. Se numeşte Adam Munro.

Cîteva secunde se făcu linişte. Apoi vocea din Rusia reveni fără plăcere:

– Spune-le oamenilor mei detaliile planului de zbor – altitudine, viteză, rută. Voi da ordin ca avionul să fie admis şi îl voi primi eu însumi pe mesager. *Spakoino noci*, William.

– Vă urează o noapte bună, domnule preşedinte, zise translatorul.

– Glumeşte, spuse William Matthews. Transmite-le datele de zbor şi anunţă că avionul Blackbird poate pleca.

La bordul navei *Freya* ceasul bătea miezul nopţii. Prizonierii şi atacatorii începeau a treia şi ultima lor zi. Înaintea miezului de

noapte ce urma, Mîşkin şi Lazarev aveau să ajungă în Israel sau, dacă nu, *Freya* şi toţi cei de la bord se vor fi făcut praf şi pulbere.

În ciuda ameninţării că va alege o altă cabină, Drake se convinsese că nu va fi nici un atac în timpul nopţii şi rămăsese acolo unde se găsea.

Thor Larsen îl privi aspru pe deasupra mesei din cabină. Amîndoi erau complet epuizaţi. Larsen se lupta să ţină piept valurilor de oboseală care îl făceau să dorească să-şi lase capul pe braţe şi să doarmă, continuînd să încerce să-l ţină treaz şi pe Svoboda, provocîndu-l astfel încît ucraineanul să-i răspundă.

Descoperi că mijlocul cel mai sigur de a-l face pe Svoboda să-şi pună la bătaie şi ultimele rămăşiţe de energie nervoasă era să conducă discuţia spre problema ruşilor.

– Nu cred în revolta voastră populară, domnule Svoboda, zise Larsen. Nu cred că ruşii se vor ridica vreodată împotriva stăpînilor de la Kremlin, oricît de răi, de ineficienţi şi de brutali ar fi. E de ajuns pentru ei să fluture spectrul străinătăţii, că imediat se pot bizui pe neţărmuritul patriotism rusesc.

Pentru o clipă păru că norvegianul mersese prea departe. Svoboda îşi încleştă mîna pe patul puştii şi faţa i se albi de furie.

– La dracu' cu nenorocitul de patriotism, strigă el, sărind în picioare. M-am săturat să-i aud pe scriitorii şi pe liberalii occidentali tot invocînd aşa-zisul patriotism rusesc. Ce fel de patriotism e acela care nu se poate baza decît pe distrugerea dragostei de ţară a celorlalte popoare? Eu nu sînt patriot? Ce spui despre dragostea pentru ţara lor înrobită a ucrainenilor, Larsen? Dar a georgienilor, armenilor, lituanienilor, estonienilor, letonilor? Nu sînt ei capabili de patriotism? Trebuie să se cufunde cu toţii în această dezgustătoare dragoste pentru Mama Rusia? Urăsc blestematul ăsta de patriotism. E mai mult şovinism decît pe vremea lui Petru şi Ivan cel Groaznic. Şi nu poate exista decît cucerind şi înrobind naţiunile din jur.

Stătea în picioare în fața lui Larsen, de cealaltă parte a mesei, agitîndu-și pușca și gîfîind de cît strigase. Îndreptă țeava puștii către căpitan, ca pe un deget arătător, și spuse:

– Într-o zi, poate nu peste multă vreme, imperiul rusesc va începe să se destrame. Curînd vor începe și românii să-și arate patriotismul, și cehii, și polonezii. Pe urmă germanii și ungurii. Și balticii, și ucrainenii, și georgienii, și armenii. Imperiul rusesc se va destrăma și se va prăbuși, la fel cum s-a destrămat și Imperiul Roman sau cel Britanic, din cauză că aroganța mandarinilor a devenit pînă la urmă insuportabilă. Peste douăzeci și patru de ore am să vîr și eu dalta în temelia imperiului și am să-i ard un ciocan zdravăn. Și cine-mi va sta în drum va muri. Ați face mai bine să mă credeți.

Puse arma jos și vorbi mai încet.

– În orice caz, Busch a acceptat pretențiile mele și de data aceasta nu va da înapoi. De data aceasta, Mîșkin și Lazarev chiar vor ajunge în Israel.

Thor Larsen îl urmărea pe bărbatul mai tînăr din fața lui. Riscase, iar acesta aproape că-și folosise arma. Dar își pierduse și concentrarea, aproape că se apropiase de el. Să mai încerce o dată, încă o dată, în ora grea dinaintea zorilor...

Mesaje codificate, urgente circulară toată noaptea între Washington și Omaha, și de aici către mai multe stații radar care țineau Uniunea Sovietică sub observația alianței occidentale. Ochi nevăzuți urmăreau pe ecrane pîlpîirea steluței care era avionul Blackbird, deplasîndu-se în estul Islandei, către Scandinavia, în drum spre Moscova. Preveniți, observatorii nu dădură alarma.

De cealaltă parte a Cortinei de Fier, mesaje de la Moscova alertară observatoarele sovietice în legătură cu venirea unui avion. Avertizate, nici unul dintre aparatele de interceptare nu

plecă în urmărirea lui. Între golful Bothnia şi Moscova, Blackbird se încadră pe un culoar de zbor special pregătit.

Doar o bază de avioane de vînătoare părea să nu fi auzit înştiinţarea; sau o auzise, dar nu ţinuse cont de ea; sau primise ordine secrete de undeva de la Ministerul Apărării, contramandîndu-le pe cele ale Kremlinului.

În Arctica, la est de Kirkenes, două avioane MIG-25 decolară de pe zăpadă către stratosferă, într-un zbor de interceptare. Erau noul model 25-E, ultramodern, mai puternic şi mai înarmat decît varianta 25-A din 1970.

Erau capabile să dezvolte o viteză de două ori mai mare decît viteza sunetului şi să atingă o altitudine maximă de douăzeci şi patru de kilometri. Iar cele şase rachete aer-aer „Acrid", care erau suspendate sub aripi, mai acopereau încă şase kilometri. Porniră în forţă, cîştigînd în înălţime şase kilometri pe minut.

Avionul Blackbird survolă Finlanda şi se îndreptă spre Ladoga şi Leningrad, cînd colonelul O'Sullivan mormăi în microfon:

– Avem însoţitori.

Munro se trezi din visare. Deşi înţelegea puţin din tehnologia de pe SR-71, îşi dădu seama că ecranul radar din faţă semnala ceva. Erau două punctuleţe care se apropiau repede.

– Cine sînt? întrebă el, şi pentru o clipă simţi că i se strînge stomacul de frică. Maxim Rudin îşi dăduse personal avizul pentru zbor. N-ar fi trebuit să fie el. Dar cine altcineva?

În faţă, colonelul O'Sullivan avea şi el radar. Urmări preţ de cîteva secunde viteza de apropiere.

– MIG-25, zise. Sînt la o înălţime de optsprezece mii de metri şi se apropie repede. Blestemaţii de ruşi! Ştiam că n-ar fi trebuit să avem încredere în ei.

– Te întorci în Suedia? întrebă Munro.

– Nu, zise colonelul. Preşedintele Statelor Unite a zis că mergi la Moscova, englezoiule, aşa că mergi la Moscova.

Colonelul cuplă cele două injectoare; puterea crescu şi Munro simţi din nou la baza coloanei vertebrale ceva ca o lovitură de copită. Contorul Mach se mişcă şi pînă la urmă ajunse să indice de trei ori viteza sunetului. Pe ecranul radarului punctuleţele îşi încetiniră apropierea, apoi se opriră.

Botul avionului se ridică uşor; aparatul depăşi altitudinea de douăzeci şi patru de mii de metri şi începu să cîştige în înălţime.

Dedesubt, maiorul Piotr Kuzneţov, cel care conducea misiunea celor două avioane, împinse cele două motoare cu reacţie Tumanski cu un singur ax la limita posibilităţilor. Tehnologia sovietică de care dispuneau era cea mai bună, dar dezvolta o forţă de împingere mai mică cu douăzeci şi patru de mii de kilograme forţă decît cele două motoare ale reactorului american de deasupra lui. Mai era echipat şi cu armamentul extern, a cărui povară îi frîna viteza.

Totuşi cele două MIG-uri trecură de douăzeci şi unu de mii de metri şi se apropiară de raza de acţiune a rachetei. Maiorul Kuzneţov armă cele şase rachete şi ordonă pilotului să continue urmărirea.

Avionul Blackbird atinsese douăzeci şi şapte de mii de kilometri şi radarul colonelului O'Sullivan indică prezenţa urmăritorilor la peste douăzeci şi trei de mii de metri şi aproape în raza de acţiune a rachetelor. În linie dreaptă nu-l puteau ajunge ca viteză şi înălţime, dar făceau o cursă de interceptare, încercînd să-i iasă în faţă.

– Dacă mă gîndeam că sînt escorte, îi spuse colonelul lui Munro, i-aş fi lăsat să vină mai aproape. Numai că n-am avut niciodată încredere în ruşi.

Sub costumul de protecţie, Munro era scăldat în sudoare. Colonelul nu citise foaia Privighetorii, dar el da.

– Nu sînt escorte, zise. Au ordin să mă omoare.

– Nu mai spune, veni batjocoritor răspunsul. Preşedintele Statelor Unite însă te vrea viu, englezoiule. La Moscova.

Pilotul de pe Blackbird se aruncă asupra întregii garnituri de aparate electronice de măsură. Valuri de unde de bruiaj porniră de la reactorul negru şi înţesară atmosfera pe distanţă de cîţiva kilometri, care pentru radar erau echivalentul unui pumn de nisip aruncat în ochi.

Micul ecran din faţa maiorului Kuznetov deveni un fel de furtună de zăpadă, ca un televizor căruia îi moare tubul. Displayul cu comandă digitală îi arăta apropierea de victimă şi cînd să declanşeze rachetele indica încă cincisprezece secunde din timpul de tragere. Încetul cu încetul începu să se învîrtă, arătîndu-i maiorului că ţinta se pierduse undeva în îngheţata stratosferă.

Treizeci de secunde mai tîrziu cele două avioane de vînătoare aduseră vîrfurile aripilor în poziţie orizontală şi plecară pe rînd către baza lor din Arctica.

Dintre cele cinci aeroporturi din împrejurimile Moscovei, unul – Vnukovno II – nu este văzut niciodată de străini. El este rezervat elitei de partid şi flotilei sale de reactoare, păstrate la dispoziţie prin bunăvoinţa aviaţiei militare. Colonelul O'Sullivan depuse avionul Blackbird pe pămîntul Rusiei, chiar aici, la orele cinci ale dimineţii.

Cînd reactorul ajunse la locul de staţionare, fu înconjurat de un grup de ofiţeri îmbrăcaţi în paltoane groase şi cu căciuli de blană pe cap, căci la începutul lui aprilie la Moscova încă este frig înainte de ivirea zorilor. Colonelul deschise acoperişul cockpitului şi se uită cu groază la mulţimea din jur.

– Ruşi! exclamă el. Să-mi mînjească pasărea! Îşi desfăcu centura şi se ridică în picioare. Hei, luaţi-vă mîinile voastre nesuferite de pe maşinăria asta, se aude?

Adam Munro îl părăsi pe disperatul colonel, în timp ce încerca să-i oprească pe ofiţerii aviaţiei ruse să descopere capacele care duceau către valvele de realimentare, şi fu urcat repede într-o limuzină neagră, însoţit de două gărzi de corp de la Kremlin. În maşină îl ajutară să-şi scoată costumul de protecţie şi să-şi îmbrace din nou haina şi pantalonii, pe care le avusese înfăşurate în jurul genunchilor şi care acum arătau ca şi cum tocmai ar fi fost scoase din maşina de spălat.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, automobilul Zil, precedat de doi motociclişti care deschiseseră drumul prin Moscova, intra în Kremlin prin poarta Boroviţki, ocoliră palatul mare şi se îndreptară spre intrarea secundară a clădirii Arsenalului. La ora şase fără două minute, Adam Munro îşi făcu apariţia în apartamentul particular al conducătorului URSS, unde descoperi un bătrîn în halat, sorbind o ceaşcă de lapte fierbinte. I se indică un scaun. Uşa se închise în spatele lui.

– Aşadar, dumneata eşti Adam Munro, zise Maxim Rudin. Ia spune, ce propunere are preşedintele Matthews?

Munro se aşeză în scaunul cu spătar înalt şi privi peste birou la Maxim Rudin. Îl văzuse de cîteva ori, dar niciodată atît de aproape. Bătrînul arăta obosit.

Nu era de faţă nici un interpret. Rudin nu vorbea engleza. Munro îşi dădu seama că în timpul cît el zburase, Rudin îi verificase numele şi ştia că era diplomat al ambasadei britanice şi că vorbea ruseşte.

– Propunerea, domnule secretar general, începu Munro într-o rusă curgătoare, vizează o modalitate posibilă de a-i convinge pe teroriştii de pe *Freya* să părăsească nava, fără să fi obţinut ceea ce urmăreau.

– Să clarificăm un lucru, domnule Munro, nu vreau să mai vorbim de loc despre eliberarea lui Mîşkin şi Lazarev.

– Sigur că nu, domnule. De fapt, sperasem să putem vorbi despre Iuri Ivanenko.

Rudin se uită la el apatic. Ridică încet paharul cu lapte şi luă o înghiţitură.

– Ştiţi, unul dintre cei doi a lăsat deja să-i scape ceva, zise Munro. Era silit să-şi întărească argumentarea, să-l facă pe Rudin să ştie că aflase şi el ce se întîmplase cu Ivanenko. Dar nu voia să precizeze că fusese informat de către cineva din ierarhia Kremlinului, pentru eventualitatea în care Valentina ar mai fi fost încă în libertate. Continuă:

– Din fericire, a auzit numai unul dintre oamenii noştri şi subiectul a fost tratat cu grijă.

– Oamenii voştri? medită Rudin. Ah, da, cred că ştiu cine sînteţi voi. Cine mai ştie?

– Directorul general al organizaţiei din care fac parte, primul-ministru al Marii Britanii, preşedintele Matthews şi trei consilieri ai lui. Nimeni dintre cei care ştiu nu are cea mai mică intenţie să dezvăluie vestea publicului. Nici cea mai mică intenţie.

O vreme, Rudin păru să chibzuiască.

– Se poate spune acelaşi lucru şi despre Mîşkin şi Lazarev? întrebă el.

– Aici este problema, răspunse Munro. Asta a fost mereu problema, din clipa în care teroriştii, emigranţi ucraineni, au păşit pe *Freya*.

– I-am spus lui William Matthews: singura ieşire este distrugerea navei. Ar costa o mînă de vieţi omeneşti, dar ne-ar scuti de o grămadă de necazuri.

– Am fi fost scutiţi de o grămadă de necazuri şi dacă avionul cu care au evadat cei doi ucigaşi ar fi fost doborît, ripostă Munro.

Rudin îl privi sarcastic pe sub sprîncenele stufoase.

– A fost o greşeală, spuse el deschis.

– O greşeală au fost şi cele două MIG-25 care aproape că au doborît astă-noapte reactorul cu care zburam?

Bătrînul tresări.

– N-am ştiut, zise.

Pentru prima dată Munro îl crezu.

– Vreau să vă spun, domnule preşedinte, că distrugînd *Freya* nu vom rezolva nimic. Acum trei zile Mîşkin şi Lazarev erau doi tîlhari evadaţi lipsiţi de importanţă, condamnaţi să petreacă cincisprezece ani în închisoare. Acum sînt deja celebri. Se presupune că li se solicită eliberarea numai de dragul lor. Dar noi ştim că nu-i aşa. Dacă *Freya* va fi distrusă, continuă Munro, întreaga lume se va întreba de ce a fost atît de mare nevoie ca ei să nu fie eliberaţi. Nimeni nu-şi dă seama că nu încarcerarea lor este importantă, ci tăcerea. Dacă nava, încărcătura ei şi echipajul vor fi distruse numai pentru ca ei să rămînă în închisoare, nu vor mai avea nici un motiv să nu vorbească. Şi din cauza petrolierului lumea îi va crede cînd vor spune ce au făcut. Aşa că reţinerea lor în închisoare nu mai foloseşte la nimic.

Rudin înclină uşor din cap.

– Ai dreptate, tinere. Germanii le vor acorda conferinţa de presă cerută.

– Cu siguranţă, zise Munro. Iată acum ce propun eu.

Schiţă pe scurt aceeaşi succesiune de evenimente pe care o descrisese pentru doamna Carpenter şi preşedintele Matthews, cu douăsprezece ore mai înainte. Rusul îl urmări, nici surprins, nici îngrozit, doar interesat.

– O să meargă? întrebă el la sfîrşit.

– Trebuie să meargă, spuse Munro. Este ultima soluţie. Trebuie să li se permită să plece în Israel.

Rudin se uită la ceasul de perete. Era şapte fără un sfert, ora Moscovei. Peste paisprezece ore se întîlnea cu Vişnaev şi restul Biroului Politic. De data aceasta n-ar mai fi fost o abordare

piezişă; de data aceasta, teoreticianul ar fi depus oficial o moţiune de neîncredere.

Aprobă cu o mişcare a capului său cărunt.

– Fă-o, domnule Munro. Şi ai grijă să meargă. Căci altfel nu va mai exista nici Tratatul de la Dublin şi nici nava *Freya.*

Sună şi uşa din spate se deschise imediat. În cadrul ei stătea un imaculat maior al gărzii pretoriene a Kremlinului.

– Trebuie să transmit două comunicate, unul americanilor şi altul alor mei, zise Munro. Cîte un reprezentant al fiecărei ambasade aşteaptă în afara zidurilor Kremlinului.

Rudin îi transmise ordinele maiorului, care aprobă din cap şi îl conduse pe Munro. Cînd era în uşă, Maxim Rudin îl strigă:

– Domnule Munro!

Se întoarse. Bătrînul şedea aşa cum îl găsise, cu mîinile înconjurînd paharul cu lapte.

– Dacă vreodată o să ai nevoie de o slujbă, caută-mă. Întotdeauna se găseşte ceva pentru un om talentat.

Cînd limuzina Zil ieşi pe poarta Boroviţki, era ora şapte dimineaţa şi soarele de-abia ajunsese în dreptul fleşei catedralei Sfîntul Vasile. Două maşini negre aşteptau lîngă bordură. Munro coborî din Zil şi se apropie pe rînd de fiecare. Îi dădu un mesaj diplomatului american şi încă unul englezului. Instrucţiuniule aveau să ajungă la Londra şi Washington înainte ca el să-şi ia zborul spre Berlin.

La ora opt fix, botul avionului SR-71 se ridică de pe aeroportul Vnukovno II şi se îndreptă către Berlin, aflat la o mie cinci sute de kilometri. Colonelul O'Sullivan pilota complet dezgustat, căci petrecuse trei ore urmărind cum preţioasa lui pasăre fusese realimentată de o echipă de mecanici sovietici.

– Unde vrei să mergi acum? întrebă în microfon. Nu pot să aterizez pe Tempelhof, să ştii. Nu-i destul loc.

– Aterizează la baza engleză de la Gatow, spuse Munro.

– Mai întîi ruşi, acum englezi, mormăi americanul. Nu ştiu de ce dracu' nu punem avionul ăsta la dispoziţia publicului. Se pare că oricine are dreptul astăzi să se holbeze la el.

– Dacă misiunea mea va reuşi, răspunse Munro, lumea nu va mai avea nevoie de avioane Blackbird.

Colonelul O'Sullivan nu fu nici pe departe încîntat, ba chiar i se păru un dezastru.

– Ştii ce-o să fac dacă se întîmplă aşa ceva? întrebă. Am să mă fac şofer de taxi. Sînt sigur că acum am destulă experienţă...

Dedesubt dispărea oraşul Vilnius din Lituania. Zburînd cu de două ori viteza sunetului, urmau să ajungă la Berlin la ora şapte, ora locală.

Era cinci şi treizeci pe *Freya*, ora la care Adam Munro era în maşină între Kremlin pi aeroport, cînd în cabină se auzi sunînd interfonul care comunica pe punte.

Bărbatul care îşi spunea Svoboda răspunse, ascultă o vreme, apoi spuse ceva în ucraineană. De dincolo de masă, Thor Larsen îl urmărea printre pleoapele abia întredeschise.

Telefonul îl lăsă perplex pe şeful teroriştilor şi rămase încruntat, uitîndu-se la masă, pînă cînd un om veni să-l înlocuiască şi să-l supravegheze pe norvegian.

Svoboda îl lăsă pe căpitan cu ţeava puştii-mitralieră din mîinile subordonatului său îndreptată asupra lui şi se duse pe punte. Zece minute mai tîrziu se întoarse, părînd furios.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Larsen. Iar merge prost ceva?

– A telefonat de la Haga ambasadorul german, răspunse Svoboda. Se pare că ruşii au refuzat să permită oricărui avion german, particular sau oficial, să folosească vreun culoar de zbor în zona Berlinului de Vest.

– E logic, spuse Larsen. Nu ar avea de ce să pună umărul la eliberarea unor oameni care au omorît un căpitan de-al lor.

Svoboda îşi lăsă colegul să plece şi acesta se întoarse pe punte. Ucraineanul se aşeză la locul lui.

– Englezii s-au oferit să-i vină în ajutor cancelarului Busch punîndu-i la dispoziţie două avioane RAF care să-i ducă pe Mîşkin şi Lazarev de la Berlin la Tel Aviv.

– Eu aş accepta, spuse Larsen. Ruşii sînt în stare să împiedice un avion german s-o facă, fie şi doborîndu-l, la nevoie, şi afirmînd că a fost un accident. Dar nu vor îndrăzni niciodată să atace un avion britanic. Eşti în pragul victoriei; nu te împiedica de o problemă de procedură. Acceptă oferta.

Svoboda se uita la norvegian cu ochii împăienjeniţi de oboseală, cu mintea năclăită de nesomn.

– Ai dreptate, zise, ar fi în stare să doboare un avion german. De fapt am acceptat deja.

– Atunci înseamnă că jocul s-a terminat, spuse Larsen încercînd să zîmbească. Să sărbătorim.

Avea în faţă două ceşti de cafea, pregătite în timp ce-l aştepta să se întoarcă. Împinse una pînă la jumătatea mesei; ucraineanul se întinse după ea. Era prima greşeală pe care o făcea, în toată operaţiunea atît de bine plănuită.

Thor Larsen se năpusti asupra lui peste masă cu toată furia adunată în ultimele cincizeci de ore, dezlănţuindu-se cu violenţa unui urs înnebunit.

Partizanul se feri, păstrînd arma în mînă şi gata să tragă. Un pumn ca un buştean îl lovi în tîmpla stîngă, aruncîndu-l din scaun de-a lungul podelei cabinei.

Lovitura nu-l atinsese din plin, altfel ar fi fost mort. Dar era foarte bun şi mai tînăr decît marinarul. În cădere scăpase puşca din mînă şi ea zburase de cealaltă parte a duşumelei. Se ridică, gata de luptă, cu mîinile goale, sări asupra norvegianului şi se prăbuşiră amîndoi într-o încîlceală de braţe şi picioare, sfărîmături de scaun şi cioburi ale celor două ceşti de cafea.

Larsen încerca să-şi folosească greutatea şi forţa; ucraineanul tinereţea şi iuţeala. Cîştigă ultimul. Scăpînd din strînsoarea uriaşului, Svoboda se răsuci eliberîndu-se şi se duse către uşă. Aproape că reuşise, mîna căuta clanţa, dar Larsen se rostogoli pe covor şi îi placă amîndoi genunchii.

Cei doi se rostogoliră din nou, un metru mai încolo, cu norvegianul între Svoboda şi uşă. Ucraineanul îşi eliberă un picior şi îl lovi pe uriaş sub centură, făcîndu-l să se clatine. Dar Larsen îşi recîştigă echilibrul, se ridică şi se aruncă asupra celui care încerca să-i distrugă nava.

Svoboda trebuie că-şi amintise de izolarea fonică a cabinei. Se bătea în linişte, smulgînd, lovind, eschivîndu-se, sărind, şi perechea se rostogolea pe covor printre sfărîmături de mobilă şi de porţelan. Undeva sub ei era puşca-mitralieră care ar fi putut termina totul, iar în cureaua lui Svoboda era înfipt detonatorul, care ar fi putut termina absolut totul.

Lupta se termină după două minute. Thor Larsen îşi eliberă o mînă, îl apucă de cap pe ucraineanul care se zbătea şi îl izbi de piciorul mesei. Svoboda înţepeni pentru jumătate de secundă, apoi se înmuie. De la rădăcina părului îi curgea pe frunte un firicel de sînge.

Gîfîind de efort, Thor Larsen se ridică de pe podea şi se uită la celălalt, care zăcea inconştient. Îi desprinse cu grijă detonatorul de la curea şi, ţinîndu-l în mîna stîngă, traversă cabina spre fereastră, închisă cu şuruburi cap-de-fluture. Încercă să le deşurubeze cu o mînă. Primul se deschise; începu cu al doilea. Cîteva secunde încă, o aruncătură zdravănă şi detonatorul ar fi zburat departe prin hublou, ajungînd în Marea Nordului pe deasupra celor trei metri de oţel.

În spatele lui, pe podea, tînărul terorist înainta puţin cîte puţin către locul unde zăcea aruncată puşca. Larsen desfăcuse şi

al doilea şurub şi încerca să deschidă fereastra, cînd Svoboda se ridică cu greu într-un umăr şi trase.

În cabina închisă trosnetul împuşcăturii răsună strident. Thor Larsen se sprijini cu spatele de peretele de lîngă fereastra deschisă şi se uită întîi la mîna stîngă, apoi la Svoboda. De jos, Svoboda se uita la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Împuşcătura îl lovise pe căpitan în palma mîinii stîngi, cea în care ţinea detonatorul, înfigîndu-i în carne bucăţi de plastic şi de sticlă. Vreme de zece secunde cei doi se priviră unul pe celălalt, aşteptînd seria de explozii bubuitoare care ar fi însemnat sfîrşitul navei *Freya*.

Nu se întîmplă nimic. Glontele făcuse detonatorul bucăţi şi acesta se sfărîmase fără să aibă timp să emită semnalul care ar fi acţionat detonatoarele bombelor sub punţi.

Încet şi sprijinindu-se de masă, ucraineanul se ridică în picioare. Thor Larsen se uită la pîrîiaşul de sînge ce curgea pe covor din mîna lui zdrobită. Privi înapoi spre teroristul care răsufla greu.

– Am cîştigat, domnule Svoboda. Am cîştigat. Nu mai poţi să-mi distrugi nava şi echipajul.

– Poate că dumneata ştii asta, căpitane Larsen, spuse bărbatul cu puşca, şi poate că o ştiu şi eu. Dar ei..., arătă cu mîna spre hubloul prin care se vedeau luminile navelor NATO..., ei habar nu au! Jocul continuă. Mîşkin şi Lazarev vor ajunge în Israel!

CAPITOLUL 19

De la 6.00 la 16.00

Închisoarea Moabit din Berlinul de Vest are două părți. Cea mai veche datează dinaintea celui de-al doilea război mondial. Dar în anii șaizeci și la începutul anilor șaptezeci, cînd banda Baader-Meinhof împrăștia un val de teroare asupra Germaniei, fusese construită o nouă secție, care avea sisteme de securitate ultramoderne, oțelul și betonul cele mai solide, ecrane de televiziune, uși controlate electronic și gratii.

La etajul de sus, în celulele lor separate, David Lazarev și Lev Mîșkin fură treziți la ora șase a zilei de duminică, 3 aprilie, de către directorul închisorii.

– O să fiți eliberați, le spuse el. În dimineața asta o să zburați spre Israel. Decolarea este programată pentru ora opt. Pregătiți-vă de plecare; la șapte și jumătate plecăm la aeroport.

Zece minute mai tîrziu, comandantul militar al sectorului englez îi telefonă primarului.

– Îmi pare foarte rău, Herr Burgermeister, îi spuse, dar nu poate fi vorba de o decolare de pe aeroportul civil Tegel. În primul rînd, pentru că avionul, conform unei înțelegeri între guvernele noastre, va fi unul al aviației noastre militare, iar posibilitățile de alimentare și de pregătire ale acestuia sunt mai bune

la aerodromul nostru de la Gatow. În al doilea rînd, încercăm să evităm haosul unei invazii a presei, pe care la Gatow o putem împiedica să pătrundă. V-ar fi greu s-o faceţi, la aeroportul Tegel.

În sinea lui, primarul general se simţi într-un fel uşurat. Dacă întreaga operaţiune era preluată de către englezi, orice dezastru posibil ar fi fost sub responsabilitatea lor; iar Berlinul tocmai era prins în pregătirea alegerilor regionale.

– Şi ce vreţi să facem noi, domnule general? întrebă.

– Londra mi-a cerut să vă propun să-i vîrîţi încă de la Moabit într-o maşină închisă blindată şi să-i aduceţi aşa drept pînă la Gatow. Băieţii dumneavoastră ar ajunge astfel într-un mod direct pînă la noi şi, bineînţeles, vom semna de primire.

Presa nu avea de ce să fie prea fericită. Peste patru sute de reporteri şi cameramani îşi stabiliseră tabăra în jurul închisorii Moabit, în urma anunţului de la Bonn, din seara precedentă, care preciza că eliberarea va avea loc la ora opt. Încercau disperaţi să obţină fotografia perechii plecînd către aeroport. Alte echipe de ziarişti se postaseră pe aeroportul civil Tegel, căutînd locuri avantajoase pentru teleobiective pe terasele de observaţie ale clădirii terminalului. Toţi aveau să fie dezamăgiţi.

Avantajul bazei engleze de la Gatow era că se afla situată într-unul din locurile cele mai nepopulate şi mai izolate din perimetrul îngrădit al Berlinului de Vest, pe malul stîng al rîului Havel, în apropierea graniţei cu Republica Democrată Germană, care înconjura oraşul asediat pe toate părţile.

În interiorul bazei, activitatea începuse înainte de ivirea zorilor. Între orele trei şi patru, o variantă RAF a avionului HS-125, pe care aviaţia îl poreclise Dominie (Învăţătorul), sosise aici din Anglia. Era dotat cu rezervoare pentru cursă lungă, care îi puteau asigura zborul de la Berlin la Tel Aviv peste München, Veneţia şi Atena, fără să intre în spaţiul aerian al vreunei ţări comuniste.

Viteza de croazieră de 800 km/oră a avionului îl făcea capabil să acopere călătoria de trei mii cinci sute de kilometri în ceva mai mult de patru ore.

După aterizare, Dominie fusese remorcat pînă într-un hangar liniştit, unde să fie pregătit şi realimentat.

Presa era atît de preocupată să ţină sub observaţie închisoarea Moabit şi aeroportul Tegel, încît nimeni nu observă un avion SR-71 negru-strălucitor trecînd graniţa dintre Germania Democrată şi Berlinul de Vest, în cel mai îndepărtat colţ al oraşului, şi coborînd pe pista principală de la Gatow, la trei minute după ora şapte. Şi acest aparat de zbor fu remorcat rapid pînă la un hangar gol, unde o echipă a aviaţiei americane de la Tempelhof avu grijă să închidă repede uşile în faţa ochilor curioşi şi începu să se ocupe de el. SR-71 îşi făcuse treaba. Uşurat, colonelul O'Sullivan descoperi pînă la urmă că era înconjurat de compatrioţi şi că următoarea destinaţie era iubita lui patrie, Statele Unite ale Americii.

Pasagerul părăsi hangarul; îl întîmpină un tînăr comandant de escadrilă, care îl aştepta cu un Land-Rover.

– Domnul Munro?

– Da.

Munro prezentă legitimaţia şi ofiţerul o examină îndeaproape.

– Doi domni vă aşteaptă la popotă.

Dacă li s-ar fi cerut, cei doi domni ar fi putut face dovada că sînt mărunţi funcţionari civili ataşaţi pe lîngă Ministerul Apărării. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că se ocupau de un experiment în cadrul unui laborator foarte izolat, experiment ale cărui rezultate ar fi ajuns, odată puse la punct, pe lista informaţiilor strict secrete.

Amîndoi erau îmbrăcaţi simplu şi aveau valize-diplomat. Unul purta ochelari fără ramă şi avea pregătire medicală, sau avusese, pînă cînd renunţase la profesiunea lui Hipocrate. Celălalt era subordonatul lui, un fost asistent.

– Aveţi echipamentul pe care l-am cerut? întrebă Munro fără nici o introducere.

Drept răspuns, superiorul deschise valiza-diplomat şi scoase o cutie plată, de mărimea unei casete de ţigări de foi. O deschise şi îi arătă lui Munro ceva aşezat pe un pat de vată.

– Zece ore, spuse el. Nu mai mult.

– E de ajuns, zise Munro. Absolut de ajuns.

Era ora şapte şi treizeci a unei dimineţi însorite şi strălucitoare.

Avionul Nimrod al pazei de coastă se tot învîrtea la cinci mii de metri deasupra navei *Freya*. În afară de observarea petrolierului, avea datoria să urmărească ţiţeiul scurs în după-amiaza precedentă. Gigantica pată se mişca leneş pe suprafaţa apei, rămasă încă în afara razei de acţiune a remorcherelor cu detergent care nu îndrăzniseră să intre în zona din imediata apropiere a navei.

După vărsare, petrolul fusese purtat de apă către partea de nord-est a navei, încetişor, cu o viteză nu mai mare de un nod, în direcţia coastei de nord a Olandei. Dar, în timpul nopţii se oprise, fluxul se transformase în reflux şi briza îşi schimbase uşor direcţia. Înainte de zori, pata se întorsese, trecuse dincolo de *Freya* şi plutea chiar în sudul vasului, la două mile depărtare, în direcţia Olandei şi Belgiei.

Pe remorchere şi incendiatoare, încărcate fiecare la maximum cu agent de emulsionare, experţii aduşi de la Warren Springs se rugau ca marea să rămînă calmă şi vîntul liniştit pînă

cînd ar fi putut ei să intre în acţiune. O schimbare bruscă a vîntului, o deteriorare a vremii şi uriaşa pată s-ar fi împrăştiat, purtată de furtună către plajele Europei sau ale Marii Britanii.

Meteorologii din Anglia şi cei de pe continent urmăreau cu spaimă apropierea unui front rece dispre Danemarca, aducînd cu sine aer îngheţat, care avea să ia locul valului neobişnuit de căldură şi, poate, vînt şi ploaie. Douăzeci şi patru de ore de vijelie ar fi tulburat marea şi ar fi făcut pata incontrolabilă. Ecologiştii se rugau ca frontul atmosferic să nu aducă decît ceaţă.

Pe *Freya*, pe măsură ce treceau minutele pînă la ora opt, nervii deveneau tot mai întinşi. Andrew Drake, ajutat de doi oameni cu puşti mitraliere, ca să preîntîmpine un nou atac al norvegianului, îi permiseseră căpitanului Larsen să-şi oblojească mîna cu ajutorul trusei medicale personale. Cu faţa cenuşie de durere, căpitanul îşi smulsese din palmă cît putuse din bucăţile de plastic şi sticlă, apoi îşi bandajase mîna şi o agăţase într-o eşarfă petrecută pe după gît. Svoboda îl urmărea de pe partea cealaltă a cabninei, cu un plasture pe frunte.

– Eşti un tip curajos, Thor Larsen, recunosc, zise el. Dar nu s-a schimbat nimic. Pot să deversez ţiţeiul de pe nava ta pînă la ultima picătură şi apoi să-i dau foc şi să termin treaba. Dacă germanii nu-şi ţin promisiunea, la ora nouă aşa o să şi fac.

Exact la şapte şi jumătate, vigilenţa ziariştilor din jurul închisorii Moabit fu răsplătită. Porţile duble dinspre Klein Moabit Strasse se deschiseră pentru prima oară şi îşi făcu apariţia un furgon blindat, fără geamuri. De la ferestrele de peste drum, fotografiară cu toţii din răsputeri, deşi nu era mare lucru de fotografiat, apoi şuvoiul de maşini ale ziariştilor se puse în mişcare, gata să urmărească furgonul oriîncotro ar fi luat-o.

Simultan, cei de la televiziune şi radio dădură drumul la camere şi la emiţătoare şi începură să trăncănească în microfoane. Vorbele lor ajungeau în diversele capitale cărora le aparţineau. Vocea reporterului de la BBC răsună în cabina de pe *Freya*, unde Andrew Drake stătea ascultînd radioul. Tresări.

– Sînt pe drum, zise el satisfăcut. Nu mai e mult de aşteptat. Este vremea să le dau ultimele detalii despre cum să-i primească la Tel Aviv.

Ieşi pe punte; ceilalţi doi rămaseră să-l păzească pe căpitan, care, prăbuşit pe scaun, se străduia cu ultimele puteri să lupte împotriva valurilor de durere pe care i le provoca mîna ruptă şi însîngerată.

Furgonul blindat, precedat de motociclişti cu sirene, intră prin poarta de plasă de oţel, înaltă de trei metri şi jumătate, a bazei britanice de la Gatow, şi bariera coborî repede în faţa primei maşini încărcate cu ziarişti care încercase urmărirea. Maşina se opri într-un scrîşnet de pneuri. Poarta se închise. Cîteva minute mai trîrziu, un puhoi de reporteri şi fotografi protestau în faţa plasei de sîrmă şi cereau să fie primiţi.

Gatow nu era numai o bază aeriană; se afla aici şi o unitate a armatei, comandată de un general de brigadă. Cei de la poartă făceau parte din Poliţia Militară, patru uriaşi purtînd caschete cu fundul roşu, trase pînă la rădăcina nasului, impasibili şi insensibili.

– Nu puteţi face una ca asta, strigă furios un fotograf de la „Der Spiegel". Cerem să-i vedem pe prizonieri decolînd!

– Totul e în regulă, Fritz, spuse liniştit sergentul Farrow. Respect ordinele.

Reporterii se năpustiră la telefoanele publice să se plîngă şefilor. Se plînseră primarului-general, care le dădu imediat

dreptate şi promise să ia pe loc legătura cu comandantul bazei Gatow. Cînd telefonul se întrerupse, primarul se lăsă pe spate şi îşi aprinse un trabuc.

Înăuntrul bazei, Adam Munro se îndreptă spre hangarul lui Dominie însoţit de comandantul de zbor însărcinat cu pregătirea avionului.

– Cum e? îl întrebă Munro pe subofiţerul tehnic care avea grijă de montare şi echipare.

– E sută la sută gata, domnule, răspunse mecanicul.

– Ba nu e, zise Munro. Cred că dacă ai să te uiţi sub capota unuia dintre motoare, ai să găseşti o defecţiune la sistemul electric care cere puţină atenţie.

Subofiţerul privi uimit la străin, apoi la superiorul lui.

– Fă cum spune, domnule Barker, zise ofiţerul. Avem nevoie de o întîrziere tehnică. Dominie nu trebuie să fie încă gata de decolare, şi autorităţile germane trebuie să creadă că defecţiunea tehnică e reală. Deschide capota şi treci la treabă.

Subofiţerul Barker era mecanic de întreţinere la RAF de treizeci de ani. Ordinele comandantului de zbor nu se discutau, chiar dacă veneau din partea unui civil căruia ar fi trebuit să-i fie ruşine cum era îmbrăcat, ca să nu mai vorbim că nu era nici bărbierit.

Alois Bruckner, directorul închisorii, venise cu maşina proprie ca să asiste la predarea prizonierilor către englezi şi la decolarea los spre Israel. Îl irită vestea că avionul nu era gata şi vru să vadă cu ochii săi.

Veni în hangar, însoţit de comandantul bazei de aviaţie, şi îl găsi pe subofiţerul Barker vîrît pînă la umeri într-unul dintre motoarele lui Dominie.

– Despre ce este vorba? întrebă exasperat directorul.

Subofiţerul Barker scoase capul.

– Scurt-circuit la sistemul electric, domnule, răspunse el oficial. S-a întîmplat chiar acum, cînd încercam motoarele. Nu poate dura prea mult.

– Oamenii aceştia trebuie să decoleze la ora opt, peste zece minute, spuse neamţul. La ora nouă, teroriştii de pe *Freya* vor să deverseze o sută de mii de tone de petrol.

– Fac tot ce pot, domnule. Acum aş vrea să-mi văd de treabă, spuse subofiţerul.

Comandantul bazei îl conduse pe Herr Bruckner afară din hangar. Nu ştia nici el ce voiau să însemne ordinele de la Londra, dar erau ordine şi intenţiona să le respecte.

– N-aţi dori să mergem la popota ofiţerilor şi să bem un ceai? propuse el.

– Nu vreau nici un ceai, spuse nemulţumit Herr Bruckner. Vreau o decolare către Tel Aviv. Dar mai întîi trebuie să-i telefonez primarului general.

– Tot popota ofiţerilor e locul cel mai potrivit, răspunse comandantul. Apropo, cum prizonierii nu mai puteau rămîne în furgon, am ordonat să fie duşi în celulele poliţiei militare. Vor fi mai în largul lor acolo.

La ora opt fără cinci, corespondentul BBC fu informat personal de către comandantul bazei aeriene despre defecţiunea lui Dominie; la rîndul lui, transmise direct ştirea în cadrul buletinului de la ora opt, şapte minute mai tîrziu. Cei de pe *Freya* îl auziră.

– Ar face mai bine să se grăbească, spuse Svoboda.

La ora opt, Adam Munro şi cei doi civili intrară în arestul poliţiei militare. Era o baracă mică, cu patru celule în şir, folosită pentru prizonieri ocazionali. Mîşkin era în prima, Lazarev în cea de-a patra. Civilul mai tînăr îi lăsă pe Munro şi pe colegul său să

intre în coridorul care ducea către celule, apoi închise uşa şi se aşeză cu spatele la ea.

– Un interogatoriu de ultimă clipă, îi spuse el sergentului din Poliţia Militară înfuriat la culme. Contrainformaţiile, zise el şi îşi atinse o nară.

Sergentul ridică din umeri şi se întoarse în cămăruţa lui.

Munro intră în prima celulă. Lev Mîşkin, în haine civile, stătea pe un colţ de pat şi fuma o ţigară. I se spusese că avea să plece în sfîrşit în Israel, dar era agitat şi habar nu avea de cele petrecute în ultimele trei zile.

Munro se uită la el. Nu-i făcea plăcere să-l întîlnească. Dacă nu era acest om şi planul său nebunesc de a-l asasina pe Iuri Ivanenko, urmărind cine ştie ce himeră, iubita lui Valentina ar fi trebuit chiar acum să-şi facă bagajele şi să se pregătească de plecare către România, la Congresul partidului, apoi în vacanţă la Mamaia şi pe vasul care ar fi dus-o spre libertate. Revăzu iar în minte spatele femeii pe care o iubea, ieşind în stradă prin uşile de sticlă ale magazinului din Moscova, apoi pe bărbatul în balonzaid îndreptîndu-se de spate şi pornind în urmărirea ei.

– Sînt doctor, spuse el în ruseşte. Prietenii dumitale ucraineni care au cerut punerea în libertate au insistat şi pentru un control medical.

Mîşkin dădu din umeri şi se ridică. Cele patru degete care i se înfipseră în plexul solar îl luară pe nepregătite, apoi, în timp ce horcăia căutînd aerul, sub nas îi fu pus un bidonaş. Inhală zdravăn vaporii împroşcaţi de tubul din capătul bidonului. Cînd gazul paralizant ajunse în plămîni, picioarele i se înmuiară şi înainte să ajungă pe podea, Munro îl prinse de subsuori. Îl întinse cu grijă pe pat.

– Efectul ține cinci minute, nu mai mult, spuse civilul de la minister, pe urmă o să aibă capul tulbure, dar fără alte efecte secundare. Mai bine te-ai mișca repede.

Munro deschise valiza diplomat și scoase din ea cutia care conținea seringa hipodermică, vată și o sticluță cu eter. Înmuie vata în eter și șterse o porțiune din antebrațul prizonierului, dezinfectînd pielea; ținu seringa în lumină și apăsă pistonul pînă cînd țîșni un jet subțire, eliminînd ultimele bule de aer.

Injecția dură mai puțin de trei secunde, dar Lev Mîșkin avea să rămînă sub efectul ei aproape două ore, mai mult decît era necesar; perioada nu putea fi însă redusă.

Cei doi închiseră ușa celulei și se îndreptară spre cea a lui David Lazarev, care nu auzise nimic și se plimba nervos în sus și în jos. Sprayul își făcu efectul cu aceeași repeziciune. Două minute mai tîrziu, și lui i se făcuse injecția.

Civilul care îl însoțea pe Munro căută în buzunarul interior și scoase o cutiuță metalică lucioasă. I-o dădu.

– Acum te las, spuse el cu răceală. Nu pentru asta sînt plătit.

Nici unul dintre bandiți n-a știut și nici n-avea să știe vreodată ce li se injectase. Era vorba de un amestec de două narcotice, cărora englezii le ziceau pethiden și hyacin, iar americanii meperidină și scopolamină. Combinate, aveau efecte remarcabile.

Pacientul rămînea treaz, chiar dacă nițel somnoros, ascultător și în stare să execute ordinele pe care le primea. Mai aveau și efecte de telescopare a timpului, așa că, peste două ore, cînd acțiunea injecției înceta, pacientul avea să aibă impresia că amețise cîteva secunde. Mai provocau o amnezie completă, astfel încît la epuizarea efectului pacientul nu-și mai amintea nimic din ceea ce se petrecuse. Doar dacă se uita la ceas putea să-și dea seama că trecuse cîtăva vreme.

Munro intră din nou în celula lui Mîşkin. Îl ajută să se ridice în poziţie şezîndă, cu spatele la perete.

– Salut, zise el.

– Salut, răspunse Mîşkin şi zîmbi.

Vorbeau ruseşte, dar Mîşkin nu avea să-şi mai aducă aminte niciodată.

Munro deschise cutiuţa metalică, scoase două jumătăţi de capsulă, în genul acelora de antibiotice şi le puse una într-alta.

– Vreau să iei pastila asta, spuse, întinzîndu-i-o împreună cu un pahar de apă.

– Sigur, răspunse Mîşkin, şi o înghiţi fără să ezite.

Din valiza diplomat, Munro scoase un ceas cu baterii şi îl potrivi. Acele arătau ora opt, dar nu se mişcau. Îl agăţă de perete. Apoi îl lăsă pe Mîşkin în patul lui şi se întoarse în celula celuilalt. Peste cinci minute, treaba era gata. Îşi strînse valiza şi ieşi în coridorul din faţa celulelor.

– Trebuie să rămînă la izolare pînă cînd va fi gata avionul, îi spuse sergentului din cămăruţa de gardă. Nimeni nu are voie să-i vadă. Ordin din partea comandantului bazei.

Andrew Drake vorbea pentru prima oară el însuşi cu Jan Grayling, premierul olandez. Mai tîrziu, lingviştii aveau să stabilească, pe baza înregistrării, că vorbea ca o persoană originară din zona oraşului Bradford, Anglia, dar era oricum tîrziu.

– Iată termenii sosirii celor doi în Israel, zise Drake. Aştept ca, la cel mult o oră de la decolare, primul-ministru Golen să mă asigure că vor fi acceptaţi. Dacă nu, punerea în libertate a prietenilor mei va fi considerată nulă şi neavenită.

Unu: de la avion cei doi vor fi conduşi pe jos, încet, pe sub terasa de observaţie a clădirii terminalului de pe aeroportul Ben Gurion. Doi: accesul publicului pe această terasă va fi liber.

Forțele de securitate din Israel să nu controleze identitatea privitorilor și publicul să nu fie unul special pregătit. Trei: dacă traseul prizonierilor va fi schimbat sau dacă în locul lor vor fi folosite persoane care le seamănă, voi afla în orele imediat următoare. Patru: trei ore înainte de aterizarea la Ben Gurion, radioul israelian va face publică ora sosirii lor și va informa că oricine vrea să asiste la aterizare este bine-venit. Anunțul se va transmite în ebraică, engleză, franceză și germană. Asta-i tot.

– Domnule Svoboda, interveni repede Jan Grayling, toate solicitările au fost notate și le voi transmite imediat guvernului israelian. Sînt sigur că va fi de acord. Vă rog să nu întrerupeți legătura. Am informații urgente din partea englezilor din Berlinul de Vest.

– Ascult.

– Tehnicienii RAF care se ocupă de avionul destinat operațiunii au raportat o defecțiune electrică serioasă intervenită azi-dimineață în timpul încercării motoarelor. Vă implor să credeți că nu este un truc. Lucrează cu toții să o remedieze. Dar va fi o întîrziere de o oră sau două.

– Dacă este un truc, vă va costa depozitarea pe plajele voastre a o sută de mii de tone de țiței, șuieră Drake.

– Nu este un truc, adăugă repede Grayling. La orice avion poate să intervină ocazional o defecțiune. Este dezastruos că s-a întîmplat cu avionul RAF chiar acum, dar se va repara, se lucrează la el chiar în momentul discuției noastre.

Drake căzu pe gînduri și cîteva clipe fu liniște.

– Vreau ca decolarea să fie urmărită și de patru reporteri radio din țări diferite, în legătură directă cu sediile lor. Vor fi: Vocea Americii, Vocea Germaniai, BBC, și ORTF. Transmisia începe cu cinci minute înainte de decolare.

Jan Grayling păru ușurat.

– Vă asigur că personalul RAF de la Gatow va permite prezenţa la decolare a acestor patru reporteri, spuse.

– Ar face bine, zise Drake. Prelungesc cu trei ore termenul limită de deversare a ţiţeiului. La prînz, vom începe să pompăm în mare o sută de mii de tone de ţiţei.

Se auzi un declic şi convorbirea se întrerupse.

În dimineaţa zilei de duminică, premierul Beniamin Golen era în biroul lui de la Ierusalim. Sabatul se terminase şi începuse o zi normală de lucru; era trecut de ora zece, două ore mai tîrziu decît în Europa de Vest.

Abia apucase primul-ministru să încheie convorbirea, cînd mica echipă de agenţi ai Mossadului, care se stabiliseră într-un apartament din Rotterdam, transmiseră în Israel mesajul recepţionat de pe *Freya*, luînd-o cu cel puţin o oră înaintea transmisiilor pe canale diplomatice.

Consilierul personal în probleme de securitate al primului-ministru îi aduse el însuşi copia transmisiei de pe *Freya* şi o puse pe birou. Golen o citi repede.

– Ce urmăresc? întrebă el.

– Îşi iau precauţii în legătură cu schimbarea prizonierilor, spuse consilierul. Este un lucru care s-ar putea oricînd întîmpla: să foloseşti doi tineri care la prima vedere să treacă drept Mîşkin şi Lazarev.

– Atunci cine îi va recunoaşte pe adevăraţii Mîşkin şi Lazarev, aici în Israel?

Consilierul ridică din umeri.

– Cineva de pe terasa de observaţie, răspunse el. Trebuie să aibă un coleg, aici în Israel, care să-i poată recunoaşte, sau, mai probabil, cineva pe care să-l poată recunoaşte Mîşkin şi Lazarev.

– Şi după recunoaştere?

– Probabil că vreun mesaj sau vreun semnal va fi strecurat presei, care va confirma celor de pe *Freya* că prietenii lor au ajuns în siguranţă. Dacă nu vor primi mesajul, vor crede că au fost traşi pe sfoară şi vor întreprinde ceea ce au de gînd.

– Adică încă unul de-al lor în Israel? Nu înghit aşa ceva, zise Beniamin Golen. Îi găzduim pe Mîşkin şi Lazarev, dar pe nimeni altcineva. Vreau ca terasa terminalului să fie pusă sub observaţie secretă. Orice privitor care primeşte un semnal de la cei doi să fie urmărit. Să i se permită să-şi transmită mesajul, apoi să fie arestat.

Pe *Freya*, dimineaţa se scurgea cu încetineală de moarte. La fiecare sfert de oră, Andrew Drake, manevrînd scala radioului portabil, prindea cîte un buletin de ştiri în limba engleză transmis de Vocea Americii sau BBC World Service. Toate conţineau acelaşi mesaj: decolarea nu avusese loc. Mecanicii încă mai lucrau la remedierea defecţiunii lui Dominie.

Puţin după ora nouă, cei patru radioreporteri desemnaţi de Drake ca martori ai decolării fură primiţi în baza de la Gatow şi escortaţi de poliţia militară pînă la poarta ofiţerilor, unde li se oferi cafea şi biscuiţi. Fură stabilite legături telefonice directe cu birourile lor din Berlin şi de acolo se deschiseră circuitele radio către ţările lor. Nici unul dintre ei nu-l întîlni pe Adam Munro, care se afla în biroul particular al comandantului navei şi vorbea cu Londra.

La adăpostul crucişătorului *Argyll*, trei şalupe rapide de patrulare, *Cutlass*, *Sabre* şi *Scimitar*, aşteptau la ancoră. Maiorul Fallon îi adunase pe cei doisprezece membri ai comandoului pe *Cutlass*.

– Răspundem de plecarea ticăloşilor de pe *Freya*, le spuse el. În următoarele ore, prizonierii vor decola din Berlinul de Vest

către Israel. Vor ajunge acolo după patru ore şi jumătate. Aşa că diseară sau la noapte, dacă se ţin de cuvînt, teroriştii de pe navă vor încerca s-o şteargă. Nu ştim încotro, dar probabil către Olanda. Marea e liberă în direcţia asta. Cînd vor ajunge la trei mile de navă, în afara razei posibile de acţiune a unui detonator de putere mică, experţii marinei britanice vor urca la bord şi vor deconecta încărcăturile de explozibil. Dar asta nu-i treaba noastră.

Noi vom merge să punem mîna pe ticăloşi, iar eu îl vreau pe Svoboda. E al meu, s-a înţeles?

Urmă o serie de aprobări şi de rînjete. Erau oameni antrenaţi pentru acţiune, şi le cam lipsise. Acum se trezise în ei instinctul de vînător.

– Şalupa lor este mai leneşă decît ale noastre, concise Fallon. Vor avea un avantaj de opt mile, dar cred că putem pune mîna pe ei cu trei-patru mile înainte de a ajunge la coastă. Avem un Nimrod deasupra. *Argyll* ne va da direcţiile de care avem nevoie. Cînd ne vom apropia de ei, vom folosi reflectoarele. După ce îi depistăm, îi lichidăm. Londra zice că nu vrea nimeni să-i ia prizonieri. Nu mă întrebaţi de ce; poate ca să nu vorbească, din motive pe care nu le ştim. Am primit o sarcină, trebuie s-o îndeplinim.

Cîteva mile mai încolo, căpitanul Mike Manning urmărea şi el cum se scurg minutele. Aştepta să afle dacă la Berlin mecanicii terminaseră lucrul la motorul lui Dominie. Noutăţile de dis-de-dimineaţă, pe cînd stătea treaz în cabină şi aştepta înspăimîntătorul ordin de a deschide focul şi de a distruge *Freya*, îl luaseră prin surprindere. Din senin, guvernul Statelor Unite îşi schimbase atitudinea: nu mai obiecta la eliberarea prizonierilor din Moabit; nu se mai pregătea să nimicească *Freya* ca să prevină eliberarea. Washingtonul nu mai avea nici o obiecţie.

Simţea că se linişteşte. Valuri de uşurare provocate de revocarea ordinelor criminale, doar dacă... Doar dacă nu se întîmpla din nou ceva. Pînă cînd evreii ucraineni nu aveau să ajungă pe aeroportul Ben Gurion, nu putea fi complet sigur că ordinul de a transforma *Freya* într-un rug funebru a devenit istorie.

La ora zece fără un sfert, Mîşkin şi Lazarev începură să-şi revină de sub efectul narcoticului, în celulele lor de la baza Gatow. Aproape simultan, ceasurile pe care le agăţase Adam Munro pe pereţi se treziră la viaţă. Acele începură să se învîrtă.

Mîşkin scutură din cap şi deschise ochii. Era somnoros şi avea capul greu. Socoti că era din cauza nopţii trecute, a orelor fără somn, a agitaţiei. Se uită la ceasul de pe perete: arăta opt şi două minute. Ştia că atunci cînd fusese adus aici împreună cu David Lazarev era opt fix. Se întinse, se ridică din patul de metal şi începu să se plimbe prin încăpere. Cinci minute mai tîrziu, Lazarev făcea acelaşi lucru, la celălalt capăt al coridorului.

Adam Munro îşi făcu drum pînă la hangarul în care subofiţerul Barker îşi pierdea vremea cu motorul de pe Dominie.

– Cum e, domnule Barker? întrebă Munro.

Bătrînul tehnician ieşi dintre măruntaiele motorului şi se uită exasperat la civil.

– Pot să vă întreb, domnule, cît trebuie să continuu comedia? Motorul este perfect.

Munro se uită la ceas.

– Este zece şi jumătate, spuse el. Exact peste o oră te-aş ruga să telefonezi la camera de comandă şi la popota ofiţerilor şi să raportezi că s-a rezolvat şi că aparatul este gata de zbor.

– Am înţeles, domnule, unsprezece şi jumătate, zise subofiţerul Barker.

În celulă, David Lazarev se uită şi el din nou la ceas. Crezuse că nu trecuse decît o jumătate de oră de cînd patrula prin celulă, dar ceasul indica ora nouă. Se dusese o oră, dar păruse una foarte scurtă. În izolarea celulei, timpul juca feste simţurilor. Ceasurile însă sînt precise. Nu i se întîmplase niciodată lui, sau lui Mîşkin, ca acele ceasornicelor să meargă de două ori mai repede pentru a recupera cele o sută de minute pierdute din vieţile lor. Cele de aici erau pregătite să se sincronizeze cu cele de afară, fix la unsprezece şi jumătate.

La ora unsprezece, premierul Jan Grayling vorbea la telefon de la Haga cu primarul-general al Berlinului de Vest.

– Ce dracu' se întîmplă, Herr Bürgermeister?

– Nu ştiu, strigă exasperat oficialul berlinez. Englezii spun că aproape au terminat cu blestemata de defecţiune. De ce n-or fi folosit un avion civil de cursă lungă, nu pot să înţeleg. Am fi plătit noi costul suplimentar şi ar fi zburat în Israel cu numai doi pasageri la bord.

– Ei bine, vreau să-ţi spun că peste numai o oră, zănaticii de pe *Freya* vor deversa o sută de mii de tone de petrol, zise Jan Grayling, iar guvernul meu îi va face răspunzători pe englezi.

– Sînt absolut de acord, răspunse vocea din Berlin. Toată afacerea asta este o nebunie.

La unsprezece şi jumătate, subofiţerul Barker închise capota motorului şi coborî. Se duse la telefonul prins în zid şi sună la popota ofiţerilor. Vorbi cu comandantul bazei.

– E gata, domnule, zise tehnicianul.

Ofiţerul RAF se întoarse spre cei care îl înconjurau, printre care directorul închisorii Moabit şi cei patru reporteri în legătură directă cu sediile lor.

– Defecţiunea a fost remediată, domnilor. Avionul va decola într-un sfert de oră.

Prin ferestrele popotei văzură cum luciosul avion era scos afară, în lumina soarelui. Pilotul şi copilotul urcară la bord şi porniră ambele motoare.

Directorul închisorii intră în celulele prizonierilor şi le aduse la cunoştinţă că urmau să decoleze. Ceasul lui indica 11.35, la fel ca şi ceasurile de pe perete.

Prizonierii merseră în linişte pînă la Land-Roverul poliţiei militare şi fură transportaţi apoi, împreună cu directorul, pînă la avionul care aştepta. Îi urma un ofiţer de intendenţă, singurul pasager al zborului, cu excepţia celor doi. Prizonierii urcară scara fără să privească înapoi şi îşi ocupară locurile.

La unsprezece şi patruzeci şi cinci, comandantul de zbor Jarvis deschise ambele regulatoare şi se ridică de pe pista aerodromului Gatow. Conform instrucţiunilor controlorului de zbor, se înscrise în culoarul de zbor către München şi dispăru în întinderea albastră a cerului.

Peste două minute, toţi cei patru reporteri radio vorbeau în direct ascultătorilor din popota de la Gatow. Vocile lor înconjurau lumea, informînd că, după patruzeci şi opt de ore de la solicitările teroriştilor de pe *Freya*, Mîşkin şi Lazarev fuseseră îmbarcaţi şi zburau către Israel şi către libertate.

Emisiunea era ascultată şi în casele celor treizeci de marinari de pe *Freya*; în treizeci de cămine din patru ţări scandinave, mame şi soţii îşi pierduseră cumpătul, iar copiii întrebară „de ce plînge mami?"

Mica armada a remorcherelor şi vaselor cu detergent adăpostită la vest de *Argyll* primi vestea cu un oftat de uşurare.

Nici experții și nici marinarii nu credeau că ar fi putut face față la o sută de mii de tone de țiței deversate în mare.

În Texas, magnatul petrolului Clint Blake recepționă știrea la NBC, imediat după micul dejun de duminică și strigă:

– La dracu', era și timpul!

Larry Wennerstrom ascultă emisiunea BBC în apartamentul lui de deasupra Rotterdamului și rînji satisfăcut.

În toate birourile ziarelor, din Irlanda pînă la Cortina de Fier, se pregăteau edițiile de luni dimineață. Echipele de scriitori adunară laolaltă întreaga poveste, de la invadarea navei *Freya* de vineri dis-de-dimineață și pînă în momentul actual. Fură păstrate spații pentru relatarea sosirii în Israel a lui Mîșkin și Lazarev și a eliberării petrolierului. Pînă la ora zece seara, cînd se închidea prima ediție, era vreme pentru toate.

La douăsprezece și douăzeci, ora Europei, Israelul se declară de acord cu cererile celor de pe *Freya*, acceptînd o primire publică și identificarea celor doi pe aeroportul Ben Gurion, peste patru ore.

În camera lui de la etajul șase al hotelului „Avia", la cinci kilometri depărtare de aeroportul Ben Gurion, Miroslav Kaminski asculta și el știrile de la radio. Se lăsă pe spate cu un oftat de ușurare. Ajuns în Israel în după-amiaza zilei de vineri, așteptase ca vechii lui tovarăși să sosească sîmbătă. Urmărise apoi la radio schimbarea de poziție a guvernului german, întîrzierea provocată astfel și prima deversare de țiței. Strînse din dinți, de neputință, de nerăbdare, pînă ce aflase decizia finală de punere în libertate. Și pentru el, orele pînă cînd Dominie avea să aterizeze, la șaisprezece și cincizeci ora Europei, optsprezece și cincizeci ora locală, abia se tîrau.

Pe *Freya*, Andrew Drake primi vestea decolării cu o bucurie care îl făcu să uite de oboseală. Peste o jumătate de ceas primi şi acordul Israelului cu privire la condiţiile puse de el, dar aceasta nu mai era decît o formalitate.

– Sînt pe drum, îi spuse el lui Larsen. Patru ore pînă la Tel Aviv şi vor fi în siguranţă. Încă patru ore după aceea, sau chiar mai puţin, dacă se lasă ceaţa, şi vom pleca şi noi. Marina va sosi la bord şi vă va elibera. Ţi se va acorda asistenţă medicală şi îţi vei recupera nava şi echipajul... Ar trebui să fii fericit.

Căpitanul norvegian zăcea în scaun, cu cearcăne negre sub ochi, refuzînd să-i ofere celuilalt satisfacţia de a-l vedea adormind. Pentru el nu se terminase încă; nu înainte ca încărcătura explozivă să fi fost scoasă din amplasamente, nu înainte ca teroriştii să părăsească nava. Ştia că este în pragul prăbuşirii. Durerea arzătoare din mînă se instalase în întreg braţul, ca o pulsaţie surdă şi necontrolată care îl străbătea pînă la umăr. Valuri de epuizare se abăteau asupra lui, pînă la ameţeală. Dar tot nu voia să închidă ochii. Ridică sfidător privirea către ucrainean.

– Şi Tom Keller? întrebă.

– Cine?

– Ofiţerul pe care l-ai împuşcat pe punte vineri dimineaţă.

Drake rîse.

– Tom Keller e sub punte împreună cu ceilalţi. Totul a fost o păcăleală. În hainele lui Keller era un om de-al meu. S-a tras cu gloanţe oarbe.

Norvegianul gemu. Drake îl privi cu interes.

– Îmi pot permite să fiu generos, spuse el, pentru că am cîştigat. Am aruncat o ameninţare împotriva Europei de Vest şi ea n-a putut să-i facă faţă şi nici să se sustragă schimbului. Nu i-am lăsat o altă alternativă. Dar dumneata m-ai bătut; ai fost la două

degete de asta. De azi-dimineață de la ora șase, de cînd ai distrus detonatorul, trupele de comando ar fi putut să pună mîna pe navă oricînd ar fi dorit. Din fericire, n-au știut-o. Dar ai fi putut să le semnalizezi. Ești un bărbat curajos, Thor Larsen. Mai vrei ceva?

– Să plecați de pe nava mea, spuse Larsen.

– Curînd, foarte curînd, căpitane.

Deasupra Veneției, comandantul Jarvis schimbă ușor direcția către est și începu să zboare deasupra Mării Adriatice.

– Ce fac clienții noștri? îl întrebă pe ofițerul de intendență.

– Stau liniștiți și admiră peisajul, răspunse acesta din spatele lui.

– Ai grijă să rămînă așa, spuse pilotul. La ultima lor călătorie cu avionul, au sfîrșit prin a-l împușca pe căpitan.

Intendentul rîse.

– Am să mă țin de ei, promise.

Copilotul desfăcu harta pe genunchi.

– Încă trei ore pînă la aterizare.

Emisiunea de la Gatow fusese ascultată peste tot în lume. La Moscova, știrile traduse în rusește fură puse pe masa unuia dintre apartamentele din zona nomenclaturii de pe Kutuzovski Prospekt, în care, puțin după ora paisprezece, doi oameni stăteau la masă.

Mareșalul Nikolai Kerenski citi mesajul dactilografiat și trînti un pumn zdravăn în masă.

– Le-au dat drumul, strigă el. S-a întîmplat! Germanii și englezii au cedat! Cei doi evrei sînt în drum spre Tel Aviv.

Tăcut, Efrem Vișnaev luă mesajul din mîna tovarășului său și îl citi. Își permise să surîdă înghețat.

– La noapte, cînd îl vom aduce pe colonelul Kukuşkin şi probele lui în faţa Biroului Politic, Maxim Rudin va fi un om terminat, zise el. Moţiunea de cenzură va trece, nu mai există nici o îndoială. După miezul nopţii, Nikolai, Uniunea Sovietică va fi a noastră. Şi peste un an, întreaga Europă.

Mareşalul Armatei Roşii turnă porţii zdravene de votcă Stolichnaia. Împinse unul dintre pahare în faţa ideologului partidului, şi îl ridică pe al lui.

– Pentru triumful Armatei Roşii!

Vişnaev ridică şi el paharul, lucru care se întîmpla rareori. Dar existau şi excepţii.

– Pentru o adevărată lume comunistă!

CAPITOLUL 20

De la 16.00 la 20.00

În dreptul coastei de la sud de Haifa, micul Dominie viră pentru ultima oară și începu să se îndrepte către pista principală a aeroportului Ben Gurion din Tel Aviv.

Ateriză după exact patru ore și jumătate de zbor, la șaisprezece treizeci, ora Europei. În Israel era șase și jumătate.

La Ben Gurion, terasa superioară a clădirii destinate pasagerilor era înțesată de curioși, surprinși că într-o țară obsedată de securitate fusese permis accesul liber la un asemenea spectacol.

În ciuda pretenției teroriștilor de pe *Freya* ca poliția să nu fie prezentă, Serviciile Speciale din Israel erau de față. Unii purtau uniforma angajaților El-Al, alții beau răcoritoare, se învîrteau prin curte sau pe lîngă roțile taxiurilor. Detectivul-inspector Avram Hirsch era într-o furgonetă cu ziare, nefăcînd nimic special, ci doar alegînd ziarele de seară care ar fi trebui să fie destinate chioșcului din sala de așteptare.

După aterizare, avionul fu condus de către un jeep al controlorului de la sol pînă la platforma de beton din fața terminalului. Un mic grup de oficiali aștepta aici să-i ia în primire pe pasagerii de la Berlin.

Nu departe era parcat şi un avion al companiei EL-Al; în spatele hublourilor cu perdele trase, doi oameni scrutau cu binoclul, printre crăpăturile ţesăturii, străduţa din faţa clădirii destinate pasagerilor. Fiecare dintre ei avea în mînă un *walkie-talkie.*

Undeva în mulţimea celor cîteva sute de oameni de pe terasă stătea şi Miroslav Kaminski, fără să se deosebească în vreun fel de ceilalţi privitori.

Unul dintre oficiali urcă scăriţa de cîteva trepte şi intră în avion. După două minute ieşi, urmat de David Lazarev şi Lev Mîşkin. Doi fanatici din Liga pentru Apărarea Evreilor scoaseră din pardesie o pancardă şi o desfăşurară pe terasă. Pe ea scria, în ebraică, „Bine aţi venit". Începură să şi aplaude, pînă cînd unii dintre vecini le făcură semn să tacă.

În timp ce treceau prin faţa terminalului, precedaţi de grupuleţul de oficiali şi urmaţi de doi poliţişti în uniformă, Mîşkin şi Lazarev se uitară la mulţimea de pe terasă. Unii dintre privitori făcură semne de salut; cei mai mulţi îi urmăriră în linişte.

Din avionul din faţă, cei doi membri ai Serviciilor se uitară atent, încercînd să surprindă orice semn de recunoaştere al refugiaţilor înspre cineva din spatele balustradei.

Lev Mîşkin îl văzu primul pe Kaminski şi mormăi ceva în ucraineană, din colţul gurii. Fu surprins de un microfon direcţional îndreptat către cei doi dintr-o maşină de aprovizionare care staţiona cîţiva metri mai încolo. Omul care avea grijă de microfon nu auzi fraza, în schimb o auzi cel de lîngă el, care şedea cu căştile pe urechi. Fusese ales pentru că ştia ucraineana. Şopti în *walkie-talkie*:

– Mîşkin tocmai i-a spus ceva lui Lazarev: „Uite-l, în capăt, cu cravată albastră".

Dinăuntrul avionului tras în parcare, cei doi filatori îşi îndreptară binoclurile către capătul terasei. Între ei şi clădirea terminalului, grupul de oficiali îşi continua parada.

Mîşkin îl observase pe camaradul lui din Ucraina şi îşi mută privirea. Lazarev se uită la şirul de fețe de deasupra lui, îl observă şi el pe Miroslav Kaminski şi clipi. Kaminski nu avea nevoie de mai mult: prizonierii nu fuseseră înlocuiți.

Unul dintre cei doi din spatele perdelelor avionului spuse:

– L-am găsit! Începu să vorbească în emițătorul pe care îl avea în mînă: înălțime mijlocie, în jur de treizeci de ani, păr castaniu, ochi căprui, îmbrăcat în pantaloni gri, haină sport de tweed şi cravată albastră. Al şaptelea sau al optulea de la capătul terasei de observație, înspre turnul de control.

Mîşkin şi Lazarev dispărură în clădire. Spectacolul odată terminat, mulțimea de pe acoperiş începu să se împrăştie. Coborîră înăuntrul sălii de aşteptare. În capătul scărilor, un bărbat cărunt aduna chiştoacele într-un făraş. În timp ce coloana trecea pe lîngă el, observă un bărbat în haină de tweed, cu cravată albastră. Cînd bărbatul păşi către ieşire, încă mai mătura. Căută apoi în buzunar, scoase o cutiuță neagră şi murmură:

– Suspectul se îndreaptă către poarta de ieşire numărul cinci.

Lîngă clădire, Avram Hirsch alesese un vraf de ziare în spatele maşinii şi îl aşeza pe un cărucior, ajutat de unul dintre colegi. Tipul cu cravată albastră trecu la cîțiva paşi de el, fără să se uite nici în stînga, nici în dreapta, apoi urcă într-o maşină închiriată din parcare.

Detectivul-inspector Hirsch închise uşile din spate ale furgonetei, apoi merse şi se aşeză pe scaunul de lîngă şofer.

– Volkswagenul Golf din parcare, îi spuse el şoferului, detectivul de poliție Bentsur.

Maşina închiriată ieşi din parcare şi se îndreptă spre ieşirea principală a aeroportului; furgoneta cu ziare o urmă, la o distanţă de două sute de metri.

Zece minute mai tîrziu, Avram Hirsch alertă şi celelalte maşini ale poliţiei:

– Suspectul intră în parcarea hotelului „Avia“.

Miroslav Kaminski avea cheile camerei în buzunar. Trecu repede prin hol şi luă liftul pînă la etajul şase. Ajuns în cameră, se aşeză pe capătul patului, ridică receptorul telefonului şi ceru un fir. Imediat ce îl avu, începu să formeze un număr.

– A cerut un fir, îi spuse omul de la centrală inspectorului Hirsch de lîngă el.

– Poţi afla ce număr formează?

– Nu, este automat.

– Fir'ar al naibii! zise Hirsch. Hai!

Şi el, şi Bentsur fugiră spre lift.

Telefonul de la biroul din Ierusalim al BBC fu ridicat la a treia sonerie.

– Vorbiţi engleza? întrebă Kaminski.

– Sigur, răspunse secretara israelită de la capătul celălalt al firului.

– Atunci ascultaţi. Spun o singură dată. Pentru ca petrolierul *Freya* să fie eliberat, prima frază din buletinul de la ora şase transmis de BBC World Service trebuie să conţină cuvintele „fără alternativă“. Dacă nu le includeţi în prima frază, nava va fi distrusă? Aţi înţeles?

Urmară cîteva secunde de linişte, timp în care secretara notă repede pe hîrtie.

– Da, cred că da. Cine este la telefon? întrebă ea.

Lîngă uşa camerei, lui Avram Hirsch i se alăturaseră încă doi bărbaţi. Unul avea o puşcă cu ţeavă scurtă. Amîndoi erau

îmbrăcaţi în uniforma angajaţilor aeroportului. Hirsch era în continuare în uniforma companiei care se ocupa de aprovizionarea cu ziare. Apoi se dădu înapoi, scoase pistolul şi îi făcu semn celui cu puşca.

Omul ochi cu grijă încuietoarea şi o făcu bucăţi. Avram Hirsch trecu în fugă pe lîngă el, înaintă trei paşi în încăpere şi se ghemui, ţinînd pistolul cu amîndouă mîinile îndreptat exact către ţintă; îi ceru ocupantului camerei să rămînă nemişcat.

Hirsch era un sabra, născut în Israel, cu treizeci şi patru de ani înainte, fiul a doi emigranţi supravieţuitori ai lagărelor morţii din timpul celui de-al treilea Reich. În timpul copilăriei, în casă se vorbise idiş sau ruseşte, pentru că ambii părinţi erau evrei ruşi.

Presupuse că bărbatul din faţa lui era rus; nu avea nici un motiv să creadă astfel. Aşa că îi strigă în rusă:

– *Stoi...*

În micul dormitor vocea răsună puternic.

Miroslav Kaminski stătea pe pat, cu cartea de telefon în braţe. Cînd fusese spartă uşa, aruncase cartea, care se închisese, împiedicînd orice urmăritor să vadă la ce pagină căuta sau ce număr fusese chemat.

Cînd auzi strigătul rusesc, nu mai văzu în faţa ochilor camera din hotelul de lîngă Tel Aviv; văzu o mică fermă de la poalele Carpaţilor şi din nou îi răsunau în urechi strigătele bărbaţilor în uniforme verzi care se apropiau de bucata lor de pămînt. Se uită la Avram Hirsch, îl văzu în verde şi cu şapcă, şi începu să se mişte către fereastra deschisă.

Îi auzea din nou apropiindu-se printre tufişuri şi strigînd „Stoi... Stoi... Stoi..." Nu puteai să faci nimic altceva decît să fugi, să fugi ca o vulpe urmărită de ogari, să ieşi pe fereastră şi să fugi în pădure.

Alergă cu spatele înainte şi ieşi prin fereastră în balcon; se împiedică de balustradă şi alunecă peste ea. Căzu pe o maşină din parcare, cinci metri dedesubt, şi îşi făcu praf spinarea, bazinul şi ţeasta. De lîngă balustrada balconului, Avram Hirsch se uită în jos spre trupul zdrobit, apoi se întoarse către detectivul Bentsur.

– De ce dracu' a făcut-o?

Avionul care-i adusese pe cei doi specialişti din Anglia în seara precedentă la Gatow se întoarse curînd după decolarea lui Dominie către Tel Aviv. Adam Munro primi permisiunea să-l lase şi pe el la Amsterdam, înainte de a se înapoia în Anglia.

Se asigură că elicopterul de pe *Argyll* putea să vină să-l ia de la Schiphol. La ora patru şi jumătate, aparatul Wessex îl depuse pe puntea din spate a crucişătorului. Ofiţerul care îi ură bun-venit la bord se uită cu evidentă dezaprobare la neobişnuita lui înfăţişare, dar îl conduse la căpitanul Preston.

Toţi ofiţerii de pe navă ştiau că vizitatotul era de la Ministerul de Externe şi că fusese la Berlin ca să supravegheze plecarea tîlharilor spre Israel.

– Ce-ai zice de-o baie şi de un bărbierit? întrebă căpitanul.

– Mi-ar plăcea, răspunse Munro. Vreo veste de la Dominie?

– A aterizat acum un sfert de oră la Ben Gurion, zise Preston. Stewardul meu îţi va călca hainele şi sînt sigur că putem găsi o cămaşă pe măsură.

– Aş prefera un pulover. S-a făcut tare frig afară.

– Da, s-ar putea să avem o grămadă de probleme din cauza asta, spuse căpitanul Preston. Un curent de aer rece se apropie dinspre Norvegia. E posibil să avem ceaţă diseară.

Ceața își făcu apariția imediat după ora cinci. Era un banc de pîclă care venea dinspre nord, înaintînd pe măsură ce aerul rece venea în contact cu marea mai caldă.

Cînd Adam Munro, spălat, bărbierit, îmbrăcat într-un pulover alb împrumutat și pantaloni negri, ieși să i se alăture pe punte căpitanului Preston, ceața se îndesea.

– Afurisită treabă, zise Preston. Se pare că teroriștii au totul de partea lor.

La cinci și jumătate, *Freya* devenise invizibilă din pricina ceții care se învîrtea în jurul vaselor de război. Nu se mai vedeau unii pe alții, se puteau depista doar prin radar. Nimrodul de deasupra îi recepționa pe toți prin radar, inclusiv pe *Freya*, și zbura la cinci mii de metri înălțime, unde era încă senin. Marea însă părea acoperită de o pătură de vălătuci cenușii. Curentul marin își schimbase din nou direcția și se mișca spre nord-est, ducînd cu el și pata de țiței, undeva între *Freya* și țărmul olandez.

Corespondentul BBC la Tel Aviv avea multă experiență și legături multe și bune în capitala Israelului. Imediat ce află de la secretară despre mesajul telefonic, sună la un prieten din unul dintre serviciile de securitate.

– Uite mesajul, zise, îl trimit la Londra chiar acum. Dar habar n-am cine l-a transmis.

La celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

– Transmite mesajul, spuse cel din serviciile de securitate. Cît despre cel cu telefonul, îl știm. Și mulțumesc.

Pe la patru și jumătate cei de pe *Freya* aflară că Mîșkin și Lazarev aterizaseră la Ben Gurion.

Andrew Drake se lăsă să cadă înapoi în scaun, strigînd:

– Am reușit! Sînt în Israel!

Larsen dădu încet din cap. Încerca să-şi păstreze cumpătul în faţa suferinţei pe care i-o provoca fără încetare mîna bandajată.

– Felicitări, zise el sarcastic. Acum poate plecaţi naibii de pe nava mea.

Sună telefonul de pe punte. Cîteva schimburi scurte de cuvinte în ucraineană, apoi Larsen auzi o izbucnire de bucurie.

– Mai curînd decît crezi, spuse Drake. Observatorul raportează că un banc de ceaţă se îndreaptă către regiune, venind dinspre nord. Cu puţin noroc, nu mai avem de ce să aşteptăm întunericul. Ceaţa ne serveşte chiar mai bine. Mă tem însă că, atunci cînd vom pleca, va trebui să te leg de piciorul mesei. Dar marina o să vă elibereze în două ore pe toţi.

Buletinul de la ora şaptesprezece transmise de la Tel Aviv ştirea că cererile teroriştilor de pe *Freya* în legătură cu primirea pe aeroportul Ben Gurion a lui Mîşkin şi Lazarev fuseseră îndeplinite. Guvernul israelian urma să-i ţină în custodie pe cei doi pînă ce nava avea să fie eliberată nevătămată. În caz contrar, guvernul de la Ierusalim avea să considere făgăduielile făcute drept nule şi neavenite şi să-i trimită pe Mîşkin şi Lazarev înapoi în închisoare.

În cabina de pe *Freya*, Drake rîse.

– Nu va fi nevoie, îi spuse el lui Larsen. Puţin îmi pasă ce mi se mai poate întîmpla de acum înainte. În douăzeci şi patru de ore, cei doi vor ţine o conferinţă de presă. Şi astfel domnule Larsen, astfel vor face în temelia Kremlinului cea mai mare gaură care s-a pomenit vreodată.

Larsen se uită pe geam la pîcla deasă de afară.

– Trupele de comando ar putea folosi ceaţa ca să atace *Freya*, zise el. Reflectoarele nu vă vor fi de nici un folos. Peste

cîteva minute nu se vor mai putea vedea bulele scoase de scafandri la suprafaţa apei.

– Nu mai contează, spuse Drake. Nu mai contează nimic. Doar ca Mîşkin şi Lazarev să aibă şansa să vorbească. Pentru asta am făcut totul. Pentru asta a meritat să facem totul.

De la aeroport, cei doi evrei ucraineni fură transportaţi la arestul poliţiei din Tel Aviv şi închişi în celule separate. Primul-ministru Golen se pregătise să-şi ducă la îndeplinire partea care-i revenea din afacere – libertatea celor doi în schimbul navei, a echipajului şi a încărcăturii. Dar nu se pregătise ca necunoscutul Svoboda să-i joace o festă.

Pentru Mîşkin şi Lazarev, era a treia celulă pe ziua aceea, dar amîndoi ştiau că avea să fie ultima. Pe coridor, Mîşkin îi făcu cu ochiul prietenului său şi îi spuse în ucraineană:

– Nu la anul în Ierusalim – mîine.

Din biroul de la etaj, supraintendentul arestului îl sună pe medicul poliţiei şi ceru o examinare de rutină a celor doi. Medicul promise că vine imediat. La Tel Aviv era ora şapte şi jumătate.

Ultimele treizeci de minute pînă la ora optsprezece trecură pe *Freya* ca melcul. În cabina de zi, Drake potrivise radioul pe frecvenţa postului BBC World Service şi aştepta nerăbdător ştirile de la ora şase.

Azamat Krim, ajutată de trei colegi, coborî pe frînghie de la balustrada petrolierului pînă la şalupa de pescuit pe care o băgaseră sub carenă acum două zile şi jumătate. Cînd ajunseră toţi patru pe puntea deschisă a şalupei, începură s-o pregătească de plecare.

La ora şase se auziră în aparatul de radio bătăile ceasului de la Big Ben şi începu buletinul de ştiri.

– Aici BBC World Service. La Londra este ora optsprezece. Iată ştirile, citite pentru dumneavoastră de Peter Chalmers.

O altă voce începu să vorbească. O ascultau căpitanul Preston şi ofiţerii strînşi în jurul lui în careul de pe *Argyll*. Pe *Moran* o urmărea căpitanul Mike Manning. Acelaşi buletin de ştiri era ascultat şi în Downing Street, Haga, Washington, Paris, Bruxelles, Bonn şi Ierusalim. Pe *Freya*, Andrew Drake stătea nemişcat, uitîndu-se la radio fără să clipească.

– Astăzi la Ierusalim, în urma sosirii de la Berlin a prizonierilor Lev Mîşkin şi David Lazarev, primul-ministru Beniamin Golen a declarat că situaţia care l-a determinat să-i primească a fost fără alternativă, pentru ca petrolierul *Freya* să poată fi eliberat cu echipajul nevătămat...

– Fără alternativă! strigă Drake. Astea sînt cuvintele. Miroslav a reuşit!

– Ce-a reuşit? întrebă Larsen.

– I-a recunoscut pe cei doi. Sînt bine. N-au fost înlocuiţi.

Se aşeză pe scaun şi chiui.

– S-a terminat, căpitane Larsen. Fii bucuros, plecăm.

Căpitanul avea în dotare şi un set de cătuşe, cu cheie, pentru cazul în care ar fi fost nevoit să reţină pe cineva la bord. Drake puse unul dintre inele în jurul braţului drept al lui Larsen şi pe celălalt în jurul piciorului mesei. Masa era fixată în podea. Înainte să ajungă la uşă, Drake se opri şi puse cheile cătuşelor pe o etajeră.

– Adio, căpitane Larsen. Poate că n-ai să mă crezi, dar îmi pare rău pentru pata de petrol. Nu s-ar fi întîmplat dacă ceilalţi n-ar fi încercat să mă păcălească. Îmi pare rău şi de mîna

dumitale, nici asta n-ar fi trebuit să se întîmple. N-o să ne mai vedem niciodată, aşadar, adio!

Închise uşa cabinei în urma lui şi o încuie, apoi coborî în fugă scara pînă pe puntea „A“ şi de acolo pe puntea din spate unde erau adunaţi oamenii lui. Luase aparatul de radio cu el.

– Gata? îl întrebă Azamat Krim.

– Ca întotdeauna, gata, răspunse tătarul.

– Totul e O.K.? îl întrebă pe ucraineanul din America specialistul în ambarcaţiuni sportive.

Omul încuviinţă.

– Toate sistemele funcţionează, răspunse el.

Drake se uită la ceas. Era ora şase şi douăzeci.

– Bun. La optsprezece patruzeci şi cinci, Azamat va trage sirena navei. Şalupa şi primul grup vor pleca simultan. Azamat şi cu mine vom pleca după zece minute. Aveţi cu toţii acte şi haine. După ce ajungeţi pe coasta olandeză, vă risipiţi. Fiecare pe cont propriu.

Se uită într-o parte; lîngă şalupa de pescuit pluteau în apa ceţoasă două bărci pneumatice rapide marca Zodiac. Fuseseră coborîte de pe şalupă şi umflate în ultima oră. Una dintre ele avea circa patru metri şi era de ajuns de mare pentru cinci oameni. Cealaltă, mai mică, de trei metri, era numai bună pentru doi. Echipate cu motoare de patruzeci de cai-putere, puteau să atingă pe mare calmă o viteză de treizeci şi cinci de noduri.

– Nu mai durează mult, spuse maiorul Simon Fallon, stînd lîngă balustrada de la prora şalupei *Cutlass.*

Cele trei vedete de patrulare, invizibile de pe *Freya,* trecuseră pe partea dinspre vest a navei *Argyll* şi acum pluteau ancorate sub pupa, cu boturile îndreptate către petrolierul aflat în ceaţă la cinci mile depărtare.

Soldaţii de la SBS se răspîndiseră cîte patru în fiecare barcă, înarmaţi fiecare cu puşti mitraliere, granade şi cuţite. *Sabre* mai avea la bord şi patru experţi în explozibil ai Marinei britanice; trebuiau să se îndrepte către *Freya* şi să o elibereze de îndată ce de pe Nimrod s-ar fi observat că şalupa teroriştilor pleacă de lîngă navă şi ajunge la o distanţă de trei mile. *Cutlass* şi *Scimitar* trebuiau să-i urmărească pe terorişti şi să-i lichideze înainte de a apuca să se piardă în labirintul de insule şi canale al coastei olandeze de la sud de Maas.

Maiorul Fallon avea să conducă de pe *Cutlass* grupul urmăritorilor. În spatele lui, spre supărarea sa, stătea Munro, tipul de la Ministerul de Externe.

– Ai grijă că nu stai în drum cînd ne apropiem de ei, îi spuse Fallon. Au puşti mitralieră şi puşti de calibru mare, poate chiar mai mult. Ca să fiu sincer, nu înţeleg deloc de ce insişti să vii.

– Să zicem că mă interesează, din motive personale, răspunse Munro, mai ales Svoboda.

– Şi pe mine, mîrîi Fallon. Iar Svoboda e al meu!

La bordul lui *Moran*, Mike Manning ascultase ştirile despre sosirea în siguranţă în Israel a lui Mîşkin şi Lazarev cu mai multă uşurare decît Drake. Pentru el ca şi pentru Thor Larsen, însemna sfîrşitul coşmarului. Acum nu va mai fi nevoit să bombardeze *Freya*. Singurul său regret era că plăcerea de a-i nimici pe terorişti le revenea englezilor. Agonia din ultima zi şi jumătate îl umpluse de mînie.

– Aş vrea să pun eu mîna pe Svoboda, îi spuse comandantului Olsen. I-aş frînge gîtul bucuros.

Pe *Argyll*, *Brunner*, *Breda* şi *Montcalm*, radarele brăzdau oceanul, aşteptînd să surprindă semnele plecării şalupei de lîngă *Freya*. Se făcu 6.50 şi nu recepţionară nimic.

Tunul de la babordul navei *Moran*, încă încărcat, fu îndreptat către mare, la trei mile mai spre sud de *Freya*.

La opt şi zece, ora Tel Avivului, Lev Mîşkin şedea în celula de sub străzile capitalei, cînd simţi o durere în piept. Ceva ca un bolovan părea să crească repede înăuntrul lui. Deschise gura să strige, dar respiraţia i se opri. Căzu înainte, cu faţa în jos, şi muri pe podeaua celulei.

La uşă era de gardă un poliţist israelit care avea ordin să se uite înăuntru la fiecare două-trei minute. După mai puţin de şaizeci de secunde de la moartea lui Mîşkin, îşi lipi ochiul de vizetă. Dădu un strigăt de alarmă şi băgă repede cheia în încuietoare, ca să deschidă uşa. Ceva mai încolo pe coridor, colegul de gardă la uşa lui Lazarev îl auzi şi îi veni în ajutor. Se năpustiră împreună în celula lui Mîşkin şi rămaseră cu gura căscată.

– E mort, şopti unul. Celălalt ieşi pe coridor şi apăsă butonul de alarmă. Apoi alergară amîndoi şi dădură buzna în celula lui Lazarev.

Prizonierul zăcea încovoiat pe pat, cu braţele strînse în jurul său, în culmea suferinţei.

– Ce se întîmplă? strigă unul dintre gardieni, dar vorbi în ebraică şi Lazarev nu-l înţelese. Muribundul mai apucă să scoată patru vorbe în ruseşte. Gardienii îl auziră clar şi repetară mai tîrziu cuvintele în faţa superiorului lor, capabil să le traducă.

– Şeful... KGB... este... mort.

Era tot ce reuşise să spună. Gura îi înţepeni; zăcea pe o parte, cu ochii orbi îndreptaţi către uniformele albastre din faţă.

Alarma îi aduse la faţa locului de supraintendent, o duzină de alţi ofiţeri şi pe medic, care bea o cafea în biroul şefului poliţiei.

Doctorul îi examină rapid, cercetînd gurile, gîturile şi ochii, căutînd pulsul şi ascultînd inima. După ce termină cu primul, se îndreptă către cealaltă celulă. Supraintendentul îl urmă pe coridor; era foarte îngrijorat.

– Ce dracu' s-a întîmplat? îl întrebă pe doctor.

– Am să le fac autopsia mai tîrziu, răspunse medicul, sau poate că nu vor fi lăsaţi pe mîna mea. Dar dacă vrei să ştii, au fost otrăviţi, asta s-a întîmplat.

– Dar n-au mîncat nimic, protestă poliţistul. Nici n-au bănut nimic. Au fost supravegheaţi tot timpul. Poate la aeroport... sau în avion...

– Nu, spuse doctorul, o otravă cu acţiune lentă nu poate să-şi facă efectul brusc şi simultan. Caracteristicile corpurilor diferă prea mult. Şi-au administrat sau le-a fost administrată o doză zdravănă de otravă cu efect instantaneu – bănuiesc că cianură de potasiu – cu numai cinci-zece secunde înainte de a muri.

– Imposibil! strigă şeful poliţiei. Oamenii mei au stat tot timpul la uşa celulelor. Amîndoi prizonierii au fost percheziţionaţi înainte de a fi închişi. Au fost căutaţi şi în gură, şi în anus! N-aveau unde să ascundă capsule cu otravă. Şi pe urmă, de ce să se fi sinucis? Tocmai au fost eliberaţi.

– Nu ştiu, spuse doctorul, dar amîndoi au murit la cîteva secunde după ce au înghiţit otrava.

– Pînă una-alta am să telefonez la cabinetul primului-ministru, spuse morocănos supraintendentul şi se îndreptă spre biroul lui.

Consilierul personal în probleme de securitate al primului-ministru era, ca aproape toţi în Israel, un fost soldat. Dar cel căruia toată lumea, pe o rază de şapte kilometri în jurul Knessetului, îi spunea, simplu, Barak, nu fusese un soldat oarecare. Începuse

ca paraşutist sub comanda lui Rafael Eytan, legendarul Raful. Mai tîrziu fu transferat şi ajunse maior în celebra unitate de elită 101 a generalului Arik Sharon, apoi, în timpul unei descinderi într-un bloc palestinian din Beirut, primi un glonte în rotulă.

De atunci se specializase în cea mai tehnică latură a operaţiunilor de protecţie şi pază, şi îşi folosea experienţa plănuind cum ar putea fi omorît premierul israelian, pentru ca apoi să întoarcă lucrurile pe dos şi să stabilească cea mai potrivită apărare. El era acela care primise telefonul de la Tel Aviv şi intră în biroul unde Beniamin Golen lucra pînă tîrziu ca să-i ducă noutatea.

– Chiar în celulă? întrebă uluit premierul. Înseamnă că s-au otrăvit singuri.

– Nu cred, spuse Barak, aveau toate motivele ca să dorească să trăiască.

– Atunci au fost ucişi?

– Aşa se pare, domnule prim-ministru.

– Dar cine ar fi vrut ca ei să moară?

– KGB-ul cu siguranţă. Unul dintre ei a mai apucat să murmure în ruseşte ceva despre KGB. Se pare că a spus că şeful KGB le vrea moartea.

– Dar ei n-au fost deloc în mîinile KGB-ului. Acum douăsprezece ore erau în închisoarea Moabit. Apoi, pentru opt ore, la englezi. Şi două ore cu noi. La noi n-au înghiţit nimic: nici mîncare, nici băutură, nimic. Atunci cum au ajuns să ia o otravă cu efect instantaneu?

Barak se scărpină în barbă şi i se aprinse o luminiţă în ochi.

– Ar fi o cale. O pilulă cu acţiune întîrziată.

Luă o foaie de hîrtie şi schiţă o diagramă.

– Ar fi fost posibilă confecţionarea unei capsule în genul ăsta: formată din două jumătăţi: una se asamblează cu cealaltă înainte de a fi înghiţită.

Primul-ministru se uita la diagramă cu mînie crescîndă.

– Continuă, ceru el.

– Una dintre jumătăţi este dintr-un material ceramic, imun atît la efectele acidului puternic dinăuntrul ei, cît şi la cele ale acidului gastric. Şi destul de tare ca să nu poată fi sfărîmată de muşchii gîtului atunci cînd este înghiţită.

Cealaltă jumătate este dintr-un material plastic, destul de rezistent ca să nu cedeze acţiunii sucului gastric, dar nu şi acidului. În cea dintîi se pune cianura. Între ele este o membrană de cupru. Cînd cele două jumătăţi sînt prinse laolaltă, acidul începe să roadă foiţa de cupru. Capsula este înghiţită. Cîteva ore mai tîrziu, în funcţie e grosimea cuprului, acidul trece dincolo. Este acelaşi principiu ca şi în cazul unor detonatoare cu acid.

După ce pătrunde prin membrana de cupru, acidul arde plasticul celei de-a doua încăperi a pilulei şi cianura ajunge în organism. Cred că nu poate dura mai mult de zece ore, altfel capsula ar ajunge în intenstinul gros. Otrava, odată înghiţită, este absorbită de sînge şi purtată spre inimă.

Barak îl mai văzuse pe premier supărat, ba chiar mînios. Dar niciodată tremurînd de furie ca acum.

– Mi-au trimis doi oameni cu otrava în ei, şopti el; două bombe cu explozie întîrziată, programate să moară după ce ar fi ajuns în mîinile noastre? Nu Israelul va fi învinovăţit de această violenţă! Fă publică imediat vestea morţii, înţelegi, imediat. Şi anunţă că în acest moment cei doi sînt examinaţi de un anatomopatolog. E un ordin!

– Dar dacă teroriştii n-au părăsit *Freya*, îndrăzni Barak, ştirea s-ar putea să le răstoarne planurile.

– Cei care răspund de otrăvirea lui Mîşkin şi Lazarev ar fi trebuit să se gîndească la asta, şuieră premierul Golen. Orice

întîrziere în a da de ştire şi Israelul va fi cel condamnat pentru omorîrea lor. Nu voi tolera una ca asta.

Ceaţa se răspîndea. Se îngroşa. Se îndesea. Acoperea marea, de la coasta de est a Angliei pînă la Walcherens. Învăluise flotila de remorchere risipite la vest de navele de război, apoi navele înseşi. Se insinua peste *Cutlass, Sabre* şi *Scimitar*, care pluteau sub pupa lui *Argyll*, cu motoarele torcînd încetişor, gata să se năpustească în urmărirea prăzii. Înfăşurase şi cel mai mare petrolier din lume, ancorat între navele de război şi ţărmul olandez.

La optsprezece şi patruzeci şi cinci, teroriştii, mai puţin doi, coborîră în cea mai mare dintre bărcile pneumatice. Unul dintre ei sări în şalupa pescărească cu care veniseră pînă la mijlocul Mării Nordului şi se uită în sus.

De lîngă balustrada de deasupra, Andrew Drake încuviinţă. Omul apăsă pe starter şi motorul puternic prinse viaţă. Prova şalupei fusese întoarsă către vest şi cîrma legată cu parîmă, ca să o ţină drept înainte. Teroristul crescu puterea motorului, păstrîndu-l însă debreiat.

La pîndă peste ape, urechile omeneşti şi cele elecronice sesizară zgomotul motorului; comenzi urgente şi întrebări zburară între un vas şi altul, iar de pe *Argyll* către Nimrod. Observatorul din avion se uită la radar, care nu detecta însă nici o mişcare dedesubt.

Drake spuse repede ceva în radioemiţător şi pe punte Azamat Krim declanşă sirena de pe *Freya*.

Aerul se umplu de vuiet şi sirena făcu ţăndări liniştea din jur.

Pe puntea lui *Argyll*, căpitanul Preston pufni nerăbdător.

– Încearcă să acopere zgomotul motorului şalupei, remarcă el. Nu contează, îi vom depista pe radar imediat ce se desprind de *Freya*.

Cîteva secunde mai tîrziu, teroristul din şalupă ambreie motorul şi barca de pescuit ţîşni înainte pe lîngă pupa navei *Freya.* Teroristul, agăţat de frînghia de deasupra lui, ridică genunchii la piept şi barca goală lăsă sub el o mare de spumă. După două secunde se pierduse în ceaţă, năpustindu-se direct către navele de război dinspre vest.

Teroristul îşi făcu vînt şi se lăsă să cadă în barca pneumatică în care aşteptau cei patru camarazi. Unul dintre ei trase cordonul motorului. Fără vorbă, cei cinci apucară mînerele de sprijin şi cîrmaciul acceleră. Motorul se scufundă în apă, apoi barca trecu pe lîngă pupa navei *Freya*, ridicîndu-şi botul tot mai sus, şi ţîşni în direcţia Olandei.

Operatorul radar de pe Nimrod observă imediat carena de oţel a şalupei de pescuit, în schimb barca de cauciuc nu dădea pe ecran nici un semnal.

– Şalupa se mişcă, anunţă el. Drace, vine drept spre voi!

Căpitanul Preston privi ecranul radar de pe punte.

– I-am prins şi eu, spuse, şi urmări punctuleţul care se desprindea de pata mai mare care reprezenta petrolierul. Aşa e, vine chiar spre noi. Ce dracu' vor să facă?

Goală şi cu viteză maximă, şalupa înainta cu cincisprezece noduri. În douăzeci de minute avea să ajungă printre navele de război, să le depăşească şi să ajungă la flotila de remorchere din spatele lor.

– Probabil că se gîndesc că ar putea trece nevătămaţi printre navele de război şi apoi să se piardă printre remorchere, la adăpostul ceţii, sugeră primul ofiţer de lîngă Preston. Să trimitem *Cutlass* la intercepţie?

– Nu-mi risc oamenii, chiar dacă maiorul Fallon ar vrea să-şi poarte propria lui bătălie, zise Preston. Ticăloşii ăştia au omorît

deja un marinar de pe *Freya*, iar ordinele amiralității sînt precise. Folosiți tunurile.

Mișcarea de pe *Argyll* era clară și precisă. Celelalte patru nave NATO fură rugate politicos să nu deschidă focul și să lase totul pe seama lui *Argyll*. Tunurile de cinci țoli de la prova și pupa se rotiră lin către țintă și deschiseră focul.

Chiar și la trei mile, ținta era mică. Șalupa reuși să scape primei salve, deși marea din jur explodase în trombe de apă la căderea obuzelor. Cei de pe *Argyll* și cei din șalupele de patrulare de alături nu avură parte de spectacol. Orice s-ar fi întîmplat, era acoperit de ceață. Doar radarul reuși să urmărească fiecare obuz și ținta ridicîndu-se și căzînd în marea înfuriată. Radarul însă nu putea spune că la cîrmă nu era nimeni și că nici un om nu era la pupa, ca să se ghemuiască de frică.

Andrew Drake și Azamat Krim ședeau liniștiți în barcă lîngă *Freya* și așteptau. Drake continua să se țină de frînghia legată de balustrada de deasupra. Auziră prin ceață prima explozie surdă a tunurilor de pe *Argyll*. Drake îi făcu un semn lui Krim, care porni motorul. Drake dădu drumul frînghiei și barca pneumatică țîșni, ușoară ca o pană, trecînd razant peste apă pe măsură ce creștea viteza, cu zgomotul motorului acoperit de vuietul sirenei de pe *Freya*.

Krim se uită la încheietura mîinii stîngi, unde avea în loc de ceas o busolă, și modifică ruta cu cîteva grade spre sud.

Calculase că, la viteza maximă, aveau nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă pînă la labirintul de insule aflat la nord și la sud de Beveland.

La nouăsprezece fără cinci, șalupa de pescuit primi în plin al șaselea obuz tras de pe *Argyll* și se rupse în mii de bucăți. Mijlocul se ridică din apă și se desprinse de pupa și prora. Re-

zervorul de benzină explodă şi vasul de oţel se scufundă ca un bolovan.

– Ţintă lovită, raportă ofiţerul tunar, în timp ce urmărea împreună cu ceilalţi, pe ecranul radarului, duelul inegal. S-a dus.

Punctul de pe ecran se stinse, braţul luminos continuă să se rotească, neindicînd însă nimic altceva în afară de *Freya*, la cinci mile depărtare. Pe punte, patru ofiţeri priveau acelaşi ecran, şi cîteva clipe se făcu tăcere. Era pentru prima oară cînd ei omorau efectiv pe cineva.

– *Sabre* poate să plece, spuse liniştit căpitanul Preston. Acum pot urca pe *Freya* ca s-o elibereze.

Operatorul radar de pe Nimrod urmărea atent ecranul. Putea vedea toate navele de război, toate remorcherele şi petrolierul mai spre est. Undeva în spatele acestuia, ascuns în el, un punctuleţ părea să se îndepărteze către sud-est. Era atît de mic încît ar fi putut uşor să treacă neobservat; nu era mai mare decît semnalul pe care l-ar fi emis un bidon de tablă plutind pe apă. De vină era carcasa metalică a motorului şalupei pneumatice. Bidoanele de tablă însă nu străbat oceanul cu o viteză de treizeci de noduri.

– Nimrod către *Argyll*, Nimrod către *Argyll*...

Ofiţerii de pe puntea crucişătorului primiră vestea uimiţi. Unul dintre ei merse pe aripa punţii şi le-o strigă marinarilor din Portland, care aşteptau în şalupele de patrulare.

Două secunde mai tîrziu, *Cutlaas* şi *Scimitar* porniseră, vuietul motoarelor lor umplînd ceaţa din jur. Aripi de spumă se ridicau de sub prove, boturile se înălţau pe măsură ce creştea viteza, pupa scufundîndu-se doar atît cît elicele de bronz să brăzdeze apa învolburată.

– Lua-i-ar dracu' de afurisiţi, strigă maiorul Fallon către comandantul şalupei, lîngă care şedea în micuţa timonerie de pe *Cutlass*. Cît de repede putem merge?

– Pe o apă ca asta, cu peste patruzeci de noduri, răspunse comandantul.

„Nu-i de ajuns" se gîndi Adam Munro, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de stîlpul de susţinere al vasului, care se ridica şi se scutura ca un cal de curse alergînd prin ceaţă. *Freya* era la cinci mile, barca teroriştilor la încă cinci. Chiar dacă erau cu zece noduri mai iuţi decît ei, tot le-ar fi trebuit o oră ca să ajungă barca, timp în care Svoboda se putea ascunde în labirintul de lîngă coasta olandeză. Avea să ajungă acolo în patruzeci de minute, poate chiar mai puţin.

Cutlass şi *Scimitar* mergeau orbeşte, sfîşiind ceaţa în bucăţi. Pe o mare aglomerată ar fi trebuit să fii nebun să alergi cu o asemenea viteză în condiţii de vizibilitate zero. Dar marea era goală. În timoneria fiecărei şalupe, comandanţii primeau în mod constant informaţii de pe Nimrod, via *Argyll*: poziţia proprie şi cea a celeilalte şalupe-patrulă; poziţia navei *Freya*, pierdută în ceaţă în faţa lor; poziţia lui *Sabre*, destul de departe în stînga, înaintînd spre *Freya* cu o viteză mai mică; şi, în sfîrşit, ruta şi viteza grăuntelui mişcător care însemna scăparea lui Svoboda.

La est de *Freya*, şalupa pneumatică în care încercau să se salveze Andrew Drake şi Azamat Krim părea să fie norocoasă. Sub ceaţă, marea devenise mai calmă, şi apa liniştită îi ajuta să crească viteza şi mai mult. Cea mai mare parte a ambarcaţiunii era deasupra apei, doar elicea fiind scufundată. La cîţiva metri, Drake reuşi să zărească prin ceaţă dîrele lăsate de tovarăşii lor, care plecaseră cu zece minute mai repede. Era bizar, gîndi el, că urmele rămăseseră atît de mult.

Pe puntea lui *Moran*, căpitanul Mike Manning era şi el cu ochii pe radar. Vedea, la nord, era *Argyll*, şi ceva mai la est, *Freya*.

Între ele, *Cutlass* şi *Scimitar* se mişcau repede. Departe către est se zărea punctuleţul fugarilor, atît de mic încît aproape că putea să pară un parazit al ecranului. Dar era acolo. Manning se uită la distanţa dintre urmăritori şi urmăriţi.

– N-or să reuşească, zise el, apoi îi transmise un ordin ofiţerului de serviciu. Tunul de cinci ţoli de la prova începu să se mişte încet spre dreapta, căutînd o ţintă undeva în ceaţă.

Un marinar apăru lîngă cotul lui Preston, absorbit în continuare de ecranul radarului. Tunurile, o ştia, nu-i puteau fi de nici un folos: *Freya* era exact între nava lui şi ţintă, aşa că ar fi fost prea riscant să tragă. În plus, petrolierul masca ţinta chiar şi pentru radar, care ar fi putut astfel să transmită date eronate tunurilor.

– Scuzaţi-mă domnule, spuse mariarul.

– Ce este?

– Tocmai s-a transmis la ştiri, domnule. Cei doi care au ajuns în Israel. Au murit. Au murit în celulă.

– Au murit? întrebă neîncrezător căpitanul Preston. Atunci toată comedia a fost degeaba. Mă întreb cine dracu' a putut să facă una ca asta. Mai bine spune-i tipului de la Externe, cînd s-o întoarce. S-ar putea să-l intereseze.

Marea era în continuare absolut calmă în faţa lui Andrew Drake. Era de un calm uleios, neobişnuit în Marea Nordului. El şi Krim ajunseseră aproape la jumătatea drumului pînă la coasta olandeză, cînd motorul tuşi pentru prima oară. Mai tuşi o dată cîteva secunde mai tîrziu, apoi din nou. Viteza scăzu, puterea se reduse.

Azamat Krim lovi imediat motorul. Era fierbinte şi tuşi din noi, apoi se mulţumi să bîzîie înfundat.

– S-a supraîncălzit, îi strigă lui Drake.

– Nu se poate, răspunse el. Trebuie să funcţioneze la putere maximă cel puţin o oră.

Krim se apleacă peste bord şi vîrî mîna în apă. Apoi se uită la palmă, arătîndu-i-o şi lui Drake. Dîre lipicioase de ţiţei maroniu se scurgeau de la încheietură în jos.

– S-au blocat conductele de răcire, spuse Krim.

– Se pare că încetinesc, informă operatorul de pe Nimrod, iar cei de pe *Argyll* transmiseră mai departe mesajul, pe *Cutlass*.

– Hai, strigă maiorul Fallon, încă mai putem pune mîna pe ticăloşi.

Distanţa începu să se reducă rapid. Barca pneumatică mergea cu zece noduri mai încet. Ceea ce nu ştiau nici Fallon, nici comandantul de la cîrma lui *Cutlass* era că se îndreptau către marginea unui lac de petrol care plutea pe suprafaţa oceanului. Iar prada lor gîfîia chiar în mijlocul acestui lac.

Zece secunde mai tîrziu, motorul lui Azamat Krim se opri. Liniştea ce se lăsă era stranie. Undeva în depărtare puteau auzi vuietul motoarelor de pe *Cutlass* şi *Scimitar*, care se îndreptau către ei prin ceaţă.

Krim luă doi pumni de ţiţei şi îi întinse către Drake.

– E petrolul nostru, Andrew, e petrolul pe care l-am vărsat noi! Sîntem în mijlocul lui.

– S-au oprit, îi spuse Fallon de pe *Cutlass*. *Argyll* spune că s-au oprit. Dumnezeu ştie de ce.

– Îi prindem, strigă vesel Fallon, pregătindu-şi mitraliera Ingram.

Pe *Moran*, ofiţerul tunar Chuck Olsen îi raportă lui Manning:

– Am stabilit raza şi direcţia.

– Deschideți focul, spuse calm Manning.

La șapte mile spre sud de *Cutlass*, tunul de la prova navei *Moran* începu să-și bubuie obuzele în serie, ritmic. Comandantul de pe *Cutlass* nu putu auzi tunul, dar *Argyll* putu, și îi ceru să încetinească. Se îndreptau către zona unde înțepenise grăuntele luminos de pe radar, iar *Moran* trăgea exact într-acolo. Căpitanul încetini, apoi șalupa se opri, legănîndu-se ușor.

– Ce naiba faci? strigă maiorul Fallon. Nu pot fi la mai mult de o milă în față.

Răspunsul îi veni din cer. Undeva, la o milă mai încolo, obuzele care căutau ținta făcură zgomot de parcă ar fi deraiat un tren. Cele trei obuze semiperforante intrară direct în apă, ridicară valuri de spumă, dar ratară barca pneumatică cu vreo sută de metri.

Explodară la cîțiva metri sub luciul apei, născînd pînze orbitoare de lumină albă, ridicînd particule de magneziu încins pe toată suprafața.

Cei de pe *Cutlass* stăteau tăcuți, urmărind cum se lumina ceața din fața lor. La vreo opt sute de metri față de babord se oprise și *Scimitar*, chiar la marginea petei de petrol.

Stropii de magneziu căzură pe țiței, crescîndu-i temperatura și aducîndu-l aproape de punctul critic. Fragmentele ușoare de metal încins nu reușiră să străbată stratul uleios și rămaseră să ardă acolo.

Sub ochii marinarilor și ai celor din comando, marea se aprinse; o suprafață uriașă, lată și lungă de cîteva mile, ajunse la incandescență, mai întîi înroșindu-se, apoi devenind tot mai strălucitoare și mai fierbinte.

Nu dură decît cincisprezece secunde. În timpul ăsta, marea izbucni în flăcări. Se aprinseră mai mult pe jumătate din cele douăzeci de mii de tone de țiței aruncate în apă. În cîteva

secunde ajunseră la cinci mii de grade Celsius. Fierbinţeala de răspîndi prin ceaţă pe o rază de cîteva mile, în numai a zecea parte dintr-un minut, şi flăcările albe ajunseră pînă la un metru şi jumătate înălţime deasupra apei.

În linişte absolută, marinarii priveau la infernul care izbucnea la numai o sută de metri în faţa lor; cîţiva trebuiră să-şi acopere feţele ca să nu fie arse de căldură.

În mijlocul focului izbucni o flacără, ca şi cum ar fi explodat un rezervor de benzină. Petrolul arzînd strălucea şi îşi consuma scurta lui viaţă fără nici un zgomot.

Din inima flăcărilor, purtat peste ape, ajunse la urechile marinarilor strigătul unui om:

– *Şce ne vmerla Ucraina...*

Apoi nimic. Flăcările muriră, fîlfîind şi stingîndu-se. Ceaţa se înstăpîni pe loc.

– Ce dracu' a spus? întrebă în şoaptă comandantul de pe *Cutlass.*

Maiorul Fallon ridică din umeri.

– Habar n-am. Ceva într-o limbă străină.

Din spatele lui, Adam Munro privi la ultima licărire a flăcărilor muribunde.

– Tradus aproximativ, înseamnă „Ucraina va trăi din nou", spuse el.

EPILOG

La ora douăzeci şi două, ora Moscovei (douăzeci, ora Europei de Vest), şedinţa Biroului Politic începuse de o oră.

Efrem Vişnaev şi susţinătorii lui deveniseră nerăbdători. Ideologul partidului se săturase; nu era cazul să mai amîne. Se ridică amenințător în picioare.

– Tovarăşi, discuţiile generale sînt bine venite, dar nu duc nicăieri. Am solicitat această întîlnire extraordinară a Prezidiului Sovietului Suprem cu un scop precis, şi anume să analizăm dacă Prezidiul trebuie să continue să aibă încredere în conducerea stimatului nostru secretar general, tovarăşul Maxim Rudin.

Am ascultat cu toţii argumentele pro şi contra în legătură cu aşa-numitul Tratat de la Dublin, privitor la micile servicii pe care au promis să ni le facă Statele Unite şi la preţul – după părerea mea neobişnuit de mare – pe care am fost de acord să-l plătim în schimb.

Am aflat, în cele din urmă, despre fuga în Israel a criminalilor Mîşkin şi Lazarev, oameni care, aşa cum am dovedit-o în faţa dumneavoastră, sînt responsabili de asasinarea iubitului nostru tovarăş, Iuri Ivanenko. Moţiunea mea este următoarea: Prezidiul Sovietului Suprem nu mai poate avea încredere în felul

în care tovarăşul Rudin conduce interesele marii noastre patrii. Tovarăşe secretar-general, cer ca moţiunea să fie supusă la vot.

Se aşeză. Era linişte. Chiar şi pentru cei de faţă, oameni departe de a fi neînsemnaţi, căderea unui uriaş al Kremlinului era un moment înspăimîntător.

– Cine este pentru..., întrebă Maxim Rudin.

Efrem Vişnaev ridică mîna. Îl urmă mareşalul Nikolai Kerenski. Făcu la fel şi lituanianul Vitautas. Urmară cîteva secunde de nemişcare. Pe urmă tadjikul Mukhammed votă şi el favorabil. Sună telefonul. Rudin răspunse, ascultă, apoi puse receptorul la loc.

– N-aş întrerupe, desigur, votarea, spuse el impasibil, dacă veştile n-ar reprezenta un oarecare interes. Acum două ore, Mîşkin şi Lazarev au murit instantaneu, în celulele de sub sediul poliţiei din Tel Aviv. Un coleg de-al lor şi-a găsit şi el moartea, căzînd de la fereastra unui hotel de lîngă acelaşi oraş. Acum o oră, teroriştii care capturaseră *Freya* cerînd eliberarea prizonierilor au murit în mijlocul unei mări de petrol arzînd. Nici unul dintre ei nu va mai vorbi vreodată. Şi nici altcineva nu va mai încerca s-o facă. Ei bine, să ne întoarcem acum la votarea propunerii tovarăşului Vişnaev.

Îşi feriră cu toţii privirile şi începură să se uite ţintă la tăblia mesei de şedinţe.

– Cine este împotriva moţiunii? murmură Rudin.

Vasili Petrov şi Dmitri Rîkov ridicară mîinile. Fură urmaţi de georgianul Şavadze, de Şuşkin şi de Stepanov.

Petrianov, care altă dată votase alături de facţiunea lui Vişnaev, se uită la mîinile ridicate, simţi cum bate vîntul, şi votă şi el împotrivă.

– Aş dori, spuse Komarov de la Ministerul Agriculturii, să-mi exprim plăcerea de a putea să votez în favoarea încrederii complete în secretarul nostru general.

Ridică şi el mîna.

Rudin îi zîmbi. „Vierme, gîndi el, am să am grijă să te strivesc eu însumi".

– Aşadar, cu votul meu, propunerea este respinsă cu opt voturi la patru, spuse preşedintele. Cred că nu mai avem nimic pe ordinea de zi.

Nu mai aveau.

Peste alte douăsprezece ore, căpitanul Thor Larsen stătea din nou pe puntea lui *Freya* şi privea marea în jur.

Avusese o noapte plină de evenimente. Soldaţii englezi îl găsiseră şi îl eliberaseră în urmă cu douăsprezece ore, cînd era gata să se prăbuşească. Experţii în deminări căutaseră cu grijă peste tot în petrolier şi scoseseră detonatoarele din dinamită, aducînd apoi încărcăturile explozive din măruntaiele navei pe punte, unde le demontaseră.

Mîini puternice deschiseseră uşile metalice după care era închis de şaizeci şi patru de ore echipajul, iar marinarii eliberaţi chiuiră şi săriră în sus de bucurie. Apoi petrecură toată noaptea telefonîndu-le părinţilor şi soţiilor.

Mîinile grijulii ale unui doctor al marinei îl întinseră pe Thor Larsen pe patul lui de metal şi îl îngrijiră cît îi permiseră condiţiile.

– Va fi nevoie de o intervenţie chirurgicală, îi spuse medicul norvegianului. O vei face imediat ce elicopterul te va duce la Rotterdam, OK?

– Ba nu, zise Larsen în pragul inconştienţei. Voi merge la Rotterdam, dar cu *Freya*.

Doctorul curăţase şi spălase mîna rănită, o dezinfectase şi îi făcuse o injecţie cu morfină ca să potolească durerea. La sfîrşit, Thor Larsen adormise.

Mîini dibace pilotară şirul de elicoptere care aterizară noaptea pe eliportul de pe *Freya*, aducîndu-l pe vas pe Harry Wennerstrom şi echipaj ajutător de pe chei. Pompagiul îşi recuperă siguranţele şi repară panoul de control. Ţiţeiul fu pompat dinspre unul dintre rezervoarele pline către cel golit, pentru a echilibra nava; apoi toate valvele fură închise.

În timp ce căpitanul dormea, primul şi al doilea ofiţer examinară *Freya* de la prora la pupa, centimetru cu centimetru. Inginerul-şef verifică amănunţit motoarele la care ţinea atît, încercînd toate sistemele, asigurîndu-se că nu au suferit nici o avarie.

Era încă întuneric cînd remorcherele şi vasele de pompieri începură să împrăştie agentul de emulsionare în zona în care spuma petrolului vărsat încă mai acoperea apa. Cea mai mare parte arsese în scurtul holocaust provocat de obuzele cu magneziu ale căpitanului Manning.

Thor Larsen se trezise chiar înaintea zorilor. Stewardul îl ajutase grijuliu să se îmbrace cu uniforma completă a unui căpitan al liniilor maritime Nordia. Strecurase încet mîna bandajată prin mîneca cu patru trese aurii, apoi o atîrnase înapoi în eşarfa de la gît.

La ora opt, păşi pe punte în faţa ofiţerilor unu şi doi. Erau de faţă şi cei doi piloţi ai punctului de control de la Maas, cel mai în vîrstă avînd cu el „cutia maro“ a sistemului ajutător de navigaţie.

Spre surpriza lui Thor Larsen, către nord, sud şi vest marea se aglomerase. Erau acolo traulere de la Humber şi de la Scheldt, pescari din Lorient şi Saint-Malo, Ostende şi coasta Kent. Vase

comerciale sub o duzină de pavilioane se amestecau printre cele cinci nave de război ale NATO, toate pe o rază de trei mile sau mai mult.

La ora opt şi două minute, gigantica elice a navei *Freya* începu să se învîrtă şi se ridică ancora. De sub pupa apăru un curent alb de spumă.

Deasupra, pe cer, se învîrteau patru avioane pline de camere de televiziune care transmiteau întregii lumi imaginea zeiţei mării plecînd la drum.

Cînd apa se despică în urma ei şi la catarg începu să fluture stindardul cu casca vikingilor – emblema companiei – Marea Nordului răsună de zgomot.

Sirene ca nişte clopoţei, mugete tunătoare sau şuierături răsunară de-a lungul apei, în timp ce mai mult de o sută de căpitani ce comandau vase mici sau uriaşe îi adresară navei *Freya* tradiţionalul salut marinăresc.

Thor Larsen se uită la marea aglomerată din jurul lui şi la culoarul liber către Eurobaliza Numărul Unu. Se întoarse spre pilotul olandez.

– Domnule pilot, vă rog să stabiliţi ruta spre Rotterdam.

Duminică, 10 aprilie, în Saint Patrick Hall din castelul Dublin, doi oameni se apropiară de marea masă de stejar adusă special în acest scop şi se aşezară.

Camerele de televiziune îi urmăreau prin baia de lumină albă care scălda masa şi răspîndeau imaginea lor peste tot în lume.

Dmitri Rîkov îşi scrise cu grijă numele în locul rezervat Uniunii Sovietice, pe cele două copii ale Tratatului de la Dublin, şi împinse mapa de marochin către David Lawrence, care semnă în numele Statelor Unite.

Peste cîteva ore, primele nave cu grîne, în aşteptare lîngă Murmansk şi Leningrad, lîngă Sevastopol şi Odessa, intrară în dane.

O săptămînă mai tîrziu, primele unităţi de atac staţionate de-a lungul Cortinei de Fier începură să-şi strîngă gardurile de sîrmă ghimpată.

Joi, 14 aprilie, întîlnirea obişnuită a Biroului Politic nu fu deloc obişnuită.

Ultimul intră în încăpere Efrem Vişnaev, întîrziat datorită unui maior din garda Kremlinului. Băgă de seamă din uşă că feţele celorlalţi unsprezece membri ai Biroului Politic erau întoarse către el. Maxim Rudin trona în locul din capul mesei în formă de T. Pe fiecare latură erau cinci scaune, ocupate toate. Mai rămăsese gol un sigur scaun: era cel din capătul celălalt al mesei.

Impasibil, Efrem Vişnaev merse încetişor şi se aşeză în „scaunul condamnatului". Avea să fie ultima şedinţă a Biroului Politic la care participa.

Pe 18 aprilie, un mic cargobot sălta pe valurile Mării Negre, la zece mile de ţărmul Romîniei. Pe la ora două, o şalupă rapidă se desprinse de cargobot şi se apropie de uscat. Se opri la trei mile distanţă şi un marinar de la bord scoase o lanternă puternică şi semnaliză în direcţia plajei nevăzute: trei lumini lungi şi trei scurte. Pe ţărm nu-i răspunse nimeni. Marinarul repetă semnalul. Tot fără răspuns.

Şalupa se întoarse. Peste un ceas, de pe cargobot fu transmis un mesaj la Londra.

De la Londra un alt mesaj codificat fu expediat la ambasada Marii Britanii de la Moscova: „Regret. Privighetoarea nu a venit la întîlnire. Sugerez întoarcerea la Londra.“

La 25 aprilie avea loc în Palatul Congreselor din Kremlin şedinţa plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Sosiră delegaţi din toate părţile Uniunii, unii dintre ei de la multe mii de kilometri.

Stînd pe podiumul de sub enormul cap al lui Lenin, Maxim Rudin îşi ţinea discursul de adio.

Începu prin a sublinia toate crizele înfruntate în ultimele douăsprezece luni; schiţă un portret al foametei care le făcu tuturor părul măciucă. Continuă, descriind strălucitoarea ispravă diplomatică pe care o pusese la cale Biroul Politic, trimiţîndu-l pe Dmitri Rîkov să se întîlnească la Dublin cu americanii şi să obţină de la ei navele cu cereale de o mărime nemaipomenită, împreună cu import de tehnologie şi computere, la un preţ minim. Nu menţionă nimic despre concesiile cu privire la armament. Se alese cu zece minute de ovaţii.

Întorcîndu-şi atenţia spre problema păcii mondiale, reaminti ameninţarea constantă pe care o reprezentau ambiţiile imperialiste ale capitaliştilor occidentali, ajutaţi ocazional de către duşmanii păcii din chiar interiorul Uniunii Sovietice.

Era prea mult: consternarea publicului nu avu margini! Dar, continuă el ridicînd un deget, aceşti complotişti aliaţi cu imperialiştii fuseseră descoperiţi şi prinşi, mulţumită neîntreruptei vigilenţe a neobositului Iuri Ivanenko, care murise cu o săptămînă mai înainte într-un sanatoriu, după o lungă şi curajoasă luptă împotriva unei boli de inimă.

Urmară strigăte îngrozite şi condoleanţe pentru tovarăşul căzut, care îi salvase pe toţi. Rudin se ridică; se păstră un moment de reculegere.

Dar, le spuse el, Ivanenko fusese ajutat cu pricepere, după atacul de cord survenit în octombrie trecut, şi apoi înlocuit, cînd starea sănătăţii lui se înrăutăţise, de către credinciosul său tovarăş de arme, Vasili Petrov, care luase pe umerii lui sarcina salvgardării Uniunii Sovietice ca principal campion al păcii în lume. Se ovaţionă în cinstea lui Vasili Petrov.

Din cauză că se reuşise descoperirea şi distrugerea conspiraţiilor împotriva păcii, atît dinăuntrul cît şi dinafara Uniunii Sovietice – urmă Rudin – devenise posibil ca URSS, în neîntrerupta sa dorinţă de pace, să încetinească, pentru prima oară de-a lungul timpurilor, programele de construcţie de armament. În felul acesta, mai mult din strădania naţională avea să se concentreze direct asupra producţiei de alimente, de bunuri de consum şi a protecţiei sociale, mulţumită numai şi numai vigilenţei cu care Biroul Politic urmărea facţiunile potrivnice păcii, oriunde s-ar fi manifestat.

De data aceasta, aplauzele durară mai mult de zece minute.

Maxim Rudin aşteptă aproape pînă cînd se domoliră, apoi ridică mîna şi începu din nou să vorbească.

Cît despre el, spuse el, făcuse tot ceea ce-i stătuse în puteri, dar venise vremea să se retragă...

Tăcerea copleşitoare fu aproape tangibilă.

Trudise mult, poate prea mult, purtînd pe umeri greutăţile aspre, şi îşi ruinase vigoarea şi sănătatea.

Pe podium, umerii i se încovoiară de oboseală. Se strigă „nu... nu...“

Era un om bătrîn, zise Rudin. Ce-şi mai dorea? Nimic decît ceea ce îşi doreşte un bătrîn: să stea lîngă foc într-o noapte de iarnă şi să se joace cu nepoţii...

În zona diplomaţilor, şeful cancelariei de la Ambasada britanică, îi şopti ambasadorului:

– Cred că asta-i cam prea tare. A omorît mai mulţi oameni decît am invitat eu vreodată la recepţii.

Ambasadorul ridică o sprînceană şi murmură:

– Consideră-te norocos. Dacă eram în America, îi aducea pe scenă şi pe nepoţi.

Aşadar, conchise Rudin venise vremea să recunoască deschis în faţa prietenilor şi tovarăşilor lui că doctorii îi mai dădeau numai cîteva luni de trăit. Cu permisiunea celor de faţă, voia să renunţe la povara datoriei şi să-şi petreacă scurtul timp care îi mai rămînea undeva la ţară, unde îi plăcea atît de mult, împreună cu familia, care valora pentru el mai mult decît soarele şi luna.

Cîteva femei începură să plîngă fără jenă.

Mai rămînea o singură problemă, spuse Rudin. Intenţiona să se retragă peste cinci zile, în ultima zi a lunii. Dar a doua zi era Întîi Mai, şi un nou ales ar fi trebuit să stea la marea tribună şi să primească salutul defilării populare. Cine ar fi trebuit să fie omul acela?

Trebuia să fie cineva tînăr şi viguros, înţelept şi neţărmurit de patriot; un om încercat în sfaturile ţării, dar încă neîncovoiat de ani. Un asemenea om, proclamă Rudin, cetăţenii celor cincisprezece republici socialiste erau norocoşi să aibă în persoana lui Vasili Petrov...

Alegerea lui Petrov ca succesor al lui Rudin fu susţinută cu aclamaţii. Suporterii vreunei candidaturi alternative ar fi fost doborîţi încă înainte de a deschide gura. Nici măcar nu încercară.

După ce terminase povestea cu bandiții din marea Nordului, Sir Nigel Irvine îl rugase pe Adam Munro să rămînă la Londra sau cel puțin să nu se întoarcă la Moscova. Munro apelă personal la primul-ministru pentru a i se permite o ultimă șansă de a se asigura dacă agentul său, Privighetoarea, era cel puțin în siguranță. Ținînd cont de rolul lui în soluționarea crizei, dorința îi fu acceptată.

După întîlnirea cu Rudin din dimineața zilei de 3 aprilie, era evident că nu mai avea nici o acoperire și că nu avea rost să mai acționeze la Moscova ca agent.

Ambasadorul și șeful cancelariei priviră întoarcerea lui cu inima strînsă, iar numele său fu înlăturat cu grijă din orice invitație diplomatică, astfel că nu putea fi primit de nici un reprezentant al Ministerului Comerțului Exterior al Uniunii Sovietice. Se învîrtea în jur, cu aerul disperat al unui musafir nedorit la o petrecere, sperînd că Valentina l-ar putea contacta și i-ar transmite că e în siguranță.

Încercă o dată să sune la numărul ei de telefon. Nu răspunse nimeni. Poate că doar ieșise undeva, dar el nu mai riscă. După căderea facțiunii lui Vișnaev, fu anunțat că mai putea rămîne numai pînă la sfîrșitul lunii. După aceea era rechemat la Londra și Serviciul îi accepta demisia.

Discursul de adio făcuse furori în rîndul misiunilor diplomatice, care își informaseră guvernele că Rudin se retrăgea pregătindu-l ca succesor pe Vasili Petrov. Munro se trezi exclus și din această precipitare a evenimentelor.

Cu atît mai surprinzător a fost prin urmare faptul că la marea recepție care urma să aibă loc pe 30 aprilie, seara, în sala Sfîntul Gheorghe a Marelui Palat al Kremlinului, erau invitați ambasadorul, șeful cancelariei și Adam Munro. Un telefon din

partea Ministerului de Externe sovietic sugeră chiar ambasadei că se conta pe prezenţa lui Munro.

Recepţia de adio a lui Maxim Rudin se dovedea plină de strălucire. Mai mult de o sută de membri ai elitei Uniuni Sovietice se amestecau cu de patru ori mai mulţ diplomaţi, din ţările socialiste, din Occident şi din lumea a treia. Delegaţii frăţeşti ale partidelor comuniste din ţările din afara blocului sovietic participau şi ele, pierzîndu-se printre rochiile de seară, uniforme militare, stele, ordine şi medalii. Părea să fi fost vorba mai degrabă despre un ţar care abdica decît de conducătorul unui paradis muncitoresc fără clase.

Străinii se amestecau cu gazdele lor sub cele trei mii de becuri ale celor şase candelabre mari, bîrfind şi transmiţîndu-şi felicitări în nişele în care eroii războinici ai ţarilor erau comemoraţi odinioară împreună cu ceilalţi cavaleri ai Sfîntului Gheorghe. Maxim Rudin se plimba leonin printre ei, acceptînd aplauzele binevoitorilor din o sută cincizeci de ţări, cu aerul că şi-ar fi făcut numai datoria.

Munro îl urmărea de departe, nefiind inclus pe lista celor prezentaţi personal, şi deci neînţelept pentru el să se apropie de fostul secretar general. Înainte de miezul nopţii, invocînd oboseala, Rudin îşi ceru scuze şi se retrase, lăsînd oaspeţii în grija lui Petrov şi a celorlalţi membri ai Biroului Politic.

După douăzeci de minute, Adam Munro simţi o atingere pe braţ. În spaele lui stătea un maior în imaculata uniformă a gărzilor pretoriene. Impasibil, ca de obicei, maiorul i se adresă în rusă:

– Veniţi cu mine, domnule Munro.

Tonul lui nu permitea replică. Munro nu era surprins; includerea lui pe lista invitaţilor fusese o greşeală evidentă. Acum o observaseră şi urma să i se ceară să plece.

Dar maiorul o luă spre uşile principale, trecu prin sala octogonală Sfîntul Vladimir, urcă o scară de lemn străjuită de un grătar de bronz şi ieşi în Piaţa de Sus a Mîntuitorului. Maiorul mergea cu paşi singuri, în largul său printre culoare şi uşi, binecunoscute lui şi nevăzute vreodată de cei mai mulţi.

În urmă, Munro traversă piaţa şi intră în palatul Terem. La fiecare uşă erau paznici tăcuţi, care o deschideau cînd se apropia maiorul şi o închideau în urma lor. Traversară prima încăpere şi apoi Camera Crucii. Aici maiorul se opri în sfîrşit şi bătu la o uşă. Dinăuntru se auzi un răspuns răguşit. Maiorul deschise uşa, înţepeni lîngă ea şi îl invită pe Munro să intre.

A treia încăpere din palatul Terem, supranumit Palatul Camerelor, este Camera Tronului, sfînta sfintelor pentru vechii ţari, mai inaccesibilă decît oricare altă încăpere. În roşu, cu mozaic şi dale aurite, cu parchete şi covoare grena de Burgundia, era foarte luxoasă; mai mică şi mai caldă decît multe dintre celelalte încăperi. Era locul unde lucrau ţarii sau unde îşi primeau trimişii personali. În picioare, lîngă Fereastra Petiţiilor, stătea Maxim Rudin. Cînd intră Munro, el se întoarse.

– Aşadar, ne vei părăsi, domnule Munro, aşa am auzit.

Trecuseră douăzeci şi şapte de zile de cînd Munro îl întîlnise pentru prima oară, în halat de casă şi sorbind un pahar de lapte în apartamentul personal din clădirea Arsenalului. Acum era într-un costum gri-închis, impecabil croit, aproape cu siguranţă făcut la Savile Row, în Londra, purtînd la reverul stîng ordinele Lenin şi Erou al Uniunii Sovietice. Camera Tronului i se potrivea mai bine în această postură.

– Da, domnule preşedinte, răspunse Munro.

Maxim Rudin se uită la ceas.

– Peste zece minute, domnule fost-preşedinte, remarcă el. La miezul nopţii mă retrag în mod oficial. Presupun că te vei retrage şi dumneata.

„Vulpea bătrînă ştie perfect că acoperirea mea s-a dus naibii în noaptea în care l-am cunoscut, se gîndi Munro, şi că trebuie, aşadar, să mă retrag şi eu."

– Da, domnule preşedinte, mă voi întoarce mîine la Londra ca să demisionez.

Rudin nu se apropie şi nu îi întinse mîna. Rămase în dreapta ferestrei, chiar acolo unde stăteau pe vremuri ţarii, în camera care reprezenta culmea imperiului Rusiei, şi dădu din cap.

– Atunci îţi spun rămas-bun, domnule Munro.

Apăsă un clopoţel de onix de pe masă, şi uşa din spatele lui Munro se deschise.

– La revedere, domnule preşedinte, zise Munro.

Se întorsese pe jumătate, dar Rudin vorbi din nou.

– Spune-mi domnule Munro, ce crezi despre Piaţa Roşie?

Munro se opri încurcat. Era o întrebare stranie pentru cineva care îşi ia rămas-bun. Se gîndi şi răspunse atent.

– Este foarte impresionantă.

– Impresionantă, da, spuse Rudin, ca şi cum ar fi cîntărit cuvintele. Poate nu la fel de elegantă ca Berkeley Square, dar chiar şi aici poţi auzi cîntecul privighetorii.

Munro rămase mut sub sfinţii pictaţi pe tavanul de deasupra lui. Stomacul i se răsuci cuprins de un val de greaţă. O prinseseră şi nu fusese în stare să reziste, le spusese tot, chiar şi numele codificat, şi referirea la vechiul cîntec despre privighetoarea din Berkeley Square!

– O veţi împuşca? întrebă el nedesluşit.

Rudin păru sincer surprins.

– S-o împuşcăm? De ce am împuşca-o?

Aşadar, va avea parte de lagărele de muncă, de moartea vie, ea, femeia pe care o iubea şi cu care urma să se căsătorească în Scoţia lui natală!

– Atunci ce veţi face cu ea?

Bătrînul rus ridică din sprîncene, simulînd surprinderea.

– Să facem? Nimic. Este o femeie de nădejde, un patriot. Şi ţine foarte mult la dumneata, tinere. Nu mă refer la dragoste, înţelegi, ci la un sentiment mai adevărat...

– Nu înţeleg, spuse Munro. De unde ştiţi?

– Ea mi-a cerut să-ţi spun, răspunse Rudin. Nu va fi o nevastă din Edinburgh. Nu va fi doamna Munro. Şi nu te va mai vedea niciodată. Dar nu vreau să fii îngrijorat din cauza ei sau să te temi pentru ea. Este bine, este privilegiată, este înconjurată de onoruri, în mijlocul propriului ei popor. Ea mi-a cerut să-ţi spun să nu-ţi faci griji.

Înţelegerea adîncă a lucrurilor era chiar mai ameţitoare decît frica. Munro se uită la Rudin, în timp ce neîncrederea se risipea.

– Era de-a voastră, zise el clar, a lucrat tot timpul pentru voi. De la prima întîlnire din pădure, de cînd Vişnaev a propus război în Europa. A lucrat pentru voi...

Bătrîna vulpe căruntă de la Kremlin ridică din umeri.

– Domnule Munro, mormăi rusul, cum altfel aş fi putut să-i transmit mesajul meu preşedintelui Matthews şi să fiu absolut sigur că voi fi crezut?

Impasibilul maior cu ochi îngheţaţi răsări lîngă el apucîndu-l de cot; părăsi Camera Tronului şi uşa se închise în urma lui. Cinci minute mai tîrziu, îşi dădu seama că ajunsese afară, trecînd prin uşiţa din Poarta Mîntuitorului pînă în Piaţa Roşie. Maeştrii de ceremonii ai defilării îşi repetau rolurile pentru Întîi Mai. Ceasul de deasupra capului său arăta miezul nopţii.

O luă la stînga, spre hotelul „Național“, ca să găsească un taxi. După o sută de metri, trecînd pe lîngă Mausoleul lui Lenin, începu să rîdă, spre surpriza și supărarea unui milițian.

ALTERNATIVA DIAVOLULUI

„Indiferent pentru ce aş opta, vor muri oameni!" Aceasta este Alternativa Diavolului, alegerea cumplită pe care trebuie s-o facă preşedintele SUA şi alţi oameni de stat din întreaga lume.

„Cartea cea mai plină de suspans pe care a imaginat-o strălucitorul romancier, o povestire în care surpriza de ultim moment îţi taie pur şi simplu respiraţia."

Daily Express

editura rao

ISBN 973-8077-24-9